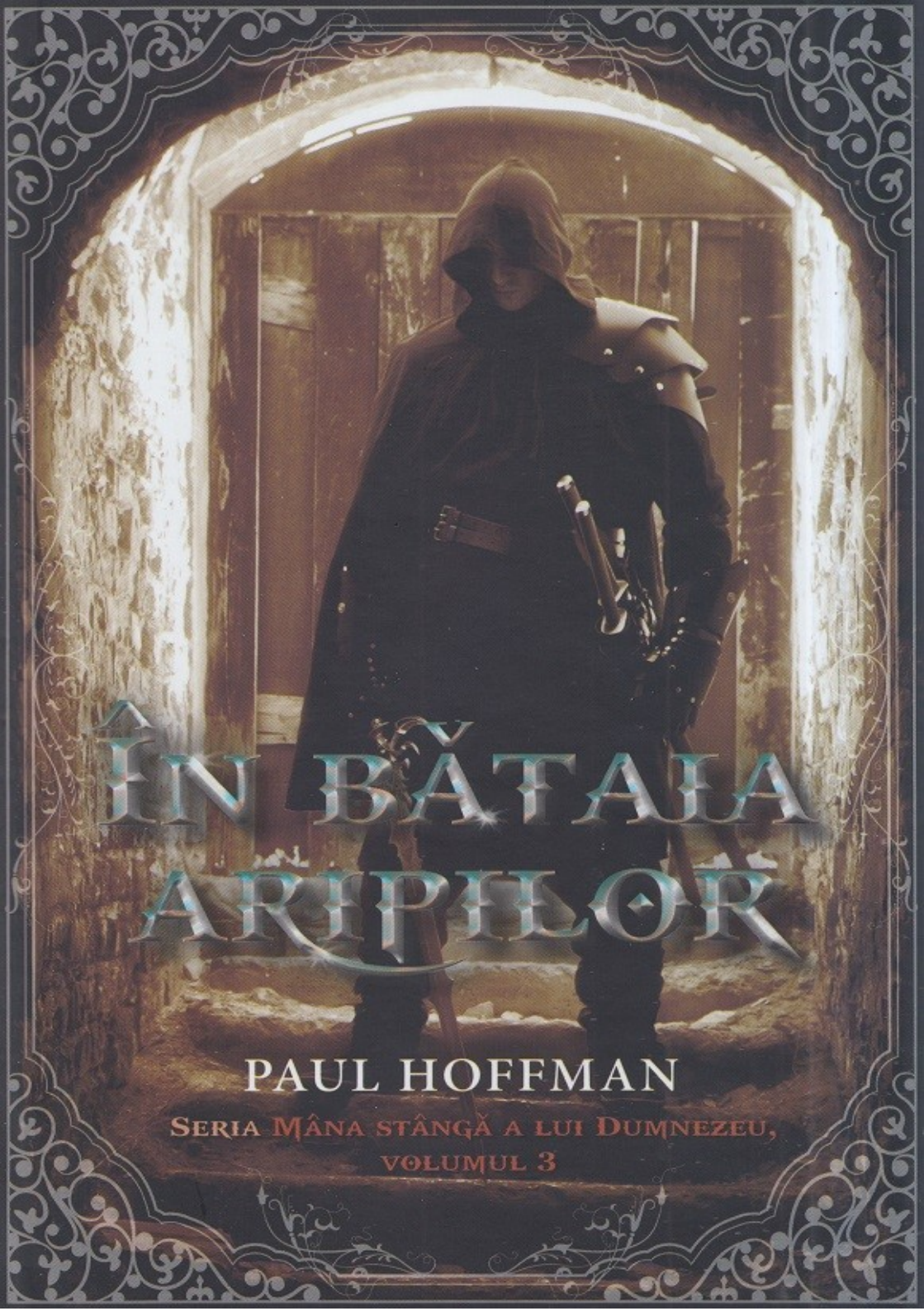
ÎN BĂTAIA
ARIPILOR
PAUL HOFFMAN
SERIA MÂNA STÂNGĂ A LUI DUMNEZEU,
VOLUMUL 3

Paul Hoffman

În Bătaia Aripilor

Seria
Mâna Stângă a lui Dumnezeu
Volumul 3

În bătaia aripilor

Editorii lucrării *În bătaia aripilor* sunt obligaţi de către Curtea Internaţională a Artefactelor Arheologice să publice prezenta sentinţă pe prima pagină a fiecărui exemplar.

Moderator Breffni Waltz
Ziua 38 a lunii Messidor AD 143830

Rezumatul Sentinţei Preliminare datate în Era Republicană 143 710 de către Curtea Internaţională a Artefactelor Arheologice cu privire la trilogia *Mâna Stângă a lui Dumnezeu* şi administrarea aşa-numitelor „Creste de Gunoi ale Paradisului”. Pentru a înlătura orice nelămuriri, aceste „creste” constituie suprafaţa de patru mile pătrate, unde Paul Fahrenheit a descoperit pentru prima dată o sumedenie de hârtii tipărite datând din Antichitate. Sentinţa mea este preliminară şi se supune revizuirii Curţii de Solicitări. Cu toate acestea, se impune o decizie imediată din cauza afirmaţiilor emise de SANU, potrivit cărora documente şi artefacte unice se pierd pe vecie, citând folosirea trivială a conţinutului „Crestelor de Gunoi ale Paradisului” drept hârtie igienică de către triburile nomade care traversează adesea zona.

Faptele din acest caz sunt indiscutabile şi se prezintă după cum urmează:

Acest litigiu îşi are originea în prima descindere pe Lună a căpitanului Victoria Ung Khanan, în urmă cu aproximativ treizeci de ani. A fost, probabil, un mare şoc pentru ea să descopere, câteva zile mai târziu, că fusese devansată în această măreaţă

premieră cu aproximativ 165.000 de ani, un şoc mai mare decât oricare altul pentru casta femeilor. Rămăşiţele fragile a ceea ce trebuie să fi fost o şi mai fragilă navă spaţială au dezvăluit faptul că aparţinuseră unei civilizaţii terestre dispărute, despre care nu se aflase nimic, o civilizaţie care a devenit curând cunoscută sub numele de Oamenii cu Steaguri, după însemnele cu stele şi dungi găsite în apropierea navei. Drept urmare, s-a înfiinţat Supravegherea Arheologică a Naţiunilor Unite (SANU), având drept unic scop căutarea de dovezi ale existenţei Oamenilor cu Steaguri pe Pământ.

Până în prezent, căutările nu au fost încununate de succes şi asta dintr-un simplu motiv: gheaţa. SANU a descoperit curând că, în urmă cu 164.000 de ani, întreaga planetă a fost în întregime acoperită de gheaţă, adesea într-un strat gros de câteva mile, în timpul marii ere glaciare cunoscute drept Bulgărele de Zăpadă. Gheaţa care face lanţuri muntoase întregi să pară minuscule distruge fără efort urmele chiar şi celei mai complexe civilizaţii – este evident că nu ar fi putut supravieţui decât o mică parte din populaţie. Cercetările ulterioare, însă, au scos la lumină o importantă perioadă de încălzire în timpul Bulgărelui de Zăpadă, care, vreme de cincisprezece mii de ani a făcut gheaţa să se retragă suficient de mult, ca timp şi spaţiu, pentru ca noi civilizaţii să poată apărea, înainte de a fi la rândul lor înghiţite de întoarcerea gheţii.

În acest moment al frustrantei înşiruiri de evenimente, Paul Fahrenheit a apărut cu gândul de a-şi critica, deşi e un cuvânt prea blând, colegii pentru obsesia lor faţă de soluţia tehnologică a acestei mari probleme. El susţinea că încercarea de a găsi astfel de urme subtile ale trecutului se asemăna cu căutarea acului în carul cu fân, cu excepţia cazului în care s-ar fi folosit vreun „mecanism” care să ghideze tehnologia. „Mecanismul” care se putea dovedi cel mai eficient în descoperirea acului, susţinea el, era acela al legendelor şi poveştilor din popor. El afirma că evenimente istorice reale din trecutul îndepărtat puteau fi întreţesute în ceea ce păreau a fi poveşti complet imaginare despre zei şi monştri sau alte povestiri fantastice. Ideile sale au fost respinse, iar relaţia dintre Fahrenheit şi colegii, respectiv superiorii săi, din SANU a devenit, să spunem, violentă. Drept urmare, în luna Ventose a Erei Republicane 139, Paul Fahrenheit a părăsit SANU pentru a porni în ceea ce

colegilor lui li se părea a fi o veritabilă vânătoare de fantome – în căutarea a ceea ce poporul izolat Habiru numea „Crestele de Gunoi ale Paradisului”. Aici credea domnul Fahrenheit că va găsi primele dovezi terestre dacă nu ale Oamenilor cu Steaguri, măcar ale civilizaţiei care le-a urmat pentru scurt timp.

La patru ani de la dispariţia lui Paul Fahrenheit, a fost publicat primul volum al unei trilogii fantastice, intitulate *Mâna Stângă a lui Dumnezeu.* A fost tradus în douăzeci şi şase de limbi, dar părerile publicului, precum şi ale criticilor au fost la poli opuşi: unii l-au admirat foarte mult, în timp ce alţii l-au detestat pentru tonul neobişnuit şi abordarea ciudată a artei povestirii. Cum se leagă aceste două evenimente aparent fără niciun element comun? Se pare că domnul Fahrenheit s-a aflat în spatele publicării volumului *Mâna Stângă a lui Dumnezeu,* precum şi a volumului următor, *Ultimele patru lucruri.* Aceste cărţi se depărtau foarte mult de lucrările contemporane de fantezie escapistă, cum fuseseră prezentate. Se întâmplă ca încrederea lui Fahrenheit în potenţialul „Crestelor de Gunoi ale Paradisului” să fie mai mult decât precisă. Pentru a scurta această poveste lungă şi amară, Fahrenheit s-a decis să nu îi spună fostului său angajator despre descoperirea sa, aşa cum era obligat prin lege. În schimb, a susţinut că SANU, citez: „ar fi ascuns ingeniozitatea neîndoielnică a ceea ce am numit trilogia *Mâna Stângă a lui Dumnezeu* într-o traducere academică anostă, produsă de o armată de belferi care-şi deservesc propriile scopuri, care i-ar fi îngropat vitalitatea sub un strat de plictiseală pretenţioasă, note de subsol şi analize confuze şi obscurantiste”.

Fahrenheit a devenit obsedat de ideea lui că lumea modernă ar trebui să confrunte aceste trei cărţi în maniera în care le-ar fi confruntat publicul lor original. Drept urmare, şi-a asumat sarcina de a le traduce singur (o întreprindere intelectuală considerabilă, recunoscută până şi de calomniatorii săi) şi de a le publica sub numele de familie al mamei sale, drept lucrările contemporane de ficţiune de mai sus. Cine ştie cât timp ar fi funcţionat acest curios subterfugiu dacă domnul Fahrenheit nu ar fi pomenit ceva în discuţia cu o tânără domnişoară care, se pare, nu a fost atât de demnă de încredere pe cât o credea el şi care a vândut rapid povestea unei tablete de ştiri, ceea ce a făcut ca SANU, la rândul său, să solicite prezentei instanţe un ordin judecătoresc pentru a trece „Crestele de Gunoi ale

Paradisului” sub controlul său legal.

Se acordă Supravegherii Arheologice a Naţiunilor Unite, conform solicitării, controlul total, dar temporar al zonei.

Cu toate acestea, cererea de împiedicare a publicării ultimului roman al trilogiei *Mâna Stângă a lui Dumnezeu, În bătaia aripilor,* în traducerea lui Paul Fahrenheit, este respinsă. Publicarea poate demara cu condiţia ca rezumatul acestei sentinţe să fie publicat la începutul lucrării *În bătaia aripilor.* Atât SANU, cât şi Paul Fahrenheit pot adăuga o anexă la finalul lucrării, în care să îşi exprime punctele de vedere.

Editorului meu, Alex Clarke,
care a ajuns primul acolo

Există trei emoţii fundamentale omeneşti: frica, furia şi iubirea.

J.B. Watson, *Jurnal de psihologie experimentală*

Daţi-mi vreo doisprezece copii sănătoşi, bine formaţi şi o lume după regulile mele pentru a-i putea creşte şi vă garantez că pot lua pe oricare dintre ei şi-l pot educa să devină orice fel de specialist aleg eu – doctor, avocat, artist, negustor-şef şi, da, chiar şi cerşetor şi hoţ, indiferent de talentele, înclinaţiile, tendinţele, abilităţile, vocaţiile sale sau de cele ale strămoşilor săi.

J.B. Watson, *Psihologii din 1925*

Până la vârsta de paisprezece ani cel mai rău lucru care vi se va întâmpla vreodată se va fi întâmplat deja.

Louis Bris, *Înţelepciunea crocodililor*

Partea întâi

Am venit singur şi merg ca un străin.
Nu ştiu cine sunt, nici ce am făcut.
Aurangzeb

1

Scurt raport despre Thomas Cale, Nebunul. Trei conversaţii din Abaţia de pe insula Cipru.

(NB Această evaluare a avut loc după atacul cerebral suferit de Maica Superioară Allbright.

Însemnările sale au fost rătăcite, împreună cu detaliile despre internarea lui Cale.

Raportul trebuie citit în lumina acestei absenţe, astfel încât nu voi putea fi trasă la răspundere pentru niciuna dintre concluziile trase.)

CARACTERISTICI FIZICE

Statură medie, neobişnuit de palid. Degetul mijlociu de la mâna stângă, lipsă. Depresie datorată unei fracturi în partea dreaptă a craniului. Cicatrice cheloidă severă într-o rană la umărul stâng.

Pacientul susţine că suferă de dureri intermitente din cauza tuturor rănilor.

SIMPTOME

Convulsii stomacale severe, de obicei după-amiaza. Epuizare. Suferă de insomnie şi are coşmaruri când reuşeşte să doarmă. Pierdere în greutate.

ISTORIC

Thomas Cale nu suferă de isterie sau comportament necontrolat în afara firii sale posomorâte. Convulsiile stomacale de după-amiază îl lasă fără grai din cauza epuizării, după care adoarme. Spre seară, poate vorbi din nou, deşi devine cea mai sarcastică şi răutăcioasă persoană. Pretinde că a fost cumpărat pe doi bani de la nişte părinţi pe care nu şi-i aminteşte de către un preot al Ordinului Izbăvitorului Spânzurat.

Thomas Cale este hazliu, fără ca aceasta să fie cea mai nesuferită însuşire a lui, şi încearcă mereu să îşi facă

interlocutorii să se întrebe dacă îşi bate joc de ei sau, în situaţii neplăcute, să le dea de înţeles cât se poate de clar că asta face. Povesteşte despre cum a crescut în Sanctuar ca şi cum m-ar provoca să pun la îndoială cruzimea pe care a îndurat-o zilnic. Recuperându-se în urma unei răni care i-a cauzat adâncitura din craniu, susţine – din nou, imposibil de dedus cu câtă seriozitate – că marele său curaj (privind în urmă, ai senzaţia că se laudă, dar nu aşa părea la momentul respectiv) sporise deja în urma rănii şi că după vindecare a fost capabil să anticipeze toate mişcările adversarului. Sună prea puţin probabil; i-am refuzat oferta de a-mi demonstra. Restul poveştii sale este la fel de improbabil ca majoritatea poveştilor fantastice pentru copii despre provocări şi lupte cu săbii. E cel mai nepriceput mincinos peste care am dat vreodată.

Povestea sa pe scurt. Viaţa marcată de lipsuri şi antrenament militar din Sanctuar s-a încheiat subit într-o noapte, după ce a dat din greşeală peste un Izbăvitor de rang înalt care diseca pe viu două tinere, un fel de experiment sacru pentru a descoperi o metodă de a neutraliza puterea femeilor asupra omenirii. După ce a ucis Izbăvitorul în luptă, a fugit din Sanctuar împreună cu fata care supravieţuise şi doi prieteni de-ai lui, având pe urme o mulţime de Izbăvitori dornici de răzbunare. Reuşind să scape de urmăritori, cei patru au ajuns în Memphis, unde, lucru plauzibil, Thomas Cale şi-a făcut o mulţime de duşmani şi (lucru mai puţin plauzibil) câţiva aliaţi puternici, printre care cunoscutul IdrisPukke şi fratele vitreg al acestuia, Cancelarul Vipond (la acea vreme). În ciuda acestor avantaje, natura sa violentă a ieşit la iveală într-o altercaţie brutală, dar neobişnuit de lipsită de fatalitate (spune el) cu şase tineri din Memphis din care (desigur) a ieşit triumfător, dar condamnat la închisoare. Cu toate acestea, Lordul Vipond a intervenit din nou în mod misterios în favoarea sa, astfel că a fost trimis la ţară împreună cu IdrisPukke. Liniştea cabanei de vânătoare Materazzi în care locuiau a fost tulburată la scurt timp după sosirea lor de o femeie care a încercat să îl omoare, din motive pe care nu reuşise încă să le clarifice. Asasinatul a fost împiedicat nu de măiestria sa – înota gol în momentul atacului –, ci de un străin misterios, nevăzut şi insolent, cu o săgeată înfiptă în spatele celei care urmărea să-l omoare. Salvatorul s-a făcut apoi nevăzut, fără urmă şi fără explicaţii.

Preoţii Sanctuarului au reuşit să îl găsească şi au încercat să-l scoată din ascunzătoare (spune el) răpind-o pe Arbell Materazzi, fiica Dogelui de Memphis. Când l-am întrebat de ce Izbăvitorii ar risca pe seama lui un război ruinător cu cea mai mare dintre puterile temporale, mi-a râs în nas, spunând că avea să îşi dezvăluie imensa importanţă la timpul potrivit. Din experienţa mea, nebunii de legat se iau mult prea în serios, dar este o caracteristică a lui Thomas Cale aceea că starea lui de demenţă devine vizibilă abia la câteva ore după încheierea conversaţiei cu el. Când te afli în compania lui, până şi cele mai neplauzibile poveşti pe care le spune te fac să îl crezi, până câteva ore mai târziu, când te acaparează o senzaţie de maximă iritare, ca şi cum ai fi fost înşelat de un vraci din piaţă să plăteşti bani grei pe un leac comun.

Am mai văzut asta la nebuni, deşi rar, dar unii sunt atât de puternic şi de ciudat afectaţi, încât afecţiunea lor le scapă şi celor mai atenţi specialişti în anomie.

Desigur, Thomas Cale a salvat-o pe frumoasa prinţesă din mâinile Izbăvitorilor, dar, trebuie spus, nu prin luptă dreaptă şi nobilă, sfidând sorţii, ci prin înjunghierea majorităţii adversarilor săi în somn. Aceasta este o altă trăsătură neobişnuită a nebuniei sale – fiecare dintre nesfârşitele sale triumfuri este obţinut, în general, nu prin acte de eroism sau curaj nobil, ci prin înşelăciune brutală şi pragmatism lipsit de scrupule.

De obicei, asemenea nebuni îşi construiesc o imagine de oameni galanţi şi cavaleri, dar Thomas Cale recunoaşte de bunăvoie că a otrăvit apa inamicilor săi cu animale aflate în putrefacţie şi că şi-a omorât adversarii în somn. Merită să pomenesc pe scurt una dintre conversaţiile noastre pe această temă.

EU

— Ucizi întotdeauna prizonieri neînarmaţi?

PACIENT

— Sunt mai uşor de ucis decât cei înarmaţi.

EU

— Deci consideri că vieţile celorlalţi pot fi luate în derâdere?

PACIENT

(NU RĂSPUNDE)

EU

— Nu te gândeşti niciodată să le arăţi îndurare?

PACIENT

— Nu, n-am făcut-o niciodată.

EU

— De ce?

PACIENT

— Nici ei nu mi-ar fi arătat îndurare. În plus, n-aş face altceva decât să le dau drumul doar ca să mă trezesc că trebuie să lupt cu ei din nou. Aş putea deveni eu prizonierul lor şi sfârşi prin a fi ucis.

EU

— Dar femeile şi copiii?

PACIENT

— Nu i-am ucis niciodată în mod deliberat.

EU

— Dar i-ai ucis?

PACIENT

— Da, i-am ucis.

A pretins că ar fi construit o tabără de sechestrare a nevestelor şi copiilor insurecţiei Poporane şi că, din cauză că fusese dus de acolo, aproape întregul cantonament de cinci mii de suflete a murit din cauza foametei şi a bolilor. Când l-am întrebat ce simţea în legătură cu asta, mi-a răspuns:

— Ce ar trebui să simt?

Dar să ne întoarcem la povestea lui. După salvarea brutală a frumoasei Arbell Materazzi (oare există în lumea nebunului şi prinţese urâte?), a fost înaintat în rang, împreună cu cei doi prieteni ai săi, şi pus să o păzească pe tânăra femeie faţă de care a manifestat pe tot parcursul celor trei conversaţii lungi un puternic resentiment pentru nerecunoştinţa şi dispreţul acesteia faţă de el. Această amărăciune pare să-l posede întru totul, convins fiind că atunci când Memphisul a căzut ulterior în mâinile Izbăvitorilor, asta s-a întâmplat pentru că Materazzi nu executaseră planul lui menit să-i înfrângă. (Apropo de asta, insistă că abilităţile sale de general îi depăşesc chiar talentul într-ale bestialităţii personale.)

De obicei sarcastic şi pragmatic atunci când se laudă cu ridicarea sa la putere – din nou, tonul său caraghios face să nu sune a laudă până când nu reflectezi asupra spuselor lui în linişte – s-a indignat la culme în timp ce rememora felul în care a fost prins de Izbăvitori după Bătălia de la Silbury Hill (un

adevărat dezastru pentru noi toţi, fără legătură cu implicarea lui Thomas Cale). Este posibil să fi fost prins în luptă superficial; descrierile sale despre evenimentele acelea aveau aerul experienţei reale. Asemenea tuturor autorilor de romane cavalereşti talentaţi, se poate folosi de evenimentele reale pentru a le face pe cele imaginate cu adevărat plauzibile. De exemplu, se căieşte adesea pentru faptele nobile şi generoase pe care le-a săvârşit. Spune că şi-a riscat viaţa pentru a salva o tânără Materazzi care l-a terorizat şi l-a chinuit – un act de sfinţenie pe care acum pretinde că îl regretă amarnic. Întrebându-l dacă a fost întotdeauna rău să fie generos faţă de alţii, mi-a răspuns că, din experienţa lui, se poate să nu îi fost rău, dar a fost întotdeauna o „catastrofa nenorocită”. Oamenii apreciau atât de mult facerea de bine, spunea el, încât în final întotdeauna decideau că aceasta trebuia să se facă prin ascuţişul sabiei. Izbăvitorii apreciau atât de mult binele, încât voiau să omoare pe toată lumea, inclusiv pe ei înşişi şi apoi să o ia de la capăt. Se pare că acesta a fost motivul pentru care fostul său mentor, Izbăvitorul Bosco, îl voia înapoi cu orice preţ. Thomas Cale nu este (desigur) un băiat obişnuit, ci manifestarea mâniei lui Dumnezeu, menit să îşi şteargă cea mai mare greşeală (tu şi cu mine, ca să fim înţeleşi) de pe faţa pământului. Am tratat negustori care credeau că sunt buni generali şi oameni ce abia ştiau să scrie, dar se credeau poeţi de un geniu nemaiîntâlnit, însă nu am mai văzut niciodată o infatuare de o asemenea magnitudine – cu atât mai puţin la un copil. Întrebându-l de când avea acest sentiment al importanţei, a început să rememoreze şi – scos din sărite – a spus că asta credea Bosco, nu el, Thomas Cale. Mai circumspectă, l-am întrebat dacă socotea că Izbăvitorul Bosco era nebun şi mi-a spus că nu cunoscuse niciodată un Izbăvitor care să nu fie şi că, din experienţa lui, foarte mulţi oameni care păreau întregi la minte, odată ce ajungeai să-i vezi „suferind”, începeau să „latre” – o expresie pe care nu o mai auzisem, dar al cărei înţeles era destul de clar.

Apoi ştie cum să evite cu isteţime implicaţiile grandomaniei sale: în opinia celor mari şi influenţi, el este îndeajuns de puternic pentru a distruge întreaga lume, dar această nebunie nu este a lui, ci a lor. Întrebându-l dacă într-adevăr *ar face* aşa ceva, răspunsul său plin de invective mi-a dat de înţeles că nu.

Întrebându-l dacă *avea puterea* să facă aşa ceva, a zâmbit – nu într-un mod plăcut – şi a spus că fusese răspunzător de moartea a zece mii de oameni, ucişi într-o singură zi, deci era doar o chestiune de câte mii şi câte zile.

După recapturarea lui de către Izbăvitorul Bosco, rolul său de Înger al Morţii în lume i-a fost explicat în detaliu şi a fost pus la treabă de fostul său mentor. Acest „Bosco” (noul Papă se numeşte Bosco, dar lui Thomas Cale îi plac în mod evident minciunile gogonate) atrăsese ura lui Cale, deşi, de când îl cumpărase pe doi bani, îl antrenase şi îl ridicase până aproape de puterea unui zeu, iar Bosco era în mod paradoxal sursa excelenţei sale. Când i-am menţionat asta mi-a spus că ştia deja, deşi am observat că îl lovisem în orgoliu (care era foarte mare).

A detaliat apoi o serie nesfârşită de bătălii, care pentru mine sunau toate la fel şi în care el fusese, desigur, întotdeauna victorios. Întrebându-l dacă între toate aceste succese nu suferise niciodată oprelişti, s-a uitat la mine de parcă ar fi vrut să-mi taie beregata şi apoi a râs – dar foarte ciudat, mai degrabă a lătrat o dată, ca şi cum nu putea să îşi înfrâneze reacţia complet opusă veseliei sau chiar batjocurii.

Aceste numeroase triumfuri slăbiseră în schimb veghea lui Bosco asupra sa. Şi după încă o mare bătălie, în care îl învinsese pe cel mai de temut adversar, s-a făcut nevăzut în haosul de după şi a ajuns în Leeds-ul spaniol, unde a suferit primul atac al creierului care l-a adus aici. Am fost martoră la una dintre aceste crize şi sunt greu de privit, cu atât mai mult de îndurat. Întregul său corp este scuturat de convulsii, ca şi cum ar încerca să vomite şi nu poate. A insistat că a fost trimis aici de prieteni cu oarecare putere şi influenţă în Leeds-ul spaniol. Se înţelege de la sine că nu există niciun semn de la aceşti binefăcători. Întrebându-l de ce nu fuseseră să-l viziteze, mi-a explicat – ca unui idiot – că doar ce ajunsese în Cipru şi că distanţa era prea mare ca ei să călătorească pentru a-l vedea regulat. Această distanţă era o alegere deliberată pentru a-l ţine în siguranţă.

— Faţă de ce? am întrebat.

— Faţă de toţi cei care mă vor mort, a răspuns el.

Mi-a spus că venise însoţit de un doctor asistent şi avea o scrisoare pentru Maica Superioară Allbright. Grăbit, mi-a povestit că doctorul se întorsese în Leeds-ul spaniol chiar a doua

zi, dar că petrecuse câteva ore cu Maica Superioară înaintea plecării. E evident că Thomas Cale trebuie să fi sosit de undeva şi se prea poate să fi venit cu vreun asistent aducând o scrisoare, care să fi vorbit cu Maica Superioară înaintea atacului cerebral suferit. Pierderea, cum ar veni, atât a scrisorii, cât şi a Maicii Superioare, a lăsat acest caz într-un fel de Purgatoriu în care se spune că bebeluşii nebotezaţi aşteaptă eternitatea. Dată fiind natura violentă a închipuirilor sale (deşi, ca să fiu sinceră, nu şi a comportamentului său), mi se pare precaut să fie pus în salonul păzit, până la găsirea scrisorii sau până când Maica Superioară îşi revine îndeajuns pentru a ne da mai multe detalii despre el. Aşa cum stau lucrurile, nu există nimeni căruia să îi pot scrie pentru a întreba despre el. Este o situaţie neplăcută şi nu este pentru prima dată când dispar dosare. Voi discuta despre alinarea simptomelor sale cu specialistul în plante medicinale care soseşte poimâine. Cât despre grandomania lui, după părerea mea, tratarea acesteia este o muncă de ani de zile.

Anna Calkins, specialist în anomie

Săptămâni întregi Cale a zăcut la pat, bolind şi dormind. Şi-a dat seama după câteva zile că uşa din capătul salonului cu douăzeci de paturi era mereu încuiată, dar era obişnuit cu aşa ceva şi, în circumstanţele date, nu prea avea importanţă: nu era în stare să meargă nicăieri. Mâncarea era acceptabilă, îngrijirea decentă. Nu îi plăcea să doarmă în aceeaşi cameră cu alţii, din nou, dar erau doar nouăsprezece şi toţi păreau să trăiască în propriile coşmaruri, fără să îi acorde vreo atenţie. Era capabil să stea şi să îndure în tăcere.

2

Cei doi Trevor, Lugavoy şi Kovtun, petrecuseră o săptămână frustrantă în Leeds-ul spaniol, încercând să descopere cum să ajungă la Thomas Cale. Încercările lor fuseseră zădărnicite de natura precaută a cercetărilor pe care trebuiră să le facă în oraşul lui Kitty Iepurele (aşa cum devenise între timp). Nu trebuiau să îl supere pe Kitty şi nici nu voiau ca el să ştie ce puneau la cale. Lui Kitty îi plăceau ciubucurile, iar ei nu voiau să plătească suma de bani pe care ar fi cerut-o pentru a-i lăsa să

opereze pe domeniul lui: aceasta urma să fie ultima lor afacere şi nu aveau nici cea mai mică intenţie să împartă veniturile cu Kitty Iepurele. Întrebările trebuiau să fie discrete, lucru deloc uşor în condiţiile în care se ocupau cu răspândirea fricii, sub jurisdicţia ameninţărilor. Cei doi aveau în vedere metode mai brutale după ce, într-un final, ar fi cules roadele discreţiei. Auziseră de o tânără cusătoreasă din oraş care îşi atrăgea clienţi de condiţie mai bună lăudându-se, cu temei, că ea cususe costumul elegant purtat de Thomas Cale cu ocazia cunoscutei sale ieşiri temperamentale din timpul banchetului dat în onoarea lui Arbell Materazzi şi a soţului acesteia, Conn.

Cine ştie ce informaţii preţioase i-ar fi putut scăpa lui Cale, în timp ce i se luau măsurile pe interiorul piciorului? Croitorii erau o sursă de informaţii aproape la fel de bună ca şi preoţii şi chiar mai uşor de manipulat – sufletele nemuritoare ale croitorilor nu erau în pericol dacă ciripeau puţin despre câteva bârfe auzite; nu exista conceptul de confidenţialitate în cabina de probă. Dar tânăra cusătoreasă nu se lăsase ameninţată atât de uşor pe cât sperau ei.

— Nu ştiu nimic despre Thomas Cale şi nici nu v-aş spune nimic chiar dacă aș ști. Plecaţi de aici!

Acest răspuns lăsa loc pentru unul din două lucruri. Trevor Kovtun deja se resemnase la gândul că avea să comită o atrocitate de un fel sau altul, cu sau fără Kitty Iepurele. Încuie uşa atelierului şi trase oblonul peste fereastra deschisă. Tânăra le ceru să înceteze. Îşi coborâră vocea, continuând să-şi facă treaba.

— M-am săturat de ceea ce trebuie să-i facem fetei ăsteia, spuse Trevor Lugavoy.

Era adevărat, dar şi o metodă de a o înspăimânta.

— Chiar vreau ca asta să fie ultima noastră afacere.

— Nu spune asta. Dacă spui că este ultima, ceva sigur va merge prost.

— Vrei să spui, zise Lugavoy, că vreo putere supranaturală ne ascultă şi ne va zădărnici planurile?

— N-ar strica să te comporţi uneori ca şi cum ar exista un Dumnezeu. Nu aţâţa providenţa!

Trevor Kovtun se îndreptă către femeie, care între timp îşi dăduse seama că urma să se întâmple ceva teribil.

— Pari să fii o creatură isteaţă – ai atelierul tău şi o limbă

ascuţită.

— Îl chem pe Badiel!

— E prea târziu pentru asta, dragă. Nu există Badieli pe lumea în care te trimitem – fără apărători sau protectori, nimeni care să aibă grijă de tine. Aici în oraş credeai că te afli în siguranţă, pe deplin, dar, fată isteaţă cum eşti, trebuie să fi ştiut că există lucruri oribile pe lume.

— Noi *suntem* acele lucruri oribile.

— Aşa e. Noi suntem vestea cea rea.

— Foarte rea.

— Vreţi să-i faceţi rău? întrebă ea, căutând o cale de scăpare.

— Îl vom ucide, spuse Trevor Kovtun. Dar ne-am dat cuvântul că o vom face cât putem de rapid. Nu va fi loc pentru cruzime, doar pentru moarte. Trebuie să iei o decizie în ceea ce te priveşte: vrei să trăieşti sau să mori?

Dar ce decizie avea la dispoziţie?

Mai târziu, după ce părăsiră atelierul, Kovtun remarcă faptul că doar cu un an în urmă ar fi ucis fata într-un mod atât de teribil, încât orice urmă de rezistentă în faţa cercetărilor lor s-ar fi evaporat precum ploaia de vară pe nesfârşitele întinderi de sare din Utah.

Dar asta se întâmpla cu un an în urmă, spuse Trevor Lugavoy. Şi în plus, mi se pare că nu ne-au mai rămas prea multe morţi. Mai bine să fim cumpătaţi. Cale ar trebui să fie ultimul nostru bilet.

— Tu tot zici că ar fi trebuit să ne oprim încă de acum douăzeci de ani, când am început.

— Acum vorbesc serios.

— Nu ar fi trebuit să îmi vorbeşti despre asta înainte să terminăm – am fi putut pur şi simplu să terminăm. Acum, că faci atât caz cum că asta ar fi ultima noastră afacere, ai transformat totul într-un eveniment. Dacă vrei să îi captezi atenţia lui Dumnezeu, spune-i despre planurile tale.

— Dacă ar fi existat un Dumnezeu care să fie interesat să-și vâre nasul, nu crezi că ne-ar fi oprit până acum? Dumnezeu fie intervine în vieţile oamenilor, fie nu. Nu există cale de mijloc.

— De unde ştii? Nebănuite sunt căile Domnului.

Erau bărbaţi experimentaţi, obişnuiţi cu greutăţile şi nu fură foarte surprinşi să descopere că Thomas Cale plecase altundeva din motive necunoscute fetei. Dar aveau numele Vagului Henri,

o descriere exactă a unui băiat cu o cicatrice pe faţă şi o asigurare fermă că acesta va şti să le spună exact unde s-a dus Cale. Timp de trei zile pierdură vremea prin împrejurimi, punând întrebări care să nu ridice suspiciuni şi încercând să nu atragă atenţia. Până la urmă, doar de răbdare era nevoie.

Vagului Henri îi plăceau oamenii, dar nu genul de oameni care trăiau pe acele meleaguri… Nu era vorba că nu se străduise. La un banchet unde îl însoţise pe IdrisPukke, fusese întrebat, cu o lipsă de atenţie politicoasă, cum ajunsese acolo. Crezând că erau interesaţi de experienţele sale extraordinare, povesti totul, începând cu viaţa lui în Sanctuar. Dar detaliile ciudatelor lipsuri ale locului nu fascinau, ci dădeau naştere la respingere. Doar IdrisPukke auzi în treacăt uimirea abia şoptită: „Dumnezeule, ce oameni se acceptă în ziua de azi!” Următoarea remarcă însă ajunse şi la urechile Vagului Henri. Menţionase ceva despre munca în bucătăriile din Memphis şi un filfizon, intenţionând să fie auzit, spuse tărăgănat: „Ce banal!” Vagul Henri surprinse Ionul satisfăcut, dar nu era sigur – nu ştia ce înseamnă, poate era doar o expresie a simpatiei neînţeleasă de el. Hotărând că venise vremea să plece, IdrisPukke pretinse că nu se simţea bine.

— Ce e un *barnal?* întrebă Vagul Henri pe drumul spre casă.

IdrisPukke nu voia să-l supere, dar băiatul trebuia să afle ce era cu oamenii aceştia.

— Înseamnă ceva lipsit de interes, sub nivelul unei persoane cultivate. Voia doar să facă pe deşteptul: se pronunţă ba-nal.

— Deci nu era amabil?

— Nu.

Nu spuse nimic vreme de un minut.

— Îmi place mai mult cum sună *barnal,* spuse în cele din urmă.

Dar îl durea.

IdrisPukke era plecat cu treabă pentru fratele său mare parte din timp şi Vagul Henri era singur. Îşi dădea acum seama că nu era acceptat de societatea din Leeds-ul spaniol, nici de cei din rangurile inferioare (care erau chiar mai snobi decât elita), aşa că de câteva ori pe săptămână mergea la berăria locală şi se aşeza într-un colţ, uneori intrând în vorbă, dar de cele mai multe ori mânca, bea şi îi asculta pe ceilalţi distrându-se. Era prea obişnuit să poarte sutană ca să se mai poată simţi confortabil în

altceva, şi, asemenea lui Cale, îi comandase cusătoresei două rânduri de haine pe albastru-închis: trei sute cincizeci de grame, revere ascuţite şi buzunare împâslite, drepte şi fără pietre. Era un adevărat dandy. Dar în Leeds-ul spaniol, era imposibil ca un tânăr de cincisprezece ani, îmbrăcat într-o sutană şi cu o cicatrice proaspătă pe obraz, să treacă neobservat. Cei Doi Trevor îl urmăriră pe Vagul Henri din capătul opus al localului, în timp ce îşi potolea setea cu o halbă de Câine Nebun, o bere marginal preferată faţă de Du-te La Perete sau Ridică Piciorul.

În următoarele două ore, spre iritarea celor Doi Trevor, sporovăi cu diferiţi localnici şi fu încolţit preţ de o jumătate de oră de un beţiv binevoitor.

— Ici place brânja stropită?

— Poftim?

— Ici place brânja stropită?

— Ah, zise Vagul Henri după o pauză. Dacă îmi place brânza topită?

— Asta am zis ș-io.

Dar nu se supără. Era un aer miraculos în jurul discuţiilor, agitaţiei şi râsului, distracţia obişnuită de care aveau parte aproape toţi, cu excepţia câte unui beţiv sentimental sau a vreunui chefliu încrezut şi supărat. La ora închiderii, plecă împreună cu ceilalţi, cel beţiv şi cel treaz. Cei Doi Trevor îi urmară la o distanţă precaută.

Cei doi bărbaţi experimentaţi nu erau niciodată neglijenţi, erau pregătiţi pentru orice eveniment neaşteptat, ca şi cum avea loc câte unul în fiecare zi pe dosul palmei lor, dar poziţia, pe măsură ce se apropiau de Vagul Henri, era puţin mai riscantă decât s-ar fi gândit aceşti criminali precauţi.

Reputaţia lui Cale de *desperado* epic o umbrise doar pe cea a Vagului Henri, nu o eclipsase de tot. Pentru cei Doi Trevor, el era periculos, fără îndoială – cunoşteau trecutul lui de acolit al Izbăvitorilor şi că doar cei neobişnuit de rezistenţi ajungeau până la vârsta de cincisprezece ani –, dar, în realitate, nu se aşteptau la nicio surpriză urâtă, deşi erau obişnuiţi cu aşa ceva.

Să ne înţelegem, doi contra unu sunt nişte sorţi hidoşi, mai ales pe timp de noapte şi mai ales când cei Doi Trevor vor să stea de vorbă cu tine. Dar Vagul Henri îşi sporise deja şansele: ştia că era urmărit. Curând şi-au dat seama de greşeala lor, s-au retras în umbră şi l-au strigat.

— Tu eşti Vagul Henri, nu-i aşa? zise Trevor Lugavoy.

Vagul Henri se întoarse, lăsându-i să vadă cuţitul ce-l ţinea în mâna dreaptă şi boxul cu aspect ameninţător pe care şi-l strecura în mâna stângă.

— N-am auzit de el. Vezi-ţi de drum!

— Vrem doar să stăm de vorbă.

Vagul Henri deschise gura, ca şi cum ar fi fost plăcut surprins şi binevoitor.

— Slavă Domnului, zise el, aduceţi veşti din partea fratelui meu, Jonathan!

Înaintă. Dacă Lugavoy, care era cam cu zece metri în faţa lui Kovtun, nu era un asasin de rang superior, ar fi avut cuţitul Vagului Henri înfipt în piept. Din nefericire pentru Vagul Henri, Lugavoy se trase îndărăt instantaneu, alarmat de ciudăţenia băiatului când înaintă şi dădu să lovească. Trucul care îi aduse porecla Vagului Henri, întrebarea sau răspunsul brusc şi de neînţeles, menit să distragă atenţia, dădu greş cu foarte puţin. Acum erau în alertă şi balanţa înclina din nou în favoarea lor.

— Vrem să vorbim cu Thomas Cale.

— Nici de el n-am auzit.

Vagul Henri se îndepărtă. Cei Doi Trevor se despărţiră, apoi înaintară – Lugavoy avea să dea prima lovitură, iar Kovtun pe cea de-a doua. Nu aveau să fie mai mult de patru.

— Prietenul tău unde este?

— N-am idee despre cine vorbeşti, amice.

— Spune-ne şi ne vedem de drum.

— Apropiaţi-vă şi vă şoptesc la ureche.

Nu l-ar fi ucis imediat, desigur. Cuţitul înfipt adânc, cam zece centimetri chiar deasupra ultimei coaste, l-ar fi lăsat pe băiat fără vlagă să lupte pentru destul timp cât să le dea nişte răspunsuri. Vagul Henri nu mai fusese niciodată salvat până atunci – şi doar o singură dată după aceea –, dar în seara cu pricina exact asta se întâmplă. În tăcerea manevrelor de încăierare ale celor trei se auzi un puternic CLIC! în spatele celor doi care înaintau. Toţi trei recunoscură sunetul declicului unei arbalete întinse la maximum.

— Salut, Trevori, zise o voce veselă de undeva din întuneric.

Se lăsă un moment de tăcere.

— Tu eşti, Cadbury?

— Chiar eu, Trevor.

— N-ai împuşca pe cineva în spate.

— Oh, ba da, aş face-o.

Dar nu era tocmai salvarea aceea picată la timp, atât de apreciată de escroci, ţesători şi publicul lor credul. De fapt, Cadbury nu avea nicio idee cine era tânărul îmbrăcat în haine ciudate. Din partea lui, poate chiar îşi merita soarta pe care cei Doi Trevori i-o pregătiseră – cei pe care erau plătiţi să-i ucidă de obicei o meritau. Nu-l urmărise pe el, ci, ca să spunem aşa, pe cei Doi Trevor.

Se răzgândiseră cu privire la Kitty după ce stătuseră de vorbă cu croitoreasa; nu mai era deloc plauzibil să îşi închipuie că nu avea să afle de prezenţa lor. Aşadar, urmaseră protocolul oficial şi îi făcuseră o vizită. Deşi refuzaseră să spună ce treburi aveau în Leeds-ul spaniol, îl asiguraseră pe Kitty că nu aveau să intre în conflict cu interesele lui. Aşa cum îi menţionă şi lui Cadbury mai târziu, cine erau aceşti ucigaşi de ştiau ei ce intra în conflict sau nu cu multitudinea de preocupări ale lepurelui Kitty? Acesta îi invită să rămână atât cât vor dori. Cei Doi Trevor răspunseră că aveau să plece cu siguranţă până lunea următoare. Drept rezultat, cu mari costuri şi oarece dificultăţi, Cadbury se ţinuse de urma lor, ceea ce nu era deloc lucru uşor. Motivul pentru care se afla acolo în persoană era acela că spionii lui de gardă îi pierduseră preţ de câteva ore şi Cadbury devenise agitat.

— Şi acum? întrebă Trevor Lugavoy.

— Acum? Acum vă luaţi tălpăşiţa, după cum a zis tânărul. Şi prin asta vreau să spun că plecaţi din Leeds-ul spaniol. Mergeţi într-un pelerinaj să cereţi iertare pentru multele voastre păcate. Am auzit că în Lourdes este o vreme chiar groaznică în perioada asta a anului.

Şi asta fusese tot. Cei Doi Trevor se duseră către zidul opus față de Vagul Henri, dar, înainte să se facă una cu întunericul, Lugavoy îi spuse dând afirmativ din cap:

— Ne mai vedem.

— A fost norocul vostru, bătrâne, zise Vagul Henri, că a apărut el.

Apoi plecară.

— Pe aici, zise Cadbury.

În timp ce Vagul Henri se pregătea să-l urmeze, dădu drumul arbaletei şi săgeata ţâşni în întuneric cu zgomot ascuţit, lovindu-se de zidurile înguste într-un zigzag zgomotos. Pe când Vagul

Henri și presupusul lui salvator luară ceva viteză pe drum, o voce distantă și puţin agasată le strigă:

— Fii mai atent, Cadbury, puteai să-i scoţi ochiul cuiva!

Era păcat că Vagul Henri şi Cadbury se întâlniseră în asemenea împrejurări. Primul nu era deloc prost, mai ales pe măsură ce trecea vremea, dar dacă îţi salvează cineva viaţa, trebuie să fii recunoscător. Şi era, la urma urmei, doar un băieţandru.

Oferta lui Cadbury de a sta la el în acea seară fu acceptată și Vagul Henri avu mare nevoie de cele câteva băuturi oferite, în plus faţă de cele pe care le băuse deja. Nu-i de mirare, deci, că îi povesti lui Cadbury mai multe decât ar fi trebuit. Cadbury, atunci când nu ucidea şi nu rezolva diverse treburi dubioase pentru Iepurele Kitty, era o prezenţă binevoitoare şi antrenantă şi era la fel de doritor şi de capabil de afecţiune şi prietenie ca oricine altcineva. Pe scurt, se ataşă repede de Vagul Henri, nu aşa cum IdrisPukke se ataşase de Cale, lucru deosebit de greu de înţeles. Avea chiar o urmă de prietenie adevărată, dacă prin asta se înţelege disponibilitatea prietenilor de a lăsa deoparte propriile interese pentru ale celuilalt. Cadbury decise că ar fi mai bine ca Vagul Henri să nu atragă atenţia Iepurelui Kitty mai mult decât o făcuse deja (drept cunoscut neimportant de-al lui Thomas Cale). Kitty era maestru în a ascunde ce ştia şi ce nu.

— Ei sunt *hoi logoi* (cei puţini) dintre asasini, fu răspunsul lui Cadbury la întrebările Vagului Henri. Cei Doi Trevor l-au ucis pe William cel Tăcut în plină zi, înconjurat de sute de gărzi de corp; i-au otrăvit mâncarea Cleopatrei, cu toate că avea trei degustători. Când a aflat ce-i făcuseră, Marele Snopes s-a speriat într-atât încât nu a mai mâncat nimic din ce nu culesese el însuşi, dar, într-o noapte, i-au otrăvit toate merele din livadă folosindu-se de un aparat ciudat construit chiar de ei. Nu lasă supravieţuitori în urmă. Pe oricine ar fi supărat Cale, e cineva cu bani, mulţi chiar.

— Aş face mai bine să dispar.

— Dacă te poţi face nevăzut, fă-o! Dar dacă nu te poţi evapora, îţi e mai bine aici unde eşti. Nici măcar cei Doi Trevor nu vor ignora instrucţiunile Iepurelui Kitty de a sta departe de Leeds-ul spaniol.

— Credeam că pot veni de hac oricui.

— Aşa este. Dar Iepurele Kitty nu este oricine. În plus, nimeni

nu i-a plătit pentru un asemenea risc. Vor căuta o altă cale. Stai departe de ochii lumii săptămâna care vine, până îţi voi putea spune cu siguranţă că au plecat.

3

Era către amiază şi Cale aştepta să îl apuce nebunia din nou. Lira o senzaţie asemănătoare sentimentului de îngrijorare înainte ca stomacul să dea afară otrăvurile mesei stricate; sentimentul oribil ca şi cum o creatură vie prindea puteri în intestinele sale. Avea să se întâmple, dar nu atunci când vrei tu, iar aşteptarea era mai rea decât vomitatul în sine. O forţă distructivă era pe drum, însoţită de demoni: Legion, Pyro, Martini, Leonard, Nanny Powler şi Burnt Jarl, bolborosind toţi şi ţipând în vintrea lui Cale.

Cu faţa la perete, genunchii la piept, aşteptând să se termine, simţi cum cineva îl împinge din spate. Se întoarse.

— Stai pe patul meu.

Era un tânăr înalt, care arăta de parcă hainele sale erau purtate de un sac mare de cartofi, cu o formă ciudată. În ciuda cocoloaşelor, avea o forţă uriaşă.

— Poftim?

— Stai pe patul meu! Pleacă de aici!

— Este patul meu. Stau aici de săptămâni întregi.

— Dar îl vreau. Aşa că acum este al meu. Înţelegi?

Cale înţelegea, într-adevăr. Zilele de invincibilitate trecuseră, cel puţin pentru viitorul apropiat. Îşi luă cele câteva lucruri personale, le puse în sac, se duse într-un colţ şi îndură acolo, în linişte, atacul crizei. În Leeds-ul spaniol, Vagul Henri se îndrepta spre camera sa din castel, protejat până la poartă de patru dintre complicii lui Cadbury şi având promisiunea unui ajutor financiar din partea noului său prieten în problema Purgatorilor. Vagul Henri îi detesta pe toţi cei o sută cincizeci de foşti Izbăvitori pe care Cale îi salvase de lama cuţitului lui Brzca – pentru simplul fapt că, pentru el, erau tot Izbăvitori. Dar erau valoroşi pentru că acum erau hotărâţi să-l urmeze oriunde pe Cale, având părerea greşită că el era marele lor conducător şi era tot atât de devotat lor precum ei îi erau lui. Cale îi folosise să îşi facă drum prin lupte dincolo de graniţa elveţiană, intenţionând să-i abandoneze îndată ce el şi Vagul Henri s-ar fi

aflat în siguranţă. Dar puterea de a controla atât de mulţi soldaţi antrenaţi şi dispuşi să moară pentru el, realiză Cale curând, avea să fie extrem de folositoare în vremurile violente care urmau, indiferent cât de mult le ura prezenţa. Exista o singură verigă slabă în planul lui Cale: din ce să plătească imensele costuri impuse de ţinerea lor în expectativă până la începerea războiului – ceea ce, desigur, putea să nu se întâmple. Cu Thomas Cale plecat, Vagul Henri avea nevoie disperată de bani pentru el şi pentru întreţinerea Purgatorilor. Avea nevoie totodată de un prieten şi găsise ambele lucruri la Cadbury, care considera util să aibă un datornic care putea folosi o asemenea resursă în astfel de vremuri. Era clar că Vagul Henri nu intenţiona să îi spună unde se afla Cale, menţionând doar că era bolnav sau că urma să se întoarcă peste câteva luni. Cadbury era prea isteţ ca să stârnească suspiciunile Vagului Henri prin insistenţe. În loc să pună întrebări, se oferi să ajute – o strategie câştigătoare în orice împrejurare.

Kitty avea acum influenţă asupra unuia care cunoştea şi înţelegea Purgatorii şi care deţinea informaţii despre locul unde se afla Thomas Cale. Această informaţie se putea dovedi importantă curând, iar el ştia acum de unde să o obţină dacă avea să fie necesar. Iepurele Kitty era o persoană inteligentă, dar şi extrem de perspicace. În privinţa lui Cale, împărtăşea convingerea lui Bosco în posibilităţile sale remarcabile, dacă nu chiar în originea lor supranaturală; dar veştile despre boala lui Cale, oricât de vagi ar fi fost, însemnau că planurile lui Kitty în privinţa lui trebuiau revizuite. Pe de altă parte, poate nu era necesar. Depindea de ce fel de boală era vorba. Se apropiau vremuri disperate şi pline de pericole, iar Iepurele Kitty trebuia să se pregătească pentru a le înfrunta. Potenţiala utilitate a lui Thomas Cale era prea mare, ca să lase problema actualei sale boli să diminueze complet interesul lui Kitty faţă de ceea ce se întâmplase cu el.

Kitty avea o reputaţie de om cu influenţă şi mijloace, dar în momentul de faţă se concentra pe ceea ce se petrecea la castelul Leeds, marea fortăreaţă ce se înălţa pe cerul oraşului. Faima sa de a nu fi avut nevoie de apărare de peste patru sute de ani era acum ameninţată, iar regele Zog al Elveţiei şi Albaniei ajunsese să discute despre apărarea sa cu Bose Ikard, cancelarul său, un om pe care îl displăcea (străbunicul său se

ocupa de comerţ), dar fără de care ştia că nu se putea descurca. Se spunea despre Zog că este înţelept în toate, mai puţin în chestiuni importante – o insultă mai mare decât părea, întrucât înţelepciunea sa se rezuma la abilitatea de a-şi stârni favoriţii unul împotriva celuilalt, renegarea promisiunilor făcute şi talentul de a lua mită prin trepăduşii lui. Dacă aceştia erau prinşi însă, făcea un asemenea spectacol din pedepsirea lor, exprimându-şi revolta totală faţă de faptele comise, încât era renumit mai degrabă pentru onestitate.

Toţi mai-marii puterii, persoanele importante, spuma societăţii care se adunase la castelul Leeds să discute posibilitatea de a sta deoparte de războiul ce urma, toţi aşteptau cu nerăbdare să devină favoriţi, dacă nu erau deja, sau să rămână dacă erau. Cu toate acestea, mulţi îl displăceau pe Zog din principiu. Era agitaţie în mod special la această mare adunare deoarece, pe drumul către Leeds, îşi vârâse nasul regal în investigaţia consiliului local dintr-un sat (era neostenit când venea vorba de probleme de stat minore) privind o acuzaţie cum că un refugiat nou-sosit din război era, de fapt, spion al Izbăvitorilor. Convins de vinovăţia omului, Zog pusese capăt cercetărilor şi ordonase să fie executat. Acest lucru supărase pe mulţi, căci le dovedise cât de fragilă era natura legilor care îi protejau: dacă, aşa cum spusese unul dintre ei, un om poate fi spânzurat înainte să fie judecat, cât mai dura până să poată fi spânzurat cineva înainte chiar de-a fi comis o crimă? În plus, chiar dacă ar fi fost vinovat, era evident o prostie să îi supere pe Izbăvitori spânzurându-i pe unul de-ai lor cât timp mai exista, sperau ei, o şansă la pace. Acţiunile sale fuseseră nu doar ilegale, ci şi egoist de provocatoare.

Zog era într-o dispoziţie de temut, iar vestea primită de la informatorii săi că doi asasini cunoscuţi fuseseră văzuţi în oraş îl nelinişti în aşa măsură, încât îşi făcu apariţia în sala marii adunări purtând o jachetă prevăzută cu căptuşeală de piele drept protecţie împotriva unui atac cu lovituri de cuţit. Se spunea că frica lui de cuţite se trăgea din faptul că iubitul mamei sale fusese înjunghiat sub privirile ei când aceasta era însărcinată cu Zog, totodată motiv al picioarelor sale curbate. Această slăbiciune îl făcu, de asemenea, să se sprijine pe umerii principalului său favorit, la acea vreme dispreţuitul lord Harwood.

Erau prezenţi în jur de cincizeci de *hoi oligoi* ai societăţii elveţiene, majoritatea zâmbind larg cu o supunere stupidă, aşa cum fac oamenii în prezenţa feţelor regale. Ceilalţi se uitau la monarh cu mare ură şi neîncredere cum traversa culoarul sălii, sprijinindu-se de Harwood, cu mâna stângă agitându-se în preajma părţilor intime ale favoritului său, obicei care creştea în intensitate de fiecare dată când era neliniştit. Limba lui Zog era prea mare pentru gura sa, ceea ce făcea din el un conviv oripilant, potrivit spuselor lui IdrisPukke, care luase masa cu el adesea în vremuri mai bune. Neinteresat de schimbarea hainelor, puteai să ghiceşti ce mâncase în ultimele şapte zile, spunea IdrisPukke, doar uitându-te atent la cămaşa sa.

După multe flecăreli regale, Bose Ikard începu o cuvântare de patruzeci de minute, în care vorbi despre situaţia curentă cu privire la intenţiile Izbăvitorilor, concluzionând că atâta vreme cât posibilitatea unui război nu era eliminată, existau motive temeinice să creadă în păstrarea neutralităţii elveţiene. Apoi, asemenea unui magician care scoate din joben nu un iepure, ci o girafă, extrase o hârtie din buzunar şi o flutură în faţa adunării.

— Acum două zile m-am întâlnit cu Papa Bosco însuşi, la doar zece mile de graniţa noastră, iar aici aveţi o hârtie care poartă semnătura lui şi a mea.

Se auzi rumoare şi chiar un chiot de nerăbdare. Dar pe feţele lui Vipond şi IdrisPukke se citea doar groază.

— Aş dori să o citesc în faţa dumneavoastră. „Noi, pontiful credincioşilor adevăraţi și Cancelarul tuturor elveţienilor, având consimţământul regelui Elveţiei, am convenit să recunoaştem că pacea dintre noi este prioritară.” Izbucni un ropot de aplauze, unele spontane. „Şi… aplauzele continuară, şi convenim să nu ne mai războim vreodată între noi.”

Strigăte de uşurare se ridicară până la tavan şi reverberară cu ecou.

— Să trăiască! strigă cineva. Să trăiască!

— Suntem hotărâţi ca discuţiile şi dialogul să fie mijloacele prin care vom adresa orice întrebări care preocupă cele două ţări şi să rezolvăm orice surse de diferende pentru a păstra pacea.

Se auziră urări la adresa cancelarului Ikard şi un cor cântând „For He’s a Jolly Good Fellow”.

În timpul agitaţiei, IdrisPukke reuşi să îi şoptească la ureche lui Vipond:

— Trebuie să spui ceva!

— Acum e momentul, răspunse Vipond.

— Nu va mai fi altă ocazie. Folosește-o!

Vipond se ridică.

— Sunt pregătit să spun, fără urmă de ezitare sau dubiu, că Papa Bosco are o altă hârtie, spuse Vipond. Şi în hârtia lui se specifică schema generală a atacului Elveţiei şi distrugerea Regelui său.

Se auzi murmurul distinctiv al oamenilor care auziseră ceva ce nu le plăcea.

— Negociem termenii păcii, spuse Bose Ikard, cu un inamic despre care ştim că este violent şi bine pregătit. Ar fi de mirare doar dacă Papa Bosco nu ar avea un asemenea plan.

Murmurul se transformă în aprobare sofisticată: era liniştitor să ştii că omul care negocia pacea era atât de realist. O astfel de persoană nu s-ar fi lăsat furată doar pe baza unor visuri. Mai târziu, când adunarea luă sfârşit şi conferinţa fu închisă, analizând cele auzite, regele Zog se întoarse către cancelarul său. Ikard spera, cu temei, să fie felicitat pentru că înfruntase atât de abil un oponent precum lordul Vipond.

— Cine era, întrebă Zog cu limba agitându-i-se în gură, tânărul acela uimitor din spatele lui Vipond?

— Oh! Pauză. Era Conn Materazzi, soţul ducesei Arbell.

— Serios?! exclamă Zog, cu răsuflarea tăiată. Şi ce fel de Materazzi e el?

Prin asta voia să întrebe dacă făcea parte din clan în general sau descindea pe linie directă din William Materazzi, cunoscut drept Cuceritorul sau Bastardul, depinzând dacă îţi luase sau îţi dăduse proprietatea.

— Este descendent direct, dacă nu mă înşel.

Zog scoase un oftat satisfăcut. Lordul Harwood îi aruncă o privire fulgerătoare, plină de dispreţ. Favoritul regal, care îşi semna scrisorile către rege cu „Davy, câinele şi cel mai umil sclav al Majestăţii Tale”, avea acum un rival.

Un ofiţer se apropie de rege oarecum ezitant.

— Majestatea Voastră, poporul cere să vă faceţi apariţia la balcon.

Această platformă impresionantă, cunoscută sub numele de

El Balcon de los Sicofantes, fusese construită cu două sute de ani în urmă, pentru ca regele Henry al XI-lea să-şi prezinte mult adorata mireasă spaniolă. Dădea spre o vastă esplanadă, unde se puteau aduna peste două sute de mii de oameni pentru a aduce onoruri monarhului.

Zog suspină.

— Oamenii nu vor fi niciodată satisfăcuţi până nu îmi dau jos pantalonii şi le arăt fundul.

Se îndreptă spre fereastra cea mare şi balconul de dincolo de ea, strigându-i în treacăt lui Bose Ikard:

— Spune-i tânărului Materazzi să vină la mine.

— Ar trimite multora un semnal greşit, inclusiv Papei Bosco, dacă aţi avea o întrevedere personală cu ducesa Arbell.

Regele Zog al Elveţiei şi Albaniei se opri şi se întoarse către cancelarul lui.

— Într-adevăr ar fi o greşeală. Dar să nu-mi dai tu mie lecţii, căţelandrule! Cine a zis că vreau să o văd pe Arbell Materazzi?

Conn abia se întorsese în apartamentul soţiei sale, când cel mai important lacheu al lui Zog, lordul Keeper St John Fawsley, sosi cu poruncă să se înfăţişeze Regelui peste două zile, la ora trei după-amiaza. Lordul era cunoscut prinţilor şi prinţeselor mai în vârstă drept „lordul care se strecoară peste tot“ – asemenea feţelor princiare de pretutindeni, aveau pretenţia la supunere, deşi o dispreţuiau. Se spune că, auzind care îi era porecla, lordul St. John se bucurase nespus de atenţia oferită.

Despre ce-o fi vorba? se întrebă Conn mirat după ce acesta plecă. Regele se tot uita în direcţia mea şi îşi dădea ochii peste cap cu atât dezgust, că îmi venea să mă ridic şi să plec. Acum vrea o audienţă cu mine singur. Voi refuza dacă nu o invită şi pe Arbell.

— Nu vei face asta, spuse Vipond. Vei merge şi îţi va plăcea. Vezi ce vrea.

— Aş fi zis că este evident. L-ai văzut cum se agita pe lângă mădularul lui Harwood? Nici n-am putut să privesc.

— Nu îţi bate capul, milord, zise IdrisPukke. Regele a fost teribil de înspăimântat în pântece şi, drept rezultat, e un prinţ deosebit. Dar dacă e nebun după tine, e cea mai bună veste pe care am primit-o în ultima vreme.

— Ce vrei să spui, „nebun după mine”?

— Ştii tu, îl zeflemisi IdrisPukke, dacă te priveşte cu ochi buni.

— Nu-l asculta, zise Vipond. Regele este excentric, sau cel puţin, având în vedere că e Rege, am căzut de acord să-i spunem aşa. Nu are ce să te îngrijoreze, în afară de o anume extra-familiaritate cu persoana ta. Va trebui doar să-i suporţi ciudăţeniile pentru motivele despre care a vorbit fratele meu.

— Credeam că nu trebuie să-l ascult pe IdrisPukke.

— Atunci ascultă-mă pe mine. Este o şansă pentru tine să ne faci multora dintre noi un mare bine. Dumnezeu ştie că aveam nevoie de așa ceva.

Arbell, încă umflată şi palidă după naşterea fiului lor, se ridică de pe canapea şi îl luă pe Conn de mână.

— Vezi ce vrea, dragul meu, şi ştiu că îţi vei folosi judecata.

4

Deşi arăta ca un sac de cartofi cu un nap mare odihnindu-se în vârf, Kevin Meatyard era foarte ascuţit la minte, iar răutatea sa era subtilă. În alte împrejurări – dacă, poate, ar fi avut o mamă iubitoare şi profesori înţelepţi –, ar fi putut să devină ceva extraordinar. Dar probabil că nu. Uciderea unui prunc în leagăn este, desigur, un lucru care n-ar trebui să se întâmple vreodată – cu excepţia cazului lui Kevin Meatyard.

Ştim cu toţii că nu ar trebui să judecăm oamenii după aparenţe, la fel cum ştim că asta facem de obicei. Iar această slăbiciune a noastră, a tuturora, transformă realitatea regretabilă într-un pronostic împlinit. Cei frumoşi sunt adoraţi încă de la naştere şi devin superficiali în privinţa efortului depus în viaţă; cei urâţi sunt respinşi şi devin furioşi. Oameni îl respinseseră pe Kevin Meatyard din motive greşite, dar existau şi aceia, nu foarte superficiali, care erau gata să manifeste un strop de compasiune în ciuda felului în care arăta şi a caracterului său precar. Unul dintre aceştia era asistentul-şef Gromek. Dacă nu l-ar fi cunoscut pe Meatyard şi nu i s-ar fi făcut milă de el, ar fi continuat să fie un banal om bun, aşa cum fusese întreaga viaţă: inofensiv, competent, destul de plăcut, puţin şters.

Simţind deschiderea lui Gromek faţă de el, Meatyard începu să se facă util, preparându-i ceai, curăţând mese, luând și ducând diverse lucruri, ascultând şi căutând orice ocazie să uşureze imensa povară a lui Gromek. Acesta începu să-şi dea

seama că ora mesei, întotdeauna o ocazie bună ca între pacienţi să se iște ceva penibil, deveni mult mai plăcută când îl ajuta Kevin Meatyard la servire. De unde era să ştie că Meatyard îşi amenința colegii pacienţi („Îţi rup capul şi te las fără testicule prin gaura de sus”) şi că îi ţinea noaptea la distanţă, cel mai eficient, cu un şnur de douăzeci de centimetri şi nişte pietricele mici de tot? Orice durere ai fi simţit vreodată nu se putea compara cu aceea cauzată de pietricelele puse de Meatyard între degetele de la picioare, înfăşurate apoi cu sfoară şi strânse bine. Cel mai mult îi plăcea să îi facă asta Micului Brian, din patul de lângă cel unde-l trimisese pe Thomas Cale să doarmă.

Ceva şiret şi isteţ din firea lui Meatyard îl îndemnă să îl provoace pe Cale, făcându-l martor la torturarea celor slabi – şi nu era nimeni mai slab decât Micul Brian. Pe lângă plăcerea dezgustătoare de a cauza durere, Meatyard mai găsea bucurie în Plânsetele băiatului care se întindea către Cale, tolănit impasibil pe spate, fără să se întoarcă spre oroarea care avea loc lângă el. Meatyard simţea slăbiciunea lui Cale: o anumită compasiune pentru cei firavi. Această slăbiciune îl forţase, până la urmă, să îl ucidă pe Izbăvitorul Picarbo, care voia să o măcelărească pe frumoasa Riba.

Dar atunci fusese puternic; acum era slab şi nu avea încotro, trebuia să îndure agonia Micului Brian. Problema era că nu putea să o facă. Lucrul care îi provoca lui Meatyard o imensă plăcere era faptul că simţea cum sufletul lui Cale se erodează sub ochii lui. Apetitul lui Meatyard pentru suferinţa fizică era de obicei satisfăcut şi acest loc era ca un magazin cu dulciuri pentru un băiat lacom, dar îi plăcea şi să se bucure de suferinţa mai subtilă pe care o simţea prin pierderea sufletului lui Cale.

Curând, cu Meatyard responsabil de împărţirea medicamentelor, până şi cele mai mici ocazii de dezastru şi chin fură trecute sub tăcere.

Noaptea, în camera micuţă de lângă salon a asistentului-şef Gromek, Meatyard vorbea cu el şi îi asculta toate tristeţile. Pe parcursul a zile şi săptămâni, Meatyard alimentă toate resentimentele din viaţa bărbatului, pe unul în mod special. Ar fi nepoliticos din partea noastră, dar nu neadevărat, să spunem că asistentul Gromek era un bărbat urât. Acesta era parţial motivul care i-a apropiat pe cei doi: lui Gromek îi era milă de Meatyard pentru că era atât de neatrăgător. Mila lui era o cale de intrare

pentru Meatyard şi curând găsi slăbiciunea Ini Gromek, care se afla dedesubtul tuturor calităţilor lui şi le guverna pe toate celelalte: era un bărbat predispus la iubire, dar neiubit de nimeni. Îi plăceau femeile, dar ele nu îl plăceau pe el. Când Meatyard pomeni de acest subiect, i se dovedi că atinsese un punct sensibil. Simţea dezamăgirea şi resentimentul din aparenta resemnare a lui Gromek în faţa faptului că nu îl iubea nimeni. Vedea cât de furios era de fapt.

— E greşit, spuse Meatyard, bând ceai şi mâncând pâine prăjită în camera micuţă, ca femeile să nu se supere când te uiţi la ele dacă te consideră chipeş. Dar dacă nu le place faţa ta, atunci dintr-odată eşti un om murdar – un „cine te crezi de te uiţi la mine, împuţitule?!“. Îşi etalează sânii în văzul tuturor – mai puţin pentru mine şi pentru tine. Nu suntem demni să ne uităm la ei.

După câteva săptămâni de astfel de discursuri, Gromek era plin de ură, iar lui Meatyard îi era foarte uşor să îl joace pe degete. Curând, asistentul, care se săturase să mai suporte ifosele fetelor, aducea femei din salonul de alături. Obişnuite să fie tratate cu bunătate în mânăstire, aceste femei erau credule și rămâneau nesupravegheate noaptea întrucât erau printre cazurile mai uşoare de nebunie. Meatyard îl convinse pe Gromek să le aducă în cămăruţa lui, ştiind că putea să le închidă gura pacienţilor care ascultau de afară. În plus, pacienţii aveau adesea crize de nebunie şi erau plini de poveşti de groază despre iadul care se dezlănţuise numai în minţile lor torturate. Acum Meatyard le adusese experienţa lucrului real. Oriunde mergea el, se dezlănţuia iadul, dar în acel iad îşi crea un paradis doar pentru el. Nu exista nicio disperare furioasă în persoana lui Kevin Meatyard, niciun chin al sufletului care să se răzbune împotriva unei lumi rele. Era beatitudine: provoca durere, chinuia suflete, viola. Se bucura să fie el însuşi.

Noaptea, nebunii ascultau cum fetele se tânguiau încet – lui Meatyard îi plăcea un pic de plânset, dar trebuia să fie tăcut. Mai erau ocazionalele ţipete de durere şi câte un schelălăit drept răspuns al vreunui nebun din salon, crezând că era chemarea propriilor demoni care veniseră în sfârşit să îl ia cu ei. Din când în când, Meatyard ieşea la o ţigară, balansând jucăuş pietricelele înnodate în bucata de sfoară şi stătea la poveşti cu Cale, care era tolănit pe pat, cu ochii aţintiţi la căpriori şi la

întunericul de dincolo de ei.

— Stai liniştit, îi spuse Meatyard lui Cale. Şi dacă nu poţi sta liniştit, stai cum poţi.

În timpul unei asemenea pauze, când Kevin Meatyard îl lăsase pe Gromek în cămăruţa lui să-şi facă treaba singur cu o fată, iar el, pufăia dintr-o ţigară şi îi spunea lui Cale părerea lui, evenimentele luară o turnură neaşteptată.

— Trebuie să ai atitudinea potrivită, îi spunea Meatyard lui Cale, care, ca de obicei, privea în gol tavanul. Trebuie să scoţi ce-i mai bun din ce ai. Nu are rost să tot stai întins pe spate şi să îţi plângi de milă în viaţă. Asta este problema ta. Trebuie să mergi mai departe, ca mine. Dacă nu poţi face asta, nu eşti în cursă. Lumea este un porc, dar trebuie să mergi mai departe, aşa ca mine, înţelegi.

Nu se aştepta la un răspuns şi nici nu primi vreunul.

— Ce doreşti, Gibson?

Această întrebare îi fu adresată unui bărbat către cincizeci de ani care apăru lângă umărul lui Meatyard. Omul nu răspunse, ci îl înjunghie în piept cu un cuţit cu lamă lungă de vreo cincisprezece centimetri. Meatyard sări într-o parte în agonie, în timp ce Gibson încerca să scoată lama cuţitului, reuşind în felul acesta să o rupă în pieptul victimei. Era un cuţit ieftin de bucătărie pe care unul dintre pacienţii din salon îl găsise ruginit în fundul unui dulap din zona de gătit. Îngrozit şi înmărmurit, Meatyard căzu şi, într-o clipită, şase nebuni săriră pe el şi îl pironiră la podea. Între timp, Cale se rostogoli din pat şi se depărtă de locul altercaţiei, cutremurat şi slăbit în urma unei noi vizite a lui Nanny Powler şi a celorlalţi demoni ai săi. Se uită cum alți patru oameni pogorâră în anexă şi îl târâră pe asistentul-şef Gromek până în salon, acesta neputând să opună prea multă rezistenţă din cauza pantalonilor care-i alunecaseră la glezne şi de care încerca să scape.

Nebunii deciseseră să îl ucidă pe Gromek primul pentru a-i da lui Kevin Meatyard ocazia să realizeze cu exactitate ce avea să i se întâmple şi să îi arate în această viaţă o frântură din ceea ce îl aştepta pentru eternitate şi dincolo de ea.

Teroarea poate fie să slăbească un om, fie să-l întărească în mod miraculos. Eliberându-şi un picior din pantaloni, Gromek reuşi, în ciuda celor care îl ţineau, să capete destul suflu cât să se împleticească prin salon şi să ajungă la uşa încuiată, strigând

după ajutor. Nebunul care-şi ţinea braţul în jurul gâtului lui i-l duse imediat la gură, înăbuşindu-i strigătele atât cât să îi facă pe cei care ar fi trecut prin dreptul uşii să creadă că fusese răbufnirea unui pacient. Înotând parcă în amonte în ape repezi, cei cinci fugiră după Gromek, apoi alţi doi îl ţinură de picioare până când puterea dată de panică se estompă, iar el se prăbuşi pe podea. Hotărâţi să-l ia de lângă uşă şi să-l ducă unde era ținut Meatyard, începură să-l târască pe Gromek de-a lungul culoarului central. În tot acest timp, Kevin Meatyard anunţa zgomotos, dar calm, ce avea să le facă atacatorilor săi când avea să scape:

— Vă bag înapoi de unde aţi ieşit. O să mă piş pe voi. O să v-o trag în ureche.

Îndată ce ajunseră cu Gromek în faţa lui Meatyard, acesta fu pironit în poziţie verticală cu spatele la perete, ca să poată vedea cum moare asistentul.

Fără cuţitul de bucătărie, nebunii trebuiră să regândească planul. Desigur, orice lucru din salon care ar fi putut fi folosit pe post de armă fusese luat, dar chiar dacă picioarele paturilor fuseseră prinse cu grijă în podea, reuşiră să deşurubeze unul. În timp ce mai opunea încă rezistenţă, grohăind şi căutând să ia aer, unul dintre nebuni îl apucă pe Gromek de sub bărbie şi îi împinse capul pe spate, expunându-i gâtul pentru ca alţi doi să-l poată tăia cu piciorul de pat. Un strigăt groaznic şi înăbuşit erupse din adâncul pieptului lui Gromek când realiză ce aveau să-i facă. Teroarea îi dădu, din nou, o putere supranaturală şi în combinaţie cu sudoarea ce i se scurgea pe faţă, îl făcu pe cel care îl ţinea de bărbie să îşi piardă priza. Urmară încă două încercări, în timp ce Meatyard continua cu groaznicele ameninţări de răzbunare „O să vă mestec bilele şi o să vi le bag în dos“ dar până şi el tăcu atunci când gâtul lui Gromek fu arcuit pe spate şi piciorul de pat îi fu pus pe trahee, ţintuit de câte un bărbat stând în genunchi de fiecare parte. Nu se întâmplă rapid. Sunetele erau parcă de pe altă lume – de sufocare şi carne vie strivită. Cale rămase cu privirea la mâinile lui Gromek, agitându-se şi fluturând în aer, arătând cu degetul ca şi cum ar fi dojenit un copil. Târziu, mâinile tremurânde se opriră preţ de clipă, apoi se prăbuşiră dintr-odată la podea. Cei doi care îngenuncheaseră rămaseră în aceeaşi poziţie un minut întreg, iar apoi se ridicară încet în picioare. Se uitară la Kevin Meatyard încă ţintuit la

podea, cu spatele la perete.

Când se îndreptară către el, Cale îi atenţionă:

— Aveţi grijă! Asiguraţi-vă că-l ţineţi bine! Nu-l lăsaţi să se ridice în picioare!

Dar de ce ar fi dat atenţie sfaturilor unui băiat care nu făcuse altceva decât să stea întins în pat şi să vomite câteva ore bune pe zi? îl atacară pe Meatyard. Cei şase nebuni care îl ţineau îl ridicară în picioare şi, ştiind că era unica lui şansă, Meatyard profită de avântul ridicării şi îi scutură de pe el cu toată forţa, eliberându-se. Apoi îl apucă în braţe pe Micul Brian, rămas înmărmurit, şi fugi în celălalt capăt al salonului, folosindu-se de băiat ca să îşi croiască drum. Ajunse la uşă şi se întoarse cu faţa la ei, în timp ce nebunii făcură un semicerc în jurul lui. Îl strânse de gât pe băiat, făcându-l să urle de frică şi durere.

— Rămâneţi pe loc sau îi rup afurisitul acesta de gât! apoi începu să lovească uşa cu călcâiul, făcând-o să huruie şi să bufnească de parcă un uriaş ar fi încercat să iasă. Ajutor! strigă el, continuând să lovească. AJUTOR!

Nebunilor li se făcu frică – dacă Meatyard scăpa, s-ar fi zis cu ei. Plănuiseră să spună că cei doi începuseră să se certe din cauza întâietăţii asupra unei fete şi că îl omorâseră pe Meatyard încercând să-l salveze pe Gromek.

Cu Meatyard liber şi numai cuvântul unor nebuni criminali împotriva lui aveau să fie trimişi la balamucul din Bethlehem, unde cei norocoşi mureau în primul an, iar cei nenorocoşi supravieţuiau.

— Dă-i drumul!

Cale îşi făcu loc printre cei care-l înconjurau pe Meatyard. — îi rup gâtul, ameninţă Meatyard.

— Nu-mi pasă ce-i faci atâta vreme cât îi dai drumul.

E o banalitate neadevărată aceea ca toţi bătăuşii sunt nişte laşi şi cu siguranţă era neadevărată în privinţa lui Kevin Meatyard. Îi era frică, avea toate motivele să îi fie, dar îşi controla frica atât cât o putea face orice bărbat curajos, deşi curajul său nu era vitejie. Nu era nici prost şi fu pe dată alertat de ciudăţenia insolenţei lui Cale. Acesta era una dintre victimele lui şi ştia cum se comportă victimele, dar pentru a doua oară în acea seară nu o făceau aşa cum se aşteptase şi, ca să fim cinstiţi faţă de Meatyard, aşa cum obişnuiau să se comporte. Cale era straniu.

— Putem scăpa toţi din asta, minţi Cale.

— Cum?

— Vom spune că Gromek a fost cel care a luat fata şi că noi toţi, inclusiv tu, neputând să lăsăm aşa ceva să se întâmple, am fost forţaţi să îl dăm jos de pe ea şi că a murit în altercaţie. Fata va susţine povestea asta. Se uită peste umăr, continuând să înainteze încet. Nu-i așa?

— Nu, să fiu a dracului dacă o s-o fac! îi strigă fata. Vreau să-l văd spânzurat.

— Ne vom înţelege cu ea, e doar supărată acum.

În tot acest timp, Cale se apropia de Meatyard, încă suspicios, dar plin de speranţă, cu mintea sfârâindu-i la pasul următor.

— Aproape i-au retezat gâtul, spuse Meatyard. Nu va crede nimeni că moartea lui a fost un accident. Îmi asum riscul.

Izbi uşa din nou şi abia apucă să articuleze prima silabă a strigătului de ajutor când Cale îl lovi în beregată cu toată puterea. Din nefericire pentru Cale şi ceilalţi nebuni, forţa lui nu era prea mare. Precizia loviturii îl destabiliză pe Meatyard, îl hurducă în partea stângă şi ceafa Micului Brian lovi cuţitul care îi era încă înfipt în piept. Din cauza durerii pricinuite de cuţit îl scăpă pe Micul Brian. Cale îl lovi pe Meatyard în coşul pieptului cu podul palmei. La vârsta de zece ani, Cale l-ar fi doborât pe Meatyard din picioare cu oricare din cele două lovituri, ca şi cum ar fi deschis o trapă sub el, dar nu mai era la vârsta aceea.

Meatyard se năpusti asupra lui şi rată, dar la următoarea încercare îl lovi pe Cale direct în cap, din lateral. Căzu ca răpus de un urs. Sângele îi pulsa în urechi şi orice rămăşiţă de putere pe care o mai avea se scurgea în mii de împunsături. Meatyard făcu doi paşi şi l-ar fi lovit pe Cale suficient de tare cât să-l trimită pe lumea cealaltă, dar băiatul mai găsi o urmă de forţă în picioare și îl plesni pe Meatyard în piciorul de sprijin, punându-l la podea cu o bufnitură puternică. Din fericire pentru Cale, Meatyard rămase fără suflu, ceea ce îi lăsă suficient timp să se ridice. Capul îi vâjâia, mâinile îi tremurau. Îi mai rămăsese forţă pentru o singură lovitură, dar nu destul de bună.

Între timp, nebunii dădură înapoi ca şi cum Cale, luând frâiele, le luase voinţa colectivă care îi adusese până în acel punct. Fata fu cea care îi salvă.

Ajutaţi-l, strigă ea, fugind şi aruncându-se pe Meatyard. Asta îl tăcu pe Meatyard să recurgă la planul său disperat, cel pe care

și-l făcuse în timp ce tremura carnea pe el privindu-l pe bietul Gromek cum moare sufocat. O apucă pe fată şi o aruncă spre cei trei bărbaţi care îi blocau drumul către fereastra cea mare din celălalt capăt al camerei. Cei trei se dădură la o parte, căci era important să îl ţină departe de uşă. Oriunde altundeva s-ar fi dus, ar fi dat peste o capcană – aşa că îl lăsară să se îndrepte spre fereastră şi îl înconjurară pentru o ultimă dată. Mai devreme, disperarea şi faptul că nu aveau nimic de pierdut le dăduseră un curaj nebunesc, dar acum niciunul dintre ei nu voia să îşi rupă gâtul, când, cu puţină grijă, ar fi scos-o la capăt. Aşa că îi dădură mai mult timp să se retragă spre fereastră decât i-ar fi dat în alte împrejurări.

Repede, spuse Cale, aproape să leşine, simţind cum sângele îi pulsa în urechi.

Avea senzaţia că urma să-i explodeze creierul. Aproape nimeni nu-l auzi. Meatyard ajunsese la fereastră, iar ceilalţi stăteau şi se uitau. La urma urmei, nu avea unde să meargă. Fereastra era bătută în cuie, dar nu avea gratii, aflându-se la etajul al patrulea şi la o distanţă de douăzeci de metri de la pământ. Meatyard ştia asta, dar mai ştia din eforturile sale de a se pune bine cu Gromek făcând curăţenie în salon că exista o frânghie ancorată de perete, ascunsă în spatele unui corp de mobilier. Fusese lăsată acolo cu mulţi ani în urmă ca metodă ieftină de a scăpa dintr-un incendiu.

Nebunii îl priveau cum se apropie de fereastră, apoi începură să se agite când Meatyard scoase frânghia de după mobilă. Le luă câteva secunde să realizeze ce avea de gând să facă şi apoi înaintară toţi deodată. Meatyard răsturnă corpul de mobilier la podea şi, ţinându-se de capătul frânghiei, alergă spre fereastră, întorcându-se cu spatele chiar în ultima clipă. Cadrul, în mare parte mucegăit, cedă şi Meatyard se făcu nevăzut în noapte, cu frânghia întinzându-se în urma lui. La un moment dat, frânghia se tensionă, apoi se eliberă din nou.

Nefiind niciodată testată, frânghia era prea scurtă. Drept urmare, după căderea liberă, Meatyard se opri brusc la vreo şase metri de pământ, agăţat într-un copac, care, cel mai probabil, îl salvă de la moarte. Norocul, sângele rece şi forţa fizică imensă îl ajutară pe Meatyard să scape doar cu un şchiopătat. Cale privi de la fereastra spartă cum Meatyard se făcu una cu întunericul. Se întoarse şi îi chemă pe ceilalţi.

— Ce s-a întâmplat în seara aceasta a fost aşa: cei doi au adus-o pe fată aici şi s-au luat la bătaie din cauza ei, corect? spuse el.

Fata dădu afirmativ din cap.

— Meatyard l-a ucis pe Gromek şi când aţi încercat să îl prindeţi s-a aruncat pe fereastră – asta este tot ce ştiţi. Acum, fiecare dintre voi va trece pe la mine şi va repeta ceea ce am spus. Şi dacă greşiţi, acum sau mai târziu, nu va mai fi nevoie de Kevin Meatyard să vă mestece bilele şi să vi le bage în dos.

Deşi oamenii bine intenţionaţi care conduceau azilul fură îngroziţi de violenta moarte a asistentului-şef Gromek, atacurile brutale ale pacienţilor cu probleme nu erau o chestiune neîntâlnită. Șocul mai mare s-a datorat manierei revoltătoare în care Gromek își abuza pacienţii. Cei care îşi puteau plăti tratamentul – un număr mic, printre care ar fi trebuit să se numere şi Cale – fuseseră admişi în azil pentru a plăti şi tratamentul celor care nu îşi permiteau. Era un loc bun, pe cât de bun putea spera să fie o astfel de instituţie, iar Gromek fusese foarte bine văzut, cel puţin până la sosirea lui Kevin Meatyard, în calitatea sa de supraveghetor neinspirat, dar demn de încredere. Avertismentul lui Cale către pacienţi să se ţină de povestea pe care le-o spusese el îl învăţă ulterior să fie mai atent când făcea glume cu oameni pe care nu îi cunoştea, în special cu cei care nu erau în toate minţile şi care erau predispuşi să aibă de-a face cu teribila confuzie din mintea lor, agăţându-se ca scaiul de orice li s-ar fi spus cu o hotărâre clară, lipsită de ambiguităţi. Neobişnuita repetare de fraze învăţate pe de rost cu privire la incident stârni suspiciunea supraveghetorilor. Iniţial, povestea fu general acceptată la urma urmei, Gromek *chiar* violase mai multe paciente cu ajutorul lui Kevin Meatyard și *chiar* fusese ucis, iar persoana acuzată *chiar* fugise într-un fel care arăta disperare –, dar acum se pregăteau să caute adevărul și urmau, fără îndoială, să afle ce se întâmplase în realitate, dacă evenimentele nu ar fi luat o turnură în favoarea lui Cale. Vagul Henri şi IdrisPukke ajunseră la azil, aşteptându-se să îl găsească întins în pat, în confortul pentru care plătiseră şi sperând că era aproape de vindecare.

— Chiar trebuie să dovedeşti întotdeauna că, aşa cum susţin calomniatorii tăi, oriunde ai merge, în urma ta vine dezastrul? îl întrebă IdrisPukke pe Cale când acesta fu adus în camera

privată rezervată exclusiv vizitatorilor importanţi.

— Şi încă o înmormântare, completă Vagul Henri.

— Şi cum este una dintre cele mai mari greşeli ale lui Dumnezeu? îi zise Cale Vagului Henri.

— Vorbeşte pentru tine, replică Vagul Henri.

Cale le explică nemulţumit că nu doar suferise umilinţe extreme pentru a se feri de necazuri, ci fusese prea bolnav pentru a face ceva, chiar dacă ar fi vrut. Detaliile confruntării cu Meatyard le păstră pentru sine.

Le povesti în detaliu adevărul, minciunile pe care îi pusese pe toţi să le spună pentru a ascunde ce se întâmplase, precum şi ghinionul ciudat din cauza căruia ajunsese în salonul nebunilor de la bun început. IdrisPukke se duse să discute cu directoarea nou-numită a azilului şi o luă la rost pentru tratamentul acordat unei persoane atât de importante. Ce fel de instituţie conducea, îi reproşase el, pe lângă alte întrebări retorice de acelaşi fel. În scurt timp îi smulse promisiunea să pună capăt investigaţiei evenimentelor din acea noapte şi să îl treacă pe Cale sub îngrijirea zilnică personală a celui mai bun doctor al lor, fără costuri suplimentare. IdrisPukke ceru şi primi o a doua promisiune de a reduce la jumătate taxele pentru tratamentul lui Cale.

Furia sa nu era deloc simulată. Nu se aşteptase la un leac, având în vedere colapsul uriaş al lui Cale, dar sperase la o îmbunătăţire atât datorită afecţiunii sale imense faţă de băiat, cât şi datorită faptului că dorea să lucreze cu Cale la o strategie pe termen lung de a face faţă Izbăvitorilor. Dar Cale nu fu în stare nici măcar să vorbească pentru mult timp fără pauze, pentru a se odihni şi a-şi pune gândurile în ordine: şi, pe lângă asta, mai era şi felul groaznic în care arăta. Când Cale menţionă în trecere că ziua aceea era una neobişnuit de bună, IdrisPukke îşi dădu seama că ajutorul de care aveau disperată nevoie din partea lui Cale ar putea veni prea târziu, dacă avea să mai vină vreodată.

IdrisPukke îi ceru directoarei să îl cheme pe doctorul care urma să îl trateze pe Cale ca să îşi poată da seama de capacităţile sale. Directoarea, ştiind că IdrisPukke trebuia să plece a doua zi, minţi spunându-i că era plecat în concediu şi că nu avea să se întoarcă decât peste trei zile.

— Este specialist în anomie, spuse Directoarea.

— Nu îmi este cunoscut termenul.

— Tratează pacienţii care suferă de anomie, boli ale sufletului, vorbind câteodată ore în şir în fiecare zi, timp de multe luni. Pacienţii îl numesc tratament prin vorbă.

Putea sta liniştit, spuse directoarea, că doamna doctor specialist avea calităţi nemaiîntâlnite şi că dăduse de capăt până şi celor mai indisciplinate cazuri.

Deşi nu era sigur dacă să creadă povestea despre „concediul“ convenabil, IdrisPukke simţi sinceritatea directoarei, precum și admiraţia acesteia faţă de femeia presupus absentă. Îşi făcu speranţe mari, deoarece îşi dorea să fie adevărat, mai mari decât firea lui pesimistă i-ar fi permis în mod normal. Natura lui ar fi ieşit din plin la iveală când, cinci minute mai târziu, după ce se întorsese la Cale, cineva bătu la ușa directoarei care se deschise chiar mai înainte ca ea să poată spune „intră”. Femeia care își făcu apariţia, dacă era într-adevăr femeie, avea o înfăţişare foarte curioasă şi ţinea în mâna stângă ceva atât de ciudat, încât nici IdrisPukke, cu toate experienţele lui în fenomene unice şi fantastice, nu mai văzuse aşa ceva.

5

Kevin Meatyard era rănit. Avea o gleznă întoarsă, un umăr dislocat, o tăietură mare pe partea stângă a capului, urme de lovituri, dureri şi fisuri de tot felul. Dar nimic din toate astea nu avea să-l omoare. Cuţitul înfipt în piept urma să o facă. Insula Cipru nu era deloc o insulă, ci un istm mare care se întindea în Marea de Lemn. Sistemul său de dreptate parohială se extindea la cincizeci de mile în interiorul hinterlandului, astfel că până şi cele mai mici sate aveau un poliţist special, chiar dacă acesta era un simplu fierar. Meatyard avea toate motivele să creadă că era urmărit, deşi îşi dădea seama totodată că ar fi fost prea scump şi prea dificil să se pună şase oameni pe drumuri pentru prea mult timp. Problema pentru el era faptul că trebuia să stea departe de orice loc unde putea să îi fie scos cuţitul din piept şi rana curăţată. În cele din urmă îşi puse încrederea în constituţia lui, care avea să-l ţină în viaţă suficient de mult cât să ajungă atât de departe încât nimeni să nu mai fi auzit de el. Aşa se face că, în timp ce Kevin Meatyard încerca să plece din Cipru pe un drum departe de ochii străinilor băgăreţi, cei Doi Trevor

încercau să intre în Cipru pe un drum departe de ochii străinilor băgăreţi. Deci nu fu o mare coincidenţă faptul că amândoi asasinii dădură de Kevin Meatyard stând pe marginea unui mic iaz. Din motive evidente, aflaţi în pustietate, până şi oamenii cu mai puţină experienţă într-ale răutăţilor decât cei Doi Trevor ştiau că era mai bine să ocoleşti un corp întins pe marginea drumului. Pe de altă parte, ei şi animalele lor erau foarte însetaţi. Pentru a se asigură că nu era o capcană (şi cine ştia mai multe despre viaţa în sălbăticie decât ei doi?), Trevor Lugavoy azvârli o piatră în trupul mătăhălos şi, primind doar un geamăt slab drept răspuns, hotărârâ că, dacă exista vreun pericol acolo, putea fi evitat cu multă atenţie şi fără a se atinge de el.

Câteva minute mai târziu, în timp ce caii încă mai sorbeau din apa dulce, Kevin se agită şi se ridică în picioare împleticindu-se, sub privirile atente ale celor doi bărbaţi. Dădu să se îndrepte spre iaz ca să bea apă, dar, încă slăbit şi nesigur, se prăbuşi cu zgomot atât de mare, încât ambii Trevor tresăriră.

S-ar putea crede că, din pricina profesiei lor sângeroase, cei Doi Trevor erau lipsiţi de compasiune. Dar, deşi nu erau mai amabili decât alţi oameni, nu erau nici mult mai răi, cu excepţia cazului în care erau plătiţi să ucidă. Un lucru era în mod special adevărat; pe măsură ce înaintau în vârstă deveneau tot mai superstiţioşi. Începeau să se întrebe dacă niște acte de generozitate i-ar putea ajuta dacă s-ar fi dovedit într-o zi că exista o judecată eternă – deşi amândoi ştiau în sufletul lor că ar fi trebuit să salveze un număr imens de copii din tot atâtea clădiri în flăcări pentru a înclina balanţa după toate faptele rele de care se făceau responsabili. Totuşi, nu era frumos să lase un om evident rănit să se prăbuşească la câţiva paşi de o gura de apă atât de necesară. Îl săltară, îl treziră şi îi dădură să bea dintr-una din cănile lor.

— Mulţumesc, spuse Kevin cu adevărat recunoscător, după ce dădu pe gât cinci căni parcă pline cu însăşi viaţa.

— Ascultă, John Smith (evident, Kevin le dăduse un nume fals), nu vei ajunge la Drayton – e la cincizeci de mile de aici şi unde mai pui că drumul e greu. Chestia aia, spuse el arătând cu capul către pieptul lui Meatyard, trebuie să o înlături chiar acum sau îți dăm un hârleţ şi poţi începe să sapi.

— Ce e un hârleţ?

— O unealtă, spuse Trevor Lugavoy, care poate fi folosită la săparea gropilor adânci de câţiva metri şi lungi de doi.

— Poţi să o faci? întrebă Kevin neîncrezător. Poţi să scoţi chestia asta fără să mă omori?

— E cam dificil, băiete; aş da şanse de şaptezeci la treizeci.

— Pentru?

— Împotrivă.

Kevin răsuflă puţinul aer pe care îl mai avea.

— Crezi că există vreun chirurg ca lumea în Drayton?

Nu vei ajunge până la Drayton. Şi chiar dacă ai reuşi, ceea ce nu se va întâmpla, chirurgul va fi bărbierul din oraş. Şi va vrea bani. Şi va pune întrebări. Ai bani? Ai răspunsuri pregătite?

Cei Doi Trevor începură să îşi piardă răbdarea din cauza lipsei de recunoştinţă a lui Kevin.

— Prietenul meu cel generos este cel mai bun pe care îl vei găsi pe o distanţă de două sute de mile. Eşti norocos că ai dat peste el. Şi nu prea ai încotro. Dacă vrei să rămâi în viaţă, ar fi bine să te supui.

Pomenirea morţii îl făcu pe Kevin să se concentreze şi îşi ceru scuze faţă de Trevor Lugavoy, supărat deja. După care, Lugavoy se puse pe treabă. De fapt, ar fi putut să-şi câştige un trai decent din chirurgie. Împins să deprindă meseria din motive practice, se mândrea cu abilităţile lui şi dăduse bani grei să fie instruit de chirurgi Izbăvitori consideraţi de toată lumea a fi cei mai buni, nu că asta ar fi spus prea multe. Plătise un preţ mare pentru cleştele medical cu care prinse puţinul ce mai rămăsese din lama cuţitului iţindu-se din pieptul lui Meatyard. O scoase într-o clipă, însoţit numai de urletul hidos de agonie.

Avea să urmeze ceva şi mai rău căci, era clar din cele două bucăţi lipsă ale lamei, mai avea încă de lucru.

— Nu te mişca, altfel nu răspund de consecinţe.

Meatyard era priceput în a provoca durere, dar ştia şi să o suporte.

— Bravo, spuse Trevor Lugavoy, care, după cinci minute de căutat prin rană, lungi de parcă ar fi fost cinci zile, se asigură că nu mai rămăsese nimic de scos. Asta te omoară, îi zise el lui Meatyard, care rămăsese traumatizat.

Curăţă rana cu câţiva litri de apă şi începu să toarne un amestec de miere şi levănţică, gălbenele şi praf de smirnă. Văzând că se pregăteşte să folosească unguentul, Kovtun îl

trase pe Lugavoy deoparte şi îl făcu atent că era scump şi că era posibil să aibă nevoie chiar ei de el. Lugavoy fu de acord în principiu, dar îi răspunse că toate eforturile lor ar fi fost degeaba dacă rana ar fi infectat – ceea ce s-ar fi întâmplat cu siguranţă.

— Mă mândresc cu munca mea, ce pot să zic? În plus, a dat dovadă de mult curaj. Eu aş fi urlat mai tare. Merită un pic de generozitate.

Şi asta a fost tot. Deciseră să stea şi să-l îngrijească peste noapte; în dimineaţa următoare îi lăsară câteva raţii (nu multe, la insistenţele lui Kovtun) şi plecară. Dar chiar înainte de apleca, lui Kovtun îi veni o idee.

— Ai auzit de Mânăstire? îl întrebă el pe Kevin.

Din fericire pentru Meatyard, expresia sa alarmată putu fi uşor ascunsă sub masca durerii.

— Nu, îmi pare rău, spuse băiatul cel nerecunoscător, iar cei Doi Trevor plecară.

Două minute mai târziu Lugavoy se întoarse. Puse jos un calup mare acoperit cu hârtie cerată, o adăugire impulsivă la raţiile pe care i le lăsaseră deja.

— Asigură-te, îi spuse el lui Kevin, că mănânci câte un sfert din asta în fiecare zi. E foarte hrănitor, deşi are gust de rahat de câine. Izbăvitorii îi spun „picioare de cadavru”. Ai o adresă înăuntru. Dacă rămâi în viaţă, du-te acolo şi vei primi de lucru. Spune-le că te-a trimis Trevor Lugavoy, nimic altceva, auzi?

Să-l fi întrebat pe Trevor Lugavoy dacă virtutea era recompensată, ar fi fost deopotrivă surprins şi amuzat, nu pentru că era cinic (se considera trecut prin toate cele), ci mai degrabă pentru că experienţa îl învăţase să nu privească lumea drept un loc al echilibrului. De această dată, însă, atunci când se întoarse ca să se asigure că Meatyard primise destulă hrană pentru a avea şanse de supravieţuire, bunătatea lui fu răsplătită: observă că era urmărit de pe un deal, de la vreo două sute cincizeci de metri distanţă. Întorcându-se la Trevor Kovtun, era destul de sigur că ştia cine îi urmărea. Îl ajunse din urmă pe Kovtun mai repede decât se aştepta – Kovtun descălecase şi îl găsi în patru labe, având cureaua desfăcută şi băgându-şi două degete pe gât în încercarea de se face să vomite. După mai multe încercări neplăcute, reuşi. Se vedea sânge în resturi.

— E mai bine?

— Puţin.

— Suntem urmăriţi.

— La dracu’, la naiba, să tune şi să trăsnească, bombăni Cadbury aşezându-se la distanţă de o jumătate de milă de cei Doi Trevor. Ştiu că îi urmărim.

Cadbury se uită la fata care îl aşteptase la poalele dealului în timp ce îl spiona pe Trevor Lugavoy. În spatele ei, la distanţă unul de altul, erau doisprezece bărbaţi cu înfăţişări dezagreabile.

— Te-ai lăsat văzut, spuse fata.

Era ca un firicel, dar era genul de firicel de care puteai fi sigur că avea să susţină o mare greutate, cu o faţă ciudată – dacă ai fi văzut-o într-un tablou, ai fi zis că e neterminată. Părea că îi lipseşte ceva, nasul sau buzele, numai că erau toate la locul lor.

— Dacă socoteşti că te descurci mai bine, te rog.

— E treaba ta, nu a mea.

— Când vine vorba de urmărirea unor oameni atât de buni cum sunt cei doi, nu te poţi apropia prea mult şi nu poţi sta prea departe. E doar ghinion.

— Nu cred în ghinion.

— Asta pentru că eşti o copilă şi nu îţi deosebeşti nici măcar dosul de cot.

— O să vezi ce ştiu. O inimă inteligentă adună cunoştinţe, urechea înţeleptului le caută.

— O să văd? Mi se ridică părul pe mine.

Însă cu toată batjocura lui, considera prezenţa fetei hotărât înfiorătoare, nu în ultimul rând pentru că întotdeauna cita ceva dintr-o broşură religioasă care avea, se pare, o părere despre orice. Dar spunea toate acele proverbe şi zicători într-un mod ciudat, ca să nu îţi poţi da seama despre ce era de fapt vorba. Încerca oare să-l intimideze? Avea toate motivele să fie nervos.

Cu trei zile înainte, Iepurele Kitty îl chemase să discute ce trebuia făcut cu privire la cei Doi Trevor şi expediţia lor în căutarea lui Cale, având certitudinea că Trevorii le făceau un singur lucru tuturor celor pe care îi căutau, odată ce îi găseau.

— Ştii cine îi plăteşte? întrebă Cadbury.

— Izbăvitorii, probabil, gânguri Kitty. Nu e în natura lor să spioneze. Fanaticilor le e greu să se amestece în mulţime, aşa cum a stabilit clar ordinul de spânzurare emis de Zog, dizgraţios de ilegal, dar pe deplin întemeiat. Dar ar putea fi şi Laconicii.

Era o chestiune de politică, dar şi de amuzament pentru Kitty

să nu dea niciodată un răspuns complet ambiguu.

— Se vor chinui să îşi revină după daunele cauzate de el efectivelor lor. Nu putem scoate din discuţie nici familia lui Solomon Solomon. Are un real talent de a se opune oamenilor.

— Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre noi.

— Aşa este, Cadbury.

— Nu crezi că e o bătaie de cap prea mare?

— Oh, ba da, răspunse Kitty. Dar aşa e cu tinerii. E o chestiune de posibilităţi. Capacitatea lui de a ruina are nevoie să i se dea formă şi aş prefera să fiu în spatele, nu în faţa lui. Dar s-ar putea să vină o vreme când nu va mai fi cazul. Ar fi bine să ţii minte asta.

Uşa se deschise şi intră servitorul lui Kitty aducând o tavă.

— Ah, spuse Kitty, ceaiul! Băutura care te binedispune, dar nu te îmbată.

Servitorul puse pe masă farfurioarele şi ceştile, platouri de sandviciuri cu şuncă, prăjitură cu seminţe şi biscuiţi cu cremă, apoi plecă fără un cuvânt, fără o plecăciune. Cei doi se holbară la masă, dar nu din cauza bunătăţilor aduse.

— Ai observat, fără îndoială, Cadbury, că masa a fost pregătită pentru trei persoane.

— Am observat, într-adevăr.

— Vreau să cunoşti pe cineva. O persoană tânără de care aş vrea să ai grijă. Învaţ-o din experienţa ta! Se îndreptă spre uşă şi strigă: Draga mea!

După o clipă apăru o fată în jur de douăzeci de ani care îl sperie groaznic pe Cadbury. Sentimentul vederii unei fantome din trecut este tulburător pentru oricine, dar imaginaţi-vă cu cât este mai rău când tu eşti responsabil pentru acea fantomă. Ultima dată când o văzuse Cadbury fusese când îl spionaseră pe Cale la Treetops – o sarcină care se încheiase cu o săgeată înfiptă de el în spatele ei. În întunericul permanent cerut de Iepurele Kitty pentru a-i proteja ochii atât de sensibili, îi luă câteva momente să realizeze că nu era defuncta Jennifer Plunkett, nici sora ei geamănă, ci o rudă mai tânără, dar tulburător de asemănătoare lor. Nu doar înfăţişarea ei trăda asemănarea, ci şi aceeaşi lipsă de expresie.

— Ţi-l prezint pe Daniel Cadbury, iubita mea. Această formulă ciudată fu adresată fetei şi era doar o alternativă deliberat deconcertantă la „draga mea”. El şi sora ta au fost prieteni

vechi și au lucrat adesea împreună. Daniel, ţi-o prezint pe Deidre Plunkett, care ni s-a alăturat şi vrea să îşi împărtăşească abilităţile uimitoare.

Deşi îşi realiză destul de repede greşeala, Cadbury avea totuşi un motiv să fie încă agitat: era de preferat să eviţi rudele în viaţă ale celor pe care i-ai ucis.

Kitty insistase ca Daniel să o ia cu el pe Deidre în încercarea de a da de urma celor Doi Trevor.

— Ia-o sub aripa ta, Cadbury, spusese el.

Dar întrebarea lui Cadbury era ce fel de batjocură se punea la cale. Jennifer Plunkett fusese o criminală nebună, care, fără să vorbească vreodată cu el, făcuse o pasiune profundă pentru Cale în timpul pe care îl petrecuse urmărindu-l cum înota gol în lacul de la Treetops. Cale râsese şi strigase de bucurie prima dată în viață când înotase, pescuise, mâncase preparatele minunate ale lui IdrisPukke, cântase oribil de afon versiuni distorsionate ale cântecelor învăţate în Memphis: *Cântăreşte o plăcintă în cer, Furnicile îmi sunt prietene. Ea are urechi clăpăuge, ea are urechi clăpăuge.*

Jennifer fusese convinsă că Iepurele Kitty îi voia răul lui Cale: nu era cazul, de fapt, sau cel puţin probabil că nu era. Jennifer trase să îl înjunghie pe Cadbury din dorinţa de a-şi proteja iubitul şi, când eşuase, fugise către Cale, rămas înmărmurit, strigând despre crimă. În acel moment Cadbury îi înfipsese o săgeată în spate. Ce altceva ar fi putut face? După aceea, decisese că ar fi fost mai bine să îi spună lui Kitty că Thomas Cale fusese responsabil, surprins în acţiune de apariţia bruscă a unei harpii criminale care striga. „Onestitatea este cea mai bună politică“ s-ar putea să nu fie un exemplu virtuos (cel care crede că onestitatea chiar este cea mai bună *politică* nu este un om onest), dar este un exemplu pe care ar fi trebuit să îl urmeze în acel caz. Dilema lui era nu doar ce va face cu Deidre Plunkett, ci şi dacă apariţia ei bruscă era doar o coincidenţă sau răzbunarea lui Kitty pentru că îl minţise. Dacă era ultima variantă, întrebarea era ce fel de lecţie avea în minte angajatorul său.

Orişicât, o luă pe Deidre cu el să negocieze cu cei Doi Trevor. Dacă lucrurile ar fi mers prost, ceea ce se putea întâmpla cu uşurinţă, avea şanse ca Trevorii să rezolve problema în locul lui. Pe de altă parte, puteau să îi rezolve toate problemele pentru totdeauna.

— Vii cu mine, îţi ţii gura închisă şi nu faci mişcări bruşte.

— Nu îţi permit să îmi vorbeşti aşa.

Cadbury nu se obosi să răspundă.

— Voi, restul, le spuse el celorlalţi, rămâneţi în urmă, dar nu vă depărtaţi!

Îl ignorară pe Kevin Meatyard când trecură pe lângă el, fiindule clar că nu avea să le dea de furcă în starea în care era şi după câteva minute îi ajunseră pe cei Doi Trevor.

— Putem sta de vorbă? strigă Cadbury de după un copac.

Lugavoy le făcu semn din cap să înainteze.

— Până acolo e suficient. Ce vreţi?

— Iepurele Kitty crede că a avut loc o neînţelegere şi ar vrea să o rezolve.

— Consider-o rezolvată.

— Ar vrea să o rezolve personal.

— Ne oprim pe la el data viitoare când suntem în trecere.

— Prietenul vostru pare puţin slăbit.

Chiar avea culoarea sacâzului pe jumătate uscat.

— O să supravieţuiască.

— Nu sunt foarte sigur de asta.

— Cine-i prietena ta subţirică? întrebă Lugavoy.

— Tânăra aceasta este cât se poate de periculoasă. I-aş arăta mai mult respect în locul vostru.

— Îmi pari cunoscută, puştoaico.

— Continuă, domnule, spuse Deidre şi vei râde cu gura mutată la ceafă.

— Îmi cer scuze, dar este foarte tânără şi nu are maniere.

— Nu te scuza pentru mine, spuse Deidre.

Cadbury ridică din sprâncene, ca şi cum ar fi vrut să spună „Ce să-i faci?”.

— După cum văd, Trevor, nu vei ajunge unde doreşti să ajungi, deci problema intenţiilor tale care vin în conflict cu interesele iepurelui Kitty nu se aplică în viitorul apropiat. Dacă vrei ca partenerul tău să trăiască, nu văd care este problema.

— Ce te opreşte să ne ucizi în somn?

— Nu ar trebui să-i judecaţi pe ceilalţi după standardele voastre joase.

Trevor râse.

— Am înţeles aluzia. Dar tot îmi fac griji.

— Ce pot să spun? Doar că nu asta e intenţia lui Kitty

Iepurele.

— Dar ce anume intenţionează?

— De ce nu vă întoarceţi în Leeds-ul spaniol să îl întrebaţi?

— Deci nu are destulă încredere în tine ca să-ţi spună?

— Încercaţi să îmi răniţi orgoliul? Sunt mişcat. Ideea e că, deşi Kitty Iepurele are un respect considerabil faţă de voi, se pare că sunteţi pe un drum care face ca interesele voastre să intre în conflict cu ale lui. Şi îşi preferă propriile interese.

— Mi se pare corect.

— Mă bucur că spui asta. Ne-am înţeles?

— Da.

— Avem caolin. Ar trebui să-l facă să se simtă mai bine.

— Mulţumesc.

Cadbury îi făcu semn lui Deidre Plunkett. Scoase o ploscă mică din sacul său şi, descălecând, se îndreptă spre Kovtun.

— Ia o optime, spuse ea.

Cadbury duse două degete la gură şi fluieră atât de ascuţit, încât Lugavoy tresări. Drept răspuns, cei doisprezece oameni care aşteptau la poalele dealului apărură în trei grupuri răsfirate de câte patru.

— Cam urâţi la vedere, spuse Lugavoy. Dar cineva ştie la ce se pricep.

Tentativele abile de apropiere pe care le admira atât de mult erau conduse de Kleist; indivizii cu înfăţişare ticăloasă pe care îi controla erau Klephţi şi, deci, mai puţin periculoşi decât păreau. Cadbury îi angajase în grabă deoarece mulţi dintre acoliţii lui obişnuiţi se îmbolnăviseră, la fel ca Trevor Kovtun, de febra tifoidă provenită de la aceeaşi sursă din pompa de apă a Leeds-ului spaniol. Creşterea numărului de oameni care îşi căutau refugiu acolo din cauza zvonurilor de război cu Izbăvitorii își punea deja amprenta. Era destul de nesatisfăcător, dar Klephţii arătau aşa cum trebuie, plus că luptaseră deja împotriva Izbăvitorilor şi erau încă în viaţă – fără recomandări răutăcioase. Nu ştia nimic despre Kleist nu făcea parte din clanul Klepht, dar părea să aibă tot timpul trecere înaintea unui conducător al acestuia, care, din nu se ştie ce motiv, era numit Dog-End. De fapt, Kleist era la conducere, dar se considera a fi mai bine să nu se ştie că erau îndrumaţi de un băiat.

Pe drumul înapoi trebuiră să treacă pe lângă Kevin Meatyard.

— Îl putem lua cu noi? întrebă Lugavoy.

— Nu avem destui cai. În plus, nu îmi place cum arată. Cadbury îi făcu semn lui Kleist, care era cel mai aproape de el. Cum te cheamă, fiule?

— Kleist.

— Lasă-i nişte mâncare – suficientă pentru patru zile, nu mai mult.

Kevin ascunsese deja raţiile primite de la cei Doi Trevor.

Kleist se apropie încet de Kevin: nici lui nu îi plăcea cum arăta.

— E bine aşa? îl întrebă el pe Kevin, aplecându-se şi începând să cotrobăie prin sac după ce era mai puţin bun şi deci putea fi dat altora – pâinea mai veche, bucăţile tari de brânză.

— Ai o ţigară? întrebă Meatyard.

— Nu.

Kleist scoase din sac ceea ce se putea numi o interpretare nepericuloasă a unei raţii de hrană pentru patru zile şi o aşeză pe o bucată pătrată de pânză.

— De unde eşti? întrebă Kleist.

— Nu-i treaba ta.

Kleist nu îşi schimbă expresia. Se ridică, se uită la Meatyard și apoi împroşcă nisip peste mâncarea pe care tocmai i-o oferise. Niciunul nu spuse nimic. Kleist se urcă pe cal şi plecă să-i prindă din urmă pe ceilalţi.

6

Viaţa este ca un iaz în care un copil leneş aruncă o pietricică şi de-acolo încep să se extindă undele. Greşit. Viaţa este o apă curgătoare, şi nu o serie de ape curgătoare, ci doar una neînsemnată, cu vârtejuri obişnuite, rotocoale şi turbioane nesemnificative. Dar turbionul şi unda scot la lumină o rădăcină, şi apoi alta, şi alta, şi apoi subminează malul şi copacul de pe margine cade peste apă şi îi schimbă cursul, iar sătenii vin să vadă ce s-a întâmplat cu resursele lor şi dau peste cărbunele scos la iveală de copacul căzut şi apoi vin minerii şi prostituatele care să le ţină companie şi apoi alţi oameni care să se ocupe de prostituate şi un oraş întreg de corturi şi noroi devine un oraș cu lemn şi noroi, apoi cărămizi şi noroi, apoi pietriş cu care se pavează străzile, apoi vine legea care trece peste pietrişul cu

care s-a pavat, apoi cărbunele se termină, dar oraşul continuă să trăiască de pe urma lui sau moare cu totul. Şi totul din cauza unei ape neînsemnate cu vârtejuri şi rotocoale asemenea. Astfel este viaţa oamenilor, condusă de o mână invizibilă cu multe degete.

Vizita care i-ar fi adus sfârşitul lui Thomas Cale în mâinile celor Doi Trevor fu oprită de o gură de apă luată dintr-un puţ infestat, mesagerii fură chemaţi înapoi de unde veniseră de un vechi prieten căruia nu-i prea păsa dacă trăia sau nu, înapoi într-un oraş unde soţia acestui vechi prieten hoinărea pe străzi cu fetița nou-născută, crezându-şi soţul mort care acum se întorcea la ea şi care, în câteva zile, avea să treacă la nu mai mult de treizeci de metri de ea în mulţimile imense care se înghesuiau în interiorul zidurilor Leeds-ului spaniol.

Din nou şi din nou drumurile lor aveau să fie cât pe ce să se întâlnească, dar micile rotocoale şi vârtejuri îi trăgeau câte puţin încoace şi apoi câte puţin încolo.

Uneori vedem un nor care seamănă cu un dragon, alteori cu un leu, alteori seamănă foarte bine cu o balenă, dar cei mai veseli filosofi sunt de acord că până şi cel mai negru nor ascunde o rază de lumină. Şi pe parcursul nopţilor şi al zilelor mizerabile în care Kevin Meatyard dirijase lucrurile, Cale realiză că își redescoperise vechea metodă de a face faţă suferinţei. În Sanctuar învăţase să se retragă în mintea lui, să dispară în locurile pe care le găsea acolo, locuri cu hrană, căldură şi lucruri minunate – îngeri cu aripi care făceau orice le spuneai, câini care vorbeau, aventuri lipsite de suferinţă, chiar şi moarte fără lacrimi şi reînvieri bruşte şi miraculoase, pace şi linişte şi nimeni în preajmă. Acum, timp de câteva ore pe zi, putea face acelaşi lucru când se insinua starea de rău şi nebunia. Visarea cu ochii deschiși îi veni în ajutor; vreme de minute întregi se vedea din nou în lacurile de la Treetops, înotând în apele reci, adunând crabi din râuri, gândindu-se la cuvântul pe care îl găsise într-o zi pentru a descrie sunetul apei ce trecea peste pietricele când sfâșia crabii şi îi mânca aşa cruzi cum erau, cu un vârf de usturoi sălbatic, aşa cum îi arătase IdrisPukke. Iar apoi noaptea, când gândacii de pădure cu aripi lungi îşi începeau activitatea febrilă, stăteau de vorbă ore în şir şi, aşezat pe unul dintre scaunele care aducea cu un pat, sorbea din berea uşoară pe care i-o servea IdrisPukke împreună cu înţelepciunea acumulată

în jumătate de secol, lucru pe care, aşa cum remarca frecvent, nu îl puteai cumpăra cu niciun preţ.

— Oamenii tratează momentul prezent ca şi cum ar fi doar un popas pe drumul către vreun scop măreţ care se va întâmpla în viitor şi apoi sunt surprinşi când ziua cea lungă ajunge la final; se uită în urmă la viaţa lor şi văd că lucrurile pe care le-au lăsat să treacă pe lângă ei fără să le bage în seamă, micile plăceri pe care le-au ignorat cu atâta uşurinţă, au fost, de fapt, adevărata însemnătate a vieţilor lor – în tot acest timp, acele lucruri au fost marile şi minunatele succese şi scopuri ale existenţei lor.

Apoi îi mai turna lui Cale un sfert de pahar, nu prea mult.

— Toate utopiile sunt produsul unor cretini şi cei bine intenţionaţi care lucrează la fundaţia unui viitor mai bun sunt naivi. Imaginează-ţi raiul pe pământ, unde curcanii zboară peste tot deja copţi la cuptor şi ibovnicii perfecţi găsesc iubirea perfectă cu o foarte mică întârziere ce le dă satisfacţie şi trăiesc fericiţi până la adânci bătrâneţi. Într-un asemenea loc, bărbaţii şi femeile ar muri de plictiseală sau s-ar spânzura de disperare, bărbaţii iuţi la mânie s-ar lua la luptă şi s-ar ucide pentru a scăpa de ororile fericirii. Foarte curând această utopie va conţine mai multă suferinţă decât cea la care ne supune deja natura.

— Parcă ai fi Bosco.

— Nici chiar aşa. El vrea să extermine pisicile de pe faţa pământului pentru că le place să mănânce peşte şi să prindă păsări. Ai putea la fel de bine să îţi doreşti să vezi ziua când leul face pace cu mielul. Dar ai dreptate pe jumătate. Sunt de acord cu Bosco până la un punct – e adevărat că lumea asta este un iad. Dar, deşi chiar şi eu sunt îngrozit de natura caricaturală a umanităţii, în acelaşi timp îmi este milă de ea: în această existenţă hidoasă atât de plină de suferinţă, suntem în acelaşi timp sufletele chinuite în iad şi demonii care le chinuiesc. Suntem *tovarăşi* de suferinţă, deci cele mai necesare calităţi sunt toleranţa, răbdarea, îndurarea şi generozitatea. Toţi avem nevoie de iertare, deci toţi suntem datori să o acordăm. „Iartă-ne nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri.” Acestea sunt virtuţi, tinere, care îţi lipsesc cu desăvârşire, şi o spun cu cele mai bune intenţii.

La ultima ofertă, Cale pretinse că doarme, însoţit de sforăituri exagerate.

Dar alunecarea în trecut era plină de capcane. Voia să îşi reamintească prima dată când o văzuse pe Arbell goală – fusese o fericire să fie viu în acea noapte. Dar plăcerea şi durerea, iubirea şi furia erau mult prea apropiate pentru ca el să poată călători în altă lume. Era mai bine să rămână la mesele minunate, la amintirile despre cum îl tachina pe Vagul Henri din cauza dimensiunii enorme a capului său, la poveştile lui IdrisPukke şi cum avea ultimul cuvânt în faţa tuturor. Dar se gândea şi se certa cu sine însuşi şi încerca să îşi dea seama ce ştia cu adevărat: că lumea era ca o apă curgătoare plină de vârtejuri, rotocoale şi încrengături de buruieni şi că, oriunde mergeai, apa îţi scăpa întotdeauna printre degete.

Camera pe care i-o dăduseră acum era destul de simplă: un pat rezonabil de confortabil, un scaun şi o masă, o fereastră care dădea spre o grădină frumoasă plină de ulmi zvelţi. Avea două avantaje luxoase: dormea singur şi avea o cheie cu care să se încuie pe el înăuntru şi pe toţi restul afară. La început, nu voiseră să îi dea cheie, dar insistase cu un aer vag ameninţător şi, după ce vorbise cu directoarea mânăstirii, precauţi, îi făcură pe plac. Se auzi o bătaie uşoară în uşă. Se uită printr-o gaură mică pe care o scobise în cea mai subţire parte a uşii şi, satisfăcut, descuie cu o răsucire rapidă şi se dădu înapoi. La urma urmei, nu se ştia niciodată.

Suspicios, servitorul mânăstirii rămase pe loc.

— Se pare, spuse el, că este o gaură în uşă.

— Aşa era când am venit.

— Sora Wray a cerut să te vadă.

— Cine?

— Cred că a rugat-o directoarea să îţi investigheze cazul. Este foarte respectată.

Cale vru să pună mai multe întrebări, dar aşa cum se întâmplă adesea cu oamenii ciudaţi, nu îi plăcea să pară ignorant în faţa cuiva care îl displăcea în mod evident şi din motive întemeiate, căci acest servitor era tocmai cel pe care îl ameninţase Cale cu privire la cheie.

— Oamenii fermecători, îi spusese odată IdrisPukke, îi pot face pe ceilalţi să spună „da“ chiar fără să fi pus întrebarea. Talentul real de a fi fermecător este cel mai depravat. Dar nu îţi face griji, adăugă el, nu va trebui să te preocupe asta niciodată.

— Te conduc la ea, spuse servitorul. Apoi mă ocup de gaura

din uşă.

— Nu te obosi. Creează o briză plăcută.

Se încălţă şi plecară. Servitorul fu surprins să vadă, având în vedere tot scandalul pe care îl făcuse, că tânărul nesuferit nu se obosi să încuie uşa în urma sa. Dar atât timp cât el nu se afla în cameră, lui Cale nu-i păsa cine altcineva mai intra.

Străbătură mânăstirea în tăcere. O parte fusese construită recent, alte părţi erau vechi, altele şi mai vechi. Erau clădiri înalte, cu aspect aspru, cu gargui care făceau grimase de pe ziduri, apoi o schimbare bruscă spre structuri de piatră elegante, bine proporţionate, moi, cu ferestre mari de sticlă neregulată care într-o parte reflectau cerul, iar în alta, iarba, atât de variate şi de schimbătoare, încât clădirea părea vie la interior. În cele din urmă, prin pasajele dintre marile ziduri, cei doi ieşiră într-o curte mai plăcută prin dimensiuni şi simplitatea antrenantă decât tot ce văzuse Cale vreodată chiar şi în Memphis. Servitorul îl conduse pe sub o boltă şi în sus pe scări până la etajul al doilea. Fiecare popas avea câte o uşă din stejar negru masiv de fiecare parte a scării. Se opri în faţa unei uşi de la ultimul etaj şi bătu la uşă.

Partea a doua

De teamă să nu vedem unde suntem,
Pierduţi într-o pădure bântuită,
Copii cu frică de noapte,
Ce n-au fost vreodată fericiţi sau buni.
W.H. Auden, 1 septembrie 1939

7

— Intră!

Era un bun venit blând şi atrăgător. Servitorul deschise uşa şi făcu un pas înapoi, poftindu-l pe Cale.

— Mă întorc peste fix o oră, spuse el şi închise uşa.

În dreapta lui Cale erau două ferestre mari care inundau încăperea în lumină şi, în capătul îndepărtat, se afla o femeie înaltă, aşezată lângă foc într-un fotoliu cu spătar înalt ce părea suficient de confortabil pentru a putea trăi în el. Chiar aşezată fiind, Cale îşi dădu seama că avea peste un metru optzeci înălţime. Sora Wray era îmbrăcată din cap până în picioare în ceea ce părea a fi bumbac negru. Până şi ochii îi erau acoperiţi cu o fâşie subţire de material în care erau numeroase găuri mici pentru a putea vedea. Oricât de stranii erau aceste lucruri, mai era ceva încă şi mai straniu de atât: în mâna dreaptă, care se odihnea în poală, avea un fel de păpuşă. Dacă unul dintre copiii din Memphis ar fi ţinut aşa ceva în braţe, nu ar fi observat - fetele Materazzi aveau adesea păpuşi spectaculoase şi splendide, îmbrăcate în costume exagerat de scumpe pentru orice tip de ocazie, de la nuntă la un ceai cu ducele. Această păpuşă era ceva mai mare, cu veşminte în gri şi alb şi o faţă desenată simplu, fără niciun fel de expresie.

— Intră şi ia loc. Din nou, acea voce plăcută, caldă şi veselă. Pot să îţi spun Thomas?

— Nu.

Încuviinţă uşor din cap, dar cine ştia de ce? Capul păpuşii, însă, se întoarse încet şi privi în direcţia lui.

— Te rog, ia loc.

Dar vocea era tot caldă şi prietenoasă, ca şi cum ar fi ignorat complet obrăznicia lui nesuferită. Se aşeză, în timp ce păpuşa îl

privea, deşi se tot întreba cum se putea aşa ceva, încercând să-şi dea seama la ce anume se uita.

— Sunt Sora Wray. Iar ea, spuse femeia, mişcându-şi uşor capul pentru a privi păpuşa din braţe, ea este Poll.

Cale se uită ameninţător la Poll şi Poll se uită ameninţător la el.

— Cum să îţi spunem?

— Toată lumea îmi spune „domnule”.

— Mi se pare puţin prea oficial. Ne putem pune de-acord la Cale?

— Cum doriţi.

— Ce băieţel oribil!

Nu era extrem de dificil să îl surprindă cineva pe Cale, nu mai mult decât în cazul altor oameni, dar nu era deloc uşor să îl facă să o şi arate. Nu sentimentul în sine fu cel care cauză privirea mirată – la urma urmei, fusese catalogat şi mai rău de atât ci faptul că păpuşa spusese asta. Gura nu se mişcă, pentru că nu era făcută pentru aşa ceva, dar vocea cu siguranţă venise de la păpuşă, nu de la Sora Wray.

Linişte, Poll, spuse ea şi se întoarse uşor cu faţa către Cale. Nu trebuie să îi dai atenţie. Mă tem că i-am cam făcut poftele şi, asemenea multor copii răsfăţaţi, are cam multe de spus.

— Pentru ce mă aflu aici?

— Ai fost foarte bolnav. Am citit raportul întocmit de un evaluator la sosirea ta.

— Idioata care m-a trimis la un loc cu toți nebunii?

— Într-adevăr, nu pare să fi luat decizia potrivită.

— Ei bine, sunt sigur că a fost pedepsită. Nu? Ce surpriză!

— Toţi greşim.

— Acolo de unde vin eu, când faci o greşeală se întâmplă ceva rău de obicei se aud multe strigăte.

— Îmi pare rău.

— Pentru ce vă pare rău? Aţi fost responsabilă?

— Nu.

— Deci, ce veţi face ca să reparaţi această greşeală?

— Vom vorbi.

— Atât?

— Nu. Vom vorbi şi apoi voi fi mai în măsură să decid ce medicamente să prescriu, dacă va fi necesar.

— Nu s-ar putea să renunţăm la discuţii şi să trecem direct la

medicamente?

— Mă tem că nu. Mai întâi discuţiile, apoi medicamentele. Cum te simţi astăzi?

Îşi ridică mâna de la care lipsea un deget.

— Mă cam chinuie.

— Adesea?

— O dată pe săptămână, poate.

Se uită la notiţele din faţa sa.

— Dar capul şi umărul?

— Se străduiesc să ţină loc atunci când nu mă doare mâna.

— Ar fi trebuit să te vadă un chirurg. A existat o cerere, dar se pare că s-a rătăcit. Să văd ce pot face în legătură cu durerea.

Vreme de o jumătate de oră îi puse întrebări despre trecutul lui, din când în când întreruptă de Poll. Când Cale îi spuse, cu oarecare plăcere, că fusese cumpărat pe doi bani, Poll strigă: „Prea mult”. Dar, în general, întrebările fură simple şi răspunsurile sumbre, deşi Sora Wray nu zăbovea asupra niciunuia şi curând ajunseră să vorbească despre evenimentele din noaptea în care Gromek fusese ucis şi Meatyard fugise. Când el îşi termină povestea, ea continuă să mai scrie o vreme pe nişte bucăţi mici de hârtie pe care le ţinea pe genunchiul stâng, în vreme ce Poll se apleca încercând să citească şi era dată la o parte în mod repetat, ca un câine neastâmpărat, dar îndrăgit.

— De ce, întrebă Cale când Sora Wray se cufundă câteva minute în linişte pentru a termina de scris în vreme ce Poll se uita la el cu răutate, deşi el ştia că nu putea fi adevărat, de ce nu îi trataţi dumneavoastră şi pe nebunii din salon? Nu sunt destui bani?

Sora Wray ridică privirea, uitând de notiţe.

— Cei din salon se află acolo deoarece nebunia lor este una specială. Oamenii sunt bolnavi la cap în tot atâtea feluri câte boli fizice există. Nu poţi să vindeci un picior rupt doar prin vorbe, la fel se întâmplă şi cu unele fracturi ale minţii. Nu pot face nimic pentru ei.

— Dar puteţi face ceva pentru mine?

— Nu ştiu. Asta încerc să aflu.

— Dacă ai lăsa-o, băiat rău ce eşti!

— Taci, Poll!

— Dar e adevărat. *Sunt* un băiat rău, spuse Cale surâzând

deloc atrăgător.

— Aşa am înţeles şi eu.

— Am făcut lucruri groaznice.

— Da.

Se lăsă liniştea.

— Ce se întâmplă dacă persoanele care plătesc pentru mine nu vor continua să o mai facă?

— Atunci nici tratamentul tău nu va mai continua.

— Nu e foarte frumos.

— Nu înţeleg.

— Să se oprească pur şi simplu când eu sunt încă bolnav.

— La fel ca toată lumea, şi eu trebuie să mănânc şi să locuiesc undeva. Nu fac parte din ordinul care conduce mânăstirea. Te vor ţine într-un salon caritabil, dar, dacă nu îmi mai acopăr costurile, mă vor da afară.

— Da, spuse Poll. Noi nu am avut Izbăvitori care să se îngrijească de noi toată viaţa.

De data această nu o mai corectă nimeni pe Poll.

— Ce se întâmplă dacă nu o să-mi plăceţi? întrebă Cale.

Vru să îi dea o replică usturătoare lui Poll, dar nu-i veni nimic în minte.

— Dar dacă nu-mi vei plăcea *tu* mie? spuse Sora Wray.

— Ar putea exista posibilitatea asta?

— Să nu te plac? Pari foarte hotărât că ar trebui să o fac.

— Adică să decideţi să nu mă mai trataţi dacă nu vă plac.

— Te îngrijorează asta?

— Mă îngrijorează o mulţime de lucruri cu privire la viaţa mea - faptul că nu mă plăceţi nu este unul dintre ele.

Sora Wray râse la acest răspuns – un clinchet plăcut, ca de clopoţel.

— Îţi place să dai replica, spuse ea. Şi mă tem că este şi o slăbiciunea de–a mea.

— Aveţi slăbiciuni?

— Desigur.

— Atunci cum veţi putea să mă ajutaţi?

— Ai întâlnit mulţi oameni care să nu aibă slăbiciuni?

— Nu foarte mulţi. Dar sunt ghinionist din punctul acesta de vedere. Vagul Henri mi–a spus că nu ar trebui să judec oamenii prin prisma faptului că am fost suficient de ghinionist încât să întâlnesc atâția nemernici.

— Poate nu e vorba doar de noroc.

Tonul ei era mai rece acum.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Poate nu e doar o chestiune de şansă, oamenii groaznici şi lucrurile groaznice care ţi s–au întâmplat.

— Tot nu mi–aţi zis ce vreţi să spuneţi cu asta.

— Pentru că nu ştiu ce vreau să spun.

— Vrea să spună că eşti un băieţel oribil care stârneşte necazuri oriunde s–ar duce.

Din nou, Poll nu fu corectată şi se schimbă subiectul.

— Vagul Henri este un prieten de–al tău?

— În Sanctuar nu există prieteni, doar oameni care împărtăşesc aceeaşi soartă.

Nu era adevărat, dar dintr–un oarecare motiv voia să o îngrozească.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, spuse Sora Wray.

Servitorul mânăstirii stătea tăcut în uşă. Cale, nesigur şi furios, se ridică şi traversă încăperea, ieşind pe scări. Apoi se întoarse, dădu să spună ceva şi o văzu pe Sora Wray deschizând uşa unui dormitor şi închizând–o repede în urma ei. Tot drumul înapoi către camera lui se gândi la ce văzuse sau la ce credea că văzuse: un sicriu simplu, vopsit în negru.

— Spune–mi despre IdrisPukke.

Trecuseră patru zile, iar şedinţele lor începeau la aceeaşi oră în fiecare zi. Poll era aşezată în poala Surorii Wray, dar se sprijinea de braţul fotoliului şi atârna peste margine ca să semnaleze totala plictiseală şi indiferenţa faţă de prezenţa lui Cale.

— M–a ajutat în deşert şi în Memphis când eram în închisoare.

— În ce fel?

— Mi–a spus cum stau lucrurile. Mi–a spus să nu am încredere în el sau oricine altcineva – nu pentru că oamenii ar fi mincinoşi, deşi mulţi dintre ei sunt, ci pentru că interesele lor nu sunt interesele tale şi este o prostie să te aştepţi ca oamenii să nu pună ceea ce contează pentru ei înaintea lucrurilor care contează pentru tine.

— Unii ar spune că acesta este cinism.

— Nu ştiu ce înseamnă cinism.

— Înseamnă să crezi că toți ceilalţi sunt motivaţi numai de

propriul interes.

Cale se gândi o clipă la asta.

— Da, spuse el într–un final.

— Da ce?

— Da, înţeleg ce înseamnă cinism.

— Încerci doar să mă provoci acum.

— Nu e adevărat. IdrisPukke m–a avertizat atunci când nu era obligat să o facă, spunându–mi să ţin minte că uneori ceea ce conta pentru mine avea să fie diferit de ceea ce conta pentru el şi că şi dacă ar fi înclinat puţin în favoarea mea, majoritatea celorlalţi oameni nu ar fi făcut–o – când ajungea cuţitul la os, erau forţaţi să aleagă ce era mai bine pentru ei. Şi doar cel mai mare imbecil ar crede că oamenii ceilalţi ar trebui să te pună înaintea lor înşişi.

— Aşadar, nimeni nu îşi sacrifică propriile interese pentru alţii?

— Izbăvitorii o fac. Dar dacă asta înseamnă sacrificiu de sine, mă lipsesc.

Poll îşi ridică uşor capul din spatele canapelei, se uită la el, apoi se prăbuşi pe spate cu un mormăit de dispreţ, ca şi cum efortul ar fi fost complet inutil.

— Şi cu toate astea eşti foarte furios pe Arbell Materazzi. Crezi că te–a trădat.

— Dar chiar a făcut–o.

— Dar nu îşi urmărea doar interesul propriu? Nu eşti ipocrit dacă o urăşti?

— Ce este un ipocrit?

— Cineva care critică alţi oameni pentru aceleaşi lucruri pe care le face şi el.

— Nu e acelaşi lucru.

— Ba da, este, spuse Poll din spatele braţului de fotoliu.

— Taci, Poll!

— Nu, nu este acelaşi lucru, spuse el uitându–se fix la Sora Wray. I–am salvat viaţa de două ori, prima dată în ciuda oricărei raţiuni şi a tuturor sorţilor, şi a fost cât pe ce să mor.

— Ţi–a cerut ea să faci asta?

— Nu–mi aduc aminte să fi cerut să fie azvârlită înapoi, ceea ce ar fi trebuit să fac.

— Dar iubirea nu înseamnă să pui cealaltă persoană mai presus de orice?

— Este cel mai stupid lucru pe care l–am auzit vreodată. De ce ar face cineva aşa ceva?

— Are dreptate, îi ţinu isonul Poll, continuând să–şi ascundă capul după braţul fotoliului.

— Nu îţi mai spun încă o dată, zise Sora Wray.

— Râdeţi dacă vreţi, eram pregătit să mor.

— Nu râd.

— Eu râd, comentă Poll.

— Mi–a spus că mă iubeşte. Nu am făcut–o eu să spună. Ea mi–a spus şi m–a făcut să cred că era adevărat. Nu trebuia să o facă, dar a făcut–o. Apoi m–a vândut lui Bosco la schimb pentru propria–i piele.

— Şi restul Memphisului – tatăl său, toţi? Ce crezi că ar fi trebuit să facă?

— Trebuia să ştie că aş fi găsit o cale. Trebuia să facă exact ce a făcut şi apoi să se arunce în mare. Trebuia să spună că nimic pe pământul acesta, nici întreaga lume, nu putea să o facă să vândă o persoană iubită ca să fie arsă de vie. Deşi înainte să–mi dea foc mi–ar fi tăiat boaşele şi le–ar fi gătit în faţa mea. Credeţi că inventez toate astea?

— Nu.

— Orice a făcut trebuie să fi fost imposibil de suportat. Dar a făcut faţă destul de bine.

Se lăsă o linişte lungă în timpul căreia sora Wray, experimentată în furia nebunilor, se întrebă cum de nu luaseră foc pereţii camerei, la cât de înflăcărată îi era furia. Liniştea continuă – ea nu se lăsă şi Cale fu cel care îi puse capăt.

— De ce aveţi un sicriu în cameră?

— Pot să întreb de unde ştii?

— Eu? Am ochi.

— Te–ai linişti dacă ţi–aş spune că nu are nicio legătură cu ceea ce facem noi aici?

— Nu. Nimănui nu–i plac sicriele, iar mie cu atât mai puţin. Va trebui să insist.

— Nu–i spune nimic băiatului băgăreţ, spuse Poll.

— Du–te şi vezi singur.

Cale se aşteptase mai mult sau mai puţin ca ea să refuze să îi spună ceva, deşi nu avea idee cum ar fi reacţionat dacă ar fi făcut–o. Se ridică şi merse către uşa cea mai îndepărtată şi se gândi în ce urma să se bage. Era o capcană? Puţin probabil. Era

ceva oribil înăuntru? Posibil. Dacă nu era un sicriu şi se înşelase şi avea să se facă de râs? Uşa era bine închisă, deci nu putea pur şi simplu să o împingă ca să o deschidă. Putea să îi dea un picior, dar n–ar fi făcut impresie decât în cazul în care dincolo de uşă s–ar fi aflat nişte băieţi răi. „Ai prefera, îşi zise el, să fii mort sau să te faci de râs?” Apucă de clanţă, împinse uşa, apoi se uită repede prin cameră şi se retrase.

— Laşule, laşule, cântă Poll. Ai pantofi din muştar.

Nu încăpea îndoială, era un sicriu şi camera era goală. Goală, cu excepţia a ceea ce se afla în sicriu. Se întoarse în dormitor, îşi lăsă capul pe spate, duse mâna în faţă şi deschise capacul, apoi sări în spate cât de repede putu. Se uită la ce era înăuntru preţ de câteva secunde. Era doar din lemn, nu avea căptuşeală. În colţ se vedeau urme de talaş. Pentru o clipă simţi un val de teroare pură în piept şi crezu că avea să vomite. Apoi îşi reveni. Se întoarse în prima cameră, închise uşa în urma lui şi se întoarse pe scaunul său.

— Eşti fericit acum, laşule? întrebă Poll.

— De ce aveţi un sicriu gol în cameră?

— Nu–ţi face griji, spuse Sora Wray. Nu e pentru tine.

— Dar îmi fac griji. Pentru cine e?

— Pentru mine.

— Vă faceţi griji din cauza pacienţilor furioşi?

Ea râse de această idee.

„Ce sunet încântător, îşi zise Cale. Oare e frumoasă?”

— Fac parte din ordinul călugăriţelor ieronimite.

— Nu am auzit niciodată de ele.

— Se mai numesc şi Femeile Mormântului.

— Nu am auzit nici de ele. Nu–mi prea place cum sună.

— Nu?

O simţea că zâmbeşte. Poll se aplecă în faţă şi ridică mâna dreaptă atârnândă într–un fel care denota ură şi dispreţ.

— Ieronimitele fac parte din ordinul Antagonist.

Se opri, ştiind că această dezvăluire nu era lipsită de însemnătate.

— Nu am mai stat de vorbă cu un Antagonist până acum. Purtaţi chestia aia pe cap pentru că aveţi dinţi verzi?

— Nu. Adică nu am dinţi verzi şi nu ascund nimic, deşi presupun că ar fi un motiv suficient de bun. Izbăvitorii chiar v–au spus că Antagoniştii au dinţi verzi?

— Nu îmi aduc aminte chiar să ne fi spus. Cel puţin nu Bosco. Era doar un fel de cultură generală.

— Ei bine, nu e adevărat. Hegemonia Antagonistă, un fel de comitet religios, a declarat Ieronimitele ca fiind o eroare extraordinară şi a desfiinţat ordinul. Ne–a ordonat, având ca alternativă doar moartea, să purtăm cu noi un sicriu preţ de o sută de mile, pentru ca toată lumea să ştie să nu ne ofere apă, mâncare sau adăpost. Purtăm după noi sicriul şi o uncie de sare.

— De ce?

— Sarea căinţei.

— Şi aţi făcut–o? Adică v–aţi căit?

— Nu.

— Deci avem ceva în comun.

— Nu avem nimic în comun cu tine, ciomăgar criminal fără Dumnezeu, exclamă Poll.

— Nu îi da atenţie, spuse Sora Wray.

Cale se aştepta ca ea să continue, dar Sora Wray îşi dădu seama că era interesat şi nu voia să îl lase în avantaj.

— Şi cu ce aţi greşit? întrebă el în cele din urmă.

— Am precizat faptul că în Testamentul Izbăvitorului Spânzurat, deși nu spune tocmai că erezia ar trebui iertată, spune totuşi că ar trebui să îi iubim pe cei care ne urăsc şi să le iertăm greşelile nu doar o dată sau de două ori, ci de şaptezeci de ori câte şapte. Sfântul Augustin spune că, dacă o persoană cade în erezie a doua oară, respectivul trebuie ars de viu. Un Izbăvitor Spânzurat care a spus ca, dacă cineva îţi dă o palmă peste obraz, tu trebuie să întorci şi obrazul celălalt şi să–l laşi să te lovească și a doua oară nu este un Dumnezeu care să pledeze pentru arderea pe rug.

— Am auzit că a aflat asta de la Fecioara din Câmpiile Mierlei – vreau să spun, despre întoarcerea celuilalt obraz. Dar dacă întorci obrazul când altul te loveşte, va continua să te lovească până cazi lat.

Sora Wray râse. — înţeleg ce spui.

— Puteţi înţelege tot ce doriţi – am dreptate, orice aţi crede.

— Să convenim că avem păreri diferite.

— Au ars–o.

— Pe cine?

— Pe Fecioara din Câmpiile Mierlei.

— De ce?

— Spunea cam acelaşi gen de lucruri pe care le spuneţi dumneavoastră. Pusese mâna şi ea pe o copie a Testamentului. Fără sicriu şi sare, însă, a ajuns direct în foc.

— Când spui că a pus mâna pe o copie a Testamentului, te referi la o copie secretă.

— Da.

— Antagoniştii nu au copii secrete ale Testamentului Izbăvitorului Spânzurat. E obligatoriu să îl citească – este tradus în zeci de limbi.

— Poate e un Testament diferit, spuse el.

— Unele lucruri trebuie să fie la fel dacă au ars–o pentru că a spus că Izbăvitorul Spânzurat este un Dumnezeu al dragostei, şi nu unul al pedepsei.

— Dacă este atât de evident, de ce v–au pedepsit pe voi, care aţi spus aceleaşi lucruri?

— Aşa este omenirea.

— Cea mai mare greşeală a lui Dumnezeu.

— Nu cred asta.

— Nici eu. Dumnezeu este cea mai mare greşeală a omenirii.

— Spală–ţi gura cu săpun, rahat păcătos ce eşti!

De data aceasta, Sora Wray nu o certă pe Poll.

— Se pare, zise Cale triumfător, că trebuie să vă învăţaţi mica prietenă despre ce înseamnă iertarea.

— Poate că ai întins coarda prea tare, răspunse Sora Wray.

— De şaptezeci de ori câte şapte, râse Cale. Mi–au rămas încă multe. Nu scăpaţi aşa uşor.

— Posibil. Depinde şi cât de mari sunt păcatele pe care le–ai săvârşit.

— Spune şi asta Izbăvitorul Spânzurat?

— Nu.

— Vedeţi?

— Nu îmi spui adevărul.

— N–am spus niciodată că o voi face. Cine sunteţi? Nu trebuie să vă spun nimic din ceea ce nu vreau.

— Vreau să spun, adevărul despre Fecioara din Câmpiile Mierlei.

— Am făcut tot ce am putut ca să o salvez. Nu se mai simţea la fel de triumfător acum. Atâta tot.

— Nu cred că asta poate fi adevărat. Mă înşel crezând că sunt mai multe de spus?

— Nu, nu vă înşelaţi.
— Atunci de ce să nu–mi spui?
— Nu mi–e frică să vă spun.
— Nici nu am spus asta.
— Ba da.
— De acord. Am spus, într–adevăr.

Cale se uită la plasa cu găuri mici care îi acoperea ochii. Poate era oarbă, se gândi el, şi totul era o pierdere de vreme. Aiurea. Aiurea. Aiurea.

— Am semnat permisul pentru justificarea ei.
— Justificare?
— Arderea pe rug. De vie. Aţi văzut vreodată aşa ceva?
— Nu.
— E mai rău decât sună.
— Te cred.
— Am supravegheat arderea ei.
— A fost necesar… să fii implicat atât de îndeaproape?
— Da, a fost necesar.
— De ce?
— Nu e treaba dumneavoastră.
— Dar te supără?
— Normal că mă supără, la naiba! Era o fetiţă drăguţă. Curajoasă. Foarte curajoasă, dar proastă. Nu am putut face nimic pentru ea.
— Eşti sigur?
— Nu, nu sunt sigur – poate aş fi putut sări pe o frânghie magică şi să scap dintre cei cinci mii de oameni şi zidurile înalte de şase metri. Da, asta ar fi trebuit să fac.
— A trebuit să semnezi?
— Da.
— A trebuit să fii acolo?
— Da.
— A trebuit să fii acolo? întrebă ea din nou.
— Am mers pentru că am crezut că trebuia să sufăr… pentru că am semnat… deşi nu am avut încotro.
— Atunci ai făcut tot ce ai putut. Asta este părerea mea.
— Mă simt uşurat. Credeţi că şi ea s–a gândit la fel? întrebă el încet, dar acid.
— Nu am de unde şti.
— Asta este problema, nu–i aşa? Mă iertaţi pentru ceea ce i–

am făcut?

— Dumnezeu te iartă.

— Nu l–am întrebat pe Dumnezeu, ci pe dumneavoastră.

8

Cânt despre arme şi bărbaţi şi despre brânză; despre furia lui Thomas Cale şi despre provizii de ovăz pentru cai livrate la locul şi la timpul potrivit; cânt despre miile de oameni plecaţi în casa morţii, hoituri pentru câini şi păsări şi despre aprovizionarea cu bucătari, corturi, apă pentru zece mii de oameni în mijlocul sălbăticiei sterpe; cânt despre belşugul de unsoare pentru osii şi ulei pentru gătit.

Gândiţi–vă la un picnic cu familia şi prietenii, gândiţi–vă la eşecul tuturor de a se întâlni în locul şi la ora stabilită („Am crezut că era la ora douăsprezece”; „Am crezut că locul de întâlnire era lungă ulmul din partea cealaltă a oraşului”). Gândiţi–vă la toate lucrurile făcute greşit, la gemul neîntins bine, la împărţirea unui loc de picnic cu un roi de albine, la ploaie, la fermierul supărat, la cearta dintre fraţi care ţine douăzeci de ani. Acum imaginaţi–vă taurii războiului lăsaţi liberi, venind cu sfârşitul omenirii. Pentru a aduce apocalipsa e nevoie să se comande brânză, ulei de gătit, ovăz, apă şi unsoare pentru osii, trebuie să se plaseze comanda şi să se livreze comanda. De aceea Bosco nu lupta, ci irosea timpul regilor, al împăraţilor, al conducătorilor supremi, al potentaţilor şi armatelor lor de miniştri şi subsecretari de una şi de alta, un vifor nesfârşit de tratate, pacturi, protocoale, angajamente şi convenţii, toate menite să facă suficient loc şi timp pentru ca trivialităţile esenţiale necesare distrugerii rasei umane să fie posibile. Sfârşitul lumii a fost amânat până anul următor.

Cum nu s–a întâmplat mai nimic în o sută de oraşe fortificate lună după lună de–a lungul celor patru trimestre, au apărut alte ameninţări iminente: boala, frica, neplantarea culturilor, inflaţia monetară, dorul de casă şi speranţa că totul avea să se rezolve cumva. Refugiaţii începură să se întoarcă acasă. Drept rezultat, în Leeds–ul spaniol tifoida dispăru când o veche groapă de gunoi, deschisă pentru afluxul de ţărani alarmaţi, care revărsase excremente umane în rezerva de apă şi cauzase molima, fu închisă nemaiavând utilitate. Trevor Lugavoy îşi reveni, la fel şi

Kevin Meatyard, care apăru la adresa dată şi începu munca, ducând în spate saci de grăunţe prin tot oraşul.

Familia Materazzi continuă să trăiască asemenea unei mari familii prinse în cele mai rele vremuri. Nu avea bani, dar avea capital de tot felul: creierul lui Vipond şi al lui IdrisPukke şi standardul de aur al snobismului, întotdeauna de încredere. Până şi cel mai ursuz băiat muncitor căpătuit, care îşi strânsese averea din şuncă şi lipici din oase de cal, descoperea, pus faţă în faţă cu semeţia trufaşă a femeilor Materazzi, că îi lipsea ceva în viaţă: era la fel de ordinar ca bălegarul şi numai o frumoasă Materazzi mai putea să îl scape de acea murdărie. Imaginaţi–vă gândul de a avea o soţie cu un nume vechi de o mie de ani, un nume care putea fi dat mai departe copiilor. Ce triumf! Dincolo de zgomotul ursuz, sufletul băiatului muncitor n–ar mai fi atins nicio notă falsă. Şi pentru a deveni cineva, aveai nevoie doar de cel mai imparţial numitor comun: găleţi de bani.

Bărbaţii Materazzi, deşi erau nime–n drum, nu erau snobi asemenea soţiilor şi fiicelor lor. Ei tratau oamenii de rând înstăriţi din Leeds–ul spaniol cu aceeaşi afecţiune pe care le–o arătau câinilor şi cailor lor. Atât de îndrăgiţi erau caii şi câinii, încât îşi imaginau că erau egali. Trebuie spus, însă, că Materazzienele, cum ajunseseră să fie numite femeile în Leeds–ul spaniol, nu erau întotdeauna gata să facă sacrificiul suprem şi să intre într–o familie care–şi făcuse averea din lipici sau marmeladă. Dar cu timpul, realitatea celor necesare atunci când, deşi erai special, nu aveai şi vreun talent, le forţă pe multe dintre ele să îşi croiască drum, plângând, către altarul unde aştepta un viitor soţ care–şi câştigase averea din grăsime topită sau jumări. Vipond impusese o taxă pe astfel de uniuni, dar fluxul de bani nu se apropia deloc de necesarul lui, în ciuda insistenţelor sale furioase în faţa conducătorilor celor Zece Familii de a le băga minţile–n cap fiicelor for. Vechea lui politică de a–şi da creierul pe bani Materazzilor se supunea acum celei iniţiale. În aceasta, IdrisPukke şi Thomas Cale erau comoara lui cea mai de preţ. Întoarcerea lui IdrisPukke de la mânăstire cu veşti despre ceea ce se întâmplase fusese dezamăgitoare, chiar dacă din motive mai puţin personale decât cele ale fratelui său vitreg. Îl admira pe Cale şi era fascinat de el, dar nu era vorba de afecţiune personală. Totuşi sperase ca băiatul să fi fost mai bine deja.

— Merită să ne mai ţinem de Cale? îl întrebă el pe IdrisPukke. Fii sincer cu mine! Sunt prea multe în joc ca să mă minţi.

— Pentru ce îmi ceri să fiu sincer cu tine? fu răspunsul repezit. Nu ai dreptul să îmi ceri aşa ceva! Este ceea ce este.

— De asta nici nu încape îndoială.

— Dacă vrei să renunţi la el, atunci poţi renunţa şi la mine.

— Nu fi atât de dramatic – o să te transformi acuşi într–o arie. A vorbit gura fără mine. Hai să ne prefacem că nu am spus nimic!

Astfel că, strâns la pungă cum era, Vipond trimise un mesager în Cipru o dată la două săptămâni care să–i satisfacă lui Cale cererile de informaţii: hărţi, cărţi, zvonuri, orice rapoarte pe care Vipond şi IdrisPukke le puteau împrumuta sau fura. În schimb, deşi încet, primeau hărţile, părerile şi certitudinile lui despre ce urma să facă Bosco şi cum putea fi frustrat, precum şi care era minimul de trupe şi resurse necesare. Era încet dintr–un singur motiv: Cale era bolnav şi nu se înzdrăvenea. Uneori li se părea că merge spre bine, dormind câte douăsprezece ore pe zi în loc de paisprezece, plimbându–se câte o jumătate de oră pe zi şi lucrând tot atâta. Apoi atacurile, vărsăturile şi oboseala teribilă se întoarseră. Fără vreun motiv identificat de el sau de Sora Wray, boala venea şi pleca după legi numai de ea ştiute.

— Poate să fie luna de vină, spuse Cale.

— Nu este, excluse ideea Sora Wray. Am verificat.

Poll era sigură ce anume era în neregulă:

— Eşti un băiat foarte obraznic şi eşti consumat de răutate.

— Poate că Woodentop are dreptate, spuse Cale.

— Poate că da, deşi are mult tupeu să le spună altora că sunt obraznici. Eşti consumat de răutatea altora. Izbăvitorii au revărsat–o în tine, iar acum sufletul tău încearcă să scape de ea.

— Nu se poate să mai fi rămas multă.

— Nu e ca şi cum ai fi mâncat un cotlet de porc stricat, ai mâncat o moară întreagă.

— Una dintre acelea care se învârtesc în bătaia vântului?

— Nu, mai degrabă o moară de sare. O moară de sare fermecată, ca acelea din poveşti.

— Nu am auzit de ele.

— Odată ca niciodată, marea avea apă dulce. Într–o zi, un pescar a prins în năvod o lampă veche. Când a început să o lustruiască, a apărut un spirit care fusese întemniţat în acea

lampă de un magician malefic. Drept răsplată, spiritul i–a dat o moară de sare care să producă la nesfârşit. Apoi spiritul a zburat, dar bătrânul pescar era atât de obosit, încât a scăpat moara, care a căzut pe fundul mării şi sarea a început să se reverse, fără oprire. De aceea este marea sărată.

Nu înţeleg despre ce vorbiţi.

— Trebuie să oprim moara din a mai măcina. Trebuie să găsim un medicament.

— Ar fi şi timpul.

Sora Wray nu reacţionă. Poll nu fu la fel de reţinută.

— Huligan nerecunoscător ce eşti!

— Pentru ce aş fi recunoscător? întrebă el, uitându–se încă la Sora Wray, care se întorsese către păpuşă.

— Are dreptate. Trebuie să ne străduim mai mult.

— Păpuşa are legătură cu religia dumneavoastră?

— Nu. Poll e pur şi simplu Poll.

Acest răspuns făcu totul să pară încă şi mai straniu decât păruse la prima vedere. Era adevărat că fusese surprins prima dală când le întâlnise. Pe de altă parte, era obişnuit, chiar se aștepta, ca oricine purta haine de preot sau călugăriţă să aibă convingeri anormale şi să se comporte ciudat.

Rugăciunea Izbăvitorilor dinainte de micul dejun afirma convingerea lor neabătută în cele Opt Lucruri Imposibile. Aproape în fiecare minut al fiecărei zile a vieţii sale, îi spuseseră ceva despre demonii care zburau pe deasupra lui prin aer sau despre îngerii de pe umerii săi care plângeau atunci când păcătuia. Comportamentul alienat şi convingerile nebuneşti era normale pentru el. Nu fusese foarte impresionat nici măcar de talentul Surorii Wray de a vorbi pe diferite voci care păreau să vină de la Poll – mai văzuse ventriloci în faţa Operei Roşii în zilele când aveau loc luptele cu tauri.

Într–o zi bătu la uşa Surorii Wray, dar nu primi niciun răspuns. Era perfect conştient că trebuia să mai bată o dată, dar deschise ușa după o pauză cât mai scurtă posibil. Sperase, desigur, să o găsească pe Sora Wray fără obnubilaţie (acesta fusese răspunsul la întrebarea despre cum se numea vălul pe care îl purta). Era sigur că nu îl purta atunci când era singură. Ar fi putut chiar să o găsească dezbrăcată. Oare avea sânii mari, cu sfârcuri roşii de mărimea farfurioarelor delicate folosite la ceaiurile familiei Materazzi? O visase astfel. Sau oare era urâtă

şi bătrână, cu pielea atârnându–i pe piept, ca o cârpă udă întinsă la uscat? Intră în linişte – pisicile l–ar fi invidiat. Era aşezată în fotoliul ei, dar dormea şi sforăia uşor; la fel şi Poll – deşi aveau tonalităţi şi ritmuri diferite. Sforăitul Surorii Wray era asemenea celui de copil, cald şi încet. Poll sforăia ca un bătrân care visa că poartă pică.

Se aşeză şi le ascultă o vreme cum pufăiau, susurau şi fluierau şi se gândi să cotrobăiască prin dormitor. Se ridică, se răzgândi şi, în schimb, se apropie de ea şi dădu să–i ridice vălul.

— Ce faci, mizerabilule?

— Caut ceva ce am pierdut, spuse Cale.

— Ei bine, nu–l vei găsi aici, răspunse Poll.

Cale dădu drumul marginii vălului la fel de grijuliu cum îl ridicase, apoi merse şi se aşeză la fel de nevinovat ca o pisică obraznică. Stătu aşa vreme de un minut în timp ce Poll se holba la el.

— Ai de gând să o trezeşti? o întrebă pe Poll.

— Nu.

— Am putea sta de vorbă, spuse Cale cordial.

— De ce?

— Ca să ne cunoaştem.

— Ştiu despre tine cam tot ce am nevoie să ştiu, spuse Poll.

— Sunt de treabă odată ce ajungi să mă cunoşti.

— Nu–i adevărat.

— Crezi că înţelegi cum sunt eu cu adevărat?

— Crezi că nu înţeleg?

Sora Wray continua să doarmă.

— Ce ţi–am făcut?

Nu era o întrebare mâhnită, ci doar o curiozitate.

— Ştii foarte bine.

— Nu ştiu.

— Ea, spuse Poll uitându–se la Sora Wray, este toată nobleţe, graţie şi generozitate.

— Şi?

— Slăbiciunea ei, deşi o iubesc pentru asta, este aceea că toate darurile pe care le transferă altora ascund frica ei faţă de tine.

Deși încercă să nu o arate, Cale se emoționă.

— Nu are niciun motiv să îi fie frică de mine.

Poll pufni de nerăbdare.

— Crezi că singurul lucru de care oamenii ar trebui să se teamă este ceea ce poţi tu să le faci – cum ar fi să le dai un pumn în nas sau să le tai gâtul? Ei îi este frică de ceea ce *eşti,* de ceea ce sufletul tău îi poate face sufletului ei.

— Ce este zgomotul ăsta ciudat care îmi bâzâie în urechi? întrebă Cale. Mi se pare că sunt cuvinte, dar nu au nicio noimă.

— Înţelegi foarte bine despre ce vorbesc. Te gândeşti la asta la fel de mult ca mine.

— Nu, nu o fac, pentru că tot ce spui este o prostie.

— Ba ştii… infectezi alţi oameni… ştii *exact,* prefăcut smiorcăit ce eşti!

— Nu mă smiorcăi. Nimeni nu m–a auzit vreodată smiorcăindu–mă. Şi ai noroc că nu ştiu ce e aceia un prefăcut.

— Altfel ce? spuse Poll triumfătoare. Îmi tăiai gâtul?

— Tu nu ai gât. Eşti făcută din lână.

— Nu e adevărat, îl repezi indignată Poll. Dar cel puţin nu sufăr de crimă sufletească.

Apoi, pentru prima dată, Poll scoase un oftat – oftatul vinovat al celui care tocmai scosese un porumbel pe gură.

— Despre ce vorbeşti?

— Despre nimic, spuse Poll.

— Nu e nimic. De ce arăţi aşa vinovată? De ce îţi e frică?

— Nu de tine, oricum.

— Atunci spune–mi, creier de lână!

— Meriţi să ţi se spună.

Poll se uită la Sora Wray care dormea, încă sforăind ca un copil de doi ani. Făcu o pauză. Hotăra ce să facă. Apoi Poll se uită din nou la Cale, i se păru lui, cu toată bunătatea din ochii unei nevăstuici peste care dăduse odată în timp ce mânca un iepure. Îşi înălţase capul şi se uitase la el o clipă, complet indiferentă, apoi se întorsese la iepurele său.

— Am auzit–o vorbind cu directoarea când credea că dorm.

— Credeam că voi două ştiţi totul una despre cealaltă, că sunteţi prietene la cataramă.

— Nu înţelegi nimic în legătură cu noi. Crezi că ştii, dar nu e aşa.

— Continuă. Simt cum îmi amorţeşte piciorul stâng.

— Tu ai vrut–o.

— Acum simt furnicături şi în celălalt picior.

— Crima sufletească este cel mai rău lucru care ţi se poate

întâmpla.

— Mai rău decât moartea? Mai rău decât cinci ore de moarte lentă cu măruntaiele atârnând pe dinafară? Cu ficatul revărsându–se din corp?

Cale exagera, dar nu foarte mult.

— Crima sufletească, spuse Poll, este moartea vie.

— Continuă, am treabă.

Dar adevărul era că nu îi prea plăcea cum suna ce auzea şi nici privirea lui Poll, chiar dacă păpuşa avea capul umplut cu lână.

— Crima sufletească e ceea ce se întâmplă copiilor care primesc mai mult de patruzeci de lovituri în inimă.

— Se pun la socoteală şi loviturile la cap? N–am avut niciuna la inimă.

— Ţi–au ucis bucuria – aşa a spus ea.

— Nu mă minţi cumva? M–am înşelat în privinţa lânii – limba aia a ta ascuţită sună ca şi cum ar fi făcută din părul de pe fundul unui cioban – cred că aşa este cel mai probabil.

— Nu cred că bucuria ta a murit.

— Nu–mi pasă ce crezi tu.

— Bucuria ta stă în aducerea risipei asupra tuturor lucrurilor – nenorocire şi dezolare, asta îţi bucură sufletul.

— E o minciună sfruntată, doar ai fost aici când i–am spus lui Wray…

— *Surorii* Wray!

— … când i–am spus despre fata pe care am salvat–o în Sanctuar. Nici măcar nu o cunoşteam.

— Şi ai regretat lucrul acesta toată viaţa.

— Glumeam.

— Nimeni nu râde… nimeni nu râde niciodată în preajma ta, nu pentru mult timp.

— Am scăpat de Kevin Meatyard.

— Aşa spui tu.

— Am salvat–o pe Arbell Materazzi.

— Dar nu sufletul a fost cel care a gândit, nu–i aşa? A fost scula din pantaloni.

— L–am salvat şi pe fratele ei.

— Asta e adevărat, spuse Poll. Aici sunt de acord că ai făcut un bine.

— Deci te înşeli, ai spus–o chiar tu, zise Cale suspicios.

— Nu am spus că inima ta e moartă, mulţi dintre cei cu sufletul mort au o inimă, una bună. Pun pariu că ai fost un băieţel încântător. Pun pariu că ai fi ajuns de–a dreptul chipeş. Dar Izbăvitorii au pus mâna pe tine şi ţi–au ucis sufletul şi acolo s–a sfârşit tot. Nu toată lumea poate fi salvată. Unele răni sunt mult prea adânci.

— Du–te dracului!

Era neliniştit.

— Nu e vina ta, spuse Poll încântată. Nu ai ce face. Nu te–ai născut rău, dar eşti rău. Nu se poate face nimic. Săracul Cale! Nu se poate face nimic.

— *Ea* nu crede asta, spuse el, uitându–se la Sora Wray.

— Ba da.

— Nu a spus–o niciodată.

— Nu a fost nevoită. Ştiu ce gândeşte înainte chiar să i se înfiripeze gândul. O vei face să sufere, nu–i aşa?

— Pe Sora Wray?

— Nu pe Sora Wray, idiotule, pe depravata aceea perfidă de care te tot plângi.

— Nu am rănit–o niciodată.

— Încă nu, nu ai făcut–o. Dar o vei face. Şi când vei trece râul, vom suferi cu toţii; pentru că, dacă ea moare, nimic nu te va mai putea opri. Ştii râul despre care vorbesc, nu–i aşa?

— Iar aud bâzâit în urechi.

— Este râul fără întoarcere – APELE MORŢII – şi dincolo de acel râu se află CÂMPIILE PUSTIIRII. Într–acolo te îndrepţi, tinere, destinaţia ta este disperarea. Tu eşti sarea de pe rana noastră, asta eşti. Duhneşti a nefericire şi foarte curând duhoarea va cuprinde toată lumea.

Poll începuse să strige.

— Mi–ar fi milă de tine dacă noi toţi nu am păţi–o în cele din urmă. Eşti de–a dreptul îngerul morţii – duhneşti exact aşa. Treci râul fără întoarcere pe tărâmul fericirii pierdute, valea umbrelor morţii…

Poll ridicase vocea atât de mult, încât Sora Wray se trezi cu un sforăit puternic.

— Ce? spuse ea.

Se lăsă liniştea.

— Oh, Thomas, tu eşti! Am adormit. Eşti de multă vreme aici?

— Nu, spuse Cale. Numai ce am ajuns.

— Îmi cer scuze, nu mă simt foarte bine. Putem continua mâine, dacă nu te superi.

Cale dădu afirmativ din cap.

Sora Wray se ridică şi îl conduse la uşă. Când dădu să plece îi spuse:

— Thomas, Poll nu ţi–a spus nimic în timp ce dormeam?

— Să nu crezi o iotă din ce îţi spune prefăcutul acela smiorcăit! protestă Poll alarmată.

— Taci, o repezi Sora Wray.

Cale o privi. Erau lucruri ciudate chiar şi pentru un băiat care a băut mult şi încă la o vârstă fragedă din fântâna ciudăţeniei celorlalţi.

— Nu, spuse el. Nu mi–a spus nimic şi nici nu i–aş fi dat atenţie dacă ar fi făcut–o.

9

— Ţie ţi–e uşor să vorbeşti. Tu ai permis vreodată altui bărbat să te mângâie?

— Din câte îmi aduc aminte, nu.

Conn se certa cu lordul Vipond, urmărit de Arbell şi un IdrisPukke fascinat.

— Te–a atins vreodată Regele? întrebă Arbell, nu tocmai răbdătoare.

— Nu.

— Atunci pentru ce toată această agitaţie?

— Orice filosof poate suporta o durere de dinţi, mai puţin cel care o are, îi răspunse Conn soţiei sale.

Era o referire la una dintre cele mai atent lucrate zicale ale lui IdrisPukke.

— Ei bine, spuse lordul Vipond, dacă vrei să schimbăm banalităţi… asta îi era adresată fratelui său, de ce să nu gândim aşa: orice problemă este o oportunitate.

Dificultatea şi şansa de aur despre care discutau aveau de–a face cu Regele Zog al Elveţiei şi Albaniei, care manifestase un interes aparte pentru Conn Materazzi. Mulţi, desigur, aveau aceleaşi sentimente faţă de tânărul înalt, blond şi chipeş, atât de puternic şi graţios, cu manierele sale fireşti şi deschiderea faţă de toată lumea. Nemernicul îngâmfat, cu mai puţin de un an în urmă, trebuise să se maturizeze şi o făcuse într–un mod

atât de frumos, încât îi surprinse până şi pe admiratorii săi.

Arbell, care îl plăcuse la un moment dat pe tânărul răsfăţat deşi îl trata cu răceală şi chiar dispreţ drept rezultat – simţea cum se îndrăgosteşte de el. Puţin cam târziu, poate, având în vedere că erau căsătoriţi de peste şapte luni şi aveau un fiu a cărui venire pe lume prea timpuriu, dar la dimensiuni normale, fusese subiectul multor zvonuri răutăcioase. Deşi cu siguranţă mai ascultător decât înainte, chiar considerabil mai ascultător, avea limitele sale, una dintre ele fiind aversiunea faţă de tot ceea ce reprezenta admiratorul rău regal: hainele sale pătate „Îți pot spune tot ce a mâncat în ultima lună”), limba lui („Îi stă atârnată afară din gură ca o rufă udă întinsă la uscat”), mâinile sale („Întotdeauna se agită cu el însuşi şi cu pantalonii favoritului său”). Ochii săi („Apoşi”). Picioarele („Enorme”). Până şi felul în care stătea în picioare („Respingător”).

Regele, spuse Vipond, ne are pe toţi la mână – şi încă mai mult de atât. Toate ţările îngrijorate din cauza Izbăvitorilor se uită spre el după un semn care să le arate ceea ce ar putea face. Fără el, Materazzi vor ajunge să fie un nimic – asta înseamnă tu, soția ta şi copilul vostru.

— Deci vrei să îi ling fundul?

— Conn! îl apostrofă repede soţia sa.

Se lăsă o linişte stânjenitoare.

— Îmi cer scuze, spuse Conn în cele din urmă.

— Am auzit şi lucruri mai urâte, răspunse Vipond.

— Pot să spun ceva? interveni IdrisPukke.

— Trebuie? întrebă Vipond.

IdrisPukke zâmbi şi se uită la Conn.

— Dragul meu băiat, începu el, făcându–i cu ochiul fără să–l vadă ceilalţi – un semn că era de partea lui în conspiraţia împotriva celorlalţi doi.

— Dacă mă atinge, îi tai gâtul acela nenorocit, spuse Conn, întrerupând încercarea lui IdrisPukke de a–l îmbuna.

IdrisPukke zâmbi din nou pe când ceilalţi oftară şi făcură grimase exasperate.

— Nu îi vei tăia gâtul pentru că nu îl vei lăsa să te atingă.

— Şi dacă o face?

— Te ridici, spuse IdrisPukke, te uiţi la el ca şi cum ai fi văzul lucruri mai frumoase ieşind din dosul unui câine şi părăseşti camera în tăcere. Nu spui *nimic.*

— Dacă asta este tot ce poţi, nu ne lăsa să te reţinem, spuse Vipond.

— Regele este un snob, răspunse IdrisPukke, şi, ca toţi snobii, în sufletul lui este un adorator. Toată viaţa a căutat o persoană pe care să o adore şi care să îl dispreţuiască. Conn arată ca un zeu tânăr – un zeu tânăr cu o linie genetică datând încă de pe vremea Marelui Îngheţ. Este hipnotizat.

— Am în minte un alt cuvânt, spuse Conn.

— Poate şi aia. Dar vrea să îl tratezi cu dispreţ. Nu va îndrăzni să te atingă. De fiecare dată când te uiţi la el – şi nu te uita mai mult de o dată sau de două ori pe parcursul întâlnirii – să pui fiecare dram de ură şi dezgust în privire.

— Nu va fi greu.

— Păi vezi?

Cu această rezolvare neaşteptată, IdrisPukke povesti despre o cină la care participase cu o seară în urmă, apoi Arbell îl luă cu ea afară pe Conn, iar cei doi fraţi rămaseră singuri.

— Cred că a mers foarte bine. Nu vorbea IdrisPukke cu tonul de miere al automulţumirii, ci Vipond, a cărui încruntare dispăruse cu totul, înlocuită de o privire plină de satisfacţie.

— Crezi că ea s–a prins?

— Probabil, răspunse Vipond. Dar e o domniţă isteaţă. Nu va spune nimic.

— Apropo, te înşeli, spuse IdrisPukke.

— Ce vrei să spui?

Ai spus că fiecare problemă este o oportunitate. IdrisPukke se duse la fereastră ca să prindă ultimele raze ale soarelui care apunea. Dar ceea ce spun eu de fapt întotdeauna este că fiecare oportunitate este o problemă.

Vagul Henri era tulburat, dar într–un mod neobişnuit, ca şi cum un peşte ar fi căzut din cer tocmai în faţa lui. Cu două zile în urmă băgase mâna în buzunar pentru a plăti un pachet de țigarete la magazinul cu Tabac Sănătos al Domnului Sobranie și observase că mărunţişul lui dispăruse şi fusese înlocuit cu un morcov. Mai precis, un morcov sculptat nu foarte abil în forma unui penis în erecţie şi pe testicule scria „TU“. În cele din urmă hotărâse că fusese victima unui hoţ de buzunare. Întrebarea de ce un hoţ talentat i–ar fi furat mărunţişul din buzunarul stâng, și nu portmoneul din buzunarul drept, în care avea aproape treizeci de dolari, o alungase undeva în cotloanele minţii. Dar

cum lucrul ciudat pe care–l lăsase în cotloanele minţii nu mai putea rămâne acolo deoarece ciudăţenia se întâmplă din nou.

De data aceasta descoperi un ou fiert tare, cu doi ochi desenaţi ce parcă erau ai idiotului satului şi o gură cu limba atârnând într–o parte. Pe spatele oului era o afirmaţie:

VAGUL HENRI ADEVĂRAT.

Toată noaptea, Vagul Henri îşi frământă creierul cu privire la semnificaţia celor două farse şi dacă erau sau nu o ameninţare.

Apoi auzi o bătaie în uşă; deschise, luându–şi precauţia de a ascunde un cuţit lung la spate. Dar vizitatorul lui stătea la rândul lui la depărtare de uşă.

— Deci, tu ai fost?

— Cine altcineva să fie? spuse Kleist. Nimeni nu ştie mai bine decât mine ce ticălos eşti.

Vagul Henri fu atât de bucuros să îşi revadă vechiul prieten, încât toată batjocura ce urmase pentru că fugise de unul singur pe când se aflau în Pământurile Râioase abia dacă dură cinci minute înainte să se aşeze şi să fumeze două ţigarete din Tutunul Sănătos al Domnului Sobranie şi să bea ce mai rămăsese dintr–o sticlă de vin elveţian prost. Ambii, desigur, aveau de povestii evenimente extraordinare.

— Tu primul, căci tu ai păcătuit cel mai mult, spuse Vagul Henri şi fu surprins când Kleist, fără niciun avertisment, se puse pe un plâns incontrolabil. Abia după jumătate de oră, Kleist reuşi să se liniştească suficient pentru a–i povesti ce se întâmplase, pe măsură ce–l asculta, Vagul Henri devenea tot mai palid, apoi se făcu roşu de mânie şi dezgust.

— Gata, gata, îi spuse el băiatului care plângea, bătându–l pe umăr pentru că nu ştia ce altceva să facă. Gata, gata!

Nu întreaga lume este o scenă, ci fiecare suflet de om: distribuţia în fiecare din sufletele noastre este lungă şi variată şi majoritatea personajelor stau la coadă pe margine, în pasajele întunecate şi prin pivniţe, fără să primească vreo audiţie pentru un rol. Chiar şi cei care reuşesc să ajungă pe scenă nu fac decât să poarte o suliţă sau să anunţe sosirea Regelui. În acest sit expectativ, probabil dezamăgit, de firi interioare aşteptând şansa să facă paradă în faţa lumii, îl găsim de obicei pe naivul din noi, mincinosul, bădăranul nedezvăluit şi, lângă el, pe cel

mai înţelept şi mai bun sine al nostru; eroul nostru, urmat de laşul nostru, trişorul şi sfântul şi lângă el, copilul nostru, apoi odrasla răzgâiată, hoţul, târfa, omul cu principii, lacomul, nebunul, omul de onoare şi bătăuşul.

În acea noapte, fu chemat în faţă din şirul format în sufletul Vagului Henri un personaj cât se poate de periculos (cel puţin pentru Vagul Henri): acea parte din el care credea în dreptate şi fair play.

Cale făcea faţă trecutului său într–o permanentă state de furie, Kleist prin dispreţ faţă de tot ceea ce i–ar fi putut ajunge la inimă, Vagul Henri fiind vesel în faţa necazurilor. Strategiile primilor doi eşuaseră (Cale înnebunise, iar Kleist se îndrăgostise) şi acum era rândul Vagului Henri. Ideea că unul dintre ei s–ar fi putut căsători şi procrea o altă fiinţă umană, un bebeluş rozaliu, mic şi neajutorat, îl făcu să se înfurie atât de profund pe Izbăvitori, încât moartea soţiei şi a fiului lui Kleist în mâinile lor ardea precum soarele. Astfel încât îl chemă în faţă pe cel mai nebun dintre personajele sale: cel care voia ca viaţa să fie dreaptă, care voia ca aceia care făcuseră rău să fie pedepsiţi şi toţi să–şi găsească dreptatea.

În timp ce Kleist, epuizat, sforăia într–o uitare nenorocită pe pat, Vagul Henri fumă până la ultima ţigară din Tutunul Sănătos şi lucră la conspiraţia sa alambicată şi imprudentă. Retrogradat la capătul listei interioare a Vagului Henri, sinele său înţelept îi striga să întârzie, să scape, să evite, să amâne cât de mult posibil momentul când trebuia să îşi ia angajamentul, împreună cu alţii, faţă de chestiunea morţii. Dar vocea furiei era cea care avea întâietate. Dacă IdrisPukke ar fi ştiut ce plănuia Vagul Henri, ar fi avut un atac cerebral în schimb, el se bucura de succesul absolut al planului său de a–l manipula pe Conn în chestiunea Regelui. Cu fiecare privire dispreţuitoare și fiecare oftat de ocară, Zog avea să fie tot mai captivat de Conn. Ajunsese în sfârşit în raiul snobilor: întâlnise pe cineva demn de a privi cu dispreţ.

Deşi avusese parte de o ascensiune rapidă, şi, odată cu el şi familia Materazzi în general, până şi cei mai mari admiratori ai lui Conn fură uimiţi de anunţul potrivit căruia Regele urma să îl desemneze comandant al armatelor Elveţiei şi Albaniei. Acest pas extraordinar şi, aparent, prostesc, dată fiind amenințarea cu care se confruntau elveţienii, a întâmpinat relativ puțină

rezistenţă căci toată lumea se aştepta ca postul să îi fie oferit vicontelui Harwood, acum fostul favorit al Regelui Zog, un bărbat lipsit de experienţă militară sau talent de orice fel. Surse sigure spuseră că, aflând despre preferinţa Regelui faţă de Conn, Harwood s–ar fi retras în patul său şi ar fi plâns o săptămână încheiată. Zvonurile mai injurioase, probabil neadevărate, spuneau că penisul lui s–ar fi micşorat, ajungând de mărimea unei ghinde. În lumina acestor zvonuri, numirea lui Conn fu mai puţin absurdă decât la prima vedere. Se schimbase foarte mult după măcelul dezastruos de la Silbury Hill. Fusese foarte aproape de o moarte îngrozitoare acolo şi forţat să îndure să fie salvat de cel pe care odinioară îl teroriza şi îl dispreţuia. Până şi IdrisPukke, care izbucnise în râs la auzul veştii numirii sale pe o poziţie atât de ridicol de puternică, începu să realizeze după câteva zile de întâlniri cu Vipond şi Conn că înfrângerea, moartea şi umilirea din Silbury stătuseră la baza formării tânărului. Cineva născut să lupte şi care învăţase lecţiile amare devreme. Pe lângă asta, Conn, aşa cum îl sfătuise Vipond să o facă, îl asculta cu atenţie pe IdrisPukke şi era vădit şi de–a dreptul impresionat de munca pe care o făcuse în privinţa viitorului război împotriva Izbăvitorilor. Conn nu avea să ştie că multe dintre informaţii îi fuseseră trimise chiar de Thomas Cale.

— Şi dacă se întoarce Cale? Cum va suporta Conn asta? întrebă IdrisPukke.

— Ştie? întrebă Vipond.

— Ce să ştie?

— Ceea ce ar fi mai bine să nu ştie.

— Probabil că nu, dacă ne gândim la acelaşi lucru.

— Ne gândim la acelaşi lucru.

— Este posibil să se întoarcă? De Cale întreb, spuse fratele său.

— Se pare că nu.

Era o replică lipsită de veselie şi ar fi fost şi mai puţin veselă dacă l–ar fi putut vedea pe băiatul care continua, spre marea sa uimire, să îi lipsească atât de mult. Cercurile din jurul ochilor lui Cale erau, parcă, mai întunecate, iar pielea tot mai albă din cauza oboselii cauzate de stările de rău care îl supărau uneori preţ de câteva secunde, alteori ore în şir. Unele zile erau mai bune – existau chiar săptămâni când credea că poate se vindecă. Dar atacurile se întorceau întotdeauna în cele din

urmă, mai puternice sau mai slabe, după cum doreau.

Într–o astfel de săptămână bună, Sora Wray spuse că voia să urce un deal din apropiere, atât pentru a afla dacă într–adevăr salvia albastră şi liliacul indian portocaliu creşteau în vârful colinei, cât şi pentru că se spunea că priveliştea asupra mării era cea mai frumoasă din Cipru.

O fi un deal, spuse Cale cu răsuflarea tăiată după ce urcase câteva sute de paşi, dar parcă ar fi un munte.

Era bine că porniseră devreme, căci Cale trebuia să se odihnească tot la câteva sute de metri. La cea de–a şasea oprire adormi vreme de aproape o oră. Sora Wray se plimbă în sus şi în jos prin păduricea uscată şi pământul sfărâmicios. Deşi plouase puțin în ultimele luni, peste tot, ascunse în tufele uscăţive şi prin ciulini, se găseau micile plăceri date de ţintaura violetă, trandafirii de piatră şi micile flori de thorowax.

Când se întoarse îl găsi pe Cale treaz, palid şi chiar mai negru în jurul ochilor.

— Ne întoarcem.

— Nu voi ajunge în vârf, dar mai putem merge puţin.

— Bebeluş plângăcios, spuse Poll.

— Într–o zi, răspunse Cale şoptit, am să te destram şi voi tricota un fund nou pentru altcineva.

La vreo patru sute cincizeci de metri deasupra lor şi cu şaizeci de metri mai jos de vârful dealului, se afla un defileu în formă de V tăiat în deal de ploile de iarnă. Era cel mai uşor drum până sus şi acolo Thomas Cale şi Sora Wray erau aşteptaţi de cei Doi Trevor şi Kevin Meatyard. Acesta din urmă era entuziasmat ca un căţeluş, dar cei Doi Trevor nu se simţeau în largul lor. Ştiau prea bine că legea de fier a consecinţelor neintenţionate părea să se aplice mai adesea crimelor decât oricăror alte fapte. Îşi pregăteau întotdeauna asasinatele ca pe o poveste în care lanţul evenimentelor putea fi deranjat în orice moment de orice detaliu trivial. Eşuaseră în încercarea de a–l ucide pe arhiducele Ferdinand în Sarajevo din cauză că vizitiul, adus târziu în locul celui iniţial, care îşi tăiase braţul în acea dimineaţă încercând să schimbe o roată, se panicase din cauza instrucţiunilor date în grabă despre unde trebuia să meargă şi cotise greşit, nu o dată (cei Doi Trevor luaseră posibilitatea în considerare), ci de două ori. Dacă ar fi reuşit să îl ucidă, cine ştie care ar fi fost consecinţele – dar nu reuşiseră, aşa că se întâmplă altceva.

Întoarcerea celor Doi Trevor în Leeds–ul spaniol fusese un fel de opus al punctului culminant de bun venit. Kitty păru să creadă în asigurările lor cum că, deşi nu puteau să îi dezvăluie natura afacerilor pe care le desfăşurau, nu reprezentau nicidecum o ameninţare la adresa intereselor lui (lucru care se întâmpla să nu fie adevărat, dar niciunul dintre ei nu realiză că totuşi celălalt avea un interes cu Thomas Cale). Kitty presupuse că Izbăvitorii erau implicaţi, dar cât timp situaţia politică era atât de confuză, nu voia să li se împotrivească fără un motiv întemeiat. Se gândise, desigur, să îi facă pierduţi pe cei Doi Trevor prin gropile de gunoi din Oxyrinchus, doar ca să fie sigur. Dar acum decise că era mai sigur să le dea drumul – spre iritarea lui Cadbury, având în vedere eforturile pe care acesta le depusese pentru a–i aduce înapoi. Pe lângă vieţile lor, cei Doi Trevor mai avură un mare noroc: aflaseră unde se refugiase Cale când Lugavoy ascultase laudele lui Kevin Meatyard. Kevin, încântat, descoperise reputaţia lui Thomas Cale de desperado insensibil și era hotărât să spună tuturor că îi dăduse acestei celebrităţi lipsite de sentimente numeroase ascunzători ale naibii de bune. Nimeni nu–l prea credea, dar înfăţişarea, precum şi laudele sale violente îi nelinişteau pe oameni. Dacă trupul era cea mai bună reprezentare a sufletului uman, era clar: Kevin trebuia evitat. De aici, plângerile către Trevor Lugavoy din partea angajatorului lui Kevin şi valoroasa descoperire a locului exact unde se afla Cale.

— Nu îmi place norocul ridicol de bun, spuse Trevor Kovtun, îmi aduce aminte de ghinionul absurd.

Cei trei ajunseseră în Yoxhall, oraşul de la marginea mânăstirii, chiar cu o zi înainte de excursia Surorii Wray şi a lui Cale pe dealul Biggin. Vreme de o sută de ani Yoxhall fusese un oraş al băilor termale, unde cei relativ înstăriţi veneau să se scalde şi să îşi viziteze rudele din mânăstire, care crescuseră acolo având convingerea că izvorul termal era benefic în tratarea celor suferind „cu nervii”. Era extrasezon şi se găseau uşor locuri de cazare cu vedere către poarta principală a mânăstirii. Nu era posibil să îşi facă un plan exact înainte să examineze minuţios locul şi să traseze cel puţin o strategie de ieşire. În timp ce luau micul dejun devreme în acea dimineaţă, Kevin, entuziasmat, coborî grăbit din locul de unde supraveghea porţile, raportând că Thomas Cale şi o călugăriţă ciudată, pe

care o văzuse prin preajmă în timp ce fusese internat, se îndreptau către dealul Biggin. Îi urmară, realizând că un noroc suspect le oferea pe tavă o oportunitate de aur, deşi cei Doi Trevor nu credeau în aşa ceva. Era clar că Thomas Cale şi călugăriţa se îndreptau către vârf, dar se tot opreau pentru odihnă, aşa încât cei trei reuşiră să le–o ia înainte, chiar dacă trebuiră să urmeze un drum mai abrupt pentru a putea scruta defileul despre care Kevin îi asigură că avea să fie un loc excelent pentru ambuscadă. Se dovedi că avusese dreptate – era urât şi scârbos, dar nu era prost. De fapt, atunci când nu se lăuda şi nu se lua de oameni, era ascuţit la minte într–un mod dezgustător de brutal.

Pe lângă suspiciunea lor faţă de norocul neaşteptat, mai exista şi problema călugăriţei sau ce–o fi fost ea. Era mai mult decât o repulsie profesională de a ucide pe cineva pentru care nu fuseseră plătiţi, era mai degrabă o îngrijorare morală. Trevorii nu se amăgeau într–atât încât să creadă că toţi cei pe care îi omorau primeau ceea ce li se cuvenea, deşi acest lucru era probabil adevărat de obicei. De ce ar risipi cineva sumele mari necesare pentru a–i angaja pe cei Doi Trevor ca să ucidă pe cineva nevinovat? Dar oricât de ideal era acest loc pentru eliminarea lui Thomas Cale – care fără îndoială primea ceea ce merita nu puteau lăsa în urmă niciun martor care să dea alarma. Astfel că priviră cu neobişnuite sentimente contradictorii cum Cale şi călugăriţa făcură cale întoarsă. Kevin Meatyard nu avea sentimente contradictorii: lovi pământul cu frustrare şi înjură atât de tare, încât Trevor Lugavoy îi spuse să facă linişte dacă nu voia să–i pară rău. Aşteptară o oră, apoi se întoarseră în linişte şi arţăgoşi la baza dealului. Trevorii nu erau singurii observatori din acea zi. Daniel Cadbury şi Deidre Plunkett îi urmăreau dintr–o *maison de maître* bine întreţinută, situată la poalele dealului Biggin.

Sosirea lor târzie din acea dimineaţă în căutarea celor Doi Trevor, după întoarcerea lui Cale şi a Surorii Wray, urmaţi la o oră de cei doi bărbaţi şi prietenul lor mătăhălos, îl făcu pe Cadbury să realizeze că fusese aproape să eşueze în a–l proteja pe Cale. Fie ceva nu mersese conform planului, fie cei Doi Trevor nu aveau intenţia să–l ucidă pe Cale, deşi îl urmăreau. Dar oare ce aveau de gând, dacă nu să–l omoare?

Deşi era extrasezon pentru Yoxhall, intrau destui bani de la

familiile incredibil de bogate pentru a nu afecta mersul lucrurilor. Cadbury nu voia să rişte să apară în oraş şi să dea peste cei Doi Trevor, aşa că hotărî să o trimită pe Deidre. Aceştia o văzuseră, desigur, foarte scurt atunci când se întorseseră în Leeds–ul spaniol, dar era îmbrăcată în veşmintele ei androgine obişnuite. Se putea face ceva în privinţa asta.

Cadbury îl puse pe bădăranul care avea grijă de casă să îi aducă o croitoreasă.

— *Aveţi* croitorese aici, nu?

— Da, domnule.

— Spune–i să aducă şi câteva peruci. Să–ţi ţii gura şi să–i spui croitoresei să facă la fel.

Îi dădu omului doi dolari şi încă cinci pentru croitoreasă.

— Crezi că sunt suficienţi cinci dolari? o întrebă pe Deidre după plecarea bătrânului.

Nu era interesat de părerea ei despre banii pe sub mână, încerca doar să o facă să vorbească. Trebuia să afle dacă ea ştia că el era cel ce–i ucisese sora. Cu cât petrecea mai mult timp cu această femeie, care era chiar mai ciudată decât defuncta Jennifer, cu atât mai mult îl obseda acest gând. Deidre vorbea puţin şi rar. Dar ori de câte ori îi adresa o întrebare directă, ea răspundea printr–o parabolă sau ceva asemănător. Tot ce spunea era însoţit de un zâmbet slab şi de un ton laconic, aşa că era greu să nu creadă că îşi bătea joc de el. Uneori părea la fel de cunoscătoare în tăcere ca un Buddha arogant. Dar în ce problemă era atât de înţeleaptă şi cunoscătoare? Aştepta doar răbdătoare?

— Destul este la fel de bun ca un ospăţ pentru un om înţelept, fu răspunsul ei la întrebarea despre bani.

Oare era o licărire de dispreţ venind din străfundurile privirii ei inexpresive şi inerte? Şi dacă da, ce însemna? Ştia ceva şi aştepta? Asta era întrebarea. Ştia?

Cum nu avea ce face până la întoarcerea bătrânului, încercă să citească. Scoase un volum nou din *Prinţul Melancoliei,* căci cel vechi se destrăma se în timpul unei vizite în Oxyrinchus pentru a aranja îndepărtarea unui oficial corupt responsabil de gropile de gunoi ale oraşului. Era corupt în sensul că nu îi dădea lui Kitty Iepurele partea lui de profit, datorată în virtutea faptului că acesta trebuise să plătească mita pentru a–l aduce la conducere. Când hotărâse cu tristeţe să arunce volumul distrus

din *Prinţul Melancolia* – atât de multe amintiri – descoperise intrigat că viitoarea sa victimă împărţise în mod isteţ tomberoanele pe categorii de mâncare, gunoi menajer şi hârtie. Potrivit contractului său cu autorităţile locale, hârtia trebuia să ajungă la Memphis, acolo unde acesta pretindea că putea fi vândută pentru a compensa costurile evacuării gunoiului, fapt care explica de ce oferta sa fusese mai ieftină decât cea a competitorilor. Însă acest lucru era o minciună. În realitate, hârtia era dusă în deşertul din apropiere, unde era îngropată.

Cadbury deschise cartea cea nouă şi începu să citească, dar, deşi îi făcea plăcere să parcurgă din nou cuvintele familiare („Nimfă, fie–mi amintite toate păcatele în rugăciunile tale”), tăcerea lui Deidre îl îngrijora.

— Îţi plac măcar cărţile? întrebă el.

— Nu are sfârşit fabricarea cărţilor, răspunse ea. Şi prea mult studiu este o plictiseală a cărnii.

„Oare am văzut un zâmbet? se întrebă el. Cu siguranţă am văzut un zâmbet.”

— Deci, consideri cunoaşterea a nu fi un lucru bun?

Sarcasmul lui Cadbury era vădit.

— Cel care–şi sporeşte cunoaşterea îşi sporeşte regretul, spuse ea.

Răspunsul îl enervă. Cadbury era un bărbat educat şi lua în serios învăţămintele lui şi ale altora.

— Deci nu împărtăşeşti opinia că o viaţă neexaminată nu merită să fie trăită?

Şi mai mult sarcasm.

Ea nu răspunse nimic o clipă, ca şi cum ar fi aşteptat ca răbufnirea lui să se risipească în aerul uscat al camerei, printre particulele de praf ce se vedeau în razele de soare care răzbăteau prin ferestrele mici.

— Pentru cel legat de cei vii există speranţă, căci un câine viu e mai bun decât un leu mort.

Cadbury luă asta drept o ameninţare, cu atât mai mult cu cât tonul fusese chiar mai monoton decât de obicei. Să fie sora ei leul cel mort? Iar el câinele viu?

— Poate nişte veşminte noi te vor înveseli, spuse el.

Ea îi zâmbi, lucru rar.

— Nimic nou sub soare.

Douăzeci de minute mai târziu bătrânul se întoarse împreună

cu croitoreasa, încărcaţi cu bagaje. Cadbury explicase că voia ca Deidre să poarte o rochie şi o perucă părul ei era tuns scurt, foarte aproape de pielea capului – şi să plece în căutarea celor Doi Trevor. Nu–şi imagina că ei aveau să o recunoască; atunci când croitoreasa îşi termină treaba, nici Cadbury nu o mai recunoştea. Rochia şi peruca nu o transformaseră într–o frumusețe. Dimpotrivă, arăta chiar mai ciudat decât înainte ca o păpuşă, un robot pe care–l văzuse el prezentat la Old King Cole's Palace din Boston. Odată faţa pudrată şi buzele rujate, Deidre arătă într–adevăr foarte straniu, ca şi cum cineva ar fi descris o femeie unui sculptor orb din naştere, care apoi încercase să o reproducă şi reuşise în mod impresionant, date fiind limitările, dar nu era pe deplin convingătoare. Totuşi avea să funcţioneze. Nimeni nu avea să o recunoască.

Era întuneric deja. Plăti croitoreasa şi bătrânul, îi făcu semn lui Deidre să se apropie de fereastra cea mare şi ridică felinarul pentru ca ea să se poată vedea în reflexia sticlei. I se păru că expresia ei se înmuie preţ de o secundă în timp ce se legăna înainte şi înapoi, apoi se transformă într–o expresie de încântare pură.

— Cine e ea? spuse Deidre. Cine iese din deşert asemenea unei coloane de fum parfumate cu smirnă şi tămâie?

Apoi râse.

— Nu te–am mai auzit râzând până acum, spuse Cadbury uimit.

— Există o vreme pentru a râde şi o vreme pentru a plânge, spuse Deidre, legănându–se înainte şi înapoi, admirându–se în fereastră.

După ce primi instrucţiunile lui Cadbury despre ce să facă şi ce nu („Nu te lăsa văzută de cei Doi Trevor şi nu omorî pe nimeni"), plecă pentru două ore, timp în care Cadbury se gândi la spusele repetate ale bunicii sale, care îl învăţase că îngrijorarea era distracţia preferată a Diavolului.

Dacă ar fi ştiut adevărul despre Deidre, s–ar fi îngrijorai mai puţin pentru sine, dar ar fi fost şi mai îngrijorat pentru îndeplinirea cu succes a misiunii lor. Deidre Plunkett, dacă nu era chiar imbecilă, era oricum cam săracă cu duhul. Mama ei, membru devotat al Oamenilor Simpli, care se temea de ciudăţenia fiicei sale mai mult decât de lipsa ei de înţelegere, îi citea zilnic lui Deidre din Cartea Sfântă, în speranţa că

înţelepciunea cărţii avea să îi alunge bizareria. Eşuase în această misiune, nu în ultimul rând din cauza influenţei celeilalte fiice, la fel de ciudată, dar mult mai iute la minte, defuncta Jennifer. Devotată lui Deidre, Jennifer îşi manifestase puterea superioară a intelectului concepând jocuri pentru sora sa, cel mai puţin îngrozitor dintre ele presupunând torturarea animalelor mici pentru a obţine mărturisiri, punerea lor sub judecată pe baza unor dovezi fabricate şi apoi inventarea unor execuţii hidos de complicate. Deşi puterea de înţelegere a lui Deidre era slabă, avea totuşi o fire vicleană când venea vorba de ucis, la fel cum este viclean un lup. Lupii nu pot vorbi şi nu pot număra, dar un matematician care vorbeşte douăsprezece limbi nu ar avea mari şanse de supravieţuire mai mult de o oră în faţa unui singur lup, într–o pădure întunecată, pe un munte friguros. Şi nu era atât de simplă încât, ţinându–şi gura închisă şi adoptând urma de zâmbet enigmatic învăţat de la sora sa, să nu–şi câştige o reputaţie de şiretenie şi perspicacitate, trăsături care erau sprijinite cu iscusinţă de talentul ei pentru crimă.

Oricine încerca să înfiripe o conversaţie cu Deidre sfârşea curând într–o stare de stânjeneală sub o privire goală, care, în mod paradoxal, părea să sugereze un tertip profund şi indiferent.

Răspunsurile sale concise, concise din cauză că rareori înţelegea ceea ce i se spunea, păreau să insinueze că îi privea pe toţi cei care îi vorbeau drept bufoni verbali. Citatele enigmatice, adesea vag ameninţătoare, din biblia Oamenilor Simpli erau declanşate de cuvintele celor care îi vorbeau. În acest sens, răspunsurile ei păreau întotdeauna relevante, chiar dacă uneori erau batjocoritoare. În alte împrejurări, un operator priceput precum Daniel Cadbury ar fi văzut prin ea, dar frica (nu vina, totuşi, căci Jennifer încercase prima să îl omoare şi primise, fără îndoială, ceea ce meritase) şi îngrijorarea că ar fi ştiut totul şi că aştepta răbdătoare îl făceau orb în faţa adevărului, unul dintre aceste adevăruri fiind acela că Deidre începuse să îl placă. Faptul că îl plăcea era ceea ce o determina, de fapt, să fie mai vorbăreaţă decât de obicei – singura metodă pe care o avea la dispoziţie pentru a flirta era aceea de a aştepta până când un cuvânt declanşa ceva ce ea recunoştea ca fiind din Cartea Sfântă. Din păcate, mare parte din Cartea Sfântă consta în ameninţări excelente de un fel sau altul la

adresa necredincioşilor şi de aici sentimentul lui Cadbury că era ceva ameninţător în felul în care ea îi vorbea.

Deidre era plecată de aproape o oră şi jumătate, când el nu mai putu suporta. Hotărî să îşi asume riscul clar de a da peste Trevori şi să afle ce se petrecea.

Deşi era deghizată, era uşor de observat din cauza înfăţişării şi a manierelor stranii. Cadbury avu noroc să o găsească în exact acel moment, căci atrăsese atenţia unui trio de dandy, aşa cum se numea genul acela de oameni prin părţile locului: joben, bretele roşii şi pantofi ascuţiţi. Deidre, cu peruca blondă, ochii demenţi şi obrajii pictaţi, arăta precum coşmarul unui copil nefericit.

— Mai sunt şi altele ca tine acasă, frumoaso? glumi necioplitul care era clar că se considera un făt–frumos.

Deidre se holbă la el, apoi îi scăpă un fel de scâncet strangulat, cea mai bună încercare a ei de o face pe cocheta şovăielnică.

— Ce–ai zice de nişte aer uscat la intrare? zise un altul.

Deidre nu ştia ce însemna nici aer uscat, nici intrare, dar recunoştea violenţa când o auzea. Cel de–al treilea cu joben o prinse de braţ.

— Pusi, pusi! spuse el, râzând.

Cadbury era pe punctul de a interveni, când un bărbat în jur de cincizeci de ani le strigă agitat să o lase în pace. Toţi trei se întoarseră către salvatorul lui Deidre.

— De ce nu ne faci tu să o lăsăm în pace, grăsane?

Deja palid la faţă, bărbatul păli şi mai mult, dar nu se clinti. Cadbury decise să pretindă că era un iubit uşurat care îşi regăsise iubita („Aici erai, draga mea. Te caut de o jumătate de oră.”). Dar era prea târziu. Cel care o prinsese de braţ strânse mai tare şi se întoarse cu spatele la ea. Ea deja dusese mâna stângă la buzunar şi scosese un cuţit mic cu lama lată. Cu toată puterea ei firavă, i–l înfipse în spate între coasta a şasea şi cea de–a şaptea, eliberându–şi braţul drept când acesta căzu urlând. Liderul se smuci şi se întoarse, astfel că lovitura care îi căuta spatele îl nimeri în stomac, urmată de o lovitură în inimă. Cel de–al treilea bărbat încercă să vorbească, ducând mâinile în faţă pentru a–şi proteja pieptul şi stomacul.

— Eu…

Dar nu apucă să termine ce voia să spună. Cuţitul lui Deidre i

se împlântă în ochi. Ea se uită la mulţimea din jur, pentru a se asigura că nu avea să o mai atace nimeni. Dar mulţimea era nemişcată şi tăcută, incapabilă să înţeleagă ce era cu femeia–păpuşă pictată, cu goliciunea sălbatică a privirii ei şi cu sângele de pe jos.

Cadbury se îndreptă spre ea în tăcere, tăcere întreruptă de cel lovit în ochi care îşi striga mama.

— Draga mea, spuse Cadbury, draga mea, atent să o readucă la realitate din extazul care pusese stăpânire pe ea.

Ea clipi, recunoscându–i. Încet, el îşi puse palma deschisă peste mâna ei, atent să nu o apuce strâns în timp ce o ducea de acolo.

Deloc surprinzător, nimeni nu îi urmă şi, rotindu–se şi învârtindu–se pe străduţele drăguţe şi înguste, fură în siguranţă pentru moment, gardienii oraşului liniştit nefiind obişnuiţi cu mai mult decât o bătaie târzie între beţivi. Deznodământul în acest caz fu clar: ieşi afară şi continuă să mergi. Dar în Leeds–ul spaniol, Cadbury era aşteptat de Kitty Iepurele şi nu îi dădea mâna să se gândească la cum ar fi să–i explice acel fiasco, pe lângă probabilitatea ca Thomas Cale să încapă pe mâna celor Doi Trevor. Cadbury trebuia să îşi dovedească strădania de a face ceva pentru a remedia situaţia. Nu exista contrast mai mare decât cel dintre Bosco şi Kitty Iepurele, cu excepţia faptului că amândoi îl considerau pe Thomas Cale un talisman pentru viitor. („Spiritul epocii, dragul meu Cadbury, îi posedă pe unii oameni şi când dai peste unul de felul ăsta tot ce ai de făcut este să te ţii pe urmele lor până ajung la epuizare.”)

Apropiindu–se de un jgheab făcut în zidul unei biserici, Cadbury îi spuse lui Deidre să îşi şteargă machiajul în timp ce el încerca să se gândească la ce aveau de făcut. Problema era una de timp: era ca şi cum ar fi trebuit să decidă când să părăsească zona joasă a unui estuar în timp ce venea fluxul – doar câteva secunde de avans făceau diferenţa între o plimbare liniştită pe ţărm sau înec.

Se uită la Deidre. Tot ce reuşise să facă fusese să îşi întindă rujul, tuşul negru şi pudra pe toată faţa. Arăta ca şi cum ar fi ieşit din cercul al optulea al iadului.

— I–ai zărit măcar… pe cei Doi Trevor?

— Nu.

— Nici pe celălalt mitocan care era cu ei?

— Nu.

Încerca să ticluiască un plan să ajungă la Cale la ora aceea târzie din noapte – presupunând că nu erai lăsat să intri neanunţat într–un spital de nebuni –, dar se gândea şi unde să o ascundă pe Deidre. Dacă Trevorii nu îl uciseseră pe Cale când avuseseră ocazia perfectă în acea dimineaţă, era puţin probabil să încerce să mai facă vreo mişcare în acea noapte. Deci nu avea nevoie ca Deidre să fie cu el, ci să găsească un loc unde să o ascundă şi de unde să poată pleca de îndată ce reuşea să îl avertizeze pe Cale – nu avea timp pentru asta. Şi apoi, răspunsul se arătă clar: cine părea nebun, dacă nu Deidre?

Trebuiau să se grăbească, se apropia fluxul. Porni către mânăstire, trăgând–o pe Deidre după el, îndreptându–se spre înaltul turn cu ceas care domina marginea oraşului. În mai puţin de cinci minute bătu la poarta masivă din lemn.

10

Se deschise o uşiţă din poarta principală a mânăstirii.

— E închis. Reveniţi mâine.

— Da, îmi cer scuze că am întârziat, spuse Cadbury. Dar am fost... s–a rupt roata căruţei... fusese totul aranjat. Este foarte bolnavă.

Portarul deschise o clapă a lămpii pe care o ţinea în mână şi o îndreptă către Deidre, care stătea cu capul în pământ. Cadbury o trase de mânecă, făcând–o să ridice privirea. Deşi obişnuit cu chinul din priviri cauzat de nebunie, bărbatul tresări când îi văzu ochii holbaţi, faţa mânjită şi gura care arăta de parcă se topise în apropierea unui foc.

— Vă rog, spuse Cadbury şi strecură o bancnotă de cinci dolari în mâna bărbatului. Pentru numele lui Dumnezeu!

Compasiunea şi lăcomia îi înmuiară inima portarului. Nu avea, la urma urmei, de ce să se îngrijoreze atât. Era un loc din care oamenii încercau să scape, nu în care încercau să intre. Şi fata cu siguranţă arăta ca şi cum trebuia să fie închisă.

Îi lăsă să intre pe uşiţă.

— Aveţi scrisoarea?

— Mă tem că am uitat–o în bagaj. De aceea nu avem nicio valiză cu noi. Vizitiul le va aduce mâine–dimineaţă.

Suna neconvingător.

Dar portarul părea să fi renunţat la întrebări. Cu excepţia uneia:

— De la cine era scrisoarea?

— Ah… memoria mea… oh… doctorul… ah… domnul…

— Domnul Butler? Pentru că e încă la cabinet, acolo. Lumina e încă aprinsă.

— Da, spuse Cadbury recunoscător. Domnul Butler.

— E cuminte fata?

— Cuminte?

— Aveţi nevoie de un gardian?

— Oh, nu. E foarte bună la inimă. Doar că… nu e bine.

— E o noapte agitată.

— Chiar aşa? zise Cadbury, neinteresat de noaptea nimănui, decât de a lui.

— Sunteţi a doua vizită neaşteptată din ultimele zece minute. Cadbury simţi cum urechile încep să–i ardă. Doi domni din Leeds–ul spaniol cu un mandat regal. Ridică privirea, găsind cheia de la cea de–a doua poartă care le permitea accesul în mânăstirea în sine. Şi pe ei i–am trimis la domnul Butler – nu apare nimic în registru, desigur.

Birocraţia din acest loc nu putea fi mai al naibii de inutilă nici dacă pacienţii ar fi fost la conducere.

Portarul le dădu drumul înăuntru şi arătă către cealaltă parte a dreptunghiului spre singura fereastră luminată.

— Acolo este cabinetul domnului Butler.

Odată intraţi, după ce se închise în urma lor cea de–a doua poartă, Cadbury se opri să se gândească la următorul pas.

— Ce s–a întâmplat? întrebă Deidre.

Era neobişnuit ca Deidre să pornească o conversaţie, dar avea un talent animalic pentru acţiuni periculoase şi acum se simţea instinctiv în largul său, când în mod normal se chinuia să înţeleagă ce i se spunea.

— Cei Doi Trevor sunt aici şi vor să îl ucidă pe Thomas Cale.

— El unde este?

— Nu ştiu, răspunse el, uitându–se spre fereastra lui Butler. Bărbatul din încăperea aceea ne–ar putea spune, numai că este mort.

— Atunci strigă–l pe Thomas Cale.

— Poftim?

Era încă extrem de uimit de comportamentul ei, astfel că îi

era greu să îi urmărească firul gândirii.

— Urcă acolo, spuse ea, arătând către clopotniţă. Trage clopotul! Dă alarma!

Începuse să suspecteze că Deidre era nechibzuită. Dar, cu ascuţimea unui prădător, ea înţelesese imediat situaţia şi avea dreptate. Dacă ar fi hoinărit printr–un loc cu trei sute de camere, paznici înarmaţi şi colţuri întunecate, asta le–ar fi adus cu siguranţă moartea, în special cu cei Doi Trevor aşteptând în întuneric, asemenea unor păianjeni furioşi.

— Ascunde–te aici, spuse el.

Ea nu răspunse şi, presupunând că fusese de acord, el trecu repede în partea umbrită a clădirii şi dispăru înăuntrul clopotniţei. Ea se asigură că el dispăruse şi apoi, având grijă să rămână în umbră, îşi croi drum spre centrul mânăstirii.

Cadbury urcă scările, simţind cum pieptul începe să–i huruie și temându–se că, pentru a–l alarma pe Cale, era nevoit să îşi dezvăluie poziţia, poziţie care avea o singură cale de ieşire. Trebuia să coboare în viteză cele două sute de trepte prin întuneric. Odată ajuns în vârf, se odihni două minute înainte de a se pregăti să scape. Trase de frânghia clopotului de patru ori. Sunetul asurzitor avea să atragă atenţia tuturor celor aflaţi pe o rază de o milă. Lăsă sunetul să se stângă, trase aer adânc în piept şi mugi:

— Thomas Cale! Thomas Cale! Au venit doi bărbaţi să te omoare! mai trase o dată clopotul. Thomas Cale! Au venit doi bărbaţi să te omoare!

Şi cu asta coborî scările, sperând că Trevorii aveau griji mai mari pe cap decât persoana lui. Dacă Thomas Cale era într–adevăr bătăuşul virtuos care părea a fi, atunci cei doi dăduseră de belea. Dacă nici aşa Kitty Iepurele nu se convingea că a făcut tot ce i–a stat în putinţă, atunci să se ducă dracului. Avea să o recupereze pe Loopy–lou Plunkett şi avea să se gândească mai târziu ce să facă în privinţa ei.

Ajungând la ultimele câteva trepte ale turnului se opri, scoase un cuţit lung şi unul scurt, combinaţia sa preferată când trebuia să se lupte cu doi deodată, şi se năpusti afară ca din puşca lui Hooke. Traversă curtea şi ajunse în siguranţa întunericului în câteva secunde, încercând disperat să controleze şuieratul pe care îl scotea din cauza efortului şi care îl trăda, sau cel puţin aşa i se părea lui, chemându–i pe cei Doi Trevor răzbunători să îl

găsească şi să îi taie gâtul. Dar ei nu veniră şi în scurt timp respiră aproape neauzit. Se îndreptă încet spre locul unde o lăsase pe Deidre. Dar Deidre dispăruse.

Curtea începu să se umple de nebuni curioşi, cei mai înstăriţi şi neviolenţi oricum, cei care aveau acces mai peste tot în mânăstire, toţi bucuroşi să iasă din rutină părăsindu–şi camerele pentru a afla ce se petrecea. Lor li se alăturau doctorii alarmaţi şi asistentele care încercau să îi ducă înapoi înăuntru în siguranţă. Unii dintre cei mai afectaţi înţeleseseră greşit agitaţia.

— Ajutor! strigau ei. Vin după mine. Criminalii! Asasinii! Îmi pare rău! Nu am vrut! Ajutaţi un biet chinuit! Ajutaţi un biet chinuit!

Agitaţia cu siguranţă îl ajută pe Cadbury să se mişte mai în largul lui prin mulţime în speranţa că o va găsi pe Deidre şi o să plece, se gândea el, fără să aibă de–a face cu vreunul din cei Doi Trevor.

Înainte de toate astea, Cale se afla în una dintre chiliile mânăstirii împreună cu Sora Wray, discutând despre existenţa lui Dumnezeu – la insistenţa lui Cale, o provocare la adresa ei născută din proasta lui dispoziţie pentru că nu reuşise să ajungă în vârful dealului.

— Nu–ţi vărsa nervii pe mine, spuse ea, dar, în cazul în care o altă parte din tine ascultă, îţi voi povesti despre Dumnezeu. Când eram pe deal astăzi, privind marea, cerul şi munţii, îl simţeam pretutindeni. Nu mă întreba de ce, pur şi simplu îl simţeam. Şi nu te îngrijora, ştiu la fel de bine ca tine că viaţa este în general grea şi crudă. Ea întoarse capul şi lui i se păru cât se poate de clar că zâmbea. Poate nu la fel de bine ca tine. Dar aşa grea şi crudă cum e, tot îi simt prezenţa. Tot găsesc că lumea e frumoasă.

Şi râse, un sunet atât de plăcut!

— Poftim? întrebă el.

— Spune–mi ce ai văzut tu când erai acolo sus. Printre munţi, mare şi cer. Spune–mi sincer.

— Prea bine, spuse el. Am văzut delta unui râu, uşor accesibilă dinspre mare, dar imposibil de apărat. Mai sus, am văzut o pajişte… pentru o armată este uşor de ajuns acolo… dar apoi se îngustează şi o fâşie de pământ se desparte în două, la o adâncime de doi metri şi jumătate. De acolo apărarea ar

putea rezista zile întregi în faţa a de patru ori mai mulţi oameni. Dar la stânga era o mică trecătoare tăiată în deal. Dacă ar lua–o pe acolo, totul s–ar sfârşi. Mai este o cărare şi în fundul văii. Gestionând timpul bine, ai putea să–ţi retragi oamenii în grupuri de câte o sută şi să–i scapi de acolo, chiar dacă spaţiul este îngust. Ai putea acoperi restul dealului când ar trebui să abandoneze liniile. Dar orice încercare de a–i urmări în număr mare i–ar înghesui ca pe un dop de plută în gâtul unei sticle. Râse. Îmi pare rău, nu asta voiai să auzi.

— Nu încerc să te schimb.

— Nu m–ar deranja dacă aţi face–o. M–am săturat de mine. Sunt sătul să fiu astfel. Zâmbi din nou. Izbăviți–mă cât doriţi. Făcu o pauză. Mă puteţi face mai bun?

— Pot încerca.

— Asta înseamnă că nu?

— Înseamnă că pot încerca.

Din nou tăcere sau atât cât permiteau cicadele.

— Dar dumneavoastră? întrebă el după un minut–două.

— Când ai văzut soarele peste munte azi, ai văzut un disc de foc asemănător întru câtva unui dolar de aur? întrebă Sora Wray.

— Da.

— Eu am văzut un cor numeros al Celui de Sus strigând: „Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu Atotputernicul”.

O nouă tăcere.

— E destul de diferit, spuse Cale în cele din urmă.

— Da, spuse Sora Wray.

— Nu există Dumnezeu, spuse Cale.

Nu o spusese ca pe o insultă. Nu intenţionase să o spună deloc. Îi scăpase. Simţi cum Poll îşi ridică braţul şi îi şopti încet la ureche, aşa încât Sora Wray să nu audă:

— Nemernic blasfemator!

În acel moment se întâmplă ceva extraordinar, o coincidenţă atât de revoltătoare, încât ar fi putut fi întâlnită numai într–o operă de ficţiune improbabilă sau în viaţa reală: patru bătăi răsunătoare venite din clopotniţă şi o voce puternică strigând: „Thomas Cale! Thomas Cale! Au venit doi bărbaţi să te omoare”. Dar Cale înţelesese greşit deşi strigătele lui Cadbury erau menite drept avertizare, el le interpretă ca pe o ameninţare venită din cer, să–l pedepsească pentru sacrilegiul

comis.

Îndată privi în jur prin întuneric şi realiză că acea chilie era o capcană naturală – o cutie cu o singură uşă, lungimea de patru ori cât lăţimea, cu o intrare acoperită ce crea umbre adânci pe toate patru părţile. Clopotul bătu din nou, urmat de un strigăt: „Thomas Cale! Thomas Cale! Au venit doi bărbaţi să te omoare”.

Sora Wray dădu să se ridice. El o prinse de braţ şi în acelaşi timp o împinse la pământ, iar banca de lemn cu spătar înalt pe care stătuseră se răsturnă pe spate.

Înaintând prin umbrele chiliei, pregătindu–se de atac, cei Doi Trevor fură surprinşi de clopote şi de avertisment. Despărţindu–se pentru a acoperi ambele părţi ale intrării acoperite, ambii deciseră să tragă, dar, răsturnând banca pe spate, Cale fu cu o fracţiune de secundă mai rapid, iar gloanţele vâjâiră peste capetele lor cu un zgomot veninos. Ridicându–se, Cale o apucă pe Sora Wray cu cealaltă mână şi o trase înapoi în întunericul uşii acoperite. O lăsă cu forţa lângă o statuie a Sfântului Frideswide şi îi şopti:

— Staţi aici, nu vă mişcaţi!

Era o singură cale posibilă pentru asasinii lui. Unul din ei avea să stea lângă singura ieşire, pe când celălalt înainta prin partea dreaptă. Cale era la strâmtoare. Dacă încerca să fugă pe diagonală, prin centrul descoperit, aveau destul timp să–l împuşte şi din faţă, şi din spate. Nu putea rămâne pe loc.

— Daţi–mi roba şi vălul! Repede!

Ea nu pierdu timpul cu starea de şoc, dar era speriată şi se poticni la nasturi.

— Repede!

El îi prinse roba şi o sfâşie. Ea tresări, dar nu se pierdu şi îl ajută să şi–o tragă peste picioare. Apoi, fără să întrebe, el îi ridică vălul. Mult prea înspăimântat pentru a se opri să se holbeze la ceea ce vedea, Cale smuci de văl, sfâşiind bucata mică, perforată, care îi acoperea ochii.

— Nu vă mişcaţi, spuse el din nou şi, cu roba neagră trasă până la genunchi, se lansă în curtea interioară a chiliilor. Dar nu încercă să fugă în diagonală către ieşire, ci ţâşni drept în faţă pe cel mai scurt drum către partea cealaltă. Deşi mai luminat decât intrarea întunecată, nu primea destule raze de la luna ascunsă între nori, iar lumina slabă şi roba neagră îi făceau mişcările

neclare şi neobişnuite. Surprinşi de apariţia stranie a călugăriţei şi îngrijoraţi că ar putea fi doar o înscenare menită să le dea în vileag poziţia, cei Doi Trevor ezitară şi lăsară silueta să scape, dispărând în întunericul intrării.

Cale le dădu celor Doi Trevor o problemă: ceea ce fusese simplu devenise complicat. Nu trecu mult timp, desigur, până îşi dădură seama ce se întâmplase. Dar era doar probabil. *Probabil* Cale fusese cel îmbrăcat în haine de călugăriţă. Dar numai probabil. Poate că era o călugăriţă tânără şi sprintenă. Poate Cale o ameninţase că îi taie gâtul dacă nu fuge. Poate călugăriţa hotărâse să se sacrifice pentru Cale şi reuşise să scape. Lugavoy asigura ieşirea acoperită şi era clar că trebuia să rămână acolo; Kovtun era cel din capătul chiliilor, care trebuia să decidă dacă Thomas Cale era încă în stânga lui sau dacă se afla acum în dreapta îmbrăcat în negru din cap până–n picioare. Şi trebuia să decidă repede. Avertismentul lansat din turn însemna că erau căutaţi. Problema cu graba era că puteau cu uşurinţă să facă o greşeală. Dar dacă acţionau cu încetinitorul urmau să aibă de–a face cu gardienii celor mai periculoşi nebuni din interiorul mânăstirii. Se afla el însuşi într–o capcană de o parte, o călugăriţă presupus inofensivă, de cealaltă parte un maniac criminal. Fu şi mai îngrijorat din cauza unui sunet convulsiv ca de animal care mugea în întuneric.

Nu avea de unde să ştie, desigur, că poziţia sa era mult mai puţin importantă decât crezuse. Nu avea de unde să ştie că sunetul venea de la Cale care îşi dădea afară intestinele din cauza eforturilor teribile la care îşi supunea constituţia fragilă. Dar Kovtun trebui să se mişte şi abilităţile şi instinctul îl făcură să ia decizia corectă. Porni înapoi în direcţia de unde venise, apropiindu–se de băiatul chinuit şi epuizat. Cale era neînarmat, nu că ar fi făcut vreo mare diferenţă dacă ar fi ţinut în mână chiar Sabia din Danzig, şi ştia că trebuia să se îndrepte spre ieşire sau să îşi găsească moartea acolo unde era. Era ud de transpiraţie, cu buzele pline de împunsături ca de ace. Se îndreptă încet către ieşire – să se fi mişcat puţin mai repede şi ar fi căzut pe jos. Din fericire pentru el, fantomaticul Kovtun îl urma destul de lent şi el. Nici Cale, nici cei Doi Trevor nu aveau timpul de partea lor, dar toţi trei ştiau că lipsa de răbdare le putea aduce moartea. Cale era în patru labe, pipăind drumul către colţul din dreapta al chiliilor, îndreptându–se spre ieşire şi

oricine s–ar mai fi aflat acolo şi încercând să nu respire prea tare sau să se dea de gol vomitând. În spatele lui, Kovtun traversa încet intrarea. Cale realiză că obstacolul cel mai mare pentru ca el să aibă vreo şansă de a scăpa era lumina lunii ce bătea prin intrarea largă în Mânăstire. Oricine ar fi încercat să treacă ar fi fost luminat asemenea Sfintei Ecaterina pe roată. Se apropie de marginea luminii şi se pregăti să fugă, sperând să ia prin surprindere pe oricine ar fi păzit zona. În spatele său auzi cum Kovtun îşi frecă uşor piciorul de o dală de piatră ieşită în afară. O luă la fugă – o secundă, una şi jumătate, două secunde – şi apoi simţi o fisură imensă în lateralul capului când Trevor Lugavoy, care aşteptase de partea cealaltă a luminii lunii, îl lovi cu capătul greu al armei. Cale, în starea în care se afla, ar fi putut fi doborât cu mult mai puţin de atât, astfel încât căzu ca un sac plin de ciocane, prăbuşindu–se cu spatele la o statuie a Sfintei Hemma din Gurk.

11

Scoţând cuţitul cel lung, Lugavoy se aplecă şi trase vălul de pe faţa lui Cale, pentru a se asigura că omora pe cine trebuia.

— Thomas Cale? întrebă el.

— N–am auzit niciodată de el, şopti Cale.

Lugavoy, care era stângaci, trase cuţitul şi îl înjunghie pe Cale, care urlă, apoi se auzi o lovitură puternică, de parcă o bătrânică bătea covorul de praf. Trevor Lugavoy văzu, dar nu înţelese că jumătatea antebraţului său, cu mâna care ţinea cuţitul cel lung, se afla acum căzută la podea. Îşi ridică braţul amputat şi se holbă la ciot, complet năucit.

Apoi îl cuprinse şocul şi se lăsă să cadă pe spate cu greutate. O siluetă neclară apăru în faţa lui şi îl lovi direct în piept pe Trevor Kovtun, care înaintase chiar până în spatele lui Cale. Nu e lucru uşor să ucizi pe cineva instantaneu cu o sabie, dar Kovtun fu aproape de moarte la câteva secunde după ce căzu la pământ. Se ridică în genunchi şi îşi culese de jos braţul amputat, ca şi cum s–ar fi pregătit să îl lipească la loc. Apoi înălţă privirea şi văzu o creatură ai cărei ochi, nas şi gură păreau să fi fost mânjite în nuanţe de albastru şi roşu. Nu se ştie dacă a mai apucat să vadă şi altceva, mai groaznic, după aceea nimeni nu se întoarce din acel loc, plănuit sau nu.

După ce–l omorî pe Trevor Lugavoy, ceea ce, spre surprinderea lui Deidre, necesită trei lovituri, nu doar una, ea se întoarse către băiatul uimit care stătea în faţa ei şi îl întrebă:

— Tu eşti Thomas Cale?

Băiatul era prea suspicios din fire pentru a răspunde în grabă. Dacă fata era doar un asasin rival şi voia ea însăşi să îl omoare? gâfâi mai tare pentru a semnala faptul că nu putea vorbi şi întinse mâna dreaptă, cu palma înainte, într–un gest de supunere. Nu funcţionă.

— Tu eşti Thomas Cale? întrebă ea din nou.

— E în regulă, Deidre. El e. Era Cadbury, însoţit de patru bărbaţi cât un munte venind din secţia nebunilor periculoşi ai mânăstirii. Excelentă treabă, Deidre. Excelentă, excelentă, excelentă. Acum fii cuminte şi pune sabia jos!

Blândă ca o figurină de zahăr, Deidre făcu ce i se spuse.

— Nu arăţi deloc bine, dacă–mi permiţi să o spun, îi zise Cadbury lui Cale.

— Eu aş zice – făcu o pauză să îşi revină – că lucrurile – altă pauză puteau fi mult mai rele, răspunse Cale, întinzând mâna.

Cadbury îl trase sus şi se uită la el zâmbind.

— Îţi apreciez dorinţa de a te revanşa pentru toate răutăţile, dar eşti sigur că ai stofă de Ordin Sfânt?

Cale îşi dădu jos roba Surorii Wray şi ridică vălul pe care Lugavoy îl aruncase pe jos.

— Stai aici, îi spuse el lui Cadbury şi se îndepărtă nesigur în umbra intrării acoperite.

— E în regulă, eu sunt, strigă el în întuneric. Sunteţi în siguranţă, am… nu era sigur cum să o spună… am hainele dumneavoastră. Puse roba şi vălul pe un petic de asfalt luminat de lună şi se dădu înapoi. Chestia de pe faţă e puţin ruptă. Îmi pare rău.

Nu se întâmplă nimic o clipă, dar apoi un braţ şocant de alb apăru în lumină şi trase roba şi vălul în întuneric. O vreme se auziră foşnete.

— Eşti bine? Nu eşti rănit? întrebă Sora Wray din întuneric.

Nu sunt rănit. Făcu o pauză. Sunteţi teafără? o întrebă Cale.

— Da.

— Cineva m–a salvat. Credeţi că a fost Dumnezeu?

— După ce i–ai spus în faţă că nu există?

— Poate vrea să mă salveze… pentru lucruri mai bune.

— Probabil ai o părere destul de bună despre tine.

— Întâmplător, nu cred că a fost Dumnezeu – femeia care m–a salvat nu arată ca şi cum ar fi avut prea mult de–a face cu îngerii. Poate că diavolul a fost în spatele meu tot timpul.

— Aşadar, spuse Poll din întuneric. Aşadar, eşti în continuare cel ales, şi nu doar un băiat obraznic talentat în vărsarea de sânge.

— Speram ca tu să fi încasat una în moacă, răspunse Cale. Ai face mai bine să vii şi să–i cunoşti pe izbăvitorii noştri.

Dar la jumătatea drumului se răzgândi.

— Poate ar trebui să nu ieşi. Sunt oameni aici, nu ştiu… e mai bine să nu le atragi atenţia.

Dispăru în întuneric, dar Sora Wray hotărî că făcuse destul ceea ce îi spusese Cale. Înaintă până reuşi să se ascundă în colţul din stânga al chiliei. Cale stătea de vorbă cu un bărbat înalt, îmbrăcat elegant în negru şi lângă ei, cu spatele la Sora Wray, se afla o femeie, care era clar că îşi pierduse interesul pentru ceea ce se întâmpla în jurul ei şi se uita spre întunericul din capătul odăii. Când Deidre Plunkett se întoarse, Sora Wray se retrase în umbră şi începu să împărtăşească părerea lui Cale. Era mai bine să evite faţa aceea.

— Nu putem rămâne, spuse Cadbury. Am avut nişte neplăceri mai devreme în oraş şi e timpul să o luăm din loc. Ea are nevoie de o baie şi de alte haine.

— Şi cadavrele?

Având în vedere că erau pe punctul să te ucidă înainte să intervenim noi, nu cred că este deplasat să te rog să te ocupi tu de asta. Apropo, nu crezi că trebuie să îi mulţumeşti?

— Oh, da. Mulţumesc, spuse Cale strigând către Deidre, care abia dacă se uită la el o clipă şi apoi întoarse din nou privirea.

I–ar fi invitat pe salvatori la el în cameră, dar, cu gardienii, acolo, era clar că nu mergeau niciunde. Apoi apăru furioasă directoarea mânăstirii şi dădu să ceară o explicaţie când văzu cele două cadavre şi braţul amputat, apoi faţa lui Deidre Plunkett. Buzele îi deveniră livide, cum era de aşteptat, dar era greu de oprit.

— Veniţi aici, le spuse celor doi şi se depărtă de intrarea în chilii.

Vreme de câteva minute inutile, Cale şi Cadbury încercară să explice ce se întâmplase până când fură întrerupţi de Sora

Wray:

— Am fost martor şi participant. Cei doi bărbaţi au venit să ne omoare pe amândoi. Nu ştiu de ce, dar a fost complet neprovocat şi dacă… făcu o pauză… dacă tânăra şi acest bărbat nu ar intervenit, cadavrele noastre ar fi zăcut în locul lor.

— Şi eu ce ar trebui să fac acum cu cadavrele care *sunt* aici? întrebă directoarea.

— Mă ocup eu, spuse Cale.

— Sunt sigură de asta, spuse directoarea. Sunt sigură că acesta este un talent de care dispui din belşug.

— Chemaţi magistratul, spuse Sora Wray.

— Este în Heraklion, răspunse directoarea. Nu ar putea ajunge până cel mai devreme mâine după–amiază. Se uită la Cadbury şi la Deidre. Va trebui să vă ţinem în custodie până atunci.

— Nu cred că eu şi colega mea mai tânără, spuse Cadbury făcând semn din cap către Deidre, am accepta bucuroşi asta.

Vestea celor trei morţi din târg nu ajunsese încă la mânăstire. Odată aflată întâmplarea, ar fi fost pierduţi: nu ar fi avut cum să explice moartea celor trei aşa cum o explicase pe a celor Doi Trevor. Încercă să îşi calculeze şansele de a fugi din mânăstire.

— Pot sta la mine în cameră, spuse Cale. Sunt gratii la ferestre şi puteţi pune câţi gardieni doriţi la intrare. Cred că e corect aşa.

Directoarea păru neliniştită de perspectiva arestării lui Cadbury şi a tinerei femei ciudate – dacă asta era acea creatură.

— Vă dau cuvântul meu, spuse Cale, ceea ce nu însemna absolut nimic, dar, observă el, părea să satisfacă foarte multă lume.

Dorind însă cea mai uşoară rezolvare, directoarea fu de acord. Se întoarse către cel mai vechi dintre gardieni.

— Condu–i în camera domnului Cale. Tu împreună cu toţi oamenii tăi rămâneţi în faţa uşii până când vă spun eu. Se întoarse către Sora Wray. Aş dori să vă vorbesc între patru ochi.

Cinci minute mai târziu, cei trei se aflau în camera lui Cale, iar uşa fu încuiată. Înainte de a fi răsucită cheia, Cadbury deja verifica gratiile impresionante de la fereastră. Se întoarse către Cale.

— De ce anume ne e mai bine aici?

— Pentru că nu vreau să am gratii la ferestre dacă pot face ceva în privinţa asta. Cale luă un cuţit din sertarul singurului

birou şi începu să lovească în perete. Se sfărâma surprinzător de uşor, deoarece era făcut din pietriş şi praf lipite între ele cu săpun, scoţând la iveală un stâlp de metal, cel care ancora gratiile prinse prin peretele de sub fereastră.

— Le–am slăbit deja de–o vreme. Puteţi ieşi în zece minute.

— Cât de mult merg în jos?

— Cam un metru. Nu au mai ţinut nebuni de legat aici de ani de zile. Gratiile par impresionante, dar în interiorul peretelui sunt mai mult ruginite.

— Nu–i rău, zise Cadbury. Iartă–mă că m–am îndoit de tine, dar unul dintre cele mai mari defecte ale mele este lipsa de încredere. Se uită la Deidre. Ai săpun la tine?

Lui Cadbury îi luă aproape o jumătate de oră de muncă susţinută să o cureţe pe Deidre de vopseluri, în timp ce Cale săpa în zidul deja slăbit. Săpunul şi apa scoaseră la iveală o Deidre mai familiară – palidă, cu buze subţiri, dar cu ochi tot demenţi. O îmbrăcară într–un costum de–al lui Cale; era larg, cu pantalonii susţinuţi de o curea în care trebuiră să facă o gaură cu vreo cincisprezece centimetri mai în interior.

În cele zece minute în plus necesare pentru a înlătura gratiile, Cadbury îl descusu pe Cale de informaţii despre cei Doi Trevor.

— Nu pot fi sigur că i–au trimis Izbăvitorii, dar ani de zile au operat dincolo de teritoriul lor cu un preţ: dacă vrei să te retragi în linişte sub protecţia noastră, faci ce îţi cerem, atunci când îţi cerem.

— Sunt şi alţi oameni care nu mă au la inimă, spuse Cale.

— Nu dintre cei care ar apela la cei Doi Trevor sau care şi–ar permite să–i plătească. Au fost Izbăvitorii.

— Nu poţi fi sigur.

— Sigur. Nu.

— Dacă erau atât de extraordinari, cum se face că i–a omorât o fetişcană?

— Nu e o fetişcană, iar cei Doi Trevor au avut ghinion. A fost cu o încercare prea mult.

— Chestia cu prietena ta…

— Nu este prietena mea.

— … îmi pare cumva cunoscută.

Cadbury schimbă subiectul.

— Ai putea să te gândeşti să vii cu noi.

— Eu? Dar nu am făcut nimic rău.

— Nu cred că persoana care conduce locul acesta va fi de aceeaşi părere.

— Nu îmi fac griji în privinţa ei.

— Nu poţi rămâne aici. Nu se vor opri.

— Îi cunosc pe Izbăvitori mult mai bine decât tine. Trebuie să mă gândesc.

— Ai un mesaj pentru Kitty?

Cale râse.

— Spune–i că îi sunt recunoscător. Şi ţie, şi prietenei tale nebune.

— Ţi–am spus că nu este prietena mea şi nu cred că recunoştinţă e neapărat ce caută Kitty. S–ar putea să fii mai în siguranţă în Leeds decât oriunde altundeva.

— Poate vă caut pe amândoi data viitoare când trec pe acolo.

Şi asta a fost tot. A doua zi dimineaţă, directoarea sosi împreună cu Sora Wray şi fu cuprinsă de o furie imensă.

— Au fost mai puternici decât mine, le spuse, Cale şi asta fu tot. Se mai auziră strigăte, numeroase poveşti despre abuzuri personale şi încă şi mai multe când se află că fugarii fuseseră responsabili de alte trei morţi, care trebuiră explicate toate în faţa magistratului din Heraklion. Cale fu închis pentru trei zile, dar cum acesta nu avusese nimic de–a face cu crimele din oraş şi, aşa cum preciză Sora Wray cu deosebită insistenţă, fusese ţinta atacului din mânăstire, fură obligaţi să îl elibereze. Directoarea îi dădu lui Cale un preaviz de o săptămână pentru a pleca, pe motivul complet întemeiat că îi punea în mare pericol pe toţi cei din mânăstire.

— Ca să fiu sincer, îi spuse el Surorii Wray, am fost puţin surprins că mi–a dat atât de mult răgaz. Dumneavoastră ar trebui să vă mulţumesc, nu–i aşa?

— Mi s–a părut corect, spuse ea. Unde vei merge? Mai bine nu–mi spune.

Râse la schimbarea de direcţie.

— Nu sunt sigur. Aş putea merge spre nord, dar am auzit că e mohorât acolo. În plus, Bosco nu mă va lăsa în pace oriunde m–aş duce. Probabil Cadbury avea dreptate, aş fi mai siguranţă în Leeds–ul spaniol decât să hoinăresc în sălbăticie.

— Nu ştiu unde este sălbăticia, dar nu te simţi îndeajuns de bine pentru a fi singur… sau orice de genul acesta.

— Atunci e stabilit. Rămâne Leeds.

— Te pot ruga să îmi promiţi un lucru?

— Puteţi să mă rugaţi.

— Stai departe de acel Kitty Iepurele.

— E mai uşor de zis decât de făcut. Am nevoie de bani şi putere, iar Kitty le are pe amândouă.

— IdrisPukke ţine la tine, rămâi cu el.

— Nu are nici bani, nici putere. În plus, are propriile probleme.

Se lăsă un moment de linişte. Sora Wray se îndreptă spre dulapul cu multe sertăraşe şi deschise două dintre ele înainte de a pune pe masă două pachete, unul mare şi altul mic.

— Este Iarba lui Tipton. Deschise pachetul şi vărsă o cantitate mică în palmă. Pune atât de mult într–o cană cu apă fiartă, las–o să se răcească şi bea în fiecare zi la aceeaşi oră. Poţi să o iei de la orice vânzător de plante medicinale din Leeds–ul spaniol, dar ei îi vor spune Cuvântul lui Sângen sau Vânătorul Diavolului.

— Pentru ce este?

— Te ajută să alungi diavolul. Te va ajuta să te simţi mai bine, va aranja lucrurile. Dacă începi să te simţi ameţit sau sensibil la lumină, micşorează doza până când simptomele dispar. E bună şi pentru răni.

Bătu cu degetul în celălalt pachet.

— Asta este Fedră şi Morfină. M–am gândit bine înainte să îţi dau aşa ceva. Deschise pachetul şi vărsă o cantitate minusculă de pudră verde şi albă pe masă, apoi, cu un cuţit mic, luă deoparte cât o unghie. Ia asta când eşti disperat. La fel de disperat cum ai fost noaptea trecută, nu altfel. Îţi va da putere pentru câteva ore. Dar se adună în organism, deci dacă iei mai mult de câteva săptămâni, ceea ce ai îndurat în ultimele luni va părea doar o mică neplăcere. Înţelegi?

— Nu sunt prost.

— Nu. Dar cred că vine vremea când acesta va părea cel mai mic rău. Dacă–l iei mai mult de trei săptămâni în total – adică douăzeci de doze – vei afla probabil că nu e aşa.

— Ia–l pe tot acum, spuse Poll. Scapă–te şi pe tine, şi pe restul lumii de această nefericire.

După ce îi spuse lui Poll să tacă, Sora Wray îi învăţă pe Cale cum să fiarbă Iarba lui Tipton şi îl puse să împartă Fedra şi Morfina în douăzeci de doze, ca să vadă cât de puţin putea lua o dată. Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră.

Apăru una dintre servitoarele mânăstirii.

— Vă rog, soră, spuse fata vădit emoţionată. O femeie frumoasă într–o trăsură întreabă de Thomas Cale. Are soldaţi şi servitori îmbrăcaţi după modă şi cai albi. Directoarea spune că trebuie să vină numaidecât.

— Pe cine…?

Dar Sora Wray deja vorbea cu spatele lui Cale.

12

Una dintre cele mai mari greşeli ale omului cultivat este convingerea că dacă are o minte sofisticată înseamnă că are şi sentimente sofisticate. Dar ce fel de suflet simte ură sofisticată sau tristeţe sofisticată pentru, să zicem, moartea unui copil? Este oare inima frântă a celui educat şi rafinat diferită de cea a sălbaticului? De ce n–am spune atunci că oamenii cei mai luminaţi şi inteligenţi simt durerile facerii sau pe cele date de o piatră la rinichi în mod diferit faţă de oamenii de rând, necizelaţi?

Cât despre inima lui Cale, era pe cât de sofisticată, pe atât de sălbatică. Niciun mare maestru de şah nu posedase vreodată abilităţile subtile de care dispunea Cale atunci când citea un loc – cum să îl apere sau să–l atace, sau cum să îşi ajusteze planurile într–o secundă din cauza schimbării vântului sau ploii, cum să rafineze regulile cunoscute şi necunoscute ale unei bătălii care poate fi influenţată de zei în orice moment, fără consimţământ sau consultaţii. Viaţa însăşi, în toată oroarea şi incomprehensibilitatea ei, se întâmplă chiar şi în cea mai simplă dispută. Cine a fost mai calm sau mai inteligent decât Cale în această încercare omenească teribilă? Dar acest copil precoce al complexităţii lucrurilor se năpusti pe scări în jos, cu inima gata să explodeze plină de speranţă: „S–a întors să îmi ceară iertare. Totul va fi explicat. O voi refuza şi o voi ameninţa. Mă voi comporta cu ea ca şi cum nu mi–aş aduce aminte. Am să–i sucesc gâtul. O merită. Am să o fac să plângă”.

Apoi redeveni oarecum lucid: „Dar dacă nu e ea? Dacă e altcineva? Cine altcineva ar putea fi? Ea vrea ceva. Dar nu–l va obţine”. Şi continuă tot aşa, nebunia sfărâmându–se în interiorul lui asemenea inimilor sale, cea sălbatică şi cea inteligentă luptându–se între ele care să preia controlul. Se opri şi îşi dădu

seama că respira greu.

— Vino–ţi în fire, spuse el cu voce tare. Controlează–te, ia–o încet! Calmează–te şi fii lucid!

Transpira. „Poate, se gândi el, e din cauza ceaiului pe care mi l–a dat ea. Nu te arăta în halul acesta”. Apoi reveni luciditatea. „Poate va pleca dacă întârzii. Poate era doar în trecere şi a intrat dintr–un capriciu şi deja regretă. Ar putea să plece pur şi simplu, preocupându–se de ce am să fac eu.” Apoi nebunul apăru din nou. „A venit să râdă de mine, ştiind că e în siguranţă acum că sunt bolnav şi slăbit.”

Dar un fel de mândrie triumfa în faţa nebuniei, a fricii şi a dragostei. Se întoarse în camera lui, se spălă repede în lighean – avea nevoie – şi îşi schimbă cămaşa. Încet, de teamă să nu transpire din nou prea mult, se îndreptă spre biroul directoarei. Aşteptă un moment în faţa uşii pentru a–şi reveni. Apoi bătu ferm la uşă. Intră înainte ca Directoarea să termine de rostit cuvântul „intră”. Şi iat–o acolo – era Riba, nu Arbell. Ruptură, fractură, despărţire, fragmentare şi sfărâmare. Câte nu îndurase biata lui inimă? Era tot ce putu face pentru a împiedica strigătul unei pierderi îngrozitoare. Rămase nemişcat, uitându–se fix la ea.

— V–ar deranja dacă aş sta de vorbă cu Thomas între patru ochi? o întrebă ea pe Directoare.

În alte împrejurări, Cale ar fi fost uimit, chiar dacă într–un mod neplăcut, de tonul cererii Ribei şi de înţelegerea clară dintre cele două femei că nu era genul de întrebare la care să se răspundă negativ. Tonul său denota şarm şi autoritate implacabilă. Directoarea se uită supusă la Riba, îi aruncă o privire răutăcioasă lui Cale şi plecă, închizând uşile în urma ei. Urmă o tăcere plină de emoţii ciudate, toate oribile.

— Îmi dau seama că aşteptai pe altcineva, spuse ea în cele din urmă. Îmi pare rău.

Era adevărat că îi părea rău să îl vadă dezamăgit şi atât de bolnav, cu cercuri atât de negre în jurul ochilor, dar la fel de adevărat era că se simţi jignită să fie cauza unei asemenea dezamăgiri. Nu era deloc măgulitor, mai ales că se aşteptase să îl surprindă plăcut cu minunata ei poveste despre dragoste şi transformare. Dar în această legendă a durerii, nefericirii, măcelului şi a nebuniei e bine să ţi se aducă aminte că nu totul merge spre rău în cea mai rea dintre toate lumile posibile, o

poveste în care azi e rău, mâine e îngrozitor până când, în cele din urmă, are loc cel mai groaznic lucru dintre toate. *Există* finaluri fericite, virtutea se răsplăteşte, cei buni şi generoşi primesc ceea ce merită. Aşa stăteau lucrurile cu Riba. Ea apăru în povestea lui Cale, sărac, chinuit şi nefericit, în cel mai revoltător mod: legată de mâini şi de picioare, aşteptând să fie eviscerată pentru a satisface curiozitatea Izbăvitorului Picarbo cu privire la sursa trupească a impurităţii monstruoase care poseda toate femeile. Riba ştia foarte bine, căci Cale îi reamintea constant, că el era cel mai reticent salvator din istorie şi că, dacă ar fi trebuit să o mai facă o dată, l–ar fi lăsat pe Picarbo să îşi continue cercetările dezgustătoare. Ea nu credea că el chiar ar fi lăsat–o să moară sau probabil nu credea asta. Nu puteai şti niciodată de ce anume era capabil. După cea mai strâmtorată situaţie, urcarea ei pe o poziţie înaltă fu remarcabil de uşoară. Era o fată frumoasă, chiar dacă era neobişnuit de rotofeie, dar în Memphis frumuseţea era la ordinea zilei. Elena din Troia se născuse în Memphis şi în general era considerată a fi destul de ştearsă în comparaţie cu altele. Riba atrăsese atenţia multor bărbaţi grozavi din Memphis prin bunătate, bunăvoinţă şi inteligenţă, dar şi prin faptul că trupul ei, rotofei spre gras, exprima în carne şi oase generozitatea şi blândeţea inimii. Servitoarea lui Arbell cea urâtă de toţi (dar nu şi de Riba) fu prinsă la fel ca stăpâna ei în căderea Memphisului şi a fugit îngrozitoare din faţa Izbăvitorilor, în care mulţi dintre Materazzi care supravieţuiseră în urma evenimentelor din Silbury Hill muriseră de foame şi boli. Deşi era încă servitoarea lui Arbell când cei rămaşi dintre Materazzi ajunseră în Leeds–ul spaniol, era inevitabil ca şarmul şi isteţimea ei să nu atragă atenţia bărbaţilor de tot felul şi din toate clasele sociale. Şi, spre deosebire de Materazziene, avea avantajul copleşitor că îi plăceau bărbaţii în loc să îi dispreţuiască. Avu atâtea opţiuni! Era adorată de mineri, măcelari, avocaţi şi doctori, precum şi de aristocraţi din Memphis şi din Leeds–ul spaniol. Din fericire pentru liniştea ei sufletească, din această gamă largă de posibili consorţi (persoane importante sau nime–n drum?) se îndrăgosti de Arthur Wittenberg, ambasador la Curtea Regelui Zog şi singurul fiu al preşedintelui sindicatului Hansei, sindicat al tuturor ţărilor înstărite din Axa Baltică. Tatăl său se împotrivise căsătoriei,

lucru de înţeles, până când o cunoscu pe Riba şi fu atât de încântat, încât aproape uită de el şi fu pe punctul de a încerca să îşi trădeze fiul în maniera tragediilor greceşti înainte să îşi revină şi să se hotărască să îşi vadă de treabă. Din ce ar mai trăi povestitorii şi compozitorii de operă dacă toată lumea ar fi atât de reţinută? Oricum, în doar câteva luni ea ajunse, dintr–un nimeni muritor de foame, o femeie cu o mare avere şi influenţă politică enormă.

Cu toate astea, în ciuda şocului lui Cale, Riba îi înţelegea dezamăgirea chiar dacă îi era puţin ciudă din cauza orgoliului său rănit – şi îi dădu răgaz să îşi revină, flecărind amuzat şi auto–dezaprobator, despre îmbogăţirea ei. După aproximativ o oră, Cale era din nou el însuşi şi fu capabil să îşi ascundă dezamăgirea, dar şi ruşinea imensă cauzată de profunzimea acesteia. Era, la urma urmei, bucuros să o vadă, amuzat de norocul ei şi se gândea totodată cum se putea folosi de asta. Ea povesti despre trecut şi spuse o mulţime de povestioare amuzante despre absurditatea vieţii în mijlocul nobilimii.

— Arbell a fost la nunta ta?

— A fost şi a fost chiar bucuroasă.

— Sunt sigur că probabil ţi–a făcut loc pe agenda ei înainte să meargă la porcar să–l ajute să îşi hrănească animalele. Am auzit că Materazzi sunt foarte săraci.

— Nu mai sunt chiar atât de săraci. Conn a devenit preferatul Regelui şi nu mai ascultă de nimeni altcineva. E vorba despre bani şi se discută despre o posibilă poziţie.

— Poftim?

— Se zvoneşte că va fi numit mâna dreaptă a generalului Musgrove la conducerea armatei întregii Axe – dacă îi poate convinge să lupte împotriva Izbăvitorilor.

— Vor lupta?

— Arthur spune că vor vorbi, dar nu vor mişca un deget înainte ca Izbăvitorii să facă şi ei ceva, iar atunci va fi prea târziu.

— Vipond e şi el implicat?

— Da, dar nu are deloc puterea pe care şi–o doreşte sau de care are nevoie. Elveţienii l–au pus pe tuşă, zice Arthur, iar IdrisPukke îi ţine companie.

Cale o privi, încercând să descopere ce schimbări adusese norocul ei în privinţa simpatiei pe care o avea faţă de el.

— Ai încredere în soţul tău… în abilităţile sale vreau să spun?

— Da.

— Atunci fă–i un pustiu de bine şi prezintă–l lui Vipond şi IdrisPukke. Îşi va da seama că ştiu ce fac şi că are nevoie de ei. Iar ei au nevoie de influenţa şi de banii lui.

— Este soţul meu. Nu–i pot spune ce are de făcut.

Cale clătină afirmativ din cap şi rămase tăcut, dându–i ocazia să realizeze că îl dezamăgise, profund chiar. Plimbându–se prin grădini, evitând zona chiliilor, el povesti despre păsări, despre flori şi cum erau nopţile cu Calea Lactee, cu stele care acopereau tot cerul. Făcu o pauză. Râse. Asta era bine, îşi zise ea, uitase de povestea cu Vipond şi IdrisPukke.

— E o lume amuzantă, spuse el în treacăt.

— Pentru că?

— Ei bine, mă gândeam cât de singulară şi de înfricoşătoare e viaţa – acum eşti o frumoasă doamnă cu un bogătaş care să–ţi poarte de grijă, când cu puţină vreme în urmă erai întinsă pe o masă de lemn, legată şi bătută, pe punctul de a–ţi fi împroşcate viscerele peste tot. Dacă aş fi trecut mai departe? Eram rău pe vremea aceea aş fi putut să o fac. Dar nu am făcut–o. M–am întors şi…

— Foarte bine. Destul. Am înţeles ce vrei să spui.

Cale dădu din umeri.

— Nu încercam să spun nimic. Vorbeam doar despre vremurile trecute.

— Sunt perfect conştientă cât de îndatorată îţi sunt, Cale!

— Şi eu la fel.

Şi cu asta îşi continuară plimbarea prin grădini în tăcere. Ziua următoare o rugă pe Riba să îl ia cu ea înapoi la Leeds–ul spaniol.

— Este sigur? întrebă ea.

— Pentru tine?

— Pentru tine, să te întorci. Te simţi suficient de bine?

— Nu, nu mă simt suficient de bine. Dar nu sunt în siguranţă nici aici, nici altundeva. Am crezut că, dacă merg destul de departe, mă va lăsa în pace, dar Bosco va tot veni după mine indiferent ce aş face.

Cale se înşela în această privinţă, dar concluzia sa greşită era singura rezonabilă.

— Îi vei distruge pe Izbăvitori?

— Mă faci să par nebun când o spui astfel. Dă–mi o altă opţiune şi o voi accepta bucuros.

— Îţi trebuie haine de drum şi o pălărie drăguţă.

— Mi–ar plăcea o pălărie drăguţă. Se gândi o clipă. Mi se va permite să urc cu tine în trăsură?

— Trebuie să fii mai plăcut dacă vrei să faci lucruri măreţe. Vei avea multe de învăţat de la Arthur. Ştie că mi–ai salvat viața şi este disperat să te răsplătească. Nu–i respinge bunăvoinţa.

El râse.

— Învaţă–mă cum să mă comport în timpul călătoriei. Voi asculta, promit.

— Ai face bine… pumnii nu te pot proteja acum.

El o privi. Amenințător, acesta ar fi cuvântul.

— Scuze, spuse ea şi râse. Norocul m–a făcut să devin încrezută şi îngâmfată. Aşa spune Arthur.

— Când putem porni?

— Mâine–dimineaţă. Devreme.

— Ce–ar fi să plecăm mâine–dimineaţă târziu?

Dar chiar şi dimineaţa târzie îi dădu bătăi de cap lui Cale. Urcă în trăsură cu o privire de sticlă, se aşeză pe locul căptuşit şi dormi mai bine de şase ore.

Kevin Meatyard îl urmărea de la distanţă, realizând că zvonurile despre morţile din mânăstire erau adevărate şi că rămăsese fără slujbă şi neprotejat într–un oraş unde nu era dorit, din cauza unei crime pe care nu o comisese. Nimeni din Cipru nu avea să mai audă nimic despre el ani de–a rândul, dar când auziră, fusese în speranţa că el va fi uitat totul despre ei. Dar asta este o altă poveste. Trăsura care îi ducea pe Cale şi Riba se opri după patru ore, dar el refuză să se trezească, aşa că Riba şi anturajul ei mâncară fără el. Se trezi cu greu la o oră după ce porniseră din nou la drum, dar părea că îşi recapătă cunoştinţa în loc să se trezească dintr–un somn odihnitor. Nu deschise ochii, fiindcă nu putu, mai bine de douăzeci de minute. Dar se auzea ceva plăcut: Riba cântând şi fredonând pentru sine un cântec la modă în Leeds–ul spaniol.

Te rog spune–mi adevărul despre dragoste,
Chiar e adevărat ceea ce se cântă?
Chiar e adevărat ceea ce se cântă?
Că dragostea nu are sfârşit?
Vino la umbra umbrelei mele,

Vino sub umbrela mea,
Îţi voi fi veşnic credincios,
Şi tu mă vei iubi, dragostea mea, pentru totdeauna.
Oh, spune–mi adevărul despre dragoste,
E adevărat sau sunt doar minciuni?
Dar, te rog, nu–mi spune dacă nu e aşa,
Te rog nu–mi spune dacă nu e aşa,
Căci nu vreau să ştiu,
Căci nu vreau să ştiu.

El se ridică încet şi ea se opri din cântat.

— Te simţi rău?

— Da.

— Te simţi foarte rău?

— Da.

— Mi–a fost teamă să te întreb, mai ai veşti despre fete?

— Ce fete?

— Fetele cu care eram în Sanctuar. Crezi că Bosco le–a ucis deja?

— Probabil că nu.

Ea fu surprinsă şi păru plină de speranţă.

— De ce?

— Nu are niciun motiv să le ucidă.

— Nu are niciun motiv să le ţină în viaţă.

— Nu.

— Am crezut, spuse ea după o pauză, că le ţine ca să le folosească împotriva ta.

— Nu mai e cazul, evident.

— Pot face ceva să le ajut?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Ştii foarte bine că nu le poţi ajuta, de ce continui să întrebi dacă poţi? Te simţi vinovată?

— Pentru că trăiesc şi sunt fericită? Uneori.

— Dar nu tot timpul.

Ea oftă.

— Nu tot timpul. Nici măcar cea mai mare parte din timp.

— Suficientă vină cât să te facă să te simţi mai bine în propria piele şi să te poţi bucura de fericirea ta. Continuă să o faci. Ele nu pot fi fericite, deci fii fericită *pentru* ele.

— Nu e treaba ta să îmi spui ce să fac. Sunt o persoană foarte

importantă şi trebuie să faci ceea ce spun eu.

El râse.

— Da, am decis să fac ce mi se spune de acum încolo. O femeie frumoasă care îmi datorează viaţa - pot primi ordine de la cineva de genul acesta.

— Ei bine, nu îi mai poţi ucide pe toţi cei care nu îţi plac. Am vorbit serios când am spus că trebuie să înveţi să fii mai plăcut.

— Plăcut?

Rosti cuvântul ca şi cum l–ar mai fi auzit până atunci, dar nu se aşteptase să aibă vreodată nevoie de el în practică. Era bucuros să o revadă pe Riba şi era o plăcere să constate cât de bine îi mergea. Nu ştia dacă era indicat să o spună, dar o făcu oricum.

— Am aflat ce voia Picarbo de la tine, ce anume făcea.

Îi povesti simplu şi repede.

— Oribil, spuse ea încet. Şi nebunesc.

— Şi Bosco era cam de aceeaşi părere – că era nebunesc, vreau să spun – de aceea e posibil să le ţină pe restul în viaţă. Bosco nu a fost de acord.

— Nu pari să mai ai despre Bosco aceeaşi părere proastă ca pe vremuri, remarcă ea.

— N–aş spune asta. Îl înţeleg mai bine şi mi–ar plăcea să îl înţeleg şi mai bine înainte să–i iau capul.

13

Departe de cele Patru Sferturi, în vasta junglă verde din Brazilia, se apropia o furtună de o putere incomensurabilă. Vântul bătea, ploaia răpăia, erau destule fulgere şi tunete cât să despice lumea în două, apoi se linişti, cu o fracţiune dintr–o fracţiune de miime, nici măcar un strop de aer suficient de puternic încât să bată un singur fir de praf pe o pantă abruptă. Marea furtună începu să se risipească. Generalul Izbăvitor Gil, având acum titlul de Apărător al Sfintei Bucurii, intră în camera de război a Papei Bosco şi făcu o plecăciune mai puţin umilă decât s–ar fi cuvenit.

— Ceva?

Fără îndoială, în ciuda faptului că trebuiau să se ocupe cu punerea la cale a sfârşitului lumii, această întrebare se referea la Thomas Cale.

— Aşa cum i–am spus Sfinţiei Voastre ieri, ultima veste este că se află în Leeds şi că probabil suferă de efectele dizenteriei e bolnav oricum. A plecat deja, dar deocamdată nu pot spune unde.

— Ai pus mai mulţi oameni să se ocupe?

— Aşa cum am promis, făcu o pauză, ieri.

— Oameni buni?

— Cei mai buni.

Acest lucru era adevărat într–o oarecare măsură, având în vedere că oamenii buni pe care îi trimisese pe urmele lui Cale erau cei Doi Trevor. Gil hotărâse că sfârşitul lumii, un proiect în care credea cu tărie, urma să aibă loc mult mai curând dacă ar fi fost anunţat de Cale lui Dumnezeu însuşi. Convingerea obsesivă a lui Bosco despre necesitatea ca sfârşitul lumii să fie administrat de Cale era o amăgire în opinia lui Gil, o blasfemie pe care se îngrijea să o ascundă. Cale nu fusese niciodată încarnarea mâniei lui Dumnezeu, fusese doar un delincvent. Odată declarat mort, Bosco trebuia să meargă mai departe.

— Vreau să ştiu numaidecât dacă afli ceva.

— Desigur, Sfinţia Voastră.

Intenţionase să–l trimită de acolo, dar Gil nu se mişcă. Pe tot parcursul conversaţiei, Bosco nu–şi luase ochii de la marea hartă a puterilor Axei, care era desfăşurată pe una dintre cele patru mese masive din încăpere.

— Nu sunteţi îngrijorat că vă va da de gol planul de a ataca Axa prin Arnhemland?

— Departe de locul acesta, Cale este doar un spin în propria–i coastă. Ar putea să strige în gura mare în centrul din Kirkgate în zi de târg şi nu l–ar asculta nimeni, cu atât mai puţin Ikard sau bufonul de Zog. Mai voiai şi altceva?

— Da, Sfinţia Ta. Sfârşitul lumii. Avem probleme.

Bosco râse încântat.

— Te aşteptai să dezlănţui apocalipsă fără probleme?

— Avem probleme *neanticipate.*

Lui Gil îi era greu în acea perioadă să nu se lase iritat de către pontiful său.

— Da?

— Mutarea populaţiilor în afara teritoriilor pe care le–am anexat deviază mai multe provizii şi mai multe materiale decât putem furniza fără efort. Prea mulţi oameni trebuie mutaţi în

vest şi nu avem suficientă hrană sau mijloace de transport pentru asta fără a fura aceleaşi stocuri de la militanţii noştri. Trebuie să încetinim ori una, ori alta.

— O să mă gândesc la asta. Altceva?

— Brzca a venit să mă vadă.

Brzca era un bărbat talentat, un geniu dacă doriţi, în asasinatul în masă. Era responsabil de problema practică a transportării oamenilor capturaţi în vest şi de începerea procesului de a pune capăt celei mai mari greşeli a lui Dumnezeu.

— Are probleme cu călăii săi.

— Are libertate totală de acces la orice persoană potrivită dintre militanţi. Am specificat clar că are prioritate.

— Am făcut tot ce aţi cerut, spuse Gil din ce în ce mai iritat.

— Şi atunci care e problema?

— Prea mulţi călăi se îmbolnăvesc… la cap, vreau să spun.

— Ştia ce important este acest lucru, de ce nu a spus nimic până acum?

— Cei mai mulţi au intrat în serviciu în urmă cu trei luni. Se pare că uciderea a două mii de oameni pe săptămână începe să–şi spună cuvântul după câteva luni. Aproape jumătate din oamenii săi sunt incapabili să mai continue. Nu este foarte greu de înţeles. Ştiu că este necesar, dar eu nu aş vrea să fiu în locul lor. Asta este.

Bosco nu spuse nimic o vreme, apoi se apropie de fereastră. La un moment dat, se întoarse către Gil.

— Ştii că sunt mândru de ei, de bieţii mei muncitori. Când mă gândesc la ce suntem obligaţi să facem mă îngrozesc. Să îndure ceea ce trebuie să îndure şi să rămână persoane decente… ei bine, e clar ce putere spirituală e necesară. El mai e aici?

— Da.

— Trimite–l la mine. Împreună vom descoperi o cale să îi ajutăm pe oamenii noştri să găsească acel curaj spiritual necesar pentru a continua.

— Sfinţia Ta.

Gil dădu să se retragă. Bosco strigă după el.

— Îl ştiu pe Brzca de multă vreme: spune–i să nu–i omoare pe cei care au dat greş. Trebuie să avem înţelegere faţă de slăbiciunea omenească.

— Numele?

Vagul Henri se uită la cel care îi lua interogatoriul cu o expresie de consternare serviabilă.

— Îmi cer scuze, nu mi–au spus numele dumneavoastră.

— Nu numele meu. Numele *tău.*

Făcu o pauză suficient de lungă cât să nu dea de bănuit.

— Da.

— Ce?

— Da, înţeleg.

— Deci, care e?

În ciuda situaţiei dificile în care se afla, Vagul Henri se distra făcând pe prostul, deşi era de fapt obraznic, o linie periculoasă pe care o perfecţionase pe parcursul unei perioade îndelungate de chinuire a Izbăvitorilor şi motivul pentru care Cale îi dăduse porecla în urmă cu cinci ani. Acum nu îl mai ştia nimeni sub alt nume.

— Dominic Savio.

— Ei bine, domnule Savio, ai săvârşit o contravenţie gravă.

— Ce înseamnă *contravenţie?*

— Înseamnă o infracţiune.

— Ce înseamnă *a săvârşi?*

— Înseamnă a comite. Înseamnă că aţi comis o infracţiune.

— Sunt un băiat cuminte.

„Eşti şi un idiot”, îşi zise anchetatorul. Se lăsă pe spate.

— Sunt sigur că eşti. Dar e o infracţiune să treci graniţa fără acte şi tot infracţiune este să intri în ţară pe unde vrei, dacă acel loc nu este un punct oficial de trecere a frontierei.

— Nu am acte.

— Ştiu că nu ai acte, de aceea te afli aici.

— De unde îmi pot lua acte?

— Nu asta e ideea. E o infracţiune să *încerci* să intri în ţară fără acte.

— Nu ştiam de acte.

— Necunoaşterea legii nu este o scuză.

— De ce nu?

— Pentru că atunci toată lumea ar spune că nu cunoaşte legea. Ar putea spune că nu ştiau că asasinatul este pedepsit prin lege. Ai da drumul cuiva care a ucis dacă ţi–ar spune că nu

ştia că asasinatul este ilegal?

— Soldaţii ucid oameni şi asta nu este ilegal.

— Asta nu este asasinat.

— Dar aţi pomenit de omorârea unor oameni.

— Mă referam la omor.

— Înţeleg.

Anchetatorul nu era sigur cum lăsase chestionarea băiatului să devieze în asemenea hal. Încercă să recapete controlul asupra situaţiei.

— De ce ai încercat să intri în ţară printr–un loc nepermis?

— Nu ştiam că este nepermis.

— Bine. De ce ai încercat să intri în ţară?

— Izbăvitorii încercau să ne asasineze. Îmi cer scuze, să ne omoare.

— Ce vrei să spui?

Vagul Henri îl privi cu ochi mari, alarmat de întrebare.

— Adică să ne facă să nu mai fim vii.

— Ştiu ce înseamnă *a omorî.* De ce ai spus mai întâi asasinat şi apoi omor?

— Mi–aţi spus că soldaţii nu asasinează.

— Nu cred că am spus asta.

Vagul Henri se uită la el. Pierdut.

— De ce încercau să vă omoare?

— Nu ştiu.

— Trebuie să fi avut un motiv.

— Nu.

— Până şi Izbăvitorii trebuie să aibă un motiv ca să omoare pe cineva.

Vagul Henri fu tentat să facă o remarcă sarcastică, dar se stăpâni.

— Poate credeau că suntem Antagonişti.

— Şi sunteţi?

— Ar fi o infracţiune?

— Nu.

— Nu sunt Antagonist.

— Atunci cine eşti?

— Sunt din Memphis.

— În sfârşit.

— Poftim?

— Nimic.

— Ce ai făcut în Memphis?
— Am lucrat în bucătărie la Palazzo.
— Slujbă bună?
— Nu. Spălam farfurii.
— Părinţi?
— Nu ştiu. Morţi, cred. Sau poate hoinăresc, aşa ca mine.
— Hoinăresc?
— Hoinăresc din loc în loc căutând de lucru. Ţinându–se departe de Izbăvitori.
— Dar tu nu ai făcut–o… adică nu te–ai ţinut departe de ei.
— Voi ajunge în închisoare?
— Nu eşti îngrijorat pentru prietenii tăi?
— Nu sunt prietenii mei. Era destul de adevărat. Doar călătoream cu ei. Le–am gătit câte ceva. Părea mai sigur aşa.
— Ştii cine sunt ei?
— Nişte oameni care hoinăresc încercând să găsească de lucru şi să stea departe de Izbăvitori. Şi dumneavoastră aţi face la fel în locul lor… sau al meu.
Anchetatorul tăcu o clipă.
— Nu, ca să–ţi răspund la întrebare. Nu vei ajunge în închisoare. Avem o tabără pentru imigranţi, oameni ca tine, la treizeci de mile distantă în Koniz. Va trebui să locuieşti într–un cort. Dar vei primi de mâncare. Există gardieni care să vă asigure securitatea. S–ar putea să ţi se mai pună întrebări.
— Voi putea să plec?
— Nu.
— Deci *este* o închisoare.
— Nu, e un fel de loc de reţinere până când aflăm mai multe despre tine. Sunt mii de oameni care fac ceea ce faci tu. Nu–i putem lăsa să hoinărească prin toată ţara. Am avea reporteri Izbăvitori peste tot.
Vagul Henri păru interesat de asta.
— Ce e un reporter?
— Un fel de spion. Înţelegi acum?
— Da, răspunse Vagul Henri.
— Bine atunci. Vei merge în tabără şi vei fi în siguranţă acolo. Vom mai vedea pe urmă. Lucrurile probabil se vor aranja. Apoi îţi vei putea vedea de drum.
— Chiar credeţi asta? Că totul se va aranja?
Anchetatorul zâmbi. Vru să–l liniştească pe băiat.

— Da. Chiar cred asta.

Şi în balanţa probabilităţilor era într–adevăr ceea ce credea. Care era rostul, la urma urmei, ca Izbăvitorii să poarte un război pe atât de multe fronturi? Se făcuseră concesii serioase la anexarea oraşelor Nassau şi Rockall şi primiseră asigurări plauzibile din partea papei în urma lor. Era dificil pentru o persoană precaută şi pesimistă, ceea ce se considera el a fi, să vadă ce aveau de câştigat Izbăvitorii dintr–un război total. Nu rămăsese nimic de cedat, totul fusese dat deja. Orice altceva în plus ar fi fost doar capitulare necondiţionată şi nici măcar cei mai recalcitranţi şi mai slabi nu ar fi tolerat aşa ceva. De acum încolo Izbăvitorii aveau ori să fie mulţumiţi cu acele concesii semnificative care le fuseseră oferite şi care nu îi costaseră nimic, ori aveau să rişte tot ce aveau într–un război universal, care putea să–i coste totul. În balanţă, războiul nu părea plauzibil. Împinse o bucată de hârtie peste masă.

— Semnează asta, spuse el încet.

— Ce este?

— Citeşte dacă doreşti.

— Nu ştiu să citesc, spuse Vagul Henri.

— Te întreabă dacă ai introdus în ţară carne sau plante cu flori. Şi cere să dai detalii, unde este cazul, despre orice abuz de autoritate comis aici sau în altă ţară. Abuz de autoritate înseamnă lucruri rele.

— Oh, spuse Vagul Henri. Fără lucruri rele. Nici aici, nici altundeva. Sunt un băiat cuminte.

A doua zi era într–un convoi de oameni care mergeau pe jos către oraşul de corturi despre care îi spusese anchetatorul. Se gândi că era puţin probabil să ajungă până acolo, căci erau în jur de trei sute de refugiaţi, unii dintre ei femei şi copii, şi numai cincisprezece gardieni. Întâmplător, Koniz era pe drumul către Leeds–ul spaniol, deci avea sens să îi lase pe gardienii de frontieră să îl hrănească şi să îi asigure securitatea, aşa cum îi spusese anchetatorul. Avea probabil să scape înainte să ajungă acolo sau după aceea, în funcţie de cum ar fi fost mai bine.

O închisoare cu corturi nu putea să ţină prizonier pe cineva care scăpase din Sanctuar – gânduri lăudăroase pe care trebuia să le revizuiască în următoarele zile. Gardienii elveţieni își cunoşteau meseria, deci probabil şi cei din Koniz. Totuşi putea fi mai rău. Ar fi putut muri ca majoritatea celor doisprezece

Izbăvitori pe care el şi Kleist îi trecuseră graniţa pentru a–l omorî pe Izbăvitorul Santos Hall, care îi ucisese pe soţia şi copilul lui Kleist în sălbăticie pe drum spre Silesia.

Din cele patru feluri de eşec militar, mica expediţie a Vagului Henri pentru a–l ucide pe Hall fusese cea mai rea: dezastru de la bun început. Nimic nu mersese cum trebuia: începuse ploaia chiar când porniră şi nu se mai oprise, caii se îmbolnăviseră, la fel şi oamenii. Dăduseră peste trei patrule de Izbăvitori, când cu doar un minut mai târziu sau mai devreme ar fi trecut neobservaţi. Chiar înainte de a ajunge în tabăra lui Santos Hall din Moza, pierduseră doi oameni. Când ajunseseră, intraseră pur şi simplu în tabără, capabili să se amestece printre cei cu care trăiseră mare parte a vieţii; din nefericire, unul dintre Purgatori fusese recunoscut imediat de unul mic şi îndesat care era trimis înapoi la Chartres cu o cangrenă hidoasă la picior. Din nou, o fracţiune de secundă mai devreme sau mai târziu şi totul ar fi putut fi recuperat din precedenta săptămână dezastruoasă.

Trecând abia de primul zid de apărare, găsiseră calea de ieşire, dar nu fără a mai pierde patru Purgatori. În întunericul evadării îl pierduse pe Kleist şi nu avea nicio idee dacă era viu sau mort. Şi totuşi, deşi eşuase mizerabil şi fusese o idee idioată de la început, încercarea de a–l ucide pe Santos Hall fusese bine plănuită de doi oameni care ştiau ce făceau. Nimeni nu ar fi putut prevedea ghinionul îngrozitor, nici frecvenţa acestuia. Dăduseră cu banul de douăsprezece ori şi de douăsprezece ori ieşise pajura. Vagul Henri avea timp mai mult decât suficient să se gândească la ce greşise în planificarea şi executarea atacului şi era dispus să înveţe din greşeli.

Dar pe măsură ce se gândea, nu găsea nicio greşeală, alta decât aceea de a fi pornit în expediţie de la bun început.

Peste câteva zile, seria de ghinioane îl părăsi şi o furtună îl ajută să fugă chiar înainte de a ajunge la Koniz. Într–o săptămână fu înapoi în Leeds–ul spaniol, cu o importantă lecţie învăţată – deşi nu era foarte sigur care era aceea. Să nu *faci* niciodată nimic, probabil.

După două zile, fu încântat şi uşurat de sosirea lui Kleist, doar pentru ca să afle de la Cadbury că Thomas Cale se întorsese şi era îngrijit în condiţii de lux de Riba, acum soţia Ambasadorului Hanseatic la Curtea Regelui. Vagul Henri fu încântat de întoarcerea lui Cale, dar încurcat din cauza veştii despre Riba,

căci nutrise un fel de afecţiune pentru ea de când o spionase fără ruşine cum se îmbăia goală în piscina din Pământurile Râioase după ce fugiseră din Sanctuar. Dar şi el, şi Kleist aveau probleme mai urgente.

Cadbury nu apăruse ca să îi pună la curent cu bârfele din oraş, ci ca să îi convoace în faţa lui Kitty Iepurele, care ştia foarte bine ce puseseră la cale şi era mâhnit de prostia lor.

Dacă ştiţi rugăciuni, pregătiţi–vă să le spuneţi acum, zise Cadbury, împingându–i către uşă.

Încercarea lui Cadbury de a–i alarma pe cei doi băieţi nu mai păru la fel de amuzantă atunci când îi duse în faţa casei lui Kitty de pe malul canalului. Cadbury văzu doi bărbaţi intrând la Kitty. Nu ştia cine erau, dar petrecuse prea mult timp printre cei răi ca să nu recunoască această însuşire când o vedea la cineva. Felul în care se prezentau, felul în care se mişcau şi priveau la alţii le trăda pica pe viaţă. Erau, desigur, şi alte explicaţii: puţini oameni cu statură morală elevată veneau să facă afaceri cu Kitty Iepurele. Totuşi, nasul lui pentru afacerile păguboase simţi ceva. Îl trimise pe unul dintre servitorii lui Kitty să o aducă pe Deidre. Se întoarse către băieţi şi le făcu semn să se aşeze la masa de lângă perete.

— Domnilor, materialul vostru.

Făcu o grimasă pentru a le semnala că orice încercare de a pretinde că nu ştiau despre ce vorbea ar fi fost o insultă la adresa tuturor. Începură să îşi golească pe masă diferitele buzunare: un cuţit, un brici, o sulă, un ciocan, încă un cuţit, o lamă, un târnăcop mic, un burghiu, o daltă şi, în sfârşit, un cleşte.

Urmă o pauză.

— Şi restul, spuse Cadbury.

Încă un cuţit, un şurub, un perforator (mare), o secure (mică), un toiag (deloc mic) şi în final un ac folosit la repararea velelor groase.

— Ce s–a întâmplat, nu te place nimeni?

— Nu, răspunse Kleist.

— Dar nu ne pasă, adăugă Vagul Henri.

Cadbury ştia că aveau mai multe lucruri, deşi era surprins de câte scoseseră deja. Dar el se acoperise şi nu îi dădea mâna să–i trimită pe cei doi băieţi goi în cameră. Nu erau dese ocaziile când Cadbury simţea groaza, cu excepţia situaţiilor în care era

pentru sine, dar acum asta simţea. Conştiinţa lui cea rea îi striga furioasă şi batjocoritoare. „Nu ai dreptul să ai o conştiinţă în acest moment, ipocritule, după tot răul pricinuit.” Uşa lui Kitty se deschise şi apăru valetul.

— Trebuie să intre acum, spuse el. Cadbury le făcu semn din cap celor doi care erau deja alarmaţi, Vagul Henri mai mult decât Kleist. Valetul le făcu semn să intre şi apoi închise uşa în urma lor. În mod normal, se gândi Cadbury, ar fi intrat cu ei, dar nu şi de data aceasta. Ce însemna asta?

— Stăpânul spune că puteţi pleca acum.

Valetul se întoarse şi plecă, având toată neliniştea îngrămădită între umeri şi chiar în felul în care mergea. A lucra pentru Kitty însemna să ai o capacitate imensă de a întoarce privirea când era vorba despre a face rele; dar aproape toată lumea are standardele sale, linia mai jos de care nu vor merge. Chiar şi în închisoare, criminalul îl priveşte de sus pe hoţul obişnuit, hoţul îl priveşte de sus pe violator şi toţi sunt dezgustaţi de pedofil. Astfel, valetul insinuă că avea să se întâmple ceva urât. Dar ce putea face el? Cadbury fusese instruit să plece şi asta făcuse.

Păşind în lumina zilei, i se păru ca şi cum ar fi ieşit la soare după un an de întuneric. Dar groaza legată de ceea ce avea să se întâmple îl cuprinse şi se vedea cu ochiul liber, astfel că, întâlnindu–se cu Deidre Plunkett, care se grăbea să vină la el, până şi ea îşi dădu seama că era într–o stare de nelinişte intensă.

— Ce s–a întâmplat? întrebă ea.

— Nu mă simt bine. Trebuie să mergem acasă.

— Dar tocmai am venit de acasă.

— Atunci vom merge înapoi, strigă el şi o trase pe cealaltă parte a străzii, la depărtare de casa lui Kitty Iepurele.

Îndată ce ușa se închise în urma lor, nu ar mai fi contat dacă Vagul Henri şi Kleist ar fi avut asupra lor toate acele arme pe care le luase Cadbury sau chiar de două ori mai multe. Le luă câteva secunde să se acomodeze cu întunericul, dar nu aveau ce face în legătură cu pistoalele mici îndreptate către ei de unul din oamenii care–l neliniştise atât de tare pe Cadbury. Celălalt ţinea două bastoane de mărimea unor mături, cu inele la capăt, asemenea celor folosite pentru a prinde câinii vagabonzi.

— Întoarceţi–vă!

Făcură cum li se spuse şi, cu multă îndemânare, inele le fură trecute peste cap şi umeri şi strânse în jurul diafragmei, legându–le braţele. Nu era prima dată când Kitty admira fineţea unor bărbaţi atât de masivi. Niciunul din băieţi nu zise nimic, nici nu încercă să scape, lucru care îl impresionă pe Kitty.

— Vă vom aşeza pe aceste două scaune, spuse unul din bărbaţi.

Traseră uşor de bastoanele de lemn care ţineau inelele şi îi împinseră pe băieţi pe scaune. Apoi proptiră instrumentele în două găuri din podea. Se auzi un clic puternic şi capetele bastoanelor fură blocate.

— N–aveţi decât să vă smuciţi, spuse unul din bărbaţi.

— Domnule Mach, interveni Kitty Iepurele. Nu fi grosolan! Băieţii ăştia vor muri aici. Arată–le puţin respect pentru asta sau taci din gură!

Vagul Henri şi Kleist fuseseră obişnuiţi cu ameninţări toată viaţa lor şi le văzuseră îndeplinite cu o cruzime imensă, chiar dacă era vorba de una pioasă. Ştiau că asta nu era o ameninţare, ci ceva ce avea să se întâmple. În spatele lor, cei doi bărbaţi îşi continuară pregătirile. Mach era puţin posomorât pentru că fusese certat. Nu depuseră mare efort. Din buzunarele interioare scoaseră un fir puternic, învelit la fiecare capăt cu un mâner de lemn de vreo opt centimetri.

— De ce? strigă Vagul Henri.

Mai degrabă dintr–un simţ al ritualului decât de nevoie, bărbaţii testară robusteţea lemnului şi a firului trăgându–i de două ori în direcţii opuse. Satisfăcuţi, trecură la a lega sfoara în jurul gâturilor celor doi băieţi.

— Aşteaptă, murmură Kitty. Dacă ai întrebat, probabil că vrei ca totul să dureze mai mult decât e nevoie. Îţi spun. Acţiunile voastre stupide împotriva Izbăvitorilor au tulburat echilibrul liniştii mele. Am depus eforturi şi am cheltuit bani pentru a mă asigura că nimic nu se *întâmplă* – că acest război este amânat şi întârziat în favoarea mea şi a afacerilor mele. Aţi încercat să porniţi un război pe care eu nu–l vreau pornit. Odată ce începe războiul, se întâmplă tot felul de lucruri neplăcute, ceea ce înseamnă că eu nu mai primesc bani. Dar un război care ar putea să aibă loc sau nu este ideal – cincizeci de mii de dolari pe săptămână în provizii. De aceea vi se deschid marile porţi. Nu pot să spun că nu va fi dureros, dar va fi rapid dacă nu vă

împotriviţi.

Cei doi bărbaţi înaintară şi răsuciră firul în jurul gâturilor lor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, şopti Kleist.

— Ştiu când vor veni... Izbăvitorii! strigă Vagul Henri. Ştiu ziua.

— Aşteaptă puţin, spuse Kitty.

— Bine, recunosc – Vagul Henri era capabil să mintă în împrejurări îngrozitoare, având în ajutor toţi anii de practică prin înşelarea Izbăvitorilor nu ştiu ziua, doar săptămâna.

Urmă o pauză. Kitty păru convins de confesiune; la urma urmei, cine nu ar fi exagerat în astfel de condiţii?

— Continuă!

— Înainte să încercăm să intrăm în tabără, am urmărit locul aproape douăzeci şi patru de ore. În acest timp au sosit cincizeci de care. Fiecare car transporta în jur de o jumătate de tonă, să zicem. Treizeci dintre ele erau doar cu mâncare. Un cort–comisariat cântăreşte cinci tone. Erau peste două sute de corturi. Adică o mie de tone. În tabără nu sunt mai mult de două mii de oameni. Asta înseamnă o jumătate de tonă de mâncare pentru fiecare om.

— Deci tabăra este un punct de distribuţie.

— Nu. Doar două care au ieşit din tabără şi niciunul nu transporta mâncare. Carele–comisariat sunt diferite.

— Atunci provizii pentru iarnă?

— Nu se fac depozite pe timp de vară. Toate proviziile putrezesc în cort. Nu e nevoie de atâtea depozite pentru a susţine o tabără vara. Pe vremea asta poţi trăi din ceea ce există la ţară – cumpărând şi rechiziţionând.

— Şi deci?

— Probabil se pregătesc de atac. Dacă ar rămâne unde sunt, nu ar avea nevoie nici de a douăzecea parte din toate depozitele.

— Două mii de oameni nu vor ataca Elveţia.

— Le–ar trebui doar două săptămâni să mai aducă încă patruzeci de mii, apoi trebuie să atace. Nu au încotro. Patruzeci de mii de oameni mănâncă în jur de treizeci, cincizeci de tone pe zi. Nu pot sta într–un singur loc fiind atâţia. Santos îi poate aduce în mai puţin de zece, paisprezece zile. Şi nu îi poate ţine acolo doar ca să consume proviziile. Va acţiona într–o săptămână, hai două, cel mult.

— Am auzit o mulţime de minciuni plauzibile, ştii?

— Nu sunt minciuni.

— De unde ştii atât de multe despre şuncă şi faină?

— Eu nu sunt precum Cale sau Kleist. Ei au fost antrenaţi pentru militanţi; eu sunt comisar. Nimeni nu luptă fără provizii – lemn, apă, carne şi făină.

Kitty se gândi, o aşteptare dificilă pentru băieţi.

— Voi trimite pe cineva care are competenţă în domeniu. Dacă află că sunt doar minciuni, ceea ce suspectez… suspectez că sunt, o să–ţi doreşti să–ţi fi ţinut gura, pentru că ai fi fost deja mort şi suferinţa ar fi luat sfârşit.

Zece minute mai târziu, tremurând amândoi de frică, Vagul Henri şi Kleist fură încuiaţi într–o cameră surprinzător de confortabilă din subsolul casei.

— Bune minciuni, spuse Kleist după o vreme. *Al naibii* de bune minciuni!

Partea a treia

Marile puteri se comportă adesea ca doi orbi înarmaţi până–n dinţi care–şi caută drumul prin încăpere, fiecare din ei crezându–se în pericol de moarte în faţa celuilalt, pe care–l presupune a avea văzul perfect. Fiecare ar trebui să ştie că, în mod frecvent, incertitudinea, compromisul şi incoerenţa sunt esenţa procesului de creare a politicilor. Şi totuşi fiecare tinde să atribuie celuilalt o consecvenţă, precauţie şi coerenţă pe care le acoperă propria experienţă. Desigur; de–a lungul timpului, până şi doi orbi înarmaţi îşi pot cauza daune enorme unul altuia, fără a mai pomeni de încăpere.

Henri Kissinger, *Anii de la Casa Albă* (1979)

15

— Aşadar, zise IdrisPukke, te–ai întors.

— Aşa este.

— Şi ce ai învăţat cât ai fost plecat?

— Să evit durerea şi să am parte de fericire cât de mult pot.

IdrisPukke pufni a bătaie de joc:

— Ridicol!

— Asta spui tu.

— Într–adevăr. Gândeşte–te la un tânăr sănătos, cu fiecare muşchi şi tendon puternic şi suplu. Cu excepţia unui lucru – o durere de dinţi. Oare se bucură de puterea lui şi de copleşitoarea minunăţie a trupului său tânăr, chiar dacă doar o mică parte din el doare? Nu cred. Se gândeşte doar la durerea îngrozitoare de dinţi.

— Tot ce trebuie să facă este să își scoată dintele şi se va simţi ca în rai.

— Ai căzut, cam uşor aş îndrăzni să spun, în capcana mea. Exact. Simte la modul absolut plăcerea intensă a absenţei suferinţei, nu plăcerea dată de toate celelalte părţi ale trupului.

— M–am săturat până peste cap să fiu nefericit. Am îndurat mai mult decât suficient. Uită–te la mine! Nu poţi să mă contrazici.

— Ba da, pot. În paradisul acesta în care te–ai hotărât să crezi ca şi ţel suprem, primeşti totul fără prea mult efort şi câinii

umblă cu covrigi în coadă. Dar ce s–ar alege de oameni chiar mult mai puţin supăraţi decât tine într–un asemenea loc fericit? Până şi cel mai plăcut ca fire ar muri de plictiseală sau s–ar spânzura, sau s–ar lua la bătaie sau ar fi omorât de cineva mult mai predispus la nebunie din cauza lipsei de luptă. Lupta ne–a făcut ceea ce suntem şi ne–a adaptat naturii lucrurilor în aşa fel încât nicio altă existenţă să nu fie posibilă. Ar fi ca şi cum ai scoate un peşte din apă şi l–ai încuraja să zboare.

— Ca de obicei, încerci să arăţi că spun ceva stupid pentru a putea porni o dispută. Nu mă aştept la o grădină cu trandafiri. Dumnezeu mi–e martor, doar la ceva mai bun decât asta – ceva mai puţină durere şi mai multă bere şi bomboane.

— Înţeleg că ai avut parte de dificultăţi în viaţă. Tot ce pot să spun este că te înşeli crezând că soluţia este mai multă plăcere. Adevărul este că, indiferent ce cred oamenii, plăcerea are prea puţină putere asupra noastră. Şi dacă nu eşti de acord, gândeşte–te la plăcerea şi durerea a două animale, unul mâncat de celălalt. Cel care mănâncă simte plăcere, dar acea plăcere este uitată curând, căci foamea revine mereu. Gândeşte–te prin comparaţie la suferinţa animalului care este mâncat trece printr–o experienţă de cu totul alt ordin. Durerea nu este opusul plăcerii este ceva complet diferit.

— Ai strâns toate astea pentru întoarcerea mea?

— Dacă vrei să întrebi dacă *s–a întâmplat* să am astfel de gânduri, la fel cum tu *s–a întâmplat* să spui ceva mai stupid decât de obicei, desigur că nu. M–am gândit cu mare grijă la tot ce am de spus. Numai minţile inferioare vorbesc sau scriu pentru a descoperi ceea ce gândesc.

Plăcuta lor dispută fu întreruptă de sosirea zgomotoasă a lui Cadbury, certându–se cu gardianul de afară şi cerând să îl vadă pe Cale. Odată intrat, trecu direct la subiect:

— Crezi că mai sunt în viaţă?

— Posibil. Dar probabil că nu.

— De ce face asta? întrebă IdrisPukke.

— Lui Kitty nu–i plac deloc oamenii care acţionează împotriva intereselor lui, mai ales dacă i–a plătit. Are multe de pierdut dacă acest război începe acum. Mottoul său este: „Nu mă atinge!” şi va face tot ce va fi necesar pentru a fi aşa.

— Dar n–au trecut nici două săptămâni de când a făcut eforturi mari pentru a–mi salva viaţa – şi acum asta.

— Ţi–a scăzut valoarea, răspunse Cadbury. S–ar părea că nu a fost impresionat de relatările despre lupta ta cu cei Doi Trevor.

— Relatările tale, vrei să spui, punctă IdrisPukke.

— Kitty Iepurele îmi plăteşte leafa. Lui Thomas Cale nu îi datorez nimic.

— Atunci de ce eşti aici? întrebă Cale.

— O întrebare al cărei răspuns încă îl caut pentru propria–mi satisfacţie. Nu poate fi izbăvirea. Cine şi–ar putea spăla păcatele în faţa lui Dumnezeu salvându–te pe tine?

Dar Cale nu asculta.

— Dacă am nevoie de ceva care să–mi ridice valoarea, zise el într–un final, ce vrea Kitty?

— Nu bani. Bani are. Putere… dă–i puterea de a proteja ceea ce are deja.

— Adică? zise IdrisPukke.

— Ce ştii tu şi nu ştie *el?* îmi pare rău… e timpul să plec. Kitty o să–mi vrea capul când va afla ce am făcut.

Era deja la uşă şi dădea să plece.

— Cum fac să intru? întrebă Cale.

Cadbury se uită la el.

— Nu intri. Dacă îndrăzneşti numai să baţi la uşă prea tare, te va sfârteca în două.

— Câţi gardieni sunt?

— Cincisprezece, aproximativ. Dar toate uşile sunt din fier – lemnul de pe laturi e doar furnir. Pentru fiecare uşă, doisprezece oameni ar avea nevoie de o oră ca să intre. Dar nu vei avea o oră la dispoziţie. Le–a pus gând rău băieţilor şi nu va renunţa la ei fără luptă – una a naibii de fioroasă.

— Mulţumesc, spuse Cale. Îţi rămân dator.

— Îmi eşti deja dator şi uite cât bine mi–a adus asta.

După plecarea lui Cadbury, Cale se aşează şi îl privi o vreme pe IdrisPukke.

— Nu ar conta, zise IdrisPukke în cele din urmă. Chiar dacă ai şti ceva suficient de important, nu ţi–aş putea spune chiar dacă de asta mi–ar depinde viaţa.

— Credeam că ţii la Henri.

— Ţin şi la Kleist, chiar dacă tu nu. Ştiu ce înseamnă afecţiunea. Recunosc că ştiu anumite lucruri. Dar nu le pot da pe mâna cuiva cum este Kitty, nici dacă ar fi propriul meu fiu.

— Ţi–e uşor să spui.

— Presupun că da. Nu te pot ajuta. Îmi pare rău.

Cincisprezece minute mai târziu, Cale era în noua sa locuinţă din Ambasada Hansei şi îl presa pe soţul Ribei:

— Nu am timp să mă port cu mănuşi: ţi–am salvat viaţa cu preţul, aproape sigur, al propriei vieţi. Acum e timpul să reglăm conturile.

— Ai discutat despre asta cu Riba?

— Nu, dar o voi face dacă vrei.

— Nu sunt doar soţul Ribei. Vieţile a mii de oameni, chiar mai mult, depind de mine.

— Nu îmi pasă.

— Vin cu tine şi vom încerca împreună să îţi scoatem prietenii de acolo. Aici nu este vorba despre viaţa mea.

Cale fu pe punctul de a spune ceva teribil de jignitor.

— Nu ar conta nici dacă as avea două sute ca tine. Cunosc forţa. Forţa nu va fi de ajuns. El vrea ceea ce ştii tu.

— Nu pot.

Fu un refuz agonizant, aşa cum Cale nu mai auzise vreodată. Era bine.

— Nici nu trebuie.

— Poftim?

— Nu trebuie să îi spui ceea ce ştii de fapt, trebuie doar să–i spui ce ai putea şti.

— Sunt prost, recunosc. Poţi elabora puţin?

Cale închise ochii, calmându–şi iritarea.

— Trebuie să te fi gândit la toate lucrurile pe care le–ai putea face în faţa ameninţării Izbăvitorilor, nu?

— Am explorat răspunsuri alternative?

— Da. Exact. Nu vreau să ştiu ce ai decis. Nu–mi spune. Nu îmi pasă. Vreau doar una dintre deciziile pe care nu le–ai luat, oricare ar fi, şi toate detaliile puse pe hârtie.

Urmă o pauză lungă.

— Nu pot scrie nimic. Dacă s–ar afla, aş ruina Hansa.

Lui Cale nu îi era uşor să se abţină de la a apuca frumoasa decoraţiune de pe masa de lângă el şi a o arunca în perete. Îl durea capul şi se gândea că probabil avea să moară în următoarele câteva ore.

— Ascultă–mă, spuse el. Kitty Iepurele te–ar putea mesteca şi scuipa şi pe alţi zece ca tine. Nu mă va crede pe cuvânt. Ştie că sunt un nemernic mincinos, da?

— Să scrii o minciună pe foaie e la fel de rău ca şi cum ai spune adevărul. Se va afla… şi dacă e în scris, oamenii vor crede. Nu pot.

Lui Cale îi pulsa capul ca şi cum s–ar fi dilatat şi contractat câţiva centimetri la fiecare răsuflare.

— Dacă îţi promit că voi avea grijă să fie distrusă?

— Cum poţi fi sigur?

— Îţi dă cuvântul cineva care a împiedicat ca soţia ta să fie măcelărită de vie, ticălos nerecunoscător! Se uită la Wittenberg şi decise că nu avea nimic de pierdut. Şi va trebui să îi spun Ribei că ai refuzat să ajuţi trei oameni care i–au salvat viaţa… chiar şi când ţi s–a promis că nu vei fi implicat.

— O ameninţare cât se poate de urâtă, dacă pot spune aşa, dar presupun că eşti disperat.

— Sunt un soi urât.

— Unul foarte violent, oricum.

— Din fericire pentru soţia ta.

Dar eşti foarte bolnav. Abilitatea ta de a conduce armate nu este de prea mult folos dacă laşi armatele în urmă. Urât sau violent, acum eşti obişnuit. Nu te pot ajuta cu asta, indiferent ce obligaţii personale aş avea. Să pleci din casa mea până mâine la prânz, dacă nu te superi!

— Dar mă supăr!

— Pleacă oricum!

Cale se duse la el în cameră, luă unul dintre pachetele mici de Fedră şi Morfină scutură grămăjoara de pulbere albă pe dosul mâinii, duse un deget la nara stângă, se aplecă şi inspiră puternic. Strigă de durere; simţi ca şi cum i–ar fi explodat un pachet de ace în cap. Îi luă cam un minut să scape de senzaţie şi, odată ce–şi şterse lacrimile de la ochi, începu să se simtă mai bine. Apoi mult mai bine. Apoi atât de bine cum nu se mai simţise vreodată: ager, limpede la minte şi puternic. Pe drum trecu pe la Riba.

— Ai stat de vorbă cu Arthur, spuse ea.

— Da.

— Şi?

— Nu e atât de prost cum pare.

Pe drum spre casa lui Kitty i se păru că trece printr–un oraş şi o lume pline de confuzie. Era fie ajunul dezastrului, fie criza trecuse. Unii oameni plecau, alţii deciseseră să rămână.

Preţurile crescuseră de teama războiului, dar acum scădeau la zvonul păcii. Oameni cu experienţă vindeau aur, oameni cu experienţă îl răscumpărau. Lucrurile puteau merge într–o direcţie sau alta. Prima victimă, în ziua de după declararea războiului, este amintirea confuziei care i–a precedat. Nimic nu piere din puterea memoriei precum amintirea incertitudinii.

Pe drum de la Ambasada Hansei, Cale se opri scurt la un depozit folosit de tinichigiii care îşi închiriau cărucioarele pentru a livra aproape orice, deşi cel mai adesea erau pentru carnea şi legumele din piaţa de dincolo de scuar. Îi dădu unuia dintre ei, cu aspect furios, dar bovin, cinci dolari şi îi promise încă cinci dacă se ducea pe strada unde locuia Kitty Iepurele şi urmărea dacă ieşeau doi sau trei oameni care păreau a avea nevoie să fie transportaţi. Trebuia să fie rapid, nu era timp de pierdut.

— Sună a posibilă belea, zise omul. Zece dolari şi încă zece.

— Cum te cheamă?

De obicei, tinichigiul era atent când i se cerea numele, dar erau la mijloc bani serioşi.

— Michael Nevin.

— Îndeplineşte sarcina şi vor fi mai mulţi.

— Mai mulţi bani sau mai multe sarcini?

— Ambele.

Bătând încet la uşa Iepurelui, Cale fu primit înăuntru, percheziţionat, uşurat de colecţia sa de instrumente şi apoi dus pentru a–l întâlni pe Kitty. Acesta era aşezat la un birou mare, cu faţa abia desluşindu–se în semiîntuneric. În capătul încăperii, aşezaţi în dreptul obloanelor, erau cei doi care aproape îi uciseseră pe Kleist şi Vagul Henri cu câteva ore mai devreme.

— Te–ai ramolit de ultima dată când ne–am întâlnit, domnule Cale. Ia loc!

Teama lui Cale de a avea în spate doi răufăcători nu fu risipită deloc de potrivirea ciudată a scaunului. Era puţin prea jos, cu mânerele puţin prea înalte, şezutul înclinat ciudat. Şi era fixat în podea.

— Trebuie să îţi vorbesc între patru ochi, spuse Cale.

— Nu trebuie.

— Mai sunt în viaţă?

— Eu nu mi–aş face griji în privinţa lor, băieţaş bolnav.

— Trebuie să ştiu dacă sunt vii sau morţi.

— Sunt într–o sală de aşteptare. Întrebarea este dacă vei

aştepta şi tu împreună cu ei.

— Eu? În ce fel am greşit?

— Tu, domnul meu, nu ţi–ai ţinut promisiunile pentru care ai fost plătit şi îngrijit.

— Am fost un slujitor prost, recunosc. Am venit să îndrept lucrurile.

— Ei bine?

Două lucruri am să–ţi spun. Primul este că o să îţi plătesc ceea ce îţi datorez. Al doilea este că îţi propun un schimb pentru prietenii mei.

— Şi de ce nu te–aş face să îmi dai cel de–al doilea lucru fără a părea slab?

— Pentru că trebuie să dovedesc, nu doar să îţi spun. Iar dovada nu e aici.

— Vom vedea. Continuă.

— Ei pleacă.

— Vom vedea după ce îmi plăteşti ceea ce–mi datorezi.

Cale încercă să dea impresia că se gândea la propunere.

— Bine. Ai o hartă a celor patru locuri?

— Da.

— Trebuie să îţi arăt.

Celor doi bărbaţi le luă câteva minute să desfăşoare harta şi să o atârne de cuiele plasate foarte sus pe perete. Lui Cale îi era clar că Iepurele comandase un fel de prospecţiune, dar fu surprins de dimensiunea şi de detaliile hărţii, mai bună chiar decât orice ar fi făcut Izbăvitorii înşişi, iar ei erau maeştri în cartografie.

— Eşti impresionat, spuse Kitty.

— Da.

Unul din bărbaţi îi înmână un indicator cu puţin mai ferm decât un fir de grâu – nu putea fi folosit pe post de armă. Cale se uită la Kitty, ascuns în umbră, nemişcat precum o buturugă. Dacă în pruncie ar fi existat cineva care să îi spună poveşti cu zâne, Kitty ar fi fost imaginea perfectă pentru a ilustra adevărata frică de coşmaruri a copilului. Cale nu avu încotro, continuă.

— Asta este ceea ce cred, bazat pe ceea ce ştiu, spuse Cale. E doar o presupunere, dar e corectă sau aproape corectă.

Dinspre Kitty se auzi un sunet ascuţit, de respiraţie grea, probabil un râset, şi un miros de cald şi umed pluti o clipă în

aer.

— Ţi–am remarcat scrupulele.

— Munţii elveţieni fac aproape imposibil un atac din orice altă parte în afară de nord. În ceea ce–i priveşte pe elveţieni, celelalte ţări din Alianţa Elveţiană există pentru a acţiona ca o serie de trei tampoane împotriva oricărui atac din partea aceea. Cel mai la nord se află Gaul, protejat de Maginot Line şi de deşertul Arnhemland. Axa consideră că puterea defensivei din Maginot Line o va proteja şi că Arnhemland este prea întins şi prea arid pentru a fi trecut de vreo armată de dimensiuni semnificative. Se înşală. Bosco a tras de timp pentru a săpa o reţea de puţuri şi rezervoare de apă în tot deşertul.

— Şi tu ştii asta pentru că…?

— Pentru că m–am gândit. Gaulii cred că, dacă o armată vine prin deşert şi le loveşte defensivele mai slabe, după ce a petrecut şase zile în Arnhemland, aceasta nu va fi în stare să lupte – până şi defensivele slabe ar trebui să fie mai mult decât suficiente pentru a–i opri până când pot primi întăriri.

— Şi se înşală pentru că…?

— Izbăvitorii nu vor avea nevoie de şase zile, ci de o zi şi două nopţi.

— Vor alerga tot drumul?

— Vor veni călare.

— Îmi amintesc că spuneai într–unul dintre rapoartele prea puţin informative că Izbăvitorii nu au cavalerie şi că le–ar lua ani întregi să aibă una.

— Ei nu au cavalerie… au infanterie călare. E nevoie de şase săptămâni pentru a învăţa să călăreşti un cal, dacă nu faci decât asta.

— Şi dacă îi prinde cavaleria din Gaul?

— Atunci vor descăleca şi îi vor înfrunta la fel cum au făcut–o cu Materazzi la Silbury Hill. Şi vor fi în formă mult mai bună decât Izbăvitorii de acolo. Jumătate din ei aveau hârtie îndesată în pantaloni ca să nu se scape pe picioare.

— Păstrează detaliile pentru tine.

— Se pierd mai multe lupte din cauza plebei decât a generalilor proşti.

— Şi atunci?

— În primul rând, viteza. Vor cuceri Gaulul în şase săptămâni.

— Optimist, nu ai zice?

— Nu, nu aş zice. Dacă spun că se poate face, atunci se poate face. Apărarea împotriva Izbăvitorilor este bazată pe viteza cu care s–au mişcat în trecut viteza cu care s–au mişcat toate armatele în trecut. Toți duc războiul cu care s–au obişnuit.

— Deci Izbăvitorii vor cuceri Gaulul, apoi Palestina, apoi Albionul şi Iugoslavia şi tot restul până vor ajunge la porţile Zürich–ului.

— Nu va fi atât de uşor.

— Mă surprinzi.

— Întotdeauna.

Din nou râsul pufnit, ascuţit.

— Eşti un tânăr încrezut.

— Nu sunt încrezut. Sunt doar sincer în privinţa faptului că sunt mult mai bun decât alţii.

Kitty tăcu o clipă. Din nou boarea de umezeală fierbinte.

— Bine atunci, spuse Kitty. Trebuie să ţi se scuze lauda, fiind mult deasupra altora. Continuă!

Cale se întoarse la hartă şi arătă spre râul care împărţea Gaulul în două, în drumul său către mare.

— Tot ce trebuie să facă Izbăvitorii este să ajungă repede la Mississippi. Apoi vor avea o linie defensivă pe care o pot menţine sau unde se pot retrage dacă lucrurile merg prost, atât cât vor dori.

— Şi mai departe de Mississippi…?

— Războiul obişnuit, probabil… lent şi urât. Dar Izbăvitorii sunt buni la asta.

— Şi unde sunt Laconicii în toată povestea asta?

— Plătiţi să stea deoparte dacă Bosco face ceea ce am spus.

— Şi dacă nu face ceea ce ai spus? Sau dacă Laconicii cred că, odată ce Izbăvitorii cuceresc Elveţia, vor veni după ei?

— Odată ce îi cuceresc pe elveţieni, Bosco va face exact asta.

— Şi atunci de ce ar accepta, doar pentru că este convenabil pentru planul tău?

— Pentru că asta vor ei să creadă. În acest fel primesc bani şi garanţii.

— Fără valoare.

— Dar ei nu ştiu asta. La urma urmei, nu are sens să îi atace. Nu există nicio miză strategică pentru Laconia şi nu e nimic acolo. Nu merită costul cuceririi… nici pentru Izbăvitori.

— Dar Bosco va încerca.

— Da.

— De ce?

— Nu ştiu. Mi–a cerut doar să fac să fie posibil. Are ceva de–a face cu Dumnezeu, îmi imaginez.

— Deci nu știi totul.

— Ştiu totul despre ceea ce ştiu.

Cale trebuia să fie sincer cu Kitty pentru simplu motiv că viaţa sa, a Vagului Henri şi a lui Kleist depindea de cât de convingător era. Nimic nu convinge la fel ca adevărul. Dar planul lui Bosco de a crea o soluţie finală a problemei răului ar fi părut imposibil chiar şi pentru cineva atât de malefic precum Kitty Iepurele. Un asemenea lucru depăşea chiar şi îngrozitoarea sa imaginaţie pentru simplul motiv că nu avea niciun scop nu existau bani sau putere de câştigat dintr–o asemenea viziune.

— Ce ştii despre scopul taberei Izbăvitorilor din Moza, pe care prietenii tăi au decis atât de naiv să o atace?

Era complicat. Îi spuseseră ceva folositor lui Kitty, altfel ar fi fost morţi. Şi totuşi poate că nu intenţionase să îi ucidă, ci doar să îi sperie. În cazul în care Cale îi povestea lui Kitty ceva ce contrazicea ceea ce îi spuseseră ei, ar fi ştiut că îl minţiseră. Şi mai existau şi alte posibilităţi la tot pasul, întotdeauna presupuneri inteligente de făcut şi nenimerit. Pariind că Vagul Henri se decisese să îi spună ceva aproape de adevăr, Cale se porni.

— Izbăvitorii vor ataca din nord, prin Arnhemland, dar vor dori să îi înconjoare din capete opuse şi singurul mod de a–i ataca pe elveţieni din sud este pe sus, prin Mittelland, apoi prin trecătoarea Schallenberg către Leeds–ul spaniol.

— Câţi?

— În jur de patruzeci de mii. Nu spun că nu este posibil să stea acolo unde este, să îi înconjoare pe elveţieni şi să aştepte ca atacul din nord să îşi facă drum în jos. Dar dacă îi poate atrage pe elveţieni într–un atac în Mittelland, ar merita. Şi dacă ei nu ies la luptă, el poate înconjura Schallenberg şi să îi aştepte acolo.

— De ce?

— Cinci mii de oameni în faţa trecătorii Schallenberg le pot ţine piept elveţienilor o veşnicie. Asta înseamnă cu aproape treizeci şi cinci de mii mai puţin decât să stea pe loc.

— De ce nu ar înainta să cucerească oraşul?

— Pentru că cinci mii de oameni îl pot apăra din capătul celălalt la fel de bine. E doar o problemă de cât le ia Izbăvitorilor să ajungă din nord. Vezi, totul depinde de trecerea prin Arnhemland într–o zi şi două nopţi. Apoi e doar o chestiune de timp.

— Şi ai mai spus cuiva despre asta?

— Cui îi spun şi ce anume spun este treaba mea.

— Eşti foarte obraznic pentru cineva care a venit să caute milă.

— Nu, nu am spus nimănui.

— De ce?

— Ceea ce ştiu este tot ce am. În plus, reputaţia mea nu mai este ceea ce a fost. Cine va crede un băiat bolnav care obişnuia să fie bun la dat ordine?

— Cum rămâne cu patronii tăi, Materazzi?

— Toată lumea i–ar vrea morţi, dacă ar fi posibil.

— Totuşi Conn Materazzi este foarte cocoloşit de Rege.

— Conn nu mă va înghiţi cu niciun chip.

— Aşa am auzit. E adevărat?

— Îmi cer scuze, nu înţeleg.

— Că tu eşti tatăl băiatului?

— Ea m–a vândut Izbăvitorilor.

— Nu este tocmai un răspuns. Dar nu contează.

— Cum rămâne cu prietenii mei?

— Va trebui să dai mai mult.

— Pot.

— Atunci fă–o.

— Nu cu ei de faţă.

— Poate că reputaţia ta a slăbit, dar ştiu că eşti o persoană cu talente violente şi nu întotdeauna înţeleaptă în punerea lor în aplicare.

— Nu mai sunt cel care am fost.

— Asta spui tu.

— Cadbury ţi–a spus ce s–a întâmplat la Mânăstire – nu am putut ridica nici măcar un deget ca să mă salvez. Uită–te la mine!

O vreme, Cale stătu aşezat în timp ce Kitty îi studia pielea albă, cearcănele negre, umerii aplecaţi şi trupul tot mai împuţinat.

— I–aş putea pune pe aceşti domni să scoată informaţii cu

forţa de la tine.

— Vei avea nevoie de mai mult decât ceea ce îţi spun eu. Vei avea nevoie de o dovadă. Şi nu am adus–o cu mine. Dă–le drumul!

— N–aş crede.

— Mă vei avea pe mine. Nimeni nu ştie cine sunt cei doi băieţi. Moartea lor nu ar transmite cine ştie ce mesaj. Dar moartea mea ar da un semnal. Nu–i aşa?

— Te oferi să te sacrifici pentru prietenii tăi? Aveam aşteptări mai mari de la tine.

— Intenţionez să plec de aici pe picioarele mele. Remarcam doar că îţi poţi permite să le dai drumul dacă mă ai pe mine.

Kitty se gândi, dar nu mult timp.

— Mergeţi şi aduceţi–i… amândoi.

Cei doi bărbaţi făcură cum li se spusese, închizând încet în urma lor uşa masivă.

— Ştii unde locuiesc acum.

Era o afirmaţie. Drept răspuns, se auzi o huiduială gângurită. Kitty râdea.

— De ce mi–ar păsa unde pui capul?

Cale tăcu.

— Da, ştiu unde locuieşti.

— Am aflat ce va face Hansa. Te interesează?

— Oh, da, spuse Kitty nepăsător. Ai dovezi?

— Da.

— Arată–mi.

Din nou râsul neplăcut. Se auzi o bătaie în uşă.

— Intră.

Uşa se deschise. Cei doi bărbaţi care părăsiseră camera şi alţi câţiva intrară ţinându–i pe Vagul Henri şi Kleist, care aveau mâinile legate. Dar constrângerea era mai mult de formă. Erau într–o stare teribilă, mai cu seamă Kleist, care era de nerecunoscut, cu faţa însângerată, ambii ochi umflaţi ca nişte buzunare cu sânge, deşi unul se spărsese ca o gură boldită şi revărsa râuri roşii pe obrazul lui drept. Vagul Henri arăta de parcă i–ar fi frecat cineva faţa cu o plantă toxică – era umflat şi inflamat. Limba îi ieşea din gură ca şi cum era un bătrân dus cu capul. Mâinile lor stângi fuseseră strivite şi ambii tremurau incontrolabil.

Cale nu reacţionă.

— Lasă–i afară! Cineva va veni să îi ia şi, când vor fi în siguranţă, o să ţi se aducă dovada a ceea ce îţi spun.

— Dacă te joci cu mine, vei afla că moartea are zece mii de uşi, iar eu voi fi acolo să ţi–o arăt pe fiecare dintre ele.

— Putem continua? Sunt aşteptat la cină.

Un mic semn din cap şi cei doi băieţi fură împinşi, împleticindu–se, către uşă.

— Să–mi spuneţi ce vedeţi în stradă.

Două minute mai târziu, unul dintre gardienii lui Kitty se întoarse.

— Un tinichigiu cu un cărucior a venit şi i–a luat.

— Cât timp aşteptăm scrisoarea, îţi voi spune ce urmează. După ce se închide uşa. Cale aşteptă un moment, apoi continuă: Liga Hanseatică îşi va declara sprijinul faţă de Axă şi va promite să trimită nave, trupe şi bani. Banii vor fi trimişi, dar nu şi trupele şi navele. Va face un spectacol din adunarea navelor în Danzig şi Lubeck, dar, chiar dacă vor ajunge în apă, acestea vor fi întoarse la mal de furtuni sau ciumă, sau carii, sau un atac al crustaceelor. Dar nu vor ajunge la destinaţie… cel puţin nu până vor fi relativ siguri cine va câştiga.

— Şi Wittenberg ţi–a spus asta la un ceai şi un sandvici cu castraveţi? auzisem că este un bărbat inteligent şi discret. De ce i–ar spune aşa ceva unuia ca tine?

— Îmi plăceau sandviciurile cu castraveţi – când puteam face rost de ele.

— Răspunde–mi.

— Am salvat–o pe soţia lui Wittenberg dintr–o situaţie urâtă cu un Izbăvitor. Eu sunt cauza fericirii sale, dacă vrei. Dar nu mi–a spus direct şi nici nu l–aş fi crezut dacă mi–ar fi spus.

— Deci ea ţi–a spus? Asta vrei să zici?

— Nu. Am încercat, chiar i–am forţat mâna, ca să zic aşa. Dar e o fată isteaţă, Riba, şi nu a cedat. I–am furat cheia şi am luat scrisoarea din camera lui.

— Pare puţin probabil.

— Într–adevăr, dar este adevărat, oricum. Wittenberg e un bărbat ager la minte, subtil, cum spui tu, în conversaţii şi discuţii, dar e mai presus decât furtul în plan personal. Adică unul ca el ar lăsa mii de oameni să moară, dar nu ar ucide pe cineva aflat în faţa lui. Nici nu i–a trecut prin minte că aş putea trăda generozitatea soţiei sale sau pe a lui. Presupun că nu s–a

lovit de neajunsurile mele.

— Ce altceva mai ştii?

— Ceea ce ţi–am spus. E o scrisoare, nu o confesiune. Trebuie să citeşti puţin printre rânduri, dar nu mult. Vei vedea singur când va ajunge.

Deşi Cale minţea, expusese cât de cât corect poziţia Hansei, lucru nu foarte surprinzător căci existau doar câteva opţiuni la îndemâna ligii, având în vedere că era o federaţie comercială care folosea puterea militară pentru a–şi proteja interesele financiare doar atunci când nu se putea altfel. Dar nu era vorba doar despre bani, deoarece dăduse deja la greu Axei şi avea să o facă şi în continuare. Parţial, era riscul financiar deschis al războiului: exista o limită în furnizarea banilor, chiar dacă erau foarte mulţi la mijloc, dar comoara pe care o putea înghiţi războiul nu avea limită. Şi erau, de asemenea, adepţii părerii că războiul era părintele tuturor lucrurilor – până şi pentru cei victorioşi producea schimbări care puteau avea nenumărate consecinţe. Era mai bine să stai pe margine, făcând promisiuni vagi, fără intenţia de a le onora, furnizând bani şi ţinându–te deoparte cât mai mult posibil.

Din păcate pentru Cale, aceste presupuneri nu aveau nicio valoare practică dincolo de faptul că erau plauzibile Kitty aştepta dovada, iar aceasta nu exista. Şi o voia în următoarele câteva minute.

16

De când intrase în camera lui Kitty, Cale îşi muncise creierul să găsească un plan de scăpare şi să decidă ce avea să facă în privinţa Iepurelui. Nu îl văzuse niciodată pe Kitty făcând altceva decât să stea aşezat sau în picioare. Ce era el? Îi văzuse mâna dreaptă, care semăna în mod ciudat cu o labă de animal şi, de când începuse să poarte pălăria ascuţită şi vălul din batist de un maroniu murdar, nu îi mai recunoştea nimic în afară de vocea gânguritică. Dacă avea dinţi cu care să sfâşie, gheare ascuţite precum lamele, braţe atât de puternice încât să–ţi poată rupe oasele precum Grendel sau, mai rău, precum mama lui Grendel? Era necunoscut până în momentul în care era atacat. Apoi mai erau uşa şi bărbaţii de afară care o puteau deschide oricând doreau. Şi pe urmă scăparea. Prea multe necunoscute pentru

cineva care, chiar la vârsta de şaisprezece ani (dacă asta era vârsta lui Cale), nu mai era ceea ce fusese. Poziţia lui era atât de nefastă încât, chiar în timp ce îi turna venin în ureche lui Kitty şi se uita prin încăpere căutând o metodă de a bloca uşa şi de a găsi ceva care să îi servească atunci când avea să se dezlănţuie iminenta violenţă, se blestema pentru că nu respectase unul dintre aforismele cele mai lustruite ale lui IdrisPukke: „Rezistă întotdeauna primelor impulsuri, sunt adesea periculoase”. La urma urmei, cei doi cretini porniseră în joaca lor dementă din proprie iniţiativă. De ce ar muri el pentru prostia lor? Dar acum era prea târziu pentru asta.

Porni. Cale fugi la biblioteca imensă care se întindea de la podea până la tavan, unde se aflau registrele lui Kitty. Sări cât de sus putu şi începu să se urce pe rafturi ca o maimuţă nebună. Din fericire, mobila nu era ancorată şi se răsturnă uşor şi atât de repede, încât aproape căzu sub ea când aceasta se prăbuşi la podea în faţa uşii, blocând accesul.

Gărzile de corp ale lui Kitty începură să o împingă cu toată puterea. Kitty se ridică de la biroul imens şi se dădu câţiva paşi înapoi. Aştepta îngrozit ca gărzile să intre sau se pregătea calm să îl sfâşie pe Thomas Cale în bucăţele? În urma bătăilor lui Bosco, Cale învăţase să creadă un lucru mai presus decât orice – odată ce decizi să ataci, să fii hotărât, fără ezitare şi fără să dai înapoi. Cale făcu patru paşi către Kitty şi îl lovi peste faţă cu podul palmei. Strigătul scos de acesta când căzu îl zdruncină până şi pe Cale. Nu era strigătul unui om mutilat pe câmpul de luptă sau al unui animal încolţit, era mai degrabă al unui bebeluş furios şi speriat – ascuţit şi întristat. Pe masca de batist apăru o pată de sânge care se tot mărea, în timp ce Kitty se jeluia şi se zbătea să îşi revină pe podeaua lustruită. În spatele său, gărzile izbeau uşa atât de puternic, încât cadrul masiv se cutremura la fiecare lovitură. Cale se întoarse către birou şi vru să–l ridice. Era atât de greu, încât putea fi fixat de podea. Dar frica îi dădu suficientă forţă cât să mute biroul cu doi centimetri, apoi încă patru, apoi şi mai mult, cu tot mai mare viteză, răgetele lui înnebunite de efort amestecându–se cu trosnetele uşii, până când propti cu biroul biblioteca deja în mişcare, chiar când gărzile făcură un pas înapoi pentru un ultim efort. Coliziunea dintre birou şi bibliotecă închise uşa cu totul, retezându–le degetele câtorva dintre cei de afară.

Creierul îi vâjâia din cauza strigătelor din încăpere, a urletelor de agonie de afară, iar buzele pulsau parcă împunse de ace, pe măsură ce efectul dat de Fedră şi Morfină începea să se estompeze. Se holbă la Kitty, care încă ţipa în colţul camerei. Afară, gărzile făcură linişte, plănuind ceva.

Era o treabă dificilă să omori o creatură vie. Chiar şi având toate mijloacele un obiect contondent, o lamă folositoare şi nemişcarea cauzată de groază. Orice lucru mai incomod decât ruperea gâtului unei găini necesita sânge–rece, exerciţiu şi experienţă. Cale se gândi la următoarea sarcină. Deja mâinile şi picioarele îi tremurau. Nimic din cameră nu era de folos, era aproape goală, cu excepţia a patru stinghii legate între ele de pe podea. Şi cu ce avea de–a face? Kitty Iepurele era înspăimântat, asta era sigur, dar nu însemna că nu era periculos. Cale simţi că forţa sa artificială indusă de prafuri se estompa. Putea să–l omoare pe Kitty cu pumnii? Şi ce se ascundea în spatele vălului?

De afară începură din nou să forţeze uşa. Înaintă şi, aplecându–se, îl apucă pe Kitty şi îl întoarse. Bâjbâi să–i găsească gâtul şi încercă să îl prindă ca într–o menghină cu cotul. Kitty realiză ce avea de gând să facă şi începu să strige din nou atât de ascuţit, să–ţi spargă urechile nu alta, în timp ce dădea din picioare. Teroarea îi dădu putere şi reuşi să se smulgă din strânsoare şi să se dea îndărăt, continuând să ţipe. Se auziră din nou loviturile care cutremurau camera de la gărzile disperate să spargă uşa. Nu putea să mai continue fără să îi vadă faţa – Cale trebuia să vadă cine sau ce era atât de vulnerabil în faţa vătămărilor. Îi smulse pălăria ascuţită şi vălul însângerat.

Dezgustul îl făcu să se dea înapoi, şocat de urâţenia ce i se înfăţişă. Faţa şi craniul păreau să provină de la două creaturi diferite, una mai deformată decât cealaltă. Partea dreaptă a capului era dilatată pe toată lungimea, ca şi cum pielea ar fi fost umplută cu pietre. Obrazul drept era un ghemotoc de excrescenţe ca nişte negi, buzele erau umflate cu câţiva centimetri într–o parte. Dar la jumătatea gurii, acestea se îngustau şi deveneau aproape normale, având o expresie umană recognoscibilă. Pe partea stângă a capului, deasupra urechii, Kitty îşi lăsase părul să crească de vreo treizeci de centimetri şi îl pieptăna peste cap, încercând să ascundă

tumoarea imensă. Şi mâna stângă era perfect obişnuită, chiar delicată. Cea dreaptă avea aspect de labă de animal şi era uriaşă, ca şi cum fusese tăiată în trei şi se vindecase, fiecare cu ghearele mari şi ascuţite care îi aduseseră porecla de Kitty.

— Te log! Te log! zise Kitty. Te log! Te log!

Dar privirea lui fu cea care îl mişcă pe Cale, ochii de un căprui intens şi delicaţi ca de fetiţă, lucind de frică şi groază. Imaginaţi–vă cum este să omori în bătaie o fiinţă vie, cu braţele slăbite şi umerii dureroşi. Timpul cât dură, strigătele, sângele din gât care îl îneca pe Kitty, picioarele care se zbăteau pe podea. Dar loviturile cu pumnii şi coatele trebuiau să continue cu orice preţ. Trebuiau duse până la capăt.

Când se sfârşi, Cale se aşeză pe podea. Nu simţea nici groază, nici milă. Kitty Iepurele nu merita să trăiască; Kitty Iepurele merita să moară. Dar şi el, Thomas Cale, probabil merita să moară la fel de bine pentru toate lucrurile îngrozitoare pe care le făcuse. Dar el nu era mort, în vreme ce Kitty era. Cel puţin pentru moment.

În timp ce îl omora pe Kitty, gărzile Continuară să forţeze uşa. Acum se opriseră. Cale era leoarcă de sudoare, care începuse să se răcorească şi nu doar de la efortul de a–i pune capăt vieţii lui Kitty. Buzele îl împungeau tot mai tare, iar capul îi pulsa.

— E miezul nopţii, Cosânzeana, spuse el cu voce tare, amintindu–şi greşit povestea spusă de Arbell nepoatelor sale din Memphis.

Se ridică şi începu să deschidă sertarele biroului impunător din abanos. Nimic altceva decât hârtii, cu excepţia unui prespapier din alamă şi a unei pungi cu dulciuri – fleacuri. Mâncă două bucăţi, mestecându–le pentru a ajuta zahărul să îi pătrundă în organism, apoi se apropie de uşă şi o lovi de trei ori cu prespapierul. I se păru că aude şoapte.

— Kitty Iepurele este mort, zise Cale.

Se lăsă tăcerea.

— Atunci pregăteşte–te să îl urmezi, nemernicule!

— De ce?

— De ce naiba crezi?

— L–ai iubit pe Kitty? Ţi–a fost ca un tată?

— Nu–ţi bate tu capul cu ce era Kitty. Pregăteşte–te să mori!

— Vrei să îl omori pe singurul prieten care ţi–a rămas pe lume?

Kitty a murit şi asta înseamnă că toţi duşmanii lui, mulţi şi răi, îşi vor împărţi între ei bunurile şi serviciile. Pe tine nu te vor include – partea ta de profit va fi o groapă de doi metri pe un metru în una dintre gropile de gunoi ilegale ale lui Kitty din Oxyrinchus.

Cale fu sigur că auzi boscorodeli şi certuri. Trebuia să fie cea mai uşoară parte. Ceea ce le spunea el era adevărat şi evident. Problema era că nemernicii aveau loialitate şi afecţiune, la fel ca oricine altcineva. Şi erau şi porniţi din cauza dramei şi a întâmplărilor din ultimele cincisprezece minute. Avea să urmeze o schimbare violentă, într–un fel sau altul, iar Thomas Cale o cauzase. Dacă ar fi putut să se încreadă în oameni că acţionează după propriul lor interes, lumea ar fi fost diferită. Trebuia să lase spiritele să se calmeze.

— Du–te şi adu–i pe Cadbury! Adu–l aici şi vom sta de vorbă.

Urmă o tăcere de câteva clipe.

— Cadbury a plecat la Zürich.

— Şi oricum, strigă cel care preluase comanda, să–l ia dracu' pe Cadbury. Vorbeşte cu noi! Dă–ne drumul înăuntru!

Cererea de a–l aduce pe Cadbury se întoarse împotriva lui. Ce putea face, la urma urmei? Se aşteptase ca oamenii să plece şi să–l caute, doar ca să descopere ulterior că dispăruse. Nu făcuse altceva decât să îl enerveze pe cel care preluase controlul. Se gândi să facă scandal. Era periculos. Alese să o facă totuşi.

— Eu sunt Thomas Cale, tocmai l–am omorât în bătaie pe Kitty Iepurele cu mâinile goale. L–am ucis pe Solomon Solomon la Opera Roşie în două secunde şi mai sunt zece mii de Laconici care putrezesc în umbra înălţimilor Golan, iar eu am fost cel care i–a lăsat acolo. Deşi se simţea groaznic şi era la strânsoare, declararea cu voce tare a realizărilor sale era înviorătoare. „Era totul adevărat, nu–i aşa?", îşi zise el.

Nu primi niciun răspuns.

— Ascultaţi! N–am nimic cu niciunul dintre voi. Făceaţi ceea ce eraţi plătiţi să faceţi. Kitty şi–a primit pedeapsa şi cu asta, basta. Puteţi fie să lucraţi pentru mine, cu toţi banii şi privilegiile pe care vi le oferea Kitty, plus un bonus de două sute de dolari fără nicio justificare, fie vă puteţi încerca norocul cu Generalul Fund–Gol şi Lordul Unt de Arahide – mi s–a spus că Generalul Fund–Gol îşi ţine în priză trupele întinzând intestinele celor care

îl dezamăgesc de–a lungul străzilor din mahalalele pe care le controlează.

Aceste poveşti sumbre despre duşmanii lui Kitty erau, de fapt, adevărate. Până şi în Elveţia, un loc comercial civilizat, cu străzi admirabil de curate, unde totul era ordonat, oamenii erau prosperi şi supuşi legii, existau părţi care întruchipau miezul întunericului. La o aruncătură de băţ de străzile și sufletele generoase care locuiau acolo, existau o sălbăticiune şi o cruzime inimaginabile, cu excepţia faptului că povestea se întâmpla mereu şi la mică distanţă. Nu este la fel cu toate oraşele de pretutindeni şi dintotdeauna? Cei civilizaţi şi cei inuman de cruzi sunt separaţi de o scurtă plimbare pe jos.

După alte câteva minute de discuţii, timp în care Cale căută să–i lase să se calmeze şi să vadă lucrurile aşa cum erau, trase biroul suficient cât să se poată întredeschide uşa – nu fu uşor, căci forţa îl părăsea cu împunsături şi izbucniri. Se duse şi se aşează, nepăsător, în scaunul lui Kitty şi aşteptă ca gărzile să împingă biblioteca masivă.

Aşa că intrară, evident precaute, dar şi supuse în faţa cadavrului din mijlocul încăperii. Nu moartea şi nici sângele nu le preocupau la urma urmei, asta le era vocaţia –, ci priveliştea puterii de neoprit, oprită brusc. Kitty era un mit – influenţa lui se răspândea pretutindeni. Acum, în întuneric, nu doar moartea îl lăsase fără putere, ci şi dezvăluirea diformităţii sale, mâncat şi umflat de excrescenţe, tumefiat şi degradat. Ceea ce până atunci le cauzase frică, acum le provoca revolta, cu atât mai intens din cauza intensităţii fricii. Erau înjosite din cauza terorii.

— Am văzut o morsă care zăcea moartă în apă de o săptămână şi arăta aşa, zise unul dintre bărbaţi.

Îl îmboldi pe Kitty cu piciorul.

— Lasă–l în pace, îl repezi Gale.

— L–ai omorât, protestă bărbatul.

— Lasă–l în pace!

— Cine eşti tu să ne dai nouă ordine?

„Asta, îşi zise Cale, era o întrebare bună.”

— Eu sunt cel care ştie ce trebuie făcut în continuare.

Unii dintre cei aflaţi în încăpere erau proşti, alţii, inteligenţi şi ambiţioşi, dar afirmaţia lui Cale îi luă prin surprindere. Nu pentru că Thomas Cale avea răspunsul, pentru că, de fapt, nu avea nicio idee despre ce trebuia făcut. Avantajul lui asupra lor

consta în faptul că realizase care era singurul lucru important acum, respectiv ceea ce urmau să facă.

— Câţi dintre voi ştiţi să scrieţi?

Trei din cei cincisprezece ridicară încet mâna.

— A mai lucrat careva din voi pentru Generalul Fund–Gol?

Se ridicară două mâini.

— Pentru Unt de Arahide?

Trei mâini.

— Vreau ca voi trei care ştiţi să scrieţi să puneţi pe hârtie tot ceea ce ştiţi. Dacă restul aveţi ceva de adăugat, făceţi–o. Se ridică. Mă întorc peste trei ore. Încuiaţi uşa în urma mea şi nu lăsaţi pe nimeni să intre sau să iasă. Dacă se află despre moartea lui Kitty, ştiţi ce înseamnă.

Apoi ieşi, plin de încredere şi limpede la minte. Se aştepta să fie oprit în orice moment, să îi fie puse cele două întrebări evidente la care nu avea răspuns. Dar nimeni nu zise nimic. Ieşi pe uşă şi coborî scările pe cel mai plăcut sunet pe care îl auzise vreodată: uşa încuindu–se în urma sa.

Simţindu–se tot mai rău cu fiecare pas, Cale se duse la IdrisPukke în drumul său pe urmele Vagului Henri şi ale lui Kleist. Uşurarea de pe faţa lui IdrisPukke fu evidentă chiar şi pentru Cale, aşa nefericit şi supărat pe el cum era; avea privirea unui om care ajunsese să simtă că făcuse ceva îngrozitor, dar care se dovedise a fi bine în final. Cale îi povesti ceea ce se întâmplase şi îi ceru să vină cu el să îi vadă pe băieţi şi să trimită pe cineva după doctor.

Nu era uşor să îl uimească pe IdrisPukke şi, în primele zece minute de plimbare, acesta rămase tăcut, apoi, chiar când dădeau să între, îl prinse pe Cale de braţ şi îl opri.

— Cum a fost?

— A fost o faptă rea. Nu pot spune că nu a fost. Nu îmi pare rău pentru Kitty a primit ceea ce merita –, dar când mă îndreptam către tine, după ce am ieşit, am înţeles ceva despre motivări pentru care voia ca lumea să se teamă de el. Ce alternativă avea? Să îşi câştige traiul la circ alături de cel care mănâncă broaşte sau de contorsionist? Să depindă de bunătatea altora? Nu mă înţelege greşit, totuşi… nu mă gândeam la asta când i–am strivit creierul.

— Simt că te–am dezamăgit, zise IdrisPukke.

La început, Cale nu zise nimic, gândindu–se la ceea ce

spusese. Totul fusese din vina Vagului Henri şi a lui Kleist. IdrisPukke fusese cât se poate de bun cu ei toţi, încă de când îi întâlnise, fără vreun motiv întemeiat. Cale îi ceruse să își însele fratele. Dar ceva îi rodea sufletul – deşi nu putea explica de ce, era convins că IdrisPukke îi fusese neloial într–un fel.

— Nu. Nu, nu simţi, spuse el.

Şi merseră mai departe.

Văzându–i doar preţ de o clipă în casa lui Kitty, îşi dădu seama că erau într–o stare foarte gravă. Acum că se putea uita la ei cu atenţie, arătau chiar mai rău. Gura lui Kleist era atât de umflată, încât nu putea vorbi. Degetele mici de la mâinile lor stângi fuseseră rupte, la fel şi degetele mari. Cale le spuse că îl omorâse pe Kitty.

— A fost o moarte lentă? întrebă Vagul Henri.

— Cât de lentă s–a putut.

Când sosi doctorul, îi curăţă cu grijă; era foarte dureros. Cu excepţia feţei şi a mâinilor, în rest aveau mai mult vânătăi. Kleist continua să scuipe sânge şi doctorul se îngrijoră în tăcere că ar fi putut fi vorba despre o hemoragie internă.

— Dacă începe să aibă scaun cu sânge, să mă chemaţi numaidecât.

Încă sub efectul Fedrei şi al Morfinei, Cale nu se putu abţine să nu admire cât de frumos se vindecaseră cusăturile de pe faţa Vagului Henri de la o rană din anul precedent. Dar Kleist nu părea să fie complet conştient şi avea episoade de confuzie.

— Kitty, mormăi el.

— Kitty a murit.

— Kitty, mormăi el din nou şi continuă aşa până când leşină.

Doctorul îl adormi pe Vagul Henri cu un amestec de Valeriană şi Ulei de Mac, iar Cale şi IdrisPukke îi vegheară.

— Ce vei face acum cu ei, cu oamenii lui Kitty?

Cale păru surprins.

— Nimic. Îi las să putrezească.

— Sunt prea mulţi bani şi prea multă putere la mijloc ca să renunţi aşa.

— Foloseşte–le tu atunci.

— Speram să spui asta.

— Nu ai nevoie să îţi spun eu.

IdrisPukke simţi iritarea. Nu îl învinuia – era ruşinat de refuzul său de a–i salva pe Vagul Henri şi Kleist, dar aceasta era o

oportunitate mult prea importantă ca să o lase să treacă pe lângă el. Un fel de imperiu ajunsese să cerşească.

— Mă gândeam să trimit după Cadbury, zise IdrisPukke. El ar trebui să ştie totul despre ce punea la cale Kitty.

— Veţi face un cuplu nemaipomenit, zise Cale.

Şi cu asta se puse la somn.

Se dovedi într–adevăr a fi o potrivire excelentă, dacă nu chiar una magică. Criminalii ticăloşi sunt adesea sentimentali când vine vorba de mamele lor, dar, în general, aceasta este limita loialităţii lor. Străini aproape prin definiţie, ei nu sunt de obicei mişcaţi de ideea rangului prin naştere, a ordinii sociale sau a ierarhiei, cu excepţia cazurilor în care ele sunt impuse prin ameninţări continue cu violentă. Acolo unde există cerşetori, regele nu se poate odihni liniştit sub coroana lui.

IdrisPukke înconjură casa lui Kitty pentru a–i împiedica pe cei dinăuntru să plece. Nu voia scandal şi le spuse că aştepta sosirea lui Cadbury pentru a aranja lucrurile. Le promise, de asemenea, să le mărească bonusul la cinci sute de dolari. În dimineaţa următoare, Cadbury ajunse, după ce fusese oprit din călătoria către Oxyrinchu, încă uimit de vestea morţii lui Kitty. Deşi cei din casă nu nutreau niciun fel de afecţiune faţă de Cadbury, le era cel puţin familiar şi avea reputaţie de om inteligent. Aveau deja nevoie de un salvator şi schimbarea de la Kitty la IdrisPukke şi Cadbury fu atât de rapidă, încât în nicio săptămână Kitty îşi făcu intrarea în lumea miturilor, în care îşi avea, firesc, locul. De acum încolo, aveau să se spună despre el poveşti de către mamele care îşi ameninţau blând copiii să fie cuminţi dacă nu vor să fie luaţi de Kitty Iepurele. Apoi, ani mai târziu, aceiaşi copii aveau să îşi sperie fraţii mai mici cu istorioare de groază despre Kitty cel deformat care mânuia un lanţ şi un ferăstrău deasupra unor fete lipsite de noroc, sortite a fi sfâşiate şi mâncate; şi apoi, pe măsură ce anii treceau, reputaţia lui avea să ajungă la Celţii din est, unde era transformat într–un iepure bătrân şi prietenos, care vindea cuie şi spunea poveşti cu fantome pentru câte un bănuţ.

17

Pe măsură ce umflăturile dispăreau şi vânătăile căpătau nuanţe de vineţiu şi maro, Vagul Henri deveni aproape exagerat

de vesel. Kleist, însă, nu – părea să fi fost profund afectat de evenimentele din casa lui Kitty. Dormea mult şi nu vorbea mai deloc cât timp era treaz. Se gândiră că era mai bine să îl lase în pace, că avea să–şi revină în ritmul propriu. Când Vagul Henri fu în stare să umble, el şi Cale ieşiră la o plimbare pe Promenada Bastioanelor şi priviră fetele în rochii de primăvară care uitaseră de zvonurile îngrozitoare legate de război ce pluteau în aer, iar cei doi băieţi le urmară exemplul. Cumpărară tort cu ciocolată revărsându–se de frişcă, iar Cale îl chinui pe Henri rupând bucăţele şi aproape hrănindu–i, dar înghiţind chiar el îmbucătura în ultimul moment.

Pe scenă, o duzină de muzicieni cânta *I've Got a Luverly Bunch of Coconuts,* ceea mai cunoscută melodie a acelei primăveri. Un grup de fete cam de aceeaşi vârstă cu băieţii îl certară pe Cale, îi luară tortul şi începură să îl hrănească pe băiatul cu mâini bandajate ca pe un bebeluş. Iar lui îi plăcea la nebunie.

— Ce s–a întâmplat cu bietele tale mâini? întrebă una din ele, o roşcată capricioasă.

— A căzut de pe cal, spuse Cale. Beat.

— Nu–l asculta, zise Vagul Henri. Am păţit–o salvând un căţeluş de la înec.

Chicotiră la auzul acestor vorbe – un sunet încântător, ca de apă curgătoare.

Timp de zece minute flirtă cu fetele, ciugulindu–le degetele în timp ce îl hrăneau ca să îl certe pentru că le muşcase, dar nu şi roşcata, care îl lăsă să îi lingă stratul gros de frişcă de pe degetul mijlociu vreme mult prea îndelungată, în timp ce prietenele sale sporovăiau ca nişte grauri şi se minunau încântate de comportamentul ei şocant. În vremea asta, Cale stătea la soare, la celălalt capăt al băncii, privit de două dintre fete care nu s–ar fi supărat să îi dea mai mult decât doar tort, numai să le fi încurajat. Se înfrupta din toate: soarele cald, fetele frumoase şi plăcerea prietenului său. Dar parcă totul era o scenă pe care o privea de la distanţă, care nu avea nimic de–a face cu el. Nici măcar nu le observă pe fetele care îl priveau.

În cele din urmă, un adult responsabil veni, le adună pe fete şi le trimise la plimbare.

— Suntem aici adesea, spuseră ele. La revedere! La revedere!

— Ciudat, zise Vagul Henri, acum câteva zile totul era

sumbru, iar acum avem parte de fete şi de tort.

— Ce vei ţine minte cel mai bine?

— Poftim?

— Durerea şi suferinţa sau fetele şi tortul? Ce îţi vei aminti cel mai bine peste un an?

— Despre ce vorbeşti?

— IdrisPukke spunea că durerea este mai mult decât plăcerea, că o ţii minte mai bine. Dacă ai fi un piton care mănâncă un porc, pentru piton ar fi o experienţă plăcută, în timp ce pentru porc ar fi una groaznică. Şi aşa e viaţa, a zis el. Ar trebui să ştii, ai avut parte de ambele într–o săptămână. Durerea şi suferinţa sau fetele şi tortul?

— De ce doar eu? zise Vagul Henri. Tu nu ai făcut pe tine înainte să–l omori pe Kitty?

— Eu. Nu eu. Eu sunt genul de erou. Mie nu îmi este frică de nimic.

Chicotiră amândoi, la fel ca fetele care fuseseră acolo cu câteva minute înainte şi care nu ştiau nimic despre durere şi suferinţă, deşi, desigur, nu puteai fi niciodată sigur de asta doar uitându–te la cineva.

— Eu? Eu votez pentru fete şi tort, zise Vagul Henri. Tu?

— Pentru durere şi suferinţă.

Amândoi începură să râdă din nou.

— Îmi sună a banalitate, zise Vagul Henri.

În următoarele câteva zile încercară să îl înveselească pe Kleist, dar acesta refuză să fie mai fericit. Într–un final, Cale îi dădu ceai din raţia sa zilnică de Vânătorul Diavolului primit de la Sora Wray, sperând că avea să îl mai îmbuneze. Nu păru să aibă vreun alt efect decât să–i facă rău.

Câteva zile mai târziu, Cale şi Vagul Henri plecară să îl caute pe tinichigiul care îi luase pe cei doi de la Kitty şi îi dusese acasă.

— Prietenul meu a dorit să vă mulţumească personal, spuse Cale când îl găsiră.

— Mulţumesc, spuse Vagul Henri.

Bărbatul îl privi, nu cu ostilitate, dar cu siguranţă nici recunoscător.

Cale îi dădu restul banilor promişi şi încă cinci dolari în plus.

— Cu plăcere, îi zise tinichigiul Vagului Henri, vădit indiferent faţă de ceea ce credea el, într–un fel sau altul.

— Probabil ne–ai salvat viaţa, zise Vagul Henri, stângaci şi iritat de refuzul bărbatului de a fi recunoscător pentru recunoştinţa sa.

— Cincisprezece dolari? zise tinichigiul. Vieţile voastre nu valorează prea mult, nu–i aşa?

Vagul Henri îl privi, apoi îi mai dădu zece dolari, tot ce avea la el. Aşteptă un semn de apreciere, dar bărbatul nu făcu niciun alt gest în afară de a pune banii într–un săculeţ scos din buzunar. Era închis strâns cu o sfoară de care atârna o spânzurătoare mică de fier de care se bălăbănea un Izbăvitor Spânzurat în miniatură. Antagoniștii de orice fel nu aprobau asemenea lucruri sfinte. Toată lumea era suspicioasă la adresa Tinichigiilor, a căror proprie versiune de credinţă data cu mult dinaintea marii schisme.

— Permite–mi să–ţi dau un sfat care valorează mai mult de zece dolari, spuse Vagul Henri, fără stângăcie de data aceasta. Pune deoparte talismanul sfânt pe care–l porţi şi nu–l mai scoate până la convertirea Masonilor.

Izbăvitorii considerau Masonii a fi cei mai blasfematori dintre toate religiile şi convertirea lor urma să aibă loc la sfârşitul timpurilor.

Interesul lui Cale era însă altul.

— Spune–mi despre căruciorul tău, zise el, uitându–se la căruciorul cu care fuseseră transportaţi Kleist şi Vagul Henri.

Pentru prima dată de când ajunseseră, întrebarea lui Cale păru să inspire entuziasm. Tinichigiul era vizibil mândru de roaba sa. Felul în care arăta, spuse el, era atât de vechi pe cât erau tinichigiii înşişi, dar îl îmbunătăţise de multe ori de–a lungul anilor; şi întotdeauna, remarcă el cu dispreţ, spre dezaprobarea celorlalţi tinichigii.

— Cad laţi cât sunt încă tineri, împingând pontoanele greoaie de la Canioane care le–au ucis taţii şi bunicii înaintea lor. Am făcut acest cărucior dintr–o grămadă de schele de bambus pe care le–am găsit la gunoi. Mi–a venit ideea arcurilor de la un cal de lemn pe care l–am văzut la un carnaval. M–a costat doi dolari să îl fac.

Cale şi tinichigiul vorbiră despre cărucior şi despre toate lucrurile pe care i le permitea să facă prin uşurimea şi mobilitatea lui, inclusiv livrarea de încărcături grele pe străzile abrupte. „De ce?”, se întrebă Vagul Henri.

— Ce duhoare! exclamă Vagul Henri când intrară în oraş.

— Ai devenit destul de pretenţios pentru cineva care considera un şobolan suculent drept delicatesă.

— Despre ce–a fost vorba acolo, cu căruciorul?

— Mă interesează cum funcţionează lucrurile. Tinichigiul acela era un om ignorant dintr–un popor ignorant, dar era isteţ. Un tip interesant.

Când se întoarseră acasă, IdrisPukke îi aştepta iritat împreună cu Cadbury şi Deidre Plunkett, care, cu buzele stacojii şi obrajii îmbujoraţi, nu semăna cu nicio făptură pământeană.

— Punctualitatea este politeţea regilor, îi spuse IdrisPukke lui Cale. Ca să nu mai pomenim de cineva care a fost vândut pe doi bani.

— Am fost reţinuţi. Bună, Deidre. Eşti bine?

— Nimic nu va fi bine cu cei răi.

— Că tot vorbim de cei răi, Deidre, zise Cadbury, ai putea fi atentă la orice comportament ciudat?

Ea plecă în tăcere.

— Este încântătoare, zise Vagul Henri.

— Ţine–ţi gura, puşlama, răspunse Cadbury. Venim de la biroul lui Kitty Iepurele.

Cale încuviinţă din cap.

— IdrisPukke îmi spune că mereu te plângi de ghinionul de care ai parte, dar trebuie să recunosc că, dacă mă întrebai pe mine ce şanse ai să scapi cu viaţă din întâlnirea cu Kitty, aş fi zis că sunt la fel de slabe ca o supă homeopată făcută din umbra unui porumbel mort de inaniţie.

— Nu ştiu ce înseamnă homeopat.

— În acest caz înseamnă că nu merită nici aburul unei găleţi cu urină.

— Voi încerca să ţin minte… e un cuvânt bun, homeopat.

— Nu am timp de asta, zise IdrisPukke. Orice ar fi crezut oamenii despre Kitty Iepurele, l–au subestimat. Registrele sale cu împrumuturi sunt un labirint cu o ieşire în fiecare trezorerie din partea aceasta a Marelui Zid Chinezesc. Nu ştiau că el se află în spatele lor am numărat deja peste douăzeci de oficiali. Majoritatea ar fi trebuit să fie mai înţelepţi şi să nu se încurce cu cineva precum Kitty. Bănuiala mea este că îi şantaja. Dar nu ştii niciodată ce ar face aceşti finanţişti splendizi pentru şi mai mulţi bani.

— Nu mă plâng de ghinionul meu, zise Cale.

— Ba da, răspunse IdrisPukke. Oricum, mulţi oameni îi datorează mulţi bani lui Kitty. Acum, mulţumită ţie, am moştenit obligaţiile lor de plată.

— Şi dacă nu vor vrea să plătească? La urma urmei, Kitty a murit.

— Dar aşa cum a remarcat Cadbury, recuperarea plăţilor de la datornicii lui Kitty este exact domeniul său de lucru.

— Care este partea mea?

— Ne gândeam la o zecime, zise Cadbury.

— El îl ucide pe Kitty şi voi luaţi nouă zecimi? Mie mi se pare cam pe dos, izbucni Vagul Henri.

— Ştiţi multe, nu–i aşa, căţelandri nerecunoscători, despre cum se conduce o întreprindere ilegală? Sunteţi amândoi, fără îndoială, plini de cunoştinţe despre tranzacţii şi viitorul în colateralizarea datoriei şi despre ce să faceţi când o ţară întreagă ameninţă să se retragă.

— Nu, spuse Vagul Henri.

— Atunci taci. IdrisPukke se întoarse către Cale. Crezi că aş fura de la tine sau te–aş trăda?

— Nu.

— Atunci ne–am înţeles. Zece la sută. Vei fi foarte bogat dacă amicul Cadbury spune adevărul sau măcar jumătate de adevăr.

— Mi–ai rănit orgoliul cu asta, spuse Cadbury.

— Îi ştii pe băieţii pe care îi avea Kitty în Memphis? I–a adus aici?

— N–am avut nimic de–a face cu chestiile alea.

— Acum ai. Vreau să îi găseşti şi să le dai drumul. Dă–le câte cincizeci de dolari la fiecare.

— Cincizeci de dolari pentru un tip care se prostituează?

Cadbury îşi dădu seama rapid că Thomas Cale nu avea chef să fie contrazis.

— Fie, aşa voi face, dar îi voi trage din partea ta.

Nu putu să încheie subiectul.

— Nu poţi face nimic pentru ei. Nu acum. Cu asta s–au obişnuit. Vor cheltui banii şi vor ajunge la Fund–Gol sau Unt de Arahide. Le va fi mai rău decât le–a fost cu Kitty. Ori îi laşi aşa cum sunt, ori ai grijă de ei.

— Ţi se pare că arăt ca mama cuiva? Noi patru ne–am descurcat. Riba este, practic, Regina Ruşilor. Iar acum noi trei

suntem bogaţi. Dă–le banii şi lasă–i să plece! E treaba lor ce fac.

În drum spre casă, Cadbury se gândi la ce dorea Cale. Ceea ce spusese despre Riba era adevărat. Cadbury o văzuse arătând splendid la un eveniment monden, unde fusese trimis de Kitty pentru a sta de vorbă cu Fauntleroy şi alţii care întârziaseră cu plata şi care deţineau informaţii importante pe care le dorea Kitty, mult mai importante decât cele trei mii pe care i le datora respectivul. O văzuse pe Riba la masa principală. Arăta superb în rochia ei roşie, cu părul strâns în vârful capului ca o pâine. Cât despre cât de bine le mergea lui Cale şi celorlalţi, trebuia doar să te uiţi în ce stare erau.

18

Vagul Henri şi Cale mai puseseră încă un fel de condiţie: Cadbury trebuia să îi ucidă pe cei doi bărbaţi care îi bătuseră atât de rău pe băieţi. Oricum avea de gând să facă asta, căci auzise cum că bărbaţii aşteptau o şansă să preia ei înşişi operaţiunile lui Kitty, dar nu strica să îi dea impresia lui Cale că i se făcuse o concesie.

— Va trebui să fie rapid, le zise el celor trei băieţi. Eu torturez oamenii numai atunci când chiar vreau să aflu ceva: dacă vreţi să sufere, va trebui să vă ocupaţi singuri.

Rapid era bine, ziseră amândoi.

În acea noapte, cei doi fură legaţi şi, când întrebară ce avea să li se întâmple, Cadbury le răspunse:

— Trebuie să muriţi şi să nu mai trăiți.

A doua zi, cadavrele lor, împreună cu cel al lui Kitty Iepurele, fură duse pentru a fi îngropate la groapa de gunoi Oxyrinchus.

Între timp, în locurile civilizate aflate la câţiva metri distanţă, Vipond era în ascensiune. Acum că era în posesia registrelor lui Kitty şi a secretelor despre bani ascunse în interiorul lor, uşile care odinioară fuseseră închise pentru el începeau să se deschidă.

Conn Materazzi, al cărui dispreţ rece pentru Rege îl făcu şi mai plăcut în ochii adoratori ai admiratorului său, era acum la conducerea a zece mii de elveţieni, soldaţi cu abilităţi şi reputaţii considerabile. Ascensiunii sale i se împotrivise cancelarul elveţian, Bose Ikard, dar nu din cauza tinereţii şi a lipsei de experienţă. De fapt, aceste lucruri erau pe ultimul loc

în mintea sa: alternativa la Conn se putea trage doar din aristocraţii elveţieni, care, deşi erau mai în vârstă, în general nu erau foarte isteţi şi aveau considerabil mai puţin antrenament militar decât tânărul în cauză. Ceea ce îl alarma pe Ikard era influenţa pe care acest lucru i–o oferea lui Vipond şi fratelui său vitreg, nu mai puţin periculos. Se temea de orice dram de putere ajuns în mâinile lor pentru că tot ce îi preocupa era ce anume era bine pentru Materazzi, cei autoserviţi şi vânzători de război, nu ceea ce era bine pentru toţi ceilalţi. Vipond i–ar fi înţeles temerile, dar ar fi remarcat că pentru viitorul previzibil, interesele lor comune constau în înfruntarea Izbăvitorilor. Iar Ikard se temea de război mai mult decât de orice altceva, în vreme ce Vipond considera că era inevitabil.

De fapt, Bose Ikard şi Vipond, şi chiar şi IdrisPukke, nu erau atât de diferiţi, în sensul că aveau suficientă experienţă cât să fie suspicioşi în privinţa acţiunilor decisive în război şi în orice altceva. Viaţa îi învăţase să sucească problema pe toate feţele, până în ultima clipă, apoi să pară că sunt de acord cu o concesie majoră şi pe urmă, când totul părea a fi decis, să găsească o metodă pentru a suci din nou lucrurile.

— Problema cu acordul decisiv, la fel ca şi cu bătăliile decisive, îi spuse Vipond lui Cale, este aceea că decid anumite lucruri, iar logica spune că trebuie să existe şanse mari să fie decise împotriva ta. Când îmi vorbeşte cineva despre o bătălie decisivă, îmi vine să îl pun în lanţuri. Chestiile astea decisive sunt o soluţie uşoară, iar soluţiile uşoare sunt adesea greşite. Asasinările, de exemplu, nu schimbă niciodată istoria… nu tocmai.

— Cei Doi Trevor au încercat să mă asasineze la Mânăstire. Ar fi schimbat lucrurile dacă o făceau, spuse Cale.

— Îţi trebuie o vedere mai nuanţată. Ce anume ar fi *schimbat?*

— Păi, Kitty Iepurele ar fi încă în viaţă, iar tu nu ai deţine nici banii, nici secretele lui.

— Nu consider că moartea lui Kitty a fost un asasinat – prin care înţeleg urmărirea unor scopuri politice impersonale printr–un act de violenţă personală. Moartea lui Kitty a fost doar o crimă comună. Dacă vrei să ajungi ceva trebuie să încetezi să mai măcelăreşti oameni sau cel puţin să încetezi să mai măcelăreşti din motive strict personale.

Cale era întotdeauna recalcitrant când nu avea ultimul cuvânt, chiar şi în faţa lui Vipond, dar acum îl durea capul şi era obosit.

— Lasă băiatul în pace, nu se simte bine, zise IdrisPukke.

— Ce vrei să spui? Băiatul ştie că nu fac decât să îi împărtăşesc din experienţa mea. Îi zâmbi lui Cale. Perlele sunt mai presus decât preţul.

Cale îi întoarse zâmbetul fără să vrea.

— Voiam să vorbesc cu tine despre o chestiune delicată: Conn Materazzi nu te vrea în echipa sa.

Cale tăcu nedumerit.

— Nu mi–a trecut vreodată prin cap că m–ar vrea.

— E de înţeles faptul că nu te place, spuse Vipond. Aproape oricine face excepţie, mai puţin tu.

— Îi sunt şi mai antipatic de când mi–a rămas dator, zise Cale, referindu–se la mult regretata salvare a lui Conn din grămezile de cadavre de la Silbury Hill.

— A crescut foarte mult de atunci. S–a transformat, aş spune. Dar în cazul tău nu se va schimba, sub nicio formă. Avem nevoie de tine să îl consiliezi şi încă foarte tare. Dar e de neînduplecat, chiar în ciuda acceselor mele de furie atunci când lucrurile nu ies aşa cum vreau cu privire la ceva atât de important. De ce?

— N–am idee. Întreabă–l pe el.

— L–am întrebat.

Cale rămase tăcut.

— Să continuăm, zise Vipond după o clipă. În schimb, am decis să nu spunem nimănui despre posibilitatea ca Izbăvitorii să îşi înceapă atacul prin deşertul Arnhemland.

— Nu mă crezi?

— Te cred. Dar problema este că, dacă avertizăm Axa şi ea face ceva în privinţa asta trimiţând întăriri la graniţa de lângă Maginot Line, Izbăvitorii vor trebui să regândească tot. Dacă te–am înţeles corect îl înţelesese, era doar linguşeală –, întreaga strategie de război a Izbăvitorilor depinde de o trecere rapidă.

— Și?

— Dacă intrarea aceea este blocată, vor trebui să gândească din nou.

— Da.

— Crezi că ar fi o întârziere mare?

— Probabil.

— Probabil încă un an, dacă trebuie să sară peste vară şi toamnă. Nu vor ataca iarna.

— Probabil că nu.

— Dacă spui tu. Dar eşti de acord că, blocând Arnhemland acum, am întârzia războiul cu aproximativ un an?

— Probabil.

— Ei bine, nu ne permitem asta. Şi prin asta mă refer la Materazzi şi la tine.

— Pentru că?

— Bose Ikard îi umple capul Regelui cu speranţe plauzibile, dar false. El spune că Axa în general şi elveţienii în particular fac cerc strâns în jurul lui Bosco şi că ori munţii, ori Maginot Line îl vor ţine la distanţă. Îi spune că pământurile pe care Izbăvitorii le–au cucerit deja pot fi considerabile, dar că lucrurile nu sunt atât de alarmante precum par. Teritoriile pe care le–au cucerit nu stau cu mai nimic în calea resurselor care merită şi, astfel, eforturile de a le ocupa ale Izbăvitorilor vor consuma mai mult sânge şi mai multă avere decât ar putea câştiga din ocuparea lor.

— Are dreptate, spuse Cale.

— Într–adevăr, aşa este, dar voiam să zic altceva. Dacă e să te credem, Bosco va veni pentru că trebuie, acum sau mai târziu. Dar dacă se întâmplă mai târziu, ne vom pierde toţi credibilitatea. Va părea că Ikard a avut dreptate Izbăvitorii au pus mâna pe pământurile care sunt mai multă bătaie de cap decât fac şi sunt blocaţi de defensiva Axei în cucerirea altora. Bosco nu poate înainta, poate doar să se retragă. Dacă îi avertizăm cu privire la atacul prin Arnhemland, îl vor opri pe Bosco şi va părea ca şi cum Ikard are dreptate şi noi ne înşelăm. Vom decădea până la statutul de nimic.

— Deci îi veţi lăsa pe Izbăvitori să pătrundă.

— Exact. Nu eşti de acord?

— Mi se pare puţin cam pretenţios. Dar s–ar putea să ai dreptate. Va trebui să mă gândesc la asta.

— Dacă ai vreo idee mai bună să îmi spui.

— Aşa voi face.

Dar la o jumătate de oră după plecarea sa, Cale era deja destul de sigur că Vipond avea dreptate. Întrebarea era: Izbăvitorii puteau fi opriţi la Mississippi? Dacă ar fi traversat şi ar fi continuat să înainteze? Munţii care îi protejau de cei care

intrau erau aceiaşi munţi care ar fi oprit pe oricine voia să iasă. Singura ieşire era prin trecătoarea Schallenberg şi Bosco era gata să o închidă, ca şi cum ai pune dop unei sticle.

În acea seară, Vipond şi IdrisPukke încercau să o terorizeze pe Arbell Materazzi în aceeaşi direcţie.

— Trebuie să îl convingi, spuse Vipond.

— Nu vrea să asculte şi asta e. Dacă aş încerca să îl conving, s–ar supăra pe mine mai tare decât pe tine... şi e al naibii de furios pe tine, asta pot să–ţi spun.

— Nu fi atât de vulgară!

— Atunci nu mă pune să mi–l fac duşman pe propriul soţ.

— Are dreptate, zise IdrisPukke. Nu vrem să îl trimitem undeva de unde să nu îl putem aduce înapoi.

— Oricum nu e la dispoziţia voastră, zise ea furioasă. Nu este un instrument la care să puteţi cânta.

— Îmi cer scuze, zise IdrisPukke, iritat şi el.

— În plus, crezi că Thomas Cale este salvatorul vostru şi al nostru. Eşti foarte sigur?

— Ţie ți–a mers destul de bine datorită lui, domniță nerecunoscătoare ce eşti!

— Dacă nu ar fi venit la Memphis, nu aş fi avut niciodată nevoie să fiu salvată. Nu sunt nerecunoscătoare.

— Nu am înţeles niciodată acel „nu“ din faţa lui „nerecunoscător”, zise IdrisPukke. Nu înseamnă recunoscător, nu–i aşa?

— Bine, spuse ea. Sunt o nemernică nerecunoscătoare. Dar oriunde merge, o spune toată lumea, se lasă cu înmormântări. El a fost cauza pentru care noi am pierdut tot. Crezi că eşti suficient de isteţ să îl foloseşti pentru a–i distruge pe cei pe care îi urăşti – şi o va face. Şi te va lua cu el. Şi pe soţul, şi pe fiul meu.

Se opri o clipă. Cei doi bărbaţi nu ziseră nimic, pentru că nu avea rost.

— Ar trebui să aveţi mai multă încredere în Conn. Poate fi un mare om dacă vă puteţi reîmprieteni cu el.

— Nu cred că avem încotro, spuse Vipond a doua zi când se întâlniră cu Cale şi Vagul Henri să discute despre ce urmau să facă. Trebuie să lăsăm porcul să treacă prin piton.

Cei doi începură să chicotească asemenea unor şcolari neastâmpăraţi din spatele clasei.

— Maturizaţi–vă! le spuse el, dar asta nu făcu decât să îi stârnească şi mai tare.

Când se opriră în cele din urmă, Cale le spuse ce credea el:

— Ştiu că toată lumea crede că nu sunt bun la altceva decât la crimă, dar ce facem noi aici e un lucru rău.

— Aşa mi s–a zis, spuse Vipond.

— Şi dacă ne înşelăm? Dacă află cineva?

— Crezi că eşti singurul care are rezerve? Am reputaţia unui om înţelept, în ciuda faptului că am pierdut un întreg imperiu în vreme ce trebuia să îl apăr. Dar experienţa mea încă mai valorează ceva, cred. Marile puteri şi cei care le conduc sunt ca nişte orbi care îşi caută drumul printr–o încăpere, fiecare crezându–se în pericol de moarte în faţa celuilalt, pe care îl presupune a avea văzul perfect. Trebuie să ştie că toate politicile marilor puteri sunt făcute din incertitudine şi confuzie. Şi totuşi fiecare putere se teme că cealaltă are o mai mare înţelepciune, claritate şi precauţie, deşi nu e niciodată aşa. Tu, eu şi Bosco suntem trei orbi şi înainte să terminăm probabil ne vom cauza multe daune unul altuia, precum şi încăperii.

Douăsprezece zile mai târziu, Izbăvitorii traversară în fugă Arnhemland în mai puţin de treizeci şi şase de ore şi distruseră prima armată a Axei în cinci zile, a opta armată în şase zile şi cea de–a patra armată în două zile. Problema era că toate armatele care păzeau Arnhemland şi cele care îl sprijineau stăteau din ce în ce mai prost în ceea ce priveşte experienţa şi armamentul, toţi soldaţii buni şi echipamentul fiind la păstrare pentru linia de atac aşteptată din Maginot Line, care era impresionant de bine păzit. Aceştia erau soldaţi care ar fi avut şansa fie să oprească, fie, cel puţin, să încetinească înaintarea primului atac slab înarmat al Izbăvitorilor, dar cum fuseseră tăiaţi de la toate mijloacele de reaprovizionare, fură obligaţi să se predea fără prea mare rezistenţă. Toate acestea se întâmplară cu aşa viteză încât Vipond avea toate motivele să se teamă că fusese, într–adevăr, prea isteţ şi că decizia lui de a nu spune nimic nu fusese doar proastă, ci şi prostească. Un fel de salvare temporară veni dintr–o sursă neaşteptată. Artemisia Halicarnassus este deja un nume de mult uitat, dar dintre toţi marii oameni de geniu militar care nu au primit recunoştinţa pe care o meritau ea era, probabil, cea mai mare. Artemisia nu era nici Amazoană, nici Valkyrie – avea un metru şi jumătate şi era

atât de preocupată de propria înfăţişare, de unghiile de la picioare vopsite şi părul ondulat elaborat, încât un diplomat ursuz o descrisese a arăta mai degrabă homosexual decât feminin. Pe lângă asta, vorbea uşor peltic, lucru pe care mulţi îl considerau a fi o prefăcătorie, dar nu era aşa. Pe lângă tendinţa sa de a părea uşor de zăpăcit (din cauza plictiselii cauzate de banalitatea sau stupiditatea celor auzite) şi obiceiul de a articula idei care păreau să îi treacă prin minte la fel cum norii uşori trec în bătaia brizei, nimeni nu putea vedea dincolo de înfăţişarea şi comportamentul ei pentru a întrezări inteligenţa originală şi pătrunzătoare. Întâmplător, colapsul armatelor Steagului şi înfrângerea aproape la fel de rapidă a Regimului din 14 august care stătea în spate în rezervă au creat o ocazie extraordinară şi, cu siguranţă, unică în viaţă pentru ca Artemisia să arate de ce era în stare.

Halicarnassus, a cărui graniţă de nord era marcată de Mississippi, avea o geografie neobişnuită, în sensul că, spre deosebire de alte ţări care se învecinau cu marele fluviu, acesta era un loc cu canioane calcaroase şi dealuri ciudate. Văzând colapsul teribil din faţa ei şi realizând că numeroşii soldaţi în retragere aveau să fie măcelăriţi pe măsură ce erau împinşi spre malul de nord al unui fluviu atât de greu de traversat, ea apăru cu o armată mică, lăsată de soţul ei, şi, desfăşurându–şi trupele ca o pâlnie, reuşi să ghideze oştenii către siguranţa temporară oferită de Halicarnassus. Acolo reorganiză trupele îngrozite şi aranjă ca o sută cincizeci de mii de soldaţi să fie evacuaţi dincolo de Mississippi, care în acel moment avea o milă în lăţime. În cele zece zile necesare operaţiunii de salvare, ea luptă şi în Halicarnassus pentru a–i încetini pe Izbăvitorii care avansau. Timp de trei săptămâni, Halicarnassus împuţină armata Izbăvitorilor pe măsură ce aceasta ajungea pe malurile fluviului Mississippi şi ucise miile de soldaţi pe care nu reuşi să îi protejeze şi care erau prinşi în capcană de fluviul din jurul oraşului. În cele din urmă, Artemisia fu forţată să se retragă şi să traverseze ea însăşi apa. Nu se ştie dacă se aştepta să fie întâmpinată de mulţimi chiuitoare, cu clopote de biserică şi banchete date în cinstea ei. Dacă o făcea, urma să fie dezamăgită.

La sosirea în Leeds–ul spaniol, fiind principala responsabilă de oprirea Izbăvitorilor la Mississippi, împiedicându–i astfel să

roiască prin Elveţia pentru a începe prima fază a sfârşitului lumii, fu întâmpinată cu aplauze politicoase, dar scurte, şi un loc în capul mesei, ca un nuntaş invitat doar de formă, cu care nimeni nu vrea să vorbească. Era ignorată nu doar pentru că era femeie, deşi şi acesta era un motiv; chiar dacă Artemisia ar fi fost bărbat, tot i–ar fi fost greu să îşi găsească loc în peisaj. Nu fusese văzută în acţiune de niciunul dintre cei a căror judecată era considerată în mod special de încredere. Poate că succesele sale fuseseră doar o chestiune de noroc sau exagerate. Istoria abundă în succese răsunătoare ale unor oameni care fie nu le–au mai repetat vreodată, fie au eşuat spectaculos în încercarea de a le repeta. Există un motiv întemeiat pentru care considerăm că încrederea trebuie câştigată – ea este produsul succeselor repetate. Dar Artemisia apăruse de nicăieri, iar comportamentul său nu ar fi inspirat neapărat încredere nici măcar persoanelor cu mintea deschisă. Merita acea încredere, dar nu era imposibil de înţeles de ce nu avea parte de ea. Ceruse să fie pusă la conducerea apărării Malului de Sud al fluviului Mississippi, fapt care nu fusese refuzat, cât pur şi simplu delegat variilor comitete de război, unde cererea sa avea să se evaporeze precum o bălţuţă în Arnhemland. S–ar fi putut întoarce la comanda propriei armate, dar doar pe malul opus faţă de Halicarnassus, unde nimeni, cu atât mai mult Artemisia, nu credea că aveau să atace Izbăvitorii, întrucât existau numeroase locuri mai bune pentru a o face. Hotărâse astfel să rămână în Leeds–ul spaniol şi să încerce să găsească o poziţie din care să poată influenţa evenimentele.

La cinci zile de la sosire era deja disperată. Ori de câte ori lua cuvântul în cadrul interminabilelor întruniri pentru a discuta despre război, observaţiile ei erau urmate de o scurtă linişte, uşor confuză, după care certurile continuau ca şi cum nici n–ar fi vorbit. Îl întâlni pe Thomas Cale în cea de–a şasea zi, la o petrecere în grădină. Încercase, fără succes, să se vâre în discuţie pe lângă diferiţi consultanţi pe probleme militare, însă ori de câte ori emitea o opinie, cădea ca nuca de perete, iar grupul se dispersa rapid, lăsând–o ancorată de un pahar cu vin, un aperitiv cu pâine prăjită şi anşoa şi simţindu–se ca o idioată. În cele din urmă, frustrată la culme, se duse la un tânăr, nu cu mult trecut de vârsta unui copil, care se sprijinea de un perete şi mânca *vol–au–vent* cu mâna dreaptă, ţinând alte două bucăţi în

mâna stângă.

— Bună, spuse ea. Sunt Artemisia Halicarnassus.

Băiatul o privi, continuând să mestece încet, „asemenea unei capre neobişnuit de inteligente”, îşi zise ea.

— Un nume mare pentru o fată atât de mică.

— Ei bine, răspunse ea, după ce îmi spui cum te cheamă, poate îmi poţi da o listă cu realizările *tale.*

În alte împrejurări, această replică l–ar fi pus la punct pe orice pierde–vară.

— Sunt Thomas Cale, spuse el şi îi înşiră toate marile sale lapte într–o manieră lăudăroasă şi prozaică.

— Am auzit de tine, zise ea.

— Toată lumea a auzit de mine.

— Am auzit că eşti un nesimţit veninos care lasă copiii şi femeile să moară de foame şi cauzează carnagiu şi masacru peste tot pe unde merge.

— Am turnat destul venin şi am comis multe crime. Dar nu sunt întru totul rău.

Era obişnuit să audă asemenea ofense, chiar dacă nu în mod direct. Ce era ciudat de data aceasta era nu doar faptul că i se spusese în faţă, ci că i se spusese într–un fel uşor distrat, genele agitându–se peste ochii ei albaştri, şi cu un ton ce ar fi fost considerat aproape greţos de dulce, dacă nu l–ar fi acuzat de infamii îngrozitoare. Ea îşi privea unghiile de la mână ca şi cum ar fi fost de–a dreptul fascinante.

— Şi eu am auzit de tine.

Ridică privirea către el, bătând din gene, ca un fluture fabulos ce urma să primească un nou compliment la adresa frumuseţii sale strălucitoare. Ştia, desigur, că avea să urmeze o insultă. Cale prelungi momentul.

— Nu–i rău, zise el în cele din urmă. Dacă este şi adevărat ce am auzit.

— Chiar este.

Nu voise să arate că îi păsa atât de mult de părerile bune ale altora. Şi chiar nu era aşa. Cel puţin nu aşa de mult. Dar îi păsa. Şi fusese atât de supărată din pricină că nu fusese apreciată la adevărata valoare, încât acest compliment neaşteptat o luă prin surprindere.

— Atunci povesteşte–mi, spuse Cale.

Probabil nici măcar fetele sau tortul nu pot egala plăcerea

oferită de cineva cu o reputaţie aleasă care îţi spune despre inteligenţa ta unică. Cu toate că Thomas Cale era un criminal veninos, Artemisia lăsă aceste însuşiri nefericite să se piardă în fundal, pe măsură ce devenea clar nu doar că ştia despre ce vorbea, ci şi că o admira enorm. Nu doar linguşeala lui o dezmorţi. Întrebările sale, scepticismul şi îndoielile, la care ea avea întotdeauna răspuns, îi produceau tot atâta încântare ca un masaj făcut de mâini experte pe gâtul şi umerii ei delicaţi. Se apropia de vârsta de treizeci de ani şi, deşi îl plăcuse pe soţul său defunct, care o adorase şi îi cântase în strună în privinţa interesul ei ciudat, nu îl iubise, nici pe el, nici pe vreun alt bărbat. Bărbaţii o doreau nu pentru că era frumoasă în sens convenţional, ci din cauza stării sale de zăpăceală nepământeană şi a lipsei de interes faţă de ei, care îi şi uluia. Pe scurt, o considerau captivant de enigmatică, dar nu îşi dădeau seama în timp ce o lăudau că misterul ei provenea din faptul că nu voia să fie misterioasă. Voia să fie admirată pentru capacităţile sale, apreciată pentru judecata bună, pentru viclenie şi inteligenţă. Fără a manifesta un interes aparent faţă de ea ca femeie, Cale îi înţelese inteligenţa şi i–o expuse în detalii adorabile, preţ de câteva ore.

La sfârşitul serii era deja (cum s–ar fi putut altfel?) pe jumătate îndrăgostită. Ambii erau în egală măsură uimiţi că celălalt nu avea o poziţie de mare importanţă, având în vedere cât de minunaţi erau. Niciunul din ei, poate din motive similare, nu avea nicio idee cât de neplăcut şi iritant era să stai în preajma lor. Nu puteau înţelege cu uşurinţă faptul că nimeni, mai ales dacă era vorba de cineva lipsit de talent, nu voia să i se spună clar că era lipsit de calităţi. Conveniră să se vadă a doua zi la grădina viticolă din Parcul Roundhay, lucru care pe ea o încântă, şi el spuse că avea să îşi aducă un prieten, dacă acesta se simţea suficient de bine, lucru care nu o încântă la fel de mult. Apoi el plecă. Gestul acesta subit îl făcu să pară misterios în ochii ei şi o şi nedumeri; păruse atât de fascinat de ea, apoi plecase subit şi aproape pripit. Fu oarecum deranjată de faptul că acest lucru îl făcuse doar ca să pară şi mai atrăgător. Adevărul era că plecase atât de brusc deoarece simţise că îi vine să vomite. Nerăbdător să evite proasta impresie pe care ar fi făcut–o, o părăsi în grabă şi nici nu ajunse bine în stradă că şi începu să vomite.

— Artemisia Cutare? întrebă IdrisPukke a doua zi. Nu m–aş fi gândit că este genul tău.

— Adică?

— Cam fermecătoare.

— Fermecătoare?

— Afectată.

— Afectată?

— Face spectacol fiind afectuoasă şi misterioasă, cu genele ei care se agită şi privesc în depărtare.

— Nu făcea niciun spectacol – era doar plictisită. E o femeie inteligentă.

— Nu crezi că exagerează toate aceste lucruri?

— Dacă spun că nu a fost nimic exagerat, atunci nu a fost. Am trecut prin toate, am încercat să o demontez din cap până–n picioare, dar mi–a ţinut piept. Se întâmplă să fie o minunăţie.

— Dacă Marele Cap are o părere atât de bună despre ea, trebuie să vedem despre ce e vorba.

— De ce?

— O persoană cu asemenea capacităţi, dar mult mai puţin plină de sine decât tine ar putea fi foarte folositoare.

— IdrisPukke şi Vipond vor să te cunoască.

Artemisia fu încântată de asta şi nu putu să îşi ascundă entuziasmul – făcu ochii mari, genele lungi se zbătură ca şi cum ar fi făcut semne disperate către ţărmul îndepărtat. Avea ceva; poate cel mai important nu era Thomas Cale. Acesta se dezgusta pe el însuşi, într–adevăr. Era un chin să fii în compania unei persoane bolnave tot timpul, chiar dacă bolnavul erai tu însuţi: simţindu–te tot timpul oribil, nedorind să mergi nicăieri, dormind mereu sau dorind să dormi atunci când erai treaz. Ea îl plăcea foarte mult, ceea ce era de un real ajutor, întrucât fetele păreau în general să se teamă de el sau, uneori, şi mai îngrijorător, îşi imaginau că această reputaţie ispititor de rea era o mască posibil de înlăturat de o femeie sensibilă, pentru a scoate la lumină sufletul din spatele ei. Acestea nu înţelegeau că există anumite suflete, nu neapărat crude sau rele, cu care ar fi mai bine să nu ai de–a face.

Un alt lucru care îl fascina pe Cale la Artemisia era acela că pentru prima dată întâlnise pe cineva cu o poveste mai ciudată decât a lui. Artemisia fusese întotdeauna o enigmă, căci nu era băieţoasă. Din contră, fusese considerată cea mai feminină

dintre fetiţe – spre deosebire de sora ei mai mare, care era cunoscută pentru obiceiurile sale aspre şi gălăgioase. Artemisiei îi plăceau rozul şi culorile feminine care făceau să te doară ochii uitându–te la ele, purta atât de multe volane şi volănaşe încât era greu să găseşti fetiţa ascunsă sub ele şi avea o colecţie de păpuşi cu buze roşii care ajungea la sute de exemplare. Curtenii începură să observe că dimineaţa obişnuia să îmbrace şi să dezbrace păpuşile, bolborosind ca o nebună, aşa cum sunt mulţi copii mici, certându–şi păpuşile pentru că se murdăriseră sau se certaseră, sau purtaseră mănuşile greşite pentru ziua de marţi, dar după–amiaza le aranja în grupuri efeminate de roz şi turcoaz şi plănuia cea mai bună metodă de a le măcelări. Soldaţii în jupoane de culoarea dudelor luptau până la moarte cu cei care purtau bonete de culoarea lavandei pastel şi cavaleria călărea mosoare de bumbac în pantaloni albastru–deschis.

S–a presupus că gustul pentru aceste jocuri cu soldaţi efeminaţi în izmene avea să scadă cu timpul, dar interesul ei faţă de orice din domeniul militar părea să crească tot mai intens pe măsură ce înainta în vârstă. Nu o interesa nicio formă de violenţă personală, deloc. Nu voia să exerseze cu săbii sau cuţite sau, Doamne fereşte, să se bată cu băieţii, aşa cum făcea sora ei mai mare. Nu trebuia să i se comande să nu boxeze (ca surorii ei), la fel cum nu trebuia să i se comande să nu zboare. Era o călăreaţă excelentă, dar nimeni nu încercă să împiedice asta, căci familia Halicarnassus era renumită pentru caii săi, iar călăritul era considerat perfect acceptabil pentru fete.

— Nu ştii să te baţi? întrebă Cale.

— Nu. Am braţele atât de slabe, încât îmi pierd suflul şi dacă ridic o cutie de pudră.

— Te–aş putea învăţa, se oferi el.

— Numai dacă mă laşi să te învăţ cum să porţi un corset.

— De ce aş vrea să fac asta?

— Exact.

— Nu e exact deloc. Nu vreau să fiu fată.

— Iar eu nu vreau să fiu soldat. Vreau să fiu general. Şi asta sunt. Poţi continua să tai capetele oamenilor şi să le scoţi intestinele în grămezi de mărimea Muntelui Geneva. Dar nu trebuie – sunt mulţi alţi oameni buni la asta.

Se întrebă dacă să îi spună noii sale prietene că, fără o priză de drog suficient de puternic să omoare pe cineva, zilele lui de

harapnic pe câmpul de luptă luaseră de mult sfârşit. Dar se răzgândi pentru moment. De unde să ştie dacă putea avea încredere în ea? Totuşi trebuie spus că în interiorul lui ceva tânjea să îi spună adevărul.

Ea îşi termină povestea. Fusese măritată la vârsta de paisprezece ani, protestând zgomotos din cauza vârstei soţului, a obscurităţii lui şi a faptului că acolo unde terenul era plat, era *prea* plat şi unde era muntos, era prea muntos. Pe lângă asta era prea cald vara şi prea frig iarna. Trecură patru ani de irascibilitate şi neplăceri până ca ea să ajungă să îşi aprecieze soarta. Daniel, al patruzecilea Margrav de Halicarnassus, era un bărbat inteligent, înţelept şi neconvenţional, deşi ascundea acest ultim fapt cu grijă, de teamă să nu îşi sperie familia şi vecinii. În plus, o adora şi era amuzat de Artemisia, nu iritat, lucru la care ar fi fost îndreptăţit având în vedere cât de ciudată şi de obraznică fusese cu el la început. Deşi nu o tolera tot timpul, îi încuraja interesele ciudate, parţial din afecţiune şi pentru a–i câştiga inima, parţial din curiozitatea de a vedea unde aveau să ducă. Nu era interesat de război, dar ştia că mica lui miliţie era aproape inutilă şi deci nu strică să îi dea ei frâu liber.

Artemisia câştigă sprijinul miliţiei şi scăpă de ofiţerii care i se opuseră mânaţi de interesele proprii, despărţind soldaţii în două şi oferindu–se să lupte în trei jocuri de război. Apoi puse pariu cu ofiţerii pe trei mii de dolari că avea să câştige de fiecare dată. Dacă pierdeau, trebuiau să demisioneze. Rămase cu o zestre de trei mii de dolari (Daniel i–o restituise în ziua nunţii) şi folosi o mie pentru a mitui miliţia, aflată acum sub comanda ei, deoarece, până nu scoase atâţia bani din buzunar, nu fuseseră nici ei prea mulţumiţi de starea lucrurilor. Avu două mii cinci sute de oameni, majoritatea fermieri şi muncitorii lor şi un amestec de berari, brutari şi lăcătuşi. Avu trei luni la dispoziţie.

La început, oamenii munciră din greu pentru că erau plătiţi – dar numai pe măsura rezultatelor. În fiecare săptămână câştigau mai mult numai dacă alergau mai rapid sau cărau greutăţi pe distanţe mai mari. Dar îi împărţi şi în grupuri cu diferite nume fioroase şi îi îmbrăcă în jiletci de diferite culori totuşi nu albastru–deschis sau turcoaz, asemenea păpuşilor sale din copilărie. Toţi cei care nu reuşeau să îşi îmbunătăţească performanţa erau dezbrăcaţi de jiletcă în public şi daţi afară.

Dar dacă treceau ulterior testul pe care îl picaseră şi deveneau mai buni, erau reintegraţi. Făcu greşeli, dar banii şi scuzele păreau să vindece orice. Când trecură cele trei luni, începură jocurile. Arătau destul de duri, deşi aveau bete în loc de săbii şi suliţe şi se petrecură multe accidente. Câştigă toate cele trei jocuri cu uşurinţă datorită talentului, dar şi pentru că oponenţii săi erau nişte ofiţeri inteligenţi care se complăceau, iar ofiţerii care se complac sunt proşti. Păstră unele dintre jocuri şi începu încă o serie, mai dură, pentru a–şi corecta greşelile, despre care ştia că fuseseră multe. Îşi comandă cărţi scrise de nume cu autoritate în arta războiului de oriunde putea şi toate i se părură înnebunitor de vagi când venea vorba despre ce dorea ea să ştie: detalii despre cum anume se făcea ceva. Autorităţile bombastice, una după alta, povesteau, să zicem, despre marşul de noapte condus de Generalul A, care a flancat cu îndrăzneală şi l–a surprins pe Generalul B, dar detaliile despre cum au traversat o mie de oameni cărările pietroase şi mizerabile, neluminate, fără ca oamenii să îşi rupă picioarele sau să cadă în prăpastie – lucrurile pe care ea îşi dorea să le afle – erau aproape absente. Restul erau doar poveşti pentru copii şi visători.

— Tot nu înţeleg, spuse Cale râzând, cum ai ajuns să fii atât de bună. Eu nu am fost învăţat să fac nimic altceva întreaga mea viaţă.

— Poate sunt mai talentată şi mai deşteaptă decât tine.

— Mă îndoiesc, spuse el. Nu am întâlnit pe nimeni mai talentat decât mine.

Ea izbucni în râs.

— Nu ştiu ce e atât de amuzant, zise el zâmbind. Unii oameni mă plac. Dar nu mulţi, e adevărat. Deci cum ai reuşit?

— M–am jucat.

— Toţi copiii fac asta. Până şi *noi* ne–am jucat.

— M–am jucat altfel decât restul lumii.

— Cine se laudă acum?

— Nu mă laud. E adevărat.

— Continuă atunci.

— Am privit cum se joacă alţi copii, chiar pe când eram foarte mică – tot ce doreau era să facă lucrurile să iasă aşa cum voiau ei. Dar nu se întâmplă aşa – ştiam asta chiar şi la vârsta de cinci ani. Aşa că am luat un pachet vechi de cărţi vechi ale mamei şi

am început să scriu pe ele: cel mai bun general al tău cade de pe cal şi îşi rupe gâtul, un spion îţi fură planul de atac, tunetele fac caii inamicilor să intre în panică, orbeşti brusc.

Cale râse din nou.

— Retrag ce am spus. Chiar eşti mai deşteaptă decât mine.

— Nu e o chestiune de deşteptăciune. Nu îmi scapă nimic, atâta tot. La fel ca toţi ceilalţi, văd ceea ce vreau să văd, doar că eu ştiu că aşa sunt eu, astfel că uneori mă pot sili să văd lucrurile aşa cum sunt. Însă doar uneori. Asta ar fi cu adevărat un lucru deştept, să vezi lucrurile aşa cum sunt tot timpul.

Dar se înşela în privinţa asta, aşa cum avea să afle cu timpul.

Se întâmplă tot ceea ce te–ai aştepta. El îi povesti despre Sanctuar şi despre viaţa lui de acolo (nu totul, desigur, unele lucruri era mai bine să rămână nespuse), iar ea aproape izbucni în plâns auzindu–l cum vorbeşte despre lucrurile prin care trecuse, ceea ce era, evident, satisfăcător pentru Cale. Povestiră, se plimbară şi se sărutară, lucru la care, spre surprinderea ei, era neaşteptat de bun. Spre marea scandalizare a servitorilor ei, îl duse la căsuţa pe care o închiriase nu departe de Parcul Boundary şi cu puţină vinovăţie, nu prea multă, însă – petrecu câteva ore transformându–se într–o bestie fără ruşine cu trupul tânărului ei iubit. Fu conştientă într–o oarecare măsură că el era mult mai familiarizat cu felul în care trebuia să o atingă decât ar fi lăsat să se creadă vârsta şi povestea lui de viaţă. Toate suspiciunile sale se mutară acolo unde se duc toate suspiciunile incomode – într–un colţ îndepărtat al minţii. Acolo întâlniră toate celelalte nelinişti şi jene ale ei, inclusiv pe cea de care se simţea cel mai vinovată, aceea că era profund excitată de certitudinea lui Cale cum că nu va exista niciun acord care să–i ţină pe Izbăvitori pe celălalt mal al fluviului Mississippi în schimbul banilor şi al concesionării şi mai multor teritorii. Aceştia veneau şi nimic nu avea să îi oprească în afara forţei. Când deveni conştientă că îşi dorea războiul fu cuprinsă de groază, căci ştia foarte bine că avea să aducă multă suferinţă şi durere pretutindeni, în special oamenilor pentru care îşi construise armata privată ca să îi poată apăra. Deşi se dovediră a fi o mulţime dificilă, fermierii şi tâmplarii care alcătuiseră miliţia ei erau interesaţi prea mult de vaci şi prea puţin de război. Lucrul la care era cel mai talentată, care o încânta cel mai mult, pentru care avea cea mai mare pasiune era un

exerciţiu sângeros de suferinţă, deşi nu asta o atrăsese la luptă, ci încântarea pe care o simţea încercând să controleze incontrolabilul. Există câţiva bărbaţi şi cel puţin o femeie pentru care viaţa nu înseamnă nimic fără premiul suprem, viaţa însăşi. Care era rostul şahului, obişnuia să i se plângă soţului său pe când acesta trăia. Omul petrecea ore în şir jucând şi pretindea că este un joc atât de plin de capcane şi subtilităţi, încât oglindea cele mai adânci şi complexe niveluri ale minţii umane.

— Pe naiba, îi răspunsese ea.

Auzise expresia chiar în duminica aceea pe terenul de antrenament şi nu fusese pe deplin conştientă de puterea vulgarităţii sale. Nu era o expresie pe care o Margravină să o folosească în faţa unui Margrav şi cu siguranţă nu cu privire la şah. Cu ochii miraţi, surprins de izbucnirea ei, bărbatul mimase doar o incertitudine politicoasă.

— Şi motivele tale excelente, draga mea?

— Nu am niciun motiv excelent. Doar că şahul are reguli, pe când viaţa nu. Nu poţi să arzi nebunul adversarului, nici nu poţi să–l înjunghii sau să torni o găleată cu apă pe tablă, sau să joci când nu ai mâncat de trei zile. Oricât de deştept trebuie să fii ca să joci, este doar ceva stupid. Ca să poţi duce o luptă, e nevoie de o minte de o sută de ori mai bună decât pentru orice joc.

Fusese atât de obraznică pentru că se simţea vinovată din cauză că dorea să meargă la război.

Soţul său se gândise o clipă.

— Să sperăm, draga mea, că la un moment dat, în viitor, vei avea şansa să măcelăreşti atâţia prieteni şi vecini cât să îţi satisfaci ambiţia.

Ea nu îi vorbise timp de trei zile, dar, în mod neobişnuit, nu el cedă primul.

Fusese o uşurare secretă faptul că, atunci când veni vremea să se joace de–adevăratelea cu moartea şi distrugerea, nu avu încotro, ci trebui să facă unicul lucru din lume pe care şi–l dorea. Natura extremă a Izbăvitorilor îi curăţă conştiinţa.

La conferinţa de război din Leeds–ul spaniol (Cale era atât de pornit împotriva ei, pe cât era de disperat să participe), apăru o necesitate subită de acţiuni decisive din partea Regelui însuşi. Era intolerabil, spuse el, să se piardă atât de multe în faţa Izbăvitorilor, iar el nu avea să tolereze acest lucru şi nici poporul său şi credea sincer că aliaţii aveau să împărtăşească aceeaşi

opinie.

Nu credea cu sinceritate nimic de genul acesta. Era un adevăr, avea să declare Vipond mai târziu, acela că sinceritatea celor spuse cu voce tare ar trebui să fie împărţită la numărul de oameni care ascultă. Asemenea tuturor regilor, într–o altă lume, Zog ar fi fost un crescător de vite nepriceput, un crescător de napi peste medie sau un măcelar mediocru. Acelaşi lucru ar fi fost adevărat în cazul multora dintre minţile luminate care îl înconjurau. De aceea cea mai potrivită imagine a lumii este aceea de azil de nebuni.

— Dacă ai şti măcar, îi plăcea lui IdrisPukke să îi spună lui Cale, cu câtă prostie este condusă lumea!

*

Ultima dată când am auzit despre marea furtună care se abătuse asupra pădurilor braziliene trecuse de culmea inimaginabilei sale puteri cu o fracţiune. Acum, luni mai târziu, dispersase acea putere pe cinci mii de mile în toate direcţiile, către nord, sud, est şi vest. Coborând din văzduhul cald de deasupra podului Aleatoire de peste râul Imprevu, un mare afluent al fluviului Mississippi, se apropia de o tufă mare de buddleia, purpurie precum boneta unui episcop Antagonist, acoperită cu fluturi care se hrăneau cu nectarul ei. Atingând tufişul, ultima adiere de vânt a marii furtuni braziliene se stinse în cele din urmă, dar nu înainte să ridice cât se poate de uşor aripile unui fluture, făcându–l să plutească în aer. Mişcarea fluturelui albastru atrase atenţia unei rândunici, care se năpusti şi, într–o fracţiune de secundă, îl apucă în cioc, speriind restul insectelor care zburară cu sutele, asemenea unei explozii de nori şi îngroziră un cal ce trăgea o căruţă plină ochi cu pietre pentru repararea zidului. Calul se dădu înapoi, răsturnând carul pe o parte şi aruncând pietrele în râul Imprevu de dedesubt.

Accidentul fu urmat de un limbaj ţărănesc şi de un şut pentru nefericitul cal, dar cum numai câteva pietre se pierdură, nu merita efortul să fie recuperate. Roata fu pusă înapoi la căruţă, calul mai primi un ghiont şi cu asta se termină totul.

În râul de dedesubt, grămada nu foarte mare de pietre forţă curentul să curgă mai repede şi direcţionă fluxul mai rapid direct către rădăcinile unuia dintre cei mai vechi şi mai mari stejari de pe malurile marelui afluent. Chiar atunci, Zog propunea ca o armată compusă din cele mai bune trupe

elveţiene şi ale aliaţilor săi să fie trimisă prin trecătoarea Schallenberg pentru a lupta cu armata Izbăvitorilor pe câmpiile din Mittelland.

— Este tot ce putem facem. Prin alcătuirea acestui plan, mă rededic servirii acestei mari ţări şi a acestei măreţe alianţe.

Oratorul îi mulţumi Regelui şi continuă cu lacrimi în ochi: Aţi devenit pentru noi toţi, Majestatea Voastră, regele caleidoscop al alianţei noastre caleidoscop.

Se auzi un ropot de aplauze.

Apoi, oratorul dădu în discuţie planul Regelui către membrii adunaţi ai Axei – ceea ce însemna că îl dădu pentru ca ei să îl aprobe, un acord care fusese deja garantat prin persuasiune şi ameninţări din partea lui Bose Ikard, în ciuda faptului că se împotrivea profund să facă aşa ceva. Având în vedere că nu îl convinsese pe Rege să nu lupte, realiză că trebuia să compenseze dezacordul dintre ei, fiind acum profund entuziast în favoarea lui. Neglijase, însă, să vorbească şi cu Artemisia deoarece nu o considera suficient de importantă. Aceasta ascultă timp de douăzeci de minute diferite discursuri de răspuns, toate sprijinindu–l pe Rege şi toate aproape la fel. Încercă să surprindă privirea oratorului întrunirii, dar acesta refuză să o recunoască. Într–un final, se ridică, pur şi simplu, în picioare la sfârşitul unui discurs de sprijin şi începu să vorbească:

— Cu tot respectul datorat Majestăţii Sale, deşi îi înţeleg nerăbdarea de a lupta împotriva Izbăvitorilor, ceea ce sugeraţi este prea periculos. Singura forţă care i–a oprit pe Izbăvitori de la a intra în această încăpere nu a fost o armată, ci existenţa fluviului Mississippi. Dacă nu ar fi fost o apă de o milă lăţime, nu am fi stat împreună la discuţii acum.

Acest adevăr simplu şi direct fu cauza unei mari dezaprobări vocale: „Armata”; „Tradiţiile nobile”; „Eroismul”; „Băieţii curajoşi”; „Eroii noştri”; „Curajul”; „Cei mai buni”.

— Nu pun la îndoială curajul nimănui, strigă ea peste avalanşa de obiecţii. Dar Izbăvitorii s–au împotmolit acolo unde sunt, în nord, până la începutul anul viitor. Trebuie să adune un număr mare de ambarcaţiuni şi să antreneze suficienţi oameni care să treacă fluviul. Vă spun sigur, pentru că e o muncă de ani de zile să înveţi să navighezi pe curenţii din Mississippi. Acum este timpul să reconstruim ceea ce a mai rămas din armatele care au

reuşit să treacă fluviul.

Fu o aluzie, puţin prea subtilă, cum că mulţi dintre cei prezenţi erau în viaţă datorită ei.

— Trebuie să trimitem cele mai bune trupe pe care le avem în nord pentru a antrena trupele care au fost salvate şi să ne folosim de cel mai mare aliat pe care îl avem – mărimea şi curenţii fluviului Mississippi.

Porniră urlete de protest la auzul acestor vorbe şi oratorul trebui să urce furios pe podium, pentru a restabili ordinea întrunirii.

— Îi mulţumim Margravinei de Halicarnassus pentru opiniile directe, dar poate că nu ştie, lucru de înţeles de altfel, că în acest loc nu se vorbeşte bagatelizator despre eroii curajoşi care au făcut sacrificiul suprem pentru siguranţa altora.

— Aşa! Aşa! Aşa! Aşa! Aşa!

Şi asta fusese tot.

— Rog iertare, stimată Margravină, dacă sunt prea direct, spuse Ikard o jumătate de oră mai târziu în biroul lui, dar v–aţi comportat aiurea.

— Mă tem că nu cunosc termenul. Nu este un compliment, presupun.

— Nu, nu este. Oricare ar fi meritele opiniilor dumneavoastră şi ştiu că sunt alţii cu reputaţie răsunătoare care sunt de acord cu ce aţi spus – aţi făcut imposibilă orice şansă de a influenţa lucrurile, prin această sfidare ridicolă.

Ea scoase un sunet scurt, împingând limba în dinţii din faţă.

— Să înţeleg că nu sunteţi de acord? întrebă Ikard.

— Nu te–ai obosit să îmi ceri părerea până acum, ce motiv aş putea avea să cred că m–ai fi ascultat dacă mi–aş fi ţinut gura?

— Regele, minţi Cancelarul, a vorbit până acum despre dumneavoastră cu respect şi admiraţie. Din clipa asta îi sunteţi ca un ghimpe în coastă.

— Deci, spuse ea, sunt ca şi Cassandra, blestemată să spun întotdeauna adevărul şi să nu mă creadă nimeni niciodată.

— Vă flataţi singură, stimată Margravină. Am considerat dintotdeauna că povestea despre Cassandra demonstrează nu că era înţeleaptă, ci că era naivă: nu are niciun rost să spui oamenilor adevărul, dacă ei nu au cum să îl audă. Trebuie să aştepţi până când sunt pregătiţi. Aceasta este morala poveştii. Ascultaţi de cineva care ştie. Cursul pe care l–aţi sugerat,

indiferent de meritele sale militare, este imposibil din toate punctele de vedere, sociale şi politice. Armata nu va tolera un asemenea abuz, aristocraţia nu va suporta, iar oamenii ai căror fii şi soţi vor fi murit cu miile nu vor tolera şi nici nu vor suporta. Poate că ştiţi câte ceva despre război, dar nu ştiţi nimic despre mersul politicii. Ceva trebuie *făcut.*

Apoi fu poftită să plece. Trecură zece minute până să găsească o replică puternică, deşi tânărul căruia îi povesti despre cum fusese luată peste picior nu trebuia să ştie asta.

— Şi ce ai spus? întrebă Cale.

— Am spus: „Din păcate pentru dumneavoastră, domnule Cancelar, faptele nu dau doi bani pe politică”.

El râse.

— O replică bună.

Ea se ruşină puţin, dar nu foarte mult.

Pentru Cale şi Artemisia, aşteptarea ca porcul să treacă prin piton era, într–un fel, o experienţă frustrantă şi în alt fel, una încântătoare. Marile evenimente pe care îşi doreau să le influenţeze se desfăşurau fără ei, lăsându–le ore nesfârşite unul pentru celălalt şi, deşi vorbeau mai mult decât să îşi provoace plăcere, nu prea mai era loc şi de altceva. Dacă Axa dădea greş, (şi cine o putea opri?) Cale se putea trezi curând în vârful unui foc de tabără, suficient de mare să se vadă de pe lună. Pe de altă parte, nici Vagul Henri, nici Kleist nu se simţeau suficient de bine ca să poată traversa munţii. În plus, el era obişnuit să se aştepte la tot ce era mai groaznic, aşa fusese toată viaţa; dar plăcerea de a avea lângă el o femeie care dormea era o raritate şi o ştia prea bine. Venise vremea pentru fete şi tort.

Cale era implicat într–un fel în noul plan de atacare a Izbăvitorilor. Vipond îl pusese să jure că păstrează secretul, acesta riscând foarte mult şi arătându–i o copie a planurilor trasate de Conn Materazzi pentru înaintarea prin Schallenberg şi atacarea Izbăvitorilor. Fu o încredere pe care Cale o trădă numaidecât, discutând în detaliu ceea ce văzuse cu Artemisia.

Sentimentele lui Cale faţă de plan erau, în mod ciudat, amestecate. Nu era deloc rău. În locul lui Conn nu ar fi făcut nimic diferit. Se dovedea, la urma urmei, că nu era doar o minune suprapriviligiată şi fără bărbie. Din câte se părea, simpatizase cu opinia Artemisiei de respingere a ideii Regelui (dovedind în mod iritant şi mai multă judecată), dar Cale îşi

dădu seama că acesta nu avea altă variantă decât să atace dacă voia să rămână în funcţia de Comandant–Șef şi reuşise să vină cu un plan decent. Dar tot era prea riscant.

— Problema cu bătăliile decisive, zise IdrisPukke, nu pentru prima dată, este faptul că decid asupra lucrurilor.

— Dacă ai ocazia, spuse Cale, poate vrei să îi sugerezi să mai lase încă vreo două mii de oameni în Schallenberg, în caz că lucrurile o iau razna. Dacă pierde, doar ei vor mai rămâne între noi şi Izbăvitori şi vor fi multă agitaţie şi multe ţipete.

Mai târziu, în drum spre Artemisia, se opri să–l vadă pe fratele lui Arbell, Simon. Era o vizită pe care o evitase, nu din lipsă de afecţiune – îl salvase pe băiat de la izolarea şi ruşinea de a nu putea auzi şi vorbi –, ci pentru că, în acelaşi timp, se temea de şi – îngrozitor şi plin de ură – îşi dorea cu disperare o întâlnire cu sora lui.

Petrecu vreo câteva ore vorbind cu Simon prin ajutorul lui recalcitrant şi neplăcut, Koolhaus. Acesta fusese un servitor civil de rang inferior în Memphisul obsedat de ranguri, nu fiindcă îi lipseau capacităţile, ci pentru că tatăl său era un *merdapis,* din casta de jos, care căra excrementele şi urina din palatele familiei Materazzi. Koolhaus era făcut din două părţi de mânie la trei părţi de inteligenţă. El fusese cel care, în câteva zile, concepuse un limbaj expresiv din lista scurtă de semne primită de la Cale, bazată pe sistemul simplu de semne folosit de Izbăvitori pentru a dirija un atac atunci când se impunea linişte. Cale şi Vagul Henri îl dezvoltaseră puţin pentru a face remarci jignitoare la adresa călugărilor din jurul lor în timpul celor trei ore incredibil de plictisitoare cât ţineau slujbele la Sanctuar.

— Aş vrea să îl împrumut pe Koolhaus timp de o oră pe zi.

Încercarea de a–l înfuria pe Koolhaus sugerând că ar fi un fel de articol domestic folositor fu deliberată. Cei trei băieţi se distraseră tot timpul enervându–l pe Koolhaus („Dacă ai fi un ou, Koolhaus, ai prefera să fii unul prăjit sau unul fiert?”). Ar fi putut fi prieteni şi aliaţi – şi ar fi trebuit să fie –, dar nu erau. Aşa sunt băieţii.

Simon îşi dădu seama că interpretul lui era enervat – nu îi lua mult. Relaţia lor de stăpân şi servitor era ciudată, echilibrul de putere oscilând între dependenţa lui Simon faţă de el pentru a avea contact cu lumea pe care adesea o ura – şi sentimentul pe deplin justificat al lui Koolhaus că era menit unor lucruri mai

mari decât să fie o simplă marionetă. Oferta de a–i plăti acestuia din urmă mai mulţi bani îl potolea de obicei, dar numai temporar.

— Mâine la şase, atunci, zise Cale şi plecă prin coridoarele cu plafon jos, unde se făcuse de ruşine în timpul ultimei vizite neanunţate. Sufletul îi era chinuit de sentimente amestecate; groază şi speranţă, speranţă şi groază. Apoi – şi ar fi putut face aceeaşi vizită de cincizeci de ori şi nu s–ar fi întâlnit niciodată –, ea apăru în faţa lui, căci se hotărâse să îşi ducă fiul să îl vadă pe Simon, care era încântat de copil pentru că acesta nu putea nici să–i plângă de milă, nici să se teamă de el. Inima lui Cale se zbătu, mai–mai să îi sară din piept. Se priviră preţ de o clipă – marea agitată din jurul Capului Mâniei era mic copil. Nu iubire sau ură, ci un strigăt hibrid de emoţii, urâte şi vii. Copilul dădu din mână fericit, apoi brusc îşi izbi gura de obrazul mamei sale şi începu să scâncească zgomotos.

— Îi face bine? întrebă Cale. Poate eşti molipsitoare.

— Ai venit să ne ameninţi din nou? La rândul ei era şocată de cât de mult se schimbase Cale, acum slăbănog acolo unde odată avusese muşchi, cu cearcăne negre în jurul ochilor care nu puteau fi şterse de niciun somn din lume.

— Îţi aminteşti fiecare păcat al meu săvârşit prin cuvinte, dar uiţi tot ce am făcut ca să te protejez cu orice preţ. Eşti încă în viaţă datorită mie – acum mă latră câinii pe stradă din cauza ta.

Ah, mila de sine şi reproşul, o combinaţie care câştigă inima oricărei femei! Dar nu se putu abţine.

— Abl blab abl baddle de da, gânguri bebeluşul, aproape lovindu–şi mama în ochi.

— Ș̦ș̦ș̦ș̦ș̦!

Îl aşeză pe şold şi începu să–l legene.

— Dacă ai avea o urmă de bunătate în tine, ne–ai lăsa în pace.

— Pare destul de fericit.

— Asta pentru că e doar un bebeluş şi s–ar juca şi cu un şarpe dacă l–aș lăsa.

— Adică cu mine… asta însemn eu pentru tine?

— Mă sperii! Lasă–mă să trec!

Dar nu putu. Simţea că vorbeşte cu ea în van, dar nu putea să se oprească. Parte din el voia să spună că îi părea rău, pe de altă parte, era furios pe el însuşi pentru că simţea astfel. Nu

avea de ce să îi pară rău – sufletul lui cerea ca ea să se arunce la pământ şi, plângând, să–i implore iertarea, total nemeritată. Dar nici asta nu ar fi fost de ajuns, ar fi trebuit ca Arbell să–şi petreacă tot restul vieţii în genunchi pentru a–i împiedica inima să îl mai doară din cauza a ceea ce făcuse ea. Dar nici măcar asta.

— Cel căruia m–ai vândut mi–a spus că mă mai cumpărase o dată deja… pe doi bani.

— Deci nu ţi–a crescut preţul, nu–i aşa?

Mânios şi vinovat, şi din această cauză şi mai mânios, nu era înţelept să i se spună aşa ceva. Dar, asemenea lui Cale, şi ei îi plăcea să aibă ultimul cuvânt. Deşi prezenţa acestei femei era ca o otravă pentru el, nu suporta să o vadă plecând. Dar nu–i trecea prin minte nimic de spus. Ea îl împinse şi trecu pe lângă el, cu copilul. Pe pieptul lui se scurse ceva: acid sulfuric. Acidul era slab pe lângă asta.

— Iaaaa! Bla baa! Pluh! strigă băiatul.

19

Istoria ne învaţă că există cam de două ori mai multe ieşiri militare triumfătoare din marile oraşe decât întoarceri triumfătoare. Exodul din Leeds–ul spaniol era mai mare decât toate în ceea ce priveşte trompetele, rândurile aliniate de soldaţi instruiţi, mulţimile aclamatoare şi tinerele femei emotive care îşi luau rămas–bun de la bărbaţii lor mândri, umflaţi în pene. Şi mai erau şi caii – puterea şi gloria, alămurile şi culorile vii: albastru, galben şi roşu – şi bărbaţii superbi care îi călăreau. Se aflau acolo şi copii care aveau să îşi amintească până în ziua morţii splendoarea, zgomotul de oţel pe piatră şi strigătele mulţimii.

După douăzeci de minute de la ieşirea din oraş, armurile fură date jos şi caii fură trimişi înapoi la grajduri. Nu doar consumau furajul aşa cum mânca ursul chiflele, dar Conn Materazzi nu avea să permită arcaşilor Izbăvitori să distrugă cavaleria de la o distanţă de două sute cincizeci de metri, aşa cum se întâmplase la Silbury Hill. Cavaleria era utilă în primul rând pentru strângerea de informaţii înaintea unei lupte şi pentru retragerea în fugă, dacă lucrurile mergeau prost.

Deşi înfumurarea şi mândria lui Conn făcuseră loc unei

impresionante judecăţi mature, avea încă un punct sensibil, lucru de înţeles când era vorba de Thomas Cale. Deşi acesta nu avea nicio intenţie să participe într–o luptă în care nu avea control, se înfurie când i se spuse că nu avea voie să aducă Purgatorii în apropierea armatei. Până şi Artemisiei, vinovată prin asociere, i se refuză participarea, pe motiv că trupele sale erau neoficiale şi nepregătite pentru o luptă planificată. Avea să i se permită, totuşi, să îi conducă pe cei aproximativ şaizeci de călăreţi de recunoaştere care o ajutaseră să încetinească avansarea Izbăvitorilor prin Halicarnassus. Artemisia îl lăsă pe Cale să stea bosumflat câteva zile, apoi îi sugeră se meargă cu ea, remarcând faptul că, deşi nu avea voie să lupte, putea măcar să privească.

— Nu sunt sigur că pot, spuse el. Nu ştiu dacă am măcar puterea de a privi.

Nu îi spusese nici pe departe toată povestea despre boala lui, dar era destul de evident că era ceva în neregulă cu el de vreme ce nu dădea nişte explicaţii. Pretinse că suferea de neplăceri din cauza aerului prost, declanşate pe când se afla în Scablands. Simptomele erau cunoscute a fi vagi şi recurente. De ce nu l–ar fi crezut?

— Încearcă măcar câteva zile. Te poţi întoarce oricând.

După şase zile de marş către graniţă, Conn primi vestea că armata Izbăvitorilor, formată din aproximativ treizeci şi cinci de mii de oameni, se îndrepta spre Mittelland în două grupuri de douăzeci şi cinci, respectiv zece mii, cel din urmă venind prin Vaud, probabil în încercarea de a–l surprinde din spate. Din păcate, dar nu neobişnuit, o parte din aceste informaţii erau greşite.

Armata Izbăvitorilor, aflată sub comanda lui Santos Hall, decisese, per total, să înainteze numai pentru a cuceri poziţiile înalte de la marginea satului Bex şi, tot per total, să împartă armata în aşa fel încât să se poată mişca mai repede. Mutarea a treizeci şi cinci de mii de oameni, împreună cu toate cărucioarele şi bagajele lor, putea duce cu uşurinţă la crearea de cozi late de două mile şi lungi de douăzeci. Viteza necesară pentru a ajunge la cea mai bună poziţie de lângă Bex era prioritară. Dar când Izbăvitorii ajunseră, Conn era deja ferm stabilit în faţa satului, protejat în stânga de râul Gar şi în dreapta de o pădure deasă, plină de tufe cu spini groşi cât

degetul şi ţepi ascuţiţi, cunoscuţi sub numele de dinţi–de–câine. Poziţionarea îi oferea lui Conn un spaţiu larg de aproximativ o milă, în care să încapă treizeci şi cinci de mii de oameni. Chiar înainte de lăsarea nopţii, Izbăvitorii începură să pună tabăra într–o poziţie pe care o considerară, cam posomorâţi, a fi următoarea cea mai bună. Între cele două armate era o vale mai puţin adâncă pe partea Izbăvitorilor şi mult mai abruptă de partea armatei elveţiene. Conn câştigase prima bătălie: deţinea controlul versantului mai abrupt şi avea arcaşi aproape la fel de buni ca şi Izbăvitorii, ba chiar mai mulţi decât ai lor. Bătălia de a doua zi avea să înceapă cu un schimb de patruzeci de minute între cele două armate. În acel timp, avea să se lanseze peste zece mii de săgeţi, ajungând la o sută cincizeci de mile pe oră, trase în calupuri strânse. Una din părţi nu avea să îndure o asemenea vijelie ucigaşă, fiind forţată să atace. Cea care făcea asta urma, probabil, să piardă bătălia, defensiva fiind mult mai uşoară decât atacul. Sorţii erau mai degrabă în defavoarea Izbăvitorilor, deoarece ei trebuiau să înainteze pe un versant abrupt, în bătaia săgeţilor şi cu oameni mai puţini odată ajunşi sus, din cauza numărului mare de morţi şi răniţi. Mai alarmant era faptul că soldaţii lui Santos Hall, în număr de zece mii, care înaintaseră separat faţă de armata principală, pentru a flanca Axa, se pierduseră şi acum rătăceau prin peisajul elveţian rural.

În timpul nopţii, avu loc o schimbare care putea îmbunătăţi situaţia pentru Izbăvitori sau o putea înrăutăţi considerabil, deşi niciuna din părţi nu putea controla ceea ce se întâmplă. Era vorba de o caracteristică a climatului local, aceea că din cauza efectului munţilor din apropiere, vremea se putea schimba radical. Soarele neobişnuit de arzător din acea zi răsărise pe un cer senin, ceea ce la căderea nopţii permise căldurii să se ridice în văzduh în zece minute. În schimb, aerul rece dinspre munţi începu să coboare spre vale, astfel că temperatura scăzu brusc până la îngheţ în câteva ore şi totul fu acoperit de o chiciură groasă.

Până la ora două a dimineţii, pământul devenise tare ca fierul. Apoi începu vântul. Bătu peste câmpul de luptă mai întâi dintr–o parte, apoi din cealaltă şi din nou din cealaltă parte. Conn şi Micul Fauconberg, înalt cam de un metru şaizeci, stăteau în gerul năprasnic în vârful dealului de la marginea satului Bex şi priveau focurile lor ineficiente, apoi pe cele ale Izbăvitorilor,

care nu aveau nici măcar adăpostul oferit de pădure pentru a–i proteja de vântul tăios.

— Ar fi ciudat ca vântul să decidă bătălia, zise Conn.

— Nu poţi face nimic în privinţa asta. Dar s–ar putea fie să înceteze brusc, fie să le bată tot în faţă şi atunci sunt favorizaţi.

Sosi o iscoadă călare şi alergă la cei doi bărbaţi, alunecând pe pământul îngheţat şi aterizând în fund cu putere. Se ridică în picioare, jenat şi rănit.

— I–am zărit pe ceilalţi Izbăvitori în capătul celălalt de Vaud, mergând în direcţia greşită. S–au întors spre noi acum, dar nu vor ajunge aici înainte de mâine după–amiază.

— Ar trebui să ne despărţim şi să le ieşim în întâmpinare? zise Fauconberg. Nu trebuie să îi oprim, doar să îi încetinim. Trei mii de oameni i–ar putea ţine la distanţă destulă vreme cât să nu mai fie de niciun folos aici.

Conn căzu pe gânduri.

— Nesuferitul de Cale e în tabără? continuă Fauconberg.

L–am putea trimite să îi înghesuie la Bagpuize – pe acolo trebuie să vină. Moartea sa glorioasă ar fi de un vesel folos tuturor.

— Nu e aici. E o idee al naibii de bună, Fauconberg, dar nu o voi face. Triplaţi numărul iscoadelor – vreau să aflu de fiecare milă pe care o parcurg către noi. Îl putem trimite pe Vennegor sau pe Waller dacă lucrurile merg bine aici.

— Dacă vântul continuă să bată dinspre noi spre ei, vom câştiga.

— Şi dacă nu va fi aşa? întrebă Conn.

Avea dreptate să întrebe. La ora cinci dimineaţa vântul le bătea constant în faţă, ca o rafală a unui furnal de forjare a gheţii. Toate avantajele câştigate de viteza şi poziţia lui Conn se risipiră în bătaia vântului rece al celei mai accentuate răciri a vremii din ultimii treizeci de ani.

— Nu vor aştepta, spuse Micul Fauconberg. Dacă vântul se schimbă o dată, se poate schimba şi de două ori. Vor profita de avantaj atunci când au ocazia. La dracu’ cu toate şi la naiba cu norocul nostru!

Nu mai era nimic de adăugat la evaluarea făcută de Fauconberg, aşadar Conn ordonă trupelor să se poziţioneze în linie. Din cauza vântului tăios, le comandă oamenilor din primul rând să se schimbe cu cei din spate, şapte rânduri mai în

interior, la fiecare zece minute. Deşi suna ca o manevră complicată, era destul de uşor: cu toţi eroii romantici ai poveştilor de război din benzile desenate de la Geneva, Johannesburg şi Leeds–ul spaniol, nimeni nu fusese în stare să lupte zece, cinci, nici chiar două ore legate. Oamenii erau organizaţi pe rânduri pentru a–i putea înlocui pe cei din faţă nu doar dacă mureau sau erau răniţi, ci, în principal, pentru a le putea da câte o pauză şi pentru a putea lua pauză la rândul lor. În funcţie de împrejurări, într–o luptă plănuită, un om nu putea lupta mai mult de zece minute pe oră. Acum, asemenea pinguinilor imperiali de la Polul Nord, se amestecau dintr–o parte în alta în zloata îngheţată.

Micul Fauconberg avusese dreptate. Santos Hall le ordonă arcaşilor să înainteze. Pământul era atât de tare, încât nu puteau lua nici măcar o bucăţică să o mănânce pentru a–i demonstra lui Dumnezeu că erau gata să fie îngropaţi în numele Lui. Acest lucru îi isteriză pe Izbăvitori, atât de îngroziţi erau de posibilitatea de a muri în păcat, deşi nu erau deloc îngroziţi de moartea în sine. Exasperat, Santos Hall trebui să trimită preoţi non–militanţi printre rânduri pentru a da dezlegări, lucru care dură zece minute. Un motiv de îngrijorare mai pragmatic era faptul că pământul era atât de tare, încât nu îşi puteau înfige săgeţile în el, pentru a le fi mai uşor să le folosească.

Odată calmaţi prin iertarea păcatelor de omisiune, arcaşii Izbăvitori înaintară pe poziţia de tragere. În acest timp, începură să le strige inamicilor:

— Baaaa! Baaaa! Baaaa! Baaaa!

Vântul îngheţat purtă strigătele lor peste cei trei sute cincizeci de metri care îi despărţeau.

— Astea sunt oi? întrebă Micul Fauconberg. De ce fac ca oile?

— Baaaa! Baaaa! Baaaa!

Strigătele se auzeau când mai tare, când mai încet, în ritmul vântului.

— Ne strigă că suntem miei duşi la tăiere, zise Conn.

— Asta strigă? întrebă Fauconberg. Dă–le oamenilor rămurele de mentă şi, când ne întâlnim, o să le vârâm în dos.

— Vrei să spui în dosuri, Fauconberg? zise unul dintre cavalerii din spatele lui.

— Tacă–ţi fleanca, Rutland, sau o să mă folosesc de tine să le arăt oamenilor cum se face.

Stârni multe râsete.

— Dacă e să îmi vâri ceva în dos, spuse Rutland, aş prefera să fie un ardei iute. S–ar putea să mă încălzească pe vântul asta nenorocit.

Apoi începu şi, în câteva secunde, prima fază a luptei fu pierdută. Vântul bătea împotriva lor cu asemenea putere, încât săgeţile elveţiene pierdeau patruzeci şi cinci de metri din distanţă și cele ale inamicilor câştigau în plus tot atât. Ar fi putut la fel de bine să se lupte cu vorbe urâte. Nu prea avea importanţă că îi orbea zloata groasă şi că nu îşi puteau vedea adversarii, ba îi întrezăreau, ba erau complet ascunşi de amestecul de zăpadă şi ploaie îngheţată, căci orice făceau era un eşec. Dar primele săgeţi ale Izbăvitorilor nu mai cădeau din cer, ci erau purtate de vânt cu furie şi implântate direct în genunchi, piepturi, guri şi nasuri, cu o asemenea viteză încât nici otelul de cea mai bună calitate nu i–ar fi putut apăra în faţa atacului. Săgetat în ureche, Rutland nu se mai preocupa din cauza frigului.

Zece mii de arcaşi Izbăvitori trăgeau, cu un randament mai mic decât în mod normal, de aproximativ şapte săgeţi pe minut din cauza pământului tare. Cele treizeci şi două de mii de elveţieni de pe versantul abrupt erau lovite de aproape şaptezeci de mii de săgeţi pe minut, fiecare cântărind cam o sută de grame şi, având vântul în spate, înaintând cu aproape o sută de metri pe secundă. Nu se întorcea nimic către Izbăvitori care să îi sperie sau să îi rănească. După douăzeci de minute, peste un milion de săgeţi aterizară într–un spaţiu lat de o jumătate de milă şi lung de zece metri. Per total, o sută cincizeci şi opt de tone de ploaie cumplită tăbărând peste oameni, niciunul neavând scuturi şi peste jumătate din ei având doar o jachetă groasă cu discuri metalice pe post de armură. Ar fi fost o debandadă să se retragă din bătaia săgeţilor – o armată nu poate pur şi simplu să întoarcă spatele şi să plece –, să rămână pe loc era imposibil, iar înaintarea ar fi însemnat, probabil, înfrângere.

— Trebuie să atacăm! strigă Fauconberg peste huruitul hidos al fierului pe oţel.

PINGAPINGAPINGAPINGAPINGAPINGAPINGA PING! Agitaţia se învălmăşea cu strigătele de durere şi urletele vâjâitoare ale sergenţilor care încercau să–şi împiedice oamenii să fugă. Puţini

sunt cei care mor uşor sau repede pe un câmp de luptă.

Şocat şi mai mult *uimit* de eşecul planului său isteţ şi bine executat, Conn se uită la Fauconberg.

— Da, de acord.

În ciuda propriei voinţe, Fauconberg, în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, arţăgos şi dispreţuitor ca orice mercenar cu treizeci de ani de activitate în spate, fu impresionat de Conn: *Nu–i rău, fiule, pe o furtună de rahat ca asta.*

Câţi dintre noi au parte de un moment de glorie? Sosirea momentului care reprezintă tot ceea ce ai fost menit să faci, tot ceea ce ai devenit; marele eveniment care te deconectează şi strigă: „Asta este pentru tine”. Cu planurile minuţios elaborate ruinate acum de vânt, Conn Materazzi se reculese şi se aprinse. Dădu ordin să se avanseze, iar tonul lui puternic şi convingător fu înţeles de fiecare dintre sergenţi, pe măsură ce ecoul ajungea printre rânduri. Marea armată lovită de vijelia ascuţită înaintă pentru a ţine piept. Patru sute de metri puteau fi parcurşi de o armată înaintând cu grijă să îşi păstreze formaţia în trei minute care păreau o veşnicie sub ploaia de săgeţi lovind în picioare, genunchi, guri şi găuri. Dar acum urgia săgeţilor trebuia să se sfârşească pentru că elveţienii strângeau rândurile. Arcaşii Izbăvitori trebuiră să plece şi să se retragă în spatele infanteriei, care stătea nemişcată şi care acum trebuia să blocheze drumul armatei elveţiene în formaţie compactă. Săgeţile încetară să mai cadă asemenea unei vijelii potolite brusc. Dar vântul se înteţi pe măsură ce avansau, iar zloata era tot mai orbitoare. Pe măsură ce ambele tabere înaintară spre mijlocul furtunii, vizibilitatea redusă şi confuzia creată de mişcarea atâtor oameni, atât de repede, duse la întâlnirea dintre partea stângă a liniei de atac a lui Conn şi partea dreaptă a armatei Izbăvitorilor. Observând problema, soldaţii şi sergenţii din fiecare tabără aduseră rezerve pentru a îngrădi marginile şi a–şi împiedica adversarii să se apropie din lateral pentru a–i surprinde din spate. Dar aceste mişcări pe contră tăiară în diagonală linia de luptă, care începu să se rotească încet în sens invers acelor de ceasornic.

La înălţimea sa de aproape un metru nouăzeci şi cinci, în armura care costa cam cât un conac întreg, Conn era în centrul atenţiei tuturor observatorilor, ai Axei şi ai Izbăvitorilor deopotrivă. Ţintaşii de elită ai Izbăvitorilor, unii dintre ei ascunşi

în copacii care mărgineau câmpul de luptă, traseră spre el în repetate rânduri, dar chiar şi când reuşeau să îşi lovească ţinta, se dovedi că strălucitorul costum de lumini făcea toţi banii. Săgeţile cădeau inofensive în timp ce el venea din spate, strigând. Asemenea unei insecte elegante şi înalte, în nuanţe argintii şi aurii, Conn înjunghia, sfărâma şi îşi lovea adversarii, a căror armură părea să o despice ca şi cum ar fi fost din tablă. Erau puţine săbii – Conn prefera toporul de luptă în asemenea circumstanţe, când oamenii încercau să ajungă unul la altul având abia câte o jumătate de metru distanţă într–o parte şi în alta.

Toporul era arma de bătăuş folosită de gentlemeni. Lungă de un metru şi douăzeci de centimetri, servea drept ciocan, secure, spadă şi suliţă. Dintre toate armele mortale era cea mai cinstită, căci oricine ştia la ce se foloseşte doar uitându–se la ea. Poeţii puteau să laude săbiile magice şi suliţele sfinte, dar niciunul dintre ei nu folosise vreodată un topor pentru a simboliza ceva: era făcut pentru a sfărâma şi despica şi nu pretindea să fie altceva.

Vreme de câte zece minute legate, Conn îi lovea mortal pe toţi cei care îi ieşeau în cale: brutalitatea nu fusese niciodată mai graţioasă, ruperea oaselor mai dibace, sfâşierea şi sfărâmarea cărnii mai degajate; cu cât ajungea mai departe, cu atât inima îi devenea mai puternică, muşchii şi tendoanele se legau mai bine în această aptitudine urâtă şi violenţă frumoasă. La câteva sute de metri depărtare, ascuns în linişte în copaci, Cale îl urmărea pe Conn luptând ca un înger şi îl invidia pentru forţa lui. Dar îl şi admira. Era un adevărat personaj înconjurat de sânge şi haos.

— Trebuie să plecăm, îi şopti Artemisia, cât de tare putea şopti cineva.

Ea stătea la baza copacului împreună cu doi soldaţi vânjoşi. Refuzase să urce împreună cu Cale.

— Ce s–a întâmplat? întrebă el. Îţi faci griji pentru unghiile tale?

— Culegătorii elveţieni vin să îi termine pe arcaşi. Nu vor şti cine eşti – este prea periculos. Trebuie să plecăm!

Cale coborî chiar înainte ca ea să termine de vorbit, respirând greu şi transpirând deloc sănătos. Se îndepărtară, dar nu foarte repede; erau prea multe tufe spinoase. Atenţi la dinţii–de–câine,

își croiră drum către o poieniță. La fel făcură şi alţii, la zece metri depărtare. Patru Izbăvitori, căutaţi de ţintaşi şi de Culegători. Nimeni nu făcu nimic. Nimeni nu mişcă. Ani de zile Bosco îl pusese la încercare pe Cale făcându–l să se confrunte cu ceva complet neaşteptat şi având la dispoziţie doar câteva secunde pentru a rezolva problema înainte de lovitura în ceafă care venea dacă nu reuşea să se încadreze în timp. Pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, pedeapsa nu era întotdeauna imediată; uneori lovitura venea la câteva ore, o zi sau chiar o săptămână mai târziu. Aceasta se întâmpla pentru a–l învăţa să evalueze lucrurile înainte de a acţiona, indiferent cât de aproape era pericolul. Patru Izbăvitori împotriva lor patru. Artemisia nu avea să fie de folos – cele două gărzi ale ei erau utile, dar nu cele mai potrivite. El nici atât. Să întoarcă spatele şi să fugă? Nu printre spini. Să îi atace pe Izbăvitori? Nicio şansă. „Nu aştepta niciodată salvarea, obişnuia să spună Bosco, pentru că nu vine niciodată.” Dar atunci salvarea veni pentru Cale, sub forma celui mai mare blestem din viaţa Ini. Cei patru Izbăvitori îngenunchează; unul dintre ei – se pare liderul – izbucni în lacrimi.

— Ni s–a spus, zise el, bătându–se de trei ori în piept cu mari remuşcări, că Mâna Stângă a lui Dumnezeu va veghea asupra noastră. Dar nu am crezut. Iartă–mă.

Din fericire, Artemisia şi gărzile ei rămaseră nemişcaţi fără să trebuiască să li se spună. Cei patru Izbăvitori se uitară la Cale cu teamă şi iubire. Acesta ridică mâna şi desenă un cerc în aer.

Era semnul inelului, un gest permis doar papei. Iar acum, se părea, era îngăduit şi încarnării Mâniei lui Dumnezeu. Era ca şi cum ar fi deschis o uşă către lumea cealaltă şi prin ea ar fi intrat graţia eternă în inimile cele patru bărbaţi. Cale nu spuse nimic, dar le făcu semn din mână să plece, dăruindu–le şi un zâmbet binevoitor. Cu gurile căscate, loviţi de dragostea lui Dumnezeu, cei patru Izbăvitori se îndepărtară.

Odată plecaţi, Cale se întoarse către Artemisia.

— Poate pe viitor, spuse el, nu te vei mai grăbi să răspunzi.

— Ei te cred Dumnezeu? întrebă Artemisia uimită.

— Asta ar fi blasfemie. Cred că sunt încarnarea unui sentiment al lui Dumnezeu.

— Serios?

— Dezamăgirea. Şi mânia, în caz că te întrebai.

— Sunt două sentimente.

— Credeam că nu te mai grăbeşti să răspunzi.

— *Eu* nu cred că eşti încarnarea a nimic din toate astea. Cred că eşti doar un băieţel îngrozitor.

— Un băieţel îngrozitor care tocmai ţi–a salvat viaţa.

— Din ce cauză e mânios Dumnezeul tău?

— Nu este Dumnezeul meu. Este mânios şi dezamăgit pentru că l–a trimis oamenilor pe unicul său fiu şi aceştia l–au spânzurat.

— E de înţeles, presupun.

Pe câmpul de luptă se apropia următoarea criză, dar de data aceasta pentru Izbăvitori. Între violenţa îndârjită cu care Conn mâna armata elveţiană şi pe aliaţii acesteia, trecând printre rândurile de soldaţi, şi Fauconberg, aflat cu aproximativ cincizeci de metri mai în spate, dând dispoziţii şi repartizând, desemnând şi organizând lucrurile, linia Izbăvitorilor începu să se îndoaie şi să se răsucească din ce în ce mai repede în sens invers acelor de ceasornic, astfel că linia din faţă se mişca oblic de–a lungul câmpului de luptă. Dar nu cedară, deşi erau aproape să o facă. Nu încă, însă, fără cei zece mii de Izbăvitori care nu mai apăruseră, era doar o chestiune de timp. Ce se alesese de Izbăvitorii pierduţi? Erau tot rătăciţi. Nu cu mult, câteva mile doar, dar câmpul de luptă era de mărimea a patru terenuri mai mari folosite de localnici pentru cultivarea grâului. Şi vântul hidos care lucrase minunat în favoarea Izbăvitorilor mai devreme se întorsese acum împotriva lor. Ordinele şi strigătele de agonie, mânie şi efort provocau o larmă mare. La doar câteva mile distanţă, Izbăvitorii rătăciţi s–ar fi luat, în mod normal, după zgomot şi aşa se şi întâmplă. Dar vântul duse zgomotul către est şi, urmărind sunetul, se îndepărtară şi mai mult de locul luptei, în loc să se apropie. Acum linia de luptă fusese rotită, iar Izbăvitorii erau împinşi către pădure, unde copacii plantaţi foarte des şi tufele spinoase formau o barieră prin care numai primele câteva sute de oameni puteau să scape. Pentru restul ar fi putut, la fel de bine, să fie un zid de cărămidă.

Dar bătăliile mai şi expiră, nu doar inspiră. În cel de–al şaselea ceas al luptei, ceva începu să pălească de partea elveţienilor şi să răsară de partea Izbăvitorilor. În continua circulaţie a combatanţilor, nimeni nu ar trebui să lupte mai mult

de o jumătate de oră. Dar schimbarea distruge ritmul laturii care luptă bine şi aduce, probabil, un nou avânt celor care nu se descurcă la fel. Conn luptase prea mult timp; la insistenţele lui Fauconberg acceptă o pauză prelungită, ceva de băut şi nişte mâncare. Conn îşi scoase coiful şi, pentru a putea bea, dădu jos şi apărătoarea de metal din jurul gâtului. Cei trei prieteni din jurul lui, Cosmo Materazzi, Otis Manfredi şi Valentine Sforza, făcură la fel. Legenda care urmă avea să spună că ţintaşii Izbăvitori ascunşi în copaci aşteptaseră acest moment timp de patru ore. Dar legendele sunt adesea înşelătoare sau doar parţial adevărate. Nu fu vorba de niciun asasin viclean în ceea ce i se întâmplă lui Conn, fu vorba doar de ghinion, o rafală de săgeţi rătăcite, nici măcar zece la număr. Dar trei dintre ele îl loviră pe Cosmo drept în faţă, una îl lovi pe Otis în gât şi alta pe Valentine în ceafă. Prietenii de o viaţă se stinseră într–un minut.

Dacă până atunci Conn strălucise, acum scăpăra. Furia îi înteţi talentul şi îl canaliză spre a sfâşia, lovi, strivi şi mutila, astfel încât pe acolo pe unde trecea el, linia Izbăvitorilor se destrăma şi transmitea mesajul oboselii, ca o magie menită să slăbească, printre rândurile de soldaţi, care acum îşi pierdură ritmul a doua oară şi începură din nou să dea greş, retrăgându–se către pădure şi spre o înfrângere ucigătoare.

Apoi, disperaţi şi înspăimântaţi, cei zece mii de Izbăvitori dispăruţi, aflaţi sub comanda Sfântului Conducător Jude Stylites, dădură peste locul bătăliei aproape pierdute şi se treziră, ca şi când ar fi avut la dispoziţie cele mai inteligente şi viclene mijloace, nu doar pe câmpul de luptă, ci exact în locul cel mai potrivit pentru a salva situaţia. Ceea ce încercase foarte inteligent să facă Stylites fusese să se apropie din spate de Izbăvitorii care luptaseră toată ziua, până în punctul unde oamenii lui puteau fi folosiţi drept înlocuitori pentru cei extenuaţi. În schimb, şirul de accidente şi mişcarea în sens invers acelor de ceasornic a liniei de luptă îi aduseseră în mijlocul liniilor elveţiene, forţându–le să se îndoaie în formă de L, pentru a împiedica să fie atacate din spate. Acum presiunea era de partea elveţienilor şi, încet, Izbăvitorii începură să se depărteze de linia copacilor şi de certitudinea înfrângerii.

Apoi, după–amiaza târziu, după ce forţa care controlează un câmp de luptă înclină întâi cu o parte, apoi cu alta, linia elveţiană cedă – un om alunecă, probabil, şi îi trase după el pe

ceilalţi, unul după altul. Poate că un Izbăvitor, cu o ultimă izbucnire de forţă, se împinse prin această spărtură şi alţii, văzând locul deschis, îl urmară – şi aşa se ajunse de la o alunecare la pierderea unei bătălii, a războiului, a ţării, a milioane de vieţi omeneşti. Sau poate că sosirea derutantă a rezervei Izbăvitorilor fusese, pur şi simplu, prea mult pentru elveţienii obosiţi şi că, din momentul în care ajunseră exact în punctul slab al Axei, soarta fu decisă.

Oricare ar fi fost cauza, în câteva minute linia Axei se prăbuşi şi cei puţini care fugiră se transformară în cei mulţi şi văzându–i fugind, cei mulţi se transformară în majoritate. Asemenea unei clădiri mari ale cărei fundaţii fuseseră demolate încet sub pământ, colapsul a fost mare şi brusc. Faţă în faţă, armură lângă armură, cot la cot, nu e uşor să ucizi un inamic. Poate că doar trei sau patru mii muriră în cele şapte ore care precedară colapsul. Dar acum începu adevăratul măcel.

20

Elveţienii şi aliaţii lor aveau doar două linii de evadare: în sus, pe versant, pe partea din care fuseseră atacaţi, sau înapoi în jos, pe versantul noroios către o pajişte din meandrele unui râu nu mai lat de trei metri, dar care curgea rapid, umflat fiind de ploile de munte. Pârâul glorificat putea la fel de bine să fie Mississippi. Oamenii în armuri săreau în valuri şi erau traşi la fund sub propria greutate. Soldaţii de rând, extenuaţi, în jachete vătuite, se chinuiau să treacă râul, încurcându–se unul pe altul. Alunecând şi căzând, observară că apa se îmbiba în amestecul pictat manual de bumbac şi discuri de metal, care apoi îi trăgea şi pe ei la fund. Între timp, Izbăvitorii erau pe urmele lor, tăind, sfâşiind şi ucigând. Cei cu care luptaseră toată ziua şi pe care nu putuseră să–i rănească erau acum mai uşor de ucis decât vitele la abator. Din vârful versantului de doisprezece metri, arcaşii Izbăvitori formară o linie şi acum, invulnerabili, aruncau zece săgeţi pe minut către miile de oameni înghesuiţi în spaţiul nu cu mult mai mare decât un padoc, prinşi în capcană nu doar de râul imposibil de trecut, ci de toţi cei din jur, pe măsură ce cohorte de oameni panicaţi şi îngroziţi se alăturau mulţimii deja sufocante.

Cei care văzuseră ce se întâmpla şi căutau scăparea în altă

parte nu avură mai mare succes. Cei mai mulţi alergară în josul râului, îndreptându–se către podul din Glane, dar fură repede prinşi de infanteria călare a Izbăvitorilor. Înţelegând că nu aveau să reuşească să treacă, unii încercau să înoate. Dar acolo apele umflate erau şi mai adânci, iar ei se înecau cu miile. Realizând că nu exista scăpare dincolo de râu, cei care se întorceau erau măcelăriţi pe mal. Poate doar o mie să fi ajuns până la pod şi reuşiră să–l treacă în siguranţă. Ar fi murit îndată ce Izbăvitorii ar fi trecut podul, dar fură opriţi. Cineva prevăzător dăduse foc construcţiei de îndată ce–i zărise pe Izbăvitori venind. Fusese o decizie luată cu sânge–rece, căci o mie de oameni încă mai încercau să treacă podul când acesta începu să ardă. Cu flăcările în faţă şi Izbăvitorii în spate, oamenii îngroziţi nu avură altă soluţie decât să încerce, fără succes, să înoate pe partea cealaltă, prin cel mai adânc loc al râului. S–a spus că unii au supravieţuit din cauza numărului mare de cadavre adunate pe fundul apei, atât de multe încât puteai trece în picioare peste ele.

Alte câteva mii o luaseră la fugă în sus pe deal, spre punctul de unde porniseră ziua, scăpând pe drum de armură. Izbăvitorii călare îi urmăriră – erau la fel de vulnerabili ca nişte băieţei. Acum cerul se înseninase şi răsări o lună foarte strălucitoare, care le luă şi micul ajutor oferit de întuneric. Când soarele răsări la ora şase, cadavrele erau peste tot, până la o distanţă de zece mile de la locul luptei şi pe o întindere de şase mile. Mai bine de o sută dintre feţele luminate fură prinse, dar nu pentru răscumpărare sau ca să fie ţinute ca ostatici utili. Santos Hall află mai întâi cine erau oamenii cu pricina şi ce putere deţinea fiecare şi apoi îi execută. Pentru a doua oară în mai puţin de un an, Izbăvitorii distruseră o clasă conducătoare într–o singură zi şi terminară mare parte din ceea ce începuseră pentru distrugerea familiei Materazzi la Silbury Hill. Dar Conn supravieţui, chiar dacă Fauconberg trebuise practic să îl tragă sus pe un cal pentru a fugi.

— Nu mai poţi face nimic, decât să supravieţuieşti, îi strigase bătrânul. Supravieţuirea este cea mai bună răzbunare.

Eroii mor şi eroii eşuează, de cele mai multe ori. Cel mai întunecat moment nu este înaintea zorilor şi nici nu există o rază de lumină în spatele fiecărui nor. Viaţa nu este o loterie: la o loterie, în cele din urmă, se alege un câştigător. Dar mai e şi

faptul că în nicio situaţie lipsa de veşti nu e la fel de bună sau de rea cum pare la început. În acest caz, înfrângerea hidoasă de la Bex a avut o rază de lumină şi chiar mai mult decât atât. Ce fel de dezastru fusese – iar pentru cei implicaţi cu siguranţă fusese un dezastru – depindea foarte mult de cine erai tu. Pentru Artemisia Halicarnassus şi Thomas Cale lucrurile se sfârşiră destul de bine.

După şaisprezece ore devenise clar că supravieţuiseră numai vreo două mii de oameni din armata elveţiană şi a aliaţilor ei, din care jumătate reuşiră să treacă podul din Glane înainte să fie ars. Dar supravieţuitorii erau departe de a se afla în siguranţă – majoritatea neînarmaţi şi fără armuri, erau la mare distanţă de protecţia oferită de trecătoarea Schallenberg, aflată la optzeci de mile depărtare. Podul incendiat îi încetini pe următorii lor, dar nu îi opri. În câteva ore, Izbăvitorii trecură râul şi intenţionau să termine ceea ce începuseră.

Dar Artemisia mizase exact pe acest fel de acţiuni ale defensivei. Sporind numărul propriei miliţii de gherilă formate din trei sute de oameni cu puţinii supravieţuitori care mai erau capabili să lupte mai puţin de două sute –, ea îşi împărţi forţele cu Cale, care declarase sus şi tare că nu se aştepta să primească ordine, ci avea de gând să acţioneze după cum credea de cuviinţă; ea declarase la fel de sus şi de tare faptul că nu avea să permită aşa ceva.

— Fă cum îţi spun sau te poţi căra înapoi la Leeds! Ştiu ce fac şi aceştia sunt oamenii mei.

Cale se gândi.

— Nu e nevoie să foloseşti un limbaj atât de urât, spuse el în cele din urmă.

Terenul dintre Bex şi trecătoarea Schallenberg continua să urce, iar drumurile treceau prin păduri şi peste dealuri mici. Din aceste poziţii, mereu retrăgându–se încet şi evitând lupta directă, Artemisia îi năpăstui pe Izbăvitori pe măsură ce aceştia începeau să–i prindă pe elveţienii extenuaţi şi adesea răniţi cu salve de săgeţi şi ţintaşi, într–un foc continuu. Deşi sacrificiul şi martiriul erau căutate în general cu mare entuziasm de Izbăvitori, până şi ei aveau o plăcere limitată de a fi loviţi de cineva pe care nu–l puteau vedea, în timp ce căutau rămăşiţele ogârjite ale unei armate înfrânte. Se retraseră şi se mulţumiră să omoare doar eventualii rătăciţi. Pe scurt, îşi pierdură

entuziasmul pentru asta atunci când Artemisia începu să pună capcane, folosind oameni plasaţi strategic, prefăcându–se răniţi, în locuri în care Izbăvitorii puteau fi cu uşurinţă prinşi în ambuscadă. În următoarele două zile, aproape o mie cinci sute de oameni se întoarseră în siguranţă la trecătoarea Schallenberg. Printre ei se numărau Conn Materazzi şi Micul Fauconberg.

21

Urmările oricărui dezastru presupun, de obicei, două lucruri: mai întâi, persoana responsabilă pentru dezastru trebuie identificată, făcută de ruşine şi pedepsită în cel mai elaborat mod cu putinţă; apoi, deşi este mai puţin important, este de dorit să se găsească cineva care a demonstrat, prin curajul personal, inteligenţă şi aptitudini, că îngrozitorul dezastru putea şi ar fi trebuit să fie evitat. În cazul nenorocirii de la Bex, nu era deloc lipsit de importanţă faptul că nu exista niciun vinovat şi niciun erou excepţional. Deja, prin virtutea vastei sale experienţe în triumf şi dezastru, Micul Fauconberg era vigilent faţă de posibilitatea pedepsirii şi la aproximativ trei zile de la întoarcerea nefericitelor rămăşiţe ale armatei elveţiene în Leeds–ul spaniol, acesta realiză încotro mergeau lucrurile şi îi trimise un mesaj lui Conn Materazzi, sfătuindu–i să dispară. Îşi urmă propriul sfat şi, până la căderea nopţii, era deja în drum spre o trecătoare mai puţin cunoscută prin munţi, pe care o căutase în acest scop imediat după ce fusese numit în funcţie.

Dar Conn fusese deja arestat şi acuzat de abuz de putere şi lipsă de străduinţă. Pe scurt, fu învinuit că nu câştigase bătălia, o infracţiune de care se făcea, fără îndoială, vinovat. Furia Regelui şi a oamenilor nu permise să treacă prea mult timp şi procesul lui Conn fu programat să aibă loc în Sala Comună, miercurea următoare. În timp ce Conn era acuzat fără temei, Cale se trezi lăudat tot fără temei, spre marea furie a Artemisiei Halicarnassus.

Toate meritele pentru salvarea eroică a celor rămaşi din armată, precum şi pentru conducerea acestora în siguranţă la trecătoarea Schallenberg îi fuseseră atribuite lui Cale: ideea ca singurul soldat care dăduse dovadă de curajul şi aptitudinile necesare să fi fost o femeie nu era doar inacceptabilă, ci şi

imposibil de conceput.

— Nu are rost să dai vina pe mine, spuse Cale.

— De ce nu?

Era greu să răspundă la această întrebare. Îi înţelegea perfect mânia, dar, aşa cum remarcase fără înţelepciune, pur şi simplu aşa stăteau lucrurile.

— Nu are rost să te tot plângi.

— Retrage–ţi cuvintele!

— Prea bine. Vei face o mare diferenţă continuând să te plângi.

— Nu mă plâng. Merit să mi se recunoască strădania.

— Sunt de acord. Se cuvine să ţi se atribuie meritele în salvarea a o mie cinci sute de oameni. Absolut.

— Ce vrei să spui?

— Nu *vreau să spun* nimic.

— Ba da. Unde baţi?

— Bine. Meritul salvării a o mie cinci sute de oameni este al tău. Ei mi–l atribuie mie, iar eu nu merit, dar ceea ce spun ei, de fapt, este că oricine ar fi responsabil de asta – în cazul de faţă tu – i–ar fi învins pe Izbăvitori.

— Şi vrei să spui că nu aş fi putut?

— Da.

— De unde ştii?

— Conn a făcut totul ca la carte. Nu ai fi putut face nimic mai mult decât el.

— Şi asta este, cu siguranţă, o dovadă suficientă. Nimeni nu ar fi putut face mai mult decât tine.

— Nu am spus asta.

— Nu a fost nevoie s–o spui.

Te admir.

— Nu la fel de mult cât te admiri pe tine însuţi.

— Îmi ceri prea mult, spuse el zâmbind.

— Văd foarte bine cum eşti, nu–ţi face griji. Nu glumeşti, ştiu.

— Ai fi putut conduce bătălia aceasta de o sută de ori şi Conn ar fi câştigat de cincizeci de ori. Oamenii strigă că oricine a salvat o mie cinci sute – adică tu – ar fi câştigat bătălia. Astea sunt merite care nu ţi se cuvin, chiar dacă i–au fost atribuite cuiva care le merită şi mai puţin.

— Adică tu, vrei să spui?

— Da.

— Spune–o.

— Nu mi se cuvin meritele. Ţi se cuvin ţie.

Ea nu spuse nimic o clipă.

Între timp, o nouă acuză fu adăugată celor deja imputate lui Conn: aceea că, într–un mod laş şi fricos, ar fi dat foc podului din Glane şi, pentru a–şi salva propria piele de trădător, ar fi condamnat mii de oameni să moară în mâinile Izbăvitorilor. Dintre toate învinuirile, aceasta era cea mai gravă. Dar şi cea mai nedreaptă. Conn se afla la peste cinci mile depărtare de pod, deci nu ar fi avut cum să îi dea foc. Dar chiar dacă ar fi fost aşa, fusese un act necesar. Cei izolaţi, omorâţi pe malul stâng, ar fi reuşit să treacă podul şi ar fi supravieţuit, doar pentru ca mai apoi să fie urmăriţi şi ucişi atunci când Izbăvitorii ar fi trecut pe malul drept în urma lor. Cei aflaţi deja pe malul drept supravieţuiseră doar pentru că cineva luase dificila decizie de a da foc podului. Cel care pornise incendiul, ascuns în spatele unui coif abandonat, fusese Thomas Cale.

Probabil că despre niciun subiect istoric nu s–a scris atât de minuţios ca despre ridicarea celui de–al Cincilea Reich sub conducerea lui Alois Huttler. Era evidentă lipsa unei explicaţii a felului în care un om fără prea multă educaţie, inteligenţă şi mai puţină şi lipsit de orice talent, cu excepţia unor discursuri agitate şi încurajatoare despre destinul manifest al ţării sale de a conduce lumea, reuşi mai bine decât oricine altcineva în istorie să atingă acest scop. Nimeni nu ştie cum a izbutit să treacă de la întemniţarea pentru cerşetorie agresivă la conducerea vieţilor a milioane de persoane răspândite pe teritorii vaste şi la distrugerea lumii la o scară nemaivăzută în istoria omenirii. Niciun istoric nu va trece în concluzia vreunei cărţi faptul că nu există nicio explicaţie pentru faptele descrise. În cazul lui Alois, nu există. Pur şi simplu s–a întâmplat, iar acesta avea să fie singurul motiv dezvăluit vreodată. Este mult mai uşor să explici într–un mod satisfăcător cum, la sfârşitul săptămânii care a urmat dezastrului de la Bex, Thomas Cale, un băiat nebun, devenise al doilea cel mai important comandant militar în Alianţa Elveţiană.

Datorită nou–găsitului său statut de erou, fusese invitat să participe la conferinţă pentru a discuta ce era de făcut, acum că Izbăvitorii înconjuraseră Elveţia din spate şi nu trebuiau decât să treacă fluviul Mississippi pentru a sfărâma Leeds–ul spaniol ca

într–un cleşte. Nu mai rămăsese nicio armată care să îi oprească şi nimeni în viaţă care să o conducă. Se ţinură numeroase discursuri indignate, menite a demonstra că vorbitorii nu fuseseră niciodată în favoarea atacării Izbăvitorilor într–o manieră atât de dezastruoasă, deşi nu existau dovezi solide care să le sprijine spusele. Singura persoană care se împotrivise clar acţiunii, Artemisia, nu fu menţionată, deşi i se permisese accesul la conferinţă, fără tevatură.

Înainte ca ea să participe, Vipond încercase să o instruiască, la fel şi pe Cale.

— Orice ai spune la conferinţă, nu cumva să spui: „V–am spus eu”, înţelegi?

— De ce n–aş face–o? întrebase Artemisia.

— Nu o va spune, zisese Cale.

— Ba o voi face.

Cale îi aruncase o privire.

— Nu o va face.

Nu era un ordin, nici măcar o cerere. Era, într–adevăr, greu de spus ce anume era expunerea unui fapt inevitabil, probabil. Oftând, ea acceptase sfatul fără prea multă graţie.

În cadrul conferinţei, Cale insistă să nu declare nimic la început pentru a lăsa acuzaţiile şi forţările de mână să se lanseze suficient de mult timp pentru a demoraliza pe toată lumea din încăpere. Apoi începură lamentările.

— Cât timp mai avem până vin? întrebă Regele.

Un Lider Suprem morocănos al Forţelor Aliate fu cel care–i răspunse:

— Le va lua toată vara să construiască ambarcaţiunile necesare pentru a trece fluviul Mississippi. Inundaţiile de toamnă vor face apele înşelătoare, iar îngheţul iernii şi mai şi. Vor veni spre sfârşitul primăverii viitoare.

— Putem reconstrui armata în şapte luni şi să îi ţinem dincolo de fluviu? întrebă Regele.

Era o întrebare pe care Cale o aştepta.

— Nu, nu se poate, Majestatea Voastră, spuse el, ridicându–se.

Slab şi palid în sutana lui neagră, elegantă (se simţea confortabil în aceste haine după toţi anii în care le purtase, deşi croitorul său îi făcea modele mai sofisticate, din cea mai moale lână de Sertsey), Cale arăta parcă desprins dintr–o poveste cu

zâne, menită să înfricoşeze copiii inteligenţi. Regele, jignit, se întoarse în lateral şi primi, în şoaptă, explicaţii despre cine era respectivul şi despre statutul lui (nemeritat) de erou.

— Înţeleg că eşti un Izbăvitor.

— Am fost crescut astfel, spuse Cale. Dar nu am fost niciodată unul de–ai lor.

Urmară alte şoapte la urechea Regelui.

— E adevărat că ai fost comandantul unei armate de Izbăvitori?

— Da.

— Mi se pare greu de crezut eşti foarte tânăr.

— Sunt o persoană remarcabilă, Majestatea Voastră.

— Chiar aşa?

— Da. Am distrus Poporanii şi după aceea m–am întors la Chartres şi am distrus armata Laconicilor la Golan. Nimeni nu mă putea egala nici înainte de Bex. Acum chiar sunt singurul.

— Eşti foarte lăudăros.

— Nu mă laud, Majestatea Voastră, vă spun pur şi simplu adevărul.

— Vrei să spui că îi poţi ţine pe Izbăvitori dincolo de Mississippi?

— Nu. Asta nu se poate face. Nu i–aţi fi putut opri acolo nici măcar cu ajutorul unei armate, ceea ce acum oricum nu mai aveţi.

Spusele lui declanşară proteste: că şi aliaţii aveau să adune mii de oameni care să se alăture cauzei, că puteai să le iei pământul, dar nu le puteai lua niciodată libertatea, că oamenii aveau să se lupte cu ei în păduri, pe câmpii şi pe străzi, că nu aveau să cedeze în veci şi aşa mai departe. Zog, mult mai sobru decât fusese cu doar o săptămână înainte, le făcu semn să înceteze.

— Adică spui că trebuie să pierdem?

— Spun că puteţi câştiga.

— Fără armată?

— Vă dau eu o armată nouă.

— Foarte generos din partea ta.

— Generozitatea nu are nimic de–a face cu asta.

— Cum poţi face aşa ceva?

— Dacă mă primiţi mâine între patru ochi, vă voi arăta.

Se spune că un om care înşală încrederea celorlalţi îşi capătă

renumele nu prin câştigarea încrederii celor pe care îi păcăleşte, ci dându–le acestora o parte din propria încredere. Adevărul era foarte simplu: erau, practic, pierduţi şi acum o persoană pretindea că îi putea readuce pe drumul cel bun. În asemenea împrejurări, lipsa de plauzibilitate era un semn în favoarea lui: numai ceva incredibil de ciudat îi putea salva.

*

La Bex, Izbăvitorii aveau îngrozitoarea sarcină de a îngropa cele treizeci de mii de cadavre. Era la o săptămână după lupta propriu–zisă şi cele două zile de frig crunt care urmaseră bătăliei făcuseră loc, aşa cum se întâmpla adesea în acea parte din lume, unei perioade calde. Leşurile care miroseau cel mai rău aparţineau soldaţilor care se stinseră în urma leziunilor interne cauzate de loviturile de topor. Sângele rămăsese înăuntru şi putrezise, iar când Izbăvitorii mutau cadavrele, acesta se revărsa pe nas şi pe gură. Apoi se încălzi şi mai mult şi hoiturile începură să se umfle atât de mult, încât armurile ieftine se despicau pe la nituri cu un pocnet asurzitor. Pe urmă, cadavrele se învineţeau, se înnegreau şi pielea se jupuia, iar cei care trebuiau să le ardă nu sperau să mai scape vreodată de mirosul pe care îl simţeau până în gât.

Majoritatea veştilor nu sunt atât de rele sau de bune cum par la prima vedere. Acest lucru era cu siguranţă adevărat în cazul victoriei Izbăvitorilor de la Bex. Generalul Izbăvitor Gil fu impresionat de talentul cu care Oficiul de Propagare a Credinţei reuşise să dea naştere contradicţiei pe care o presupunea lăudarea curajului, forţei şi sacrificiului armatei Izbăvitorilor, sugerând totodată că Dumnezeu se asigurase ca victoria să fie inevitabilă. Aşa cum ştia Gil de la numeroşii săi protejaţi care luptaseră la Bex, fusese un final cât se poate de strâns. Vestea proastă era că Thomas Cale fusese văzut de câţiva Izbăvitori, dar nu aflase despre asta suficient de repede cât să îi izoleze şi să împiedice răspândirea veştii.

— Spune–mi exact ce ai văzut, nimic în plus. Ai înţeles?

— Da, Generale Izbăvitor.

Hotărâse să îi întâlnească pe ţintaşii care dăduseră peste Cale în pădure, unul câte unul, începând cu sergentul.

— Continuă!

— Avea peste doi metri în înălţime şi o lumină strălucitoare pe chip. În jurul capului se vedea o aureolă de foc roşu, iar alături

de el se afla mama Izbăvitorului Spânzurat, îmbrăcată toată în albastru şi cu şapte stele pe frunte, vărsând lacrimi de tristeţe pentru cei morţi pentru glorie. Şi mai erau doi îngeri care trimiteau săgeţi de foc.

— Şi aveau şi ei aureole?

— Nu cred, Generale Izbăvitor.

Vreme de o jumătate de oră încercă să scoată informaţii de la sergent, dar unul care credea că Thomas Cale avea peste doi metri în înălţime, iar pe chip orice altceva în afară de suspiciune şi ură era clar că nu putea fi de prea mare ajutor. După ce interogă încă doi soldaţi din grup, ale căror poveşti se dovediră a fi şi mai ridicole, renunţă.

Se confrunta acum cu două întrebări. Era doar un exces de bucurie sfântă sau chiar îl văzuseră pe Cale? Şi dacă îl văzuseră, ce însemna asta? De ce stătea la pândă în pădure şi nu conducea trupele în luptă? Nu rezolva nici problema despre ce se întâmplase cu Thomas Cale după uciderea celor Doi Trevor. Gil sperase să fi murit din cauza rănilor cu siguranţă Trevorii trebuie să–l fi lovit măcar o dată înainte să îi ucidă. Se presupunea că erau cei mai buni criminali din Patru Cvartale, iar Cale era bolnav. Sau poate era mort, caz în care poveştile despre el apărând pe câmpul de luptă erau şi mai îngrijorătoare. Sau nu era aşa? Era mai bine să fie în viaţă şi lipsit de putere sau mort şi apărând înalt de doi metri, cu aureolă în jurul capului, făcând cine ştie ce ravagii printre credincioşii neglijenţi? Dacă toate acestea par a fi puţin credibile pentru un om cu adânci convingeri spirituale în Unica Credinţă Adevărată, nu trebuia ignorat faptul că Gil se schimba odată cu înaintarea în vârstă. Atât timp cât miracolele şi viziunile aveau de–a face cu oameni sau lucruri cu care el nu avusese contact direct, era gata să le accepte fără întrebări. Dar realitatea propriei experienţe cu Thomas Cale şi poveştile tot mai absurde despre el îi rămăseseră în gât. Îl ştia pe Cale de pe vremea când era doar un băieţel puturos, îl antrenase zi de zi sub instrucţiunile lui Bosco, îl văzuse el însuşi transpirat leoarcă de frică după o luptă, înainte ca acea lovitură în cap să îi dea talentul neegalat de nimeni. Era lucrarea lui Dumnezeu, spusese Bosco. Dar lui Gil îi era mult prea greu să îl vadă pe Cale drept ales al Domnului pentru a aduce sfârşitul tuturor lucrurilor. În sufletul lui, Gil îl vedea doar ca pe un băiat pe care nu–l plăcea. Ce nu realiza el

sau nu voia să realizeze era că un asemenea realism îi otrăvea credinţa. A nu crede în Cale însemna a nu crede în Bosco; a nu crede în Bosco însemna a nu crede în necesitatea sfârşitului lumii. A o recunoaşte însemna să pună sub semnul întrebării rolul său în aducerea acestuia. Era mai bine să nu se ajungă până acolo. Dar era mai uşor să nu o facă decât să nu o gândească.

Problema mai presantă era ce anume să îi spună lui Bosco, dacă avea să o facă. Dacă îi pomenea despre această flecăreală miraculoasă, avea cu siguranţă să se simtă inspirat. Dacă nu îi spunea şi afla singur, ar fi avut probleme. Hotărî să nu–şi asume riscul şi câteva ore mai târziu se afla în prezenţa Papei Bosco, prezentând concluzia raportului său despre neobişnuita apariţie a lui Thomas Cale.

— Îi crezi? întrebă Bosco după ce Gil termină.

Era complicat să răspundă. Trebuia să îşi învăluie răspunsul într–o îndoială gânditoare şi poate ar fi putut să influenţeze reacţia lui Bosco. Decise că era un test şi avu dreptate. Dar chiar şi să–i spună lui Bosco ceea ce dorea să audă era problematic. Prea mult entuziasm avea să îl facă suspicios, iar Gil se temea de ce se putea întâmpla dacă Bosco răcea şi mai mult relaţiile dintre ei.

— Sunt aproape sigur, Sfinţia Voastră, că Thomas Cale nu s–a înălţat cu aproape o jumătate de metru şi nici nu are faţa scăldată în lumină sfântă, dar cred că l–au văzut. Întrebarea este ce anume făcea acolo?

Bosco îl privi; la rândul lui, voia ca vechea încredere dintre ei să se întoarcă. Se simţea singur şi ciudat să fie singur în aducerea sfârşitului promis.

— Oricare crede el că ar fi scopul său are legătură cu Dumnezeu, indiferent dacă o ştie sau nu. Dar, deşi Dumnezeu nu l–a înălţat şi nu i–a binecuvântat faţa să îi lumineze pe cei credincioşi, nouă ne–a dat un semnal. Trebuie să atacăm Arnhemland acum, să nu mai aşteptăm încă un an, aşa cum ai propus tu. Şi trebuie să sporim viteza cu care trimitem oameni spre apus.

Întâlnirea privată cu Regele la care Cale participă a doua zi nu fu tocmai privată în sensul în care se aştepta sau spera. De fapt, suveranul nu era mai obişnuit cu acest concept decât Cale, care crescuse într–un dormitor cu sute de locuri. A fi de unul singur

era un păcat pentru Izbăvitori şi se poate să fi fost la fel şi pentru Rege, în toate privinţele care contau. Spre deosebire de Cale, nu părea să fie deranjat de acest lucru, deloc surprinzător, probabil, pentru un monarh care avea o persoană desemnată anume, cu o putere considerabilă, în funcţia de Păstrător al Scaunului Regelui, care să îi examineze excrementele în fiecare zi.

— Te aştepţi să ne dăm armata pe mâna unui băiat? întrebă Bose Ikard.

— Nu, spuse Cale. Păstraţi–vă armata! Faceţi ce vreţi cu ea! Eu voi crea o Armată după Model Nou.

— De unde? Nu mai sunt bărbaţi.

— Ba da, mai sunt.

— Unde?

— Ţăranii.

Toţi fură surprinşi; nu toţi râseră.

— Ţăranii noştri sunt sarea pământului, desigur. Dar nu sunt soldaţi.

— De unde ştiţi, Majestatea Voastră?

— Atenţie la maniere, îl preveni Bose Ikard. Se întâmplă să nu fii primul care a venit cu această idee. Acum douăzeci de ani, Contele Bechstein a înfiinţat o companie alcătuită din irlandezi şi bădărani şi i–a dus la luptă împotriva Falangei. Cred că unul sau doi din cei deştepţi care au dezertat în prima săptămână se poate să fi supravieţuit.

— Nu–mi pasă.

— Dar nouă ne pasă. Nu va funcţiona.

— Ba da. Şi vă arăt cum.

Şi cu asta trecu la planurile sale. Termină o oră mai târziu.

— Acesta este adevărul: e singura cale. Dacă dau greş, puteţi avea satisfacţia de a–i privi pe Izbăvitori cum mă prăjesc în piaţa centrală. Asta, dacă nu cumva încep cu dumneavoastră, domnule Cancelar. Se întoarse către Rege. Nu am nevoie decât de bani.

Poate că mai aveau doar câţiva soldaţi, dar bani aveau din plin. După măcelul din Bex, nimeni nu crezu, nici măcar Bose Ikard, că alternativa era capitularea. Era clar că Izbăvitorii nu cunoşteau noţiunea de a le permite inamicilor să abandoneze. Cale avea dreptate. Era singura cale.

— Poţi face asta în şapte luni? Pari foarte sigur.

— V–am spus, Majestatea Voastră. Sunt o persoană remarcabilă.

Dacă Thomas Cale nu era atât de încrezător pe cât pretindea a fi, nu era nici atât de disperat cum i se părea lui Ikard. Lucrase la Armata de Model Nou de când avea zece ani (sau nouă – nu era sigur asupra datei naşterii). De atunci, ori de câte ori avusese câteva minute, uneori doar o dată pe săptămână sau pe lună, desena o diagramă sau scria o notă despre ceva legat de obiceiurile de muncă şi diferitele tipuri de unelte pe care le foloseau ţăranii din jurul lui, ciocane şi îmblăcie, lopata mică ascuţită folosită de Poporeni în lupta de la Plasa Pungaşului. Chiar şi în cele mai rele zile de la Mânăstire, când Kevin Meatyard îl chinuia, îi urmărea pe batozari şi culegători muncind la câmp cu coasele şi sapele şi se întreba ce avea să se aleagă de ei şi de stilul lor de viaţă. Îşi făcu griji dacă avea să meargă sau nu atunci când lucrurile deveniră clare. Dar acum avea ocazia să lucreze şi la un plan de atac – unul care, probabil, avea să presupună îndreptarea către o trecătoare din munte cu cât mai mulţi bani posibil.

Zog era curios în privinţa lui Cale în acelaşi fel în care ar fi fost curios de o maimuţă care putea să scrie mai bine decât un om sau un câine extrem de elegant care dansează. El recunoscu faptul că băiatul era excepţional, dar nu ar fi zis niciodată că este mai mult decât o minunată monstruozitate a naturii.

— Mai povesteşte–mi, băiete dragă, despre cum ai înfrânt o întreagă armată de Laconici. Povesteşte–mi tot… Povesteşte–mi tot… totul… întreaga poveste.

Cale se gândea că i–ar fi putut cere, la fel de bine, să–i spună povestea unei furtuni. Era, desigur, pe punctul de a începe când fu întrerupt de Bose Ikard:

— Mă tem că Majestatea Voastră are o întâlnire importantă cu Ambasadorul Hansei.

— Oh. Poate altă dată, îi spuse lui Cale. Este foarte interesant.

Apoi ieşi. Cale avea şi el o întâlnire. În ziua următoare i se ceru să depună mărturie în procesul lui Conn Materazzi, căruia elveţienii îi dedicară aproape întreaga după–amiază. Întâlnirea avu loc pentru a–i clarifica lui Cale ce mărturie să depună.

— Eşti cel mai cunoscut trădător care a trăit vreodată!

Casa Malls putea găzdui fără probleme patru sute de oameni, aşezaţi pe băncile amplasate pe trei laturi. În acea zi erau opt

sute de persoane şi alte câteva mii aşteptau veştile afară. Pe cea de–a patra latură se afla banca judecătorului, ocupată de Judecătorul Popham, un om pe care te puteai bizui să dea verdictul corect. Lângă aceasta, puţin în lateral, se afla banca acuzaţilor, unde stătea, deloc impresionat, Conn Materazzi, privindu–l cu dispreţ pe procuror, Sir Edward Coke, cel care tocmai strigase la el.

— O puteţi spune, Sir Edward, răspunse Conn, dar nu o puteţi dovedi.

— Jur pe Dumnezeu să o fac! spuse Coke, care semăna cu un taur fără gât, mânios şi agresiv.

— Cum pledezi? întrebă Judecătorul Popham.

— Nevinovat.

— Ha! zbieră Coke. Eşti trădătorul absolut de pe faţa pământului!

Conn dădu uşor din mână, ca şi cum ar fi vrut să alunge o muscă.

— Unui gentleman nu–i stă bine să mă insulte în felul acesta. Deşi proastele dumneavoastră maniere mă liniştesc, sunt tot ce *puteţi* face.

— Înţeleg că te–am înfuriat.

— Deloc, spuse Conn. De ce aş fi furios? Nu am auzit încă niciun cuvânt împotriva mea care poate fi dovedit.

— Fauconberg nu a fugit peste munţi din cauză că ne–a trădat la Bex? Şi nu a plănuit acel laş care tărăgăna lucrurile să îl omoare şi pe Rege, şi pe copiii lui?

Inspiră cu zgomot, ca şi cum era prea mult.

— Aceşti sărmani bebeluşi care nu au făcut nimănui rău…

— Dacă Lordul Fauconberg este un trădător, nu înţeleg ce are asta de–a face cu mine.

— Tot ceea ce a făcut a fost ca urmare a instigării tale, viperă!

Aceste cuvinte iscară reacţii în mulţime. „TRĂDĂTORULE! CRIMINALULE! AŞA! AŞA! AŞA! MĂRTURISEŞTE! BEBELUŞII! SĂRMANII BEBELUŞI!” Popham îi lăsă pe oameni să se descarce. Conn trebuia să înţeleagă că refuzul de a juca rolul de pocăit abject, aşa cum i se spusese, nu îi aducea niciun beneficiu.

— Linişte în sală! strigă el.

Problema cu încercarea de a–l determina pe Conn să accepte respectivul rol fusese aceea că Popham ştia perfect că

sacrificarea unei capre presupunea ca animalul să ştie că era *ţapul ispăşitor,* indiferent ce spunea sau nu spunea.

Coke, de–acum roşu la faţă de furie, flutură o bucată de hârtie în aer.

— Aceasta este o scrisoare găsită ascunsă într–un sertar secret din casa renegatului Fauconberg. În ea acesta afirmă clar că maleficul Papă Bosco intenţiona să îi plătească şase sute de mii de dolari lui Conn Materazzi şi că avea să îi dea două sute de mii lui Fauconberg dacă îl ajută să piardă lupta. Flutură încă o dată hârtia şi apoi o apropie pentru a citi de pe ea cu o expresie a feţei ca şi cum cineva ar fi folosit epistola pe post de hârtie igienică. Scrie aici negru pe alb „Conn Materazzi nu m–ar lăsa niciodată singur". Se întoarse către aprod. Citeşte acel rând din nou. Surprins, aprodul se înroşi. Citeşte odată, omule! strigă Coke.

— „Conn Materazzi nu m–ar lăsa niciodată singur."

Coke se uită în sală dând din cap triumfător.

— RUŞINE! urlă mulţimea. RUŞINE! TRĂDĂTORULE!

Conn strigă acoperind zgomotul:

— Asta este… astea sunt toate dovezile pe care le puteţi aduce împotriva mea? O persoană mai suspicioasă decât mine ar putea spune că Sir Edward a recitat toate aceste nonsensuri atât de bine pentru că el a fost cel care le–a scris.

— Eşti un individ odios! Nu am cuvinte să descriu cât de veninoasă este trădarea ta.

— Într–adevăr, nu ai cuvinte, Sir Edward… ai spus acelaşi lucru de şase ori.

Coke se holbă, cu ochii pulsându–i de un spasm de furie.

— Eşti cel mai urât om în Elveţia!

— În ce priveşte această onoare, Sir Edward, nu este nicio diferenţă între mine şi dumneata.

Se auziră râsete dintr–o parte a sălii, dinspre cei care îl cunoşteau şi, deci, îl urau pe Coke.

— Dacă Fauconberg a fost un trădător, spuse Conn (deşi ştia că nu era aşa), n–am avut habar de aşa ceva. Am avut încredere în el în acelaşi fel în care Regele şi consilierii săi au avut încredere în el atunci când ei, nu eu, l–au numit mâna mea dreaptă.

— Eşti cel mai mare trădător care a existat vreodată.

— Ai mai spus asta, Sir Edward, dar unde este dovada? Legea

spune că trebuie să existe doi martori care să confirme trădarea. Nu aveţi nici măcar unul.

Coke zâmbi larg, irascibil, ceea ce–l făcu să semene cu o broască surâzătoare.

— Ai citit legea, Conn Materazzi, dar nu o înţelegi.

Popham îşi drese glasul:

— Legea despre care vorbeşti, care cerea doi martori în caz de trădare, a fost considerată incomodă. Luni s–a dat o altă lege care să o abroge.

Probabil prea emoţionat să le răspundă acuzatorilor săi, Conn uitase că verdictul era întotdeauna sigur. Iar dacă lucrurile stăteau aşa, acum îşi aduse aminte. Oricum era dărâmat.

— Nu ştiu cum concepeţi legile, spuse el încet.

— Noi nu *concepem* legea, Conn Materazzi, se lăudă Coke triumfător, noi *ştim* legea.

În următoarele două ore fură produse şi mai multe dovezi, pe măsură ce o şleahtă de mincinoşi, falsificatori, inventatori, actori şi înşelători fu chemată să depună mărturie despre remarcile trădătoare dinaintea luptei şi tactica trădătoare din timpul acesteia, care dovediră, dincolo de orice îndoială, faptul că Materazzi pierduse bătălia dinadins.

— Nu am văzut niciodată un asemenea caz, spuse Coke, şi sper că nici nu voi mai vedea.

În ultima oră trecură la cea de–a doua acuzaţie: aceea că el ar fi incendiat podul din Glane pentru a se salva cu preţul vieţii a mii de oameni de–ai săi. Fură chemaţi şase martori care jurară ca îl văzuseră, fără coif, incendiind podul. Cel de–al şaptelea martor era Thomas Cale. I se explicase clar că aprecierile pe care le câştigase făceau ca mărturia lui să fie în mod special valoroasă şi că era esenţial să spună judecătorului despre ce îl văzuse pe Conn făcând în timpul luptei, respectiv punând focul. Asta, dacă voia să îi convingă despre adevărata profunzime a devotamentului său faţă de interesele statului pe cei care încă oscilau dacă să–i dea bani pentru Armata lui de Model Nou.

— Numele.

— Thomas Cale.

— Puneţi mâna dreaptă pe Cartea Sfântă şi repetaţi după mine: Jur că ceea ce urmează să spun este adevărul, întregul adevăr şi numai adevărul.

— Aşa este.

— Trebuie să o spuneţi.

— Ce?

— Trebuie să repetaţi cuvintele.

Urmă o pauză.

— Jur că ceea ce urmează să spun este adevărul, întregul adevăr şi numai adevărul.

— Aşa să mă ajute Dumnezeu.

— Aşa să mă ajute Dumnezeu.

Spre sfârşit abia dacă se mai auzi.

Aşa cum repetaseră în ziua de dinainte, Coke îi puse lui Cale întrebările, iar acesta îi dădu răspunsurile ca şi cum erau un vrăjitor şi ursul său dresat, pasându–şi mingea de la unul la altul. Întrebările şi răspunsurile erau menite să demonstreze un singur lucru: acela că, aşa tânăr cum era, Thomas Cale era un soldat cu experienţă, versat în tactica de luptă a Izbăvitorilor. Fusese rugat, de asemenea, să relateze în detaliu acţiunile sale eroice şi ingenioase pentru salvarea vieţilor a o mie cinci sute de soldaţi elveţieni şi nobilii lor aliaţi, atât de groaznic trădaţi de Conn Materazzi.

— La un moment dat, domnule Cale, aţi observat lupta dintr–un copac aflat în pădurea din apropiere?

— Da.

— Poziţia pe care o aveaţi v–a permis o imagine completă asupra bătăliei?

— Nu ştiu dacă a fost completă, dar a fost mai bună decât orice altă poziţie.

Coke se holbă la Cale. Nu fusese răspunsul direct pe care îl conveniseră.

— De ce o persoană cu experienţa dumneavoastră nu a fost implicată direct în luptă?

— Am fost împiedicat să o fac.

— De către acuzat?

— Nu ştiu.

Coke se holbă din nou la el. Din nou, ursul nu returna mingea aşa cum fusese învăţat.

— Nu s–a întâmplat oare, spuse Coke, oferindu–i ocazia de a se îndrepta, ca Sir Harry Beauchamp, la instrucţiunile lui Conn Materazzi, să vă spună să nu vă implicaţi direct în luptă, sub ameninţarea cu moartea?

— Mi–a spus să stau deoparte sau să suport consecinţele, da.

Dar nu a pomenit niciun nume.

— Dar asta aţi înţeles?

Era prea mult. Până şi pentru Popham. Puteau mânări faptele, dar nu le puteau falsifica atât de evident.

— Sir Edward, realizez că vorbiţi din zel faţă de datoria dumneavoastră şi oroare faţă de faptele acuzatului, dar nu îl puteţi influenţa pe martor să repete zvonuri, mai ales când nu are ce repeta.

Lipsa gâtului la Coke părea să fie confirmată de obiceiul său de a–şi întoarce întregul corp pentru a se uita la cel care îi vorbea, ceea ce îl făcea să semene cu o statuie hidoasă. La o privire atentă, ar fi putut observa un mic muşchi zbătându–i–se la tâmpla dreaptă. „Dacă ar fi fost o bombă, îşi zise Hooke, urmărind totul din spatele sălii, ar fi pe cale să explodeze.”

— Cer scuze onoratei instanţe.

Se întoarse din nou către Cale, cu muşchiul încă tresăltând.

— Este adevărat că în lupta de la Silbury Hill i–aţi salvat viaţa acuzatului?

— Da.

— Dovadă clară, doamnelor şi domnilor juraţi, că martorul nu îi poartă gând rău. Este adevărat?

— Nu înţeleg.

— Serios?

— Nu.

— Îi purtaţi cumva gând rău acuzatului? întrebă Coke, muşchiul zbătându–i–se acum la tâmpla stângă.

— Nu.

— V–aţi pus în pericol propria viaţă când l–aţi salvat?

— Da.

— V–a mulţumit vreodată pentru acest act mai mult decât curajos?

— Ca să fiu sincer, nu–mi aduc aminte.

— Vă înfurie acest lucru?

— Nu.

— De ce nu, domnule Cale?! Cred că majoritatea dintre noi am fi înfuriaţi de o asemenea mizerabilă lipsă de recunoştinţă.

— Există un proverb despre nerecunoştinţa prinţilor, nu–i aşa?

— În această ţară nu am găsit prinţi care să fie nerecunoscători, dar cred asta despre Conn Materazzi.

— Ei bine, iată de ce nu m–am înfuriat. Mă aşteptam.

Pentru prima dată de când venise în instanţă, Cale îl privi direct pe Conn. Ceea ce se întâmplă între ei fu ciudat.

— Spuneţi–ne, vă rog, continuă Coke, care este punctul dumneavoastră de vedere despre felul în care a fost condusă lupta?

— Adică ce am văzut din copac sau bazat pe experienţa mea?

— Ambele, domnule Cale, ambele.

— Trecuseră deja trei ore bune din luptă, aş zice, poate mai mult. Balanţa părea că poate înclina în orice parte.

— L–aţi văzut pe acuzat pe câmpul de luptă?

— O vreme. De la distantă, însă.

— V–aţi format o opinie despre conducerea acelei lupte tragice bazându–vă pe *experienţa dumneavoastră considerabilă?* întrebă Coke întorcându–se din nou către juriu.

Urmă o pauză, ca şi cum Cale se gândea la ceva.

— Da.

Muşchii de pe fruntea lui Coke încetară să se mai zbată.

— Şi care ar fi acea opinie?

Dacă ar fi respectat jurământul depus, ceea ce nu intenţiona să facă, ar fi trebuit să spună că Materazzi manifestase un curaj personal şi tactic remarcabil. El însuşi nu ar fi putut face nimic mai mult decât el – sau măcar cât el. Luaţi aminte, ar fi putut adăuga că nu ar fi dus deloc acea luptă de la bun început. Dar nimeni nu voia să audă asta. Adevărul simplu – adevărul faptelor aşa cum erau, spre deosebire de adevărul şi numai adevărul era că Materazzi era un om mort. A–l apăra pentru că aşa era cinstit să faci era inutil şi zadarnic.

Cale chiar credea că era singura persoană care îl putea opri pe Bosco şi că, fără Armata sa de Model Nou, toţi cei din oraş, inclusiv el, aveau să moară în următoarele douăsprezece luni. Nu era doar inutil să îl apere pe Conn, era şi greşit. Aşa că îi fu greu să explice de ce nu–i dădea mâna să mintă direct pentru a asigura înfăptuirea unui lucru bun, în loc să bată câmpii şi să rişte. Realiză cât de stupid era ceea ce făcea şi, dacă ar fi avut câteva minute de gândire la dispoziţie, şi–ar fi demonstrat lui însuşi că gestul de a risca milioane de vieţi pentru a o salva pe cea a unui nenorocit cum era Conn Materazzi, oricât de admirabil s–ar fi purtat el la Bex, era imorală, malefică, greşită şi, mai rău decât toate astea, dăunătoare pentru propria persoană.

— A făcut toate lucrurile pe care orice comandant, într–o asemenea luptă, le–ar fi luat în considerare, având în vedere împrejurările. Deşi ar fi putut recurge şi la alte acţiuni.

— Acţiuni care ar fi fost mai eficiente, asta vreţi să spuneţi?

— Mai eficiente?

— Da... spuneţi că probabil ar fi putut să aleagă să se comporte altfel şi să câştige lupta.

Urmă o pauză.

— Aăă... da.

— Domnule Cale, îl întrerupse Judecătorul Popham. Am ajuns la miezul problemei aici. Spuneţi că, dacă acuzatul ar fi acţionat diferit, înfrângerea ar fi fost evitată şi am fi obţinut victoria?

— Pot spune asta cu siguranţă, zise Cale uşurat. Da. Dacă ar fi acţionat diferit, am fi putut câştiga bătălia.

— Vreau... Ceea ce dorea Coke era să obţină o afirmaţie clară, aşa cum fusese convenit, că Thomas Cale avea să afirme fără echivoc faptul că Materazzi pierduse dinadins bătălia. Popham îşi dădu seama, dintr–un oarecare motiv, că omul aflat la masa martorilor se răzgândise şi că, încercând să scoată o declaraţie despre vinovăţia lui Conn de la Cale, Coke nu făcea decât să înrăutăţească lucrurile. Existau mulţi alţii care să afirme că acesta pierduse deliberat şi că dăduse personal foc podului. Era un cal care nu avea să fugă.

— Cred că am chinuit martorul îndeajuns.

— Încă o întrebare, ceru Coke, pe a cărui tâmplă muşchii reîncepuseră să se zbată, l–aţi văzut pe Conn Materazzi dând foc podului de peste râul Gar? se repezi el înainte să fie refuzat.

— Nu. Nu eram în apropiere.

22

Pe malul râului Imprevu, unul dintre cei mai mari stejari se prăvălise în apă, rădăcinile sale fiind distruse de curenţii creaţi de pietrele căzute cu câteva luni înainte de pe podul de deasupra. Prezentând pericol pentru activităţile de transport, primarul din zonă ceru să fie decojite crengile cât de mult posibil pentru a putea fi trase la acelaşi nivel cu malul. Oamenii avură noroc că, odată tăiate ramurile de deasupra apei, o scurtă viitură cauzată de ploile montane împinse copacul la o parte, astfel că reuşiră să taie crengile şi de pe partea cealaltă. Din

nefericire, când aproape terminară, o a doua viitură smuci pomul, eliberându–i din ancora temporară, şi îi azvârli trunchiul masiv pe râu în jos, către Mississippi, unde avea să devină problema altcuiva.

În acea noapte, după proces, IdrisPukke găti cina, care se dovedi o întrunire morocănoasă. Musafirii prezenţi erau Cale, Artemisia, Vagul Henri, Kleist şi Cadbury.

— Vipond e supărat pe mine? întrebă Cale.

— L–ai învinovăţi dacă ar fi aşa? zise Cadbury. Nu este Conn nepotul lui sau cam aşa ceva? Se uită la IdrisPukke zeflemitor. E rudă şi cu tine, nu–i aşa? Cum se face?

IdrisPukke îl ignoră.

— Vipond nu este ipocrit. Înţelege de ce te–ai simţit obligat să depui mărturie. Dar *este* confuz.

— Include–ne şi pe noi, spuse Vagul Henri. Nu am mai văzut ceva atât de stupid în viaţa mea.

Kleist nu scoase niciun cuvânt. Abia dacă părea să fie prezent în cameră.

— Dumnezeu, zise Artemisia, vădit şocată de comportamentul iubitului ei, are o pedeapsă specială pentru mincinoşi.

Era semn că afecţiunea sa pentru Cale se diminua, căci interpreta evenimentele acelei zile mai aspru decât ar fi fost corect. De ce se diminua afecţiunea sa atât de rapid? De ce se întâmpla la fel de fiecare dată? Poate fusese impresionată de curajul singuratic al lui Conn şi îl comparase, pe când cei doi stăteau faţă în faţă, cu Cale, atât de fricos, de ciudat şi lipsit de nobleţe sau graţie.

— Îi trimite la culcare fără să le dea desert? răspunse Cale.

— Nu.

— Nici nu mă aşteptam. Dumnezeu plănuieşte întotdeauna lucruri urâte pentru băieţii obraznici.

— Are un diavol pus la păstrare care să te chinuiască pentru eternitate, înfigându–ţi în dos o ţepuşă înroşită în foc.

Asta venise de la Vagul Henri.

— Îmi pare rău, zise Cale. Va trebui să stea la rând. În plus, diavolul pe care l–au rezervat pentru mine pentru că am otrăvit fântâni ar trebui să îmi îndese o ţeavă pe gât ca să îmi umple stomacul cu apă mizerabilă. Se vor anula unul pe altul.

— Nu e de glumă să depui mărturie sub jurământ. Va muri din cauza ta.

— Singurul motiv pentru care mai este în viaţă şi poate fi condamnat la moarte sunt eu, deci suntem chit.

— Cred că ar trebui să ne calmăm, interveni IdrisPukke. Cine doreşte vin?

Nimeni nu păru interesat, aşa că începu să împartă ceva ce semăna cu nişte biscuiţei înveliţi în pacheţele mici cât degetul. Câte unul de fiecare şi toți se uitară fără entuziasm la aluatul tare şi deloc apetisant.

— Nu sunt de mâncare, rupeţi–le în două! Am decis să public o colecţie de idei personale, reduse cu atenţie la esenţă într–o singură propoziţie. Se va intitula *Maximele lui IdrisPukke.* M–am gândit că vă vor amuza. Le făcu semn să le rupă. Acum citiţi–le: Cadbury.

Acesta, care vedea din ce în ce mai prost, fu nevoit să ţină hârtiuţa la distantă de ochi.

— Sufletul omului nu este necopt doar pentru că are câţiva viermi.

Cadbury suspectă, în mod întâmplător greşit, că maxima respectivă se referea la el.

IdrisPukke îşi dădu seama că încercarea lui de a înveseli atmosfera acelei seri porni prost. Îi făcu semn Artemisiei. Aceasta rupse aluatul.

— Aş crede doar într–un dumnezeu care ştie să danseze.

Zâmbi uşor, dar, dându–şi seama unde bătea, surâsul ei deveni mai larg.

IdrisPukke începu să se îngrijoreze, dar continuă, ca şi cum planul nu i se dezumfla asemenea balonului unui copil. Era rândul Vagului Henri.

— Singurul mod de a înţelege lumea este să acţionezi. În această viaţă, numai Dumnezeu, îngerii Săi şi poeţii au privilegiul de a privi de pe margine.

Asemenea lui Cadbury, Vagul Henri se întrebă dacă IdrisPukke alesese răvaşul special pentru el. Oare îl acuza de ceva?

Următorul fu Kleist, care sfărâmă aluatul în palmă cu inutil de multă forţă.

— A trăi înseamnă a suferi, a supravieţui înseamnă a găsi un înţeles în suferinţă.

Apoi veni rândul lui Cale. Ceea ce citi păru doar să dovedească faptul că IdrisPukke râdea arogant pe seama lor.

— Cel care se luptă cu monştrii ar face bine să fie atent să nu

se transforme el însuşi într–unul. Dacă priveşti suficient de mult timp în abis, abisul va începe să te privească înapoi.

Urmă o tăcere.

— Şi tu? întrebă Cale.

IdrisPukke se îngrijoră puţin – auzindu–i pe ceilalţi, ştia ce zicală mai rămăsese. Sfărâmă aluatul şi citi cu voce tare:

— Dacă există oameni a căror latură ridicolă nu a fost văzută niciodată e pentru că nimeni nu a ştiut unde să se uite.

— La fix, spuse Cadbury, dar tot dorea să se răzbune pentru ceea ce considera a fi critică din mesajul găsit în aluat.

— Aşadar, IdrisPukke, nu este nefericitul Conn Materazzi rudă cu tine?

Începând cu acea zi, Cadbury avea să îl numească mereu în derâdere „nefericitul Conn Materazzi”.

— Într–un fel… pe jumătate strănepot, cred. Nu îl putea suferi. Deşi, ca să fiu sincer, s–a descurcat destul de bine.

— Atunci explică–mi de ce nu caută Vipond să se răzbune, zise Cadbury. Credeam că Materazzi sunt înnebuniţi după rudele lor.

— Fratele meu înţelege poziţia imposibilă în care s–a aflat Cale. Evident că îl place pe Conn şi s–a străduit să îl sprijine fără prea multă recunoştinţă, trebuie menţionat –, deşi asta s–a întâmplat din alte motive. Dar nu este nici naiv, nici ipocrit şi nici nu duce lipsă de afecţiune. Este recunoscător, din motive evidente, pentru faptul că nu este considerat a avea de–a face cu Cale, dar ştie foarte bine că Materazzi a devenit un om mort încă de când s–a rupt linia defensivă la Bex. Ceea ce îl nedumereşte este faptul că Thomas, şi aici se uită tăios la Cale, a depus eforturi mari să dea mărturie despre nişte fapte care nici nu–l condamnă, nici nu–l ajută, astfel că a enervat pe toată lumea fără niciun câştig evident.

Toţi se uitară la Cale.

— A fost o greşeală. Bine? Ştiam că nu–i pot face niciun bine lui Conn spunând adevărul şi că, dacă ajutam procesul, primeam ceea ce aveam nevoie… ce are toată lumea nevoie. Doar că, atunci când a venit momentul, m–am pierdut… o clipă. Am avut un atac de adevăr fără valoare recunosc.

— De ce a fost fără valoare? întrebă Artemisia.

— Pentru că adevărul pur şi simplu nu va face niciun bine. Un singur lucru stă între noi şi o vărsare de sânge – Armata de

Model Nou. Nu e nimic complicat în asta.

— Atunci de ce nu ai depus mărturie *împotriva* lui?

— Pentru că, aşa cum s–a dovedit, a fost uşor de spus, greu de făcut, bine?

— Lăsaţi justiţia să îşi spună cuvântul, chiar dacă se rupe cerul.

IdrisPukke luă în râs idealismul Artemisiei, dar Cale, care era într–o dispoziţie proastă, o luă drept critică la adresa lui.

— Bagă–ţi în fund maxima, tataie!

Cina se destrămă asemenea aforismelor lui IdrisPukke şi toată lumea plecă acasă într–o pasă proastă. Afară, aerul serii era greu şi nu atât călduţ, cât umed, uşor neplăcut, ca şi cum ar fi fost atomizat eu sufletele moarte ale soţilor şi fiilor din Leeds–ul spaniol, adunate să asiste la execuţia lui Conn Materazzi de peste două zile. Cale, Vagul Henri şi Kleist, a cărui nefericire crescândă îi făcea pe cei doi să se simtă tot mai prost, se întoarseră la casa lor elegantă din oraş. Erau încă uşor intimidaţi de faptul că locuiau acolo, ca şi cum s–ar fi aşteptat ca o persoană importantă să vină şi să–i dea afară pentru că trăiau în condiţii prea bune pentru statutul lor. Erau obişnuiţi cu servitorii altora, dar nu cu ai lor. Nu că i–ar fi deranjat că le gătea cineva şi curăţa după ei, doar că puterea slugilor de a se strecura pe lângă ei în momente neaşteptate le reamintea de lipsa de intimitate din Sanctuar, cu mulţimea de uşi şi pedepsele aplicate dacă erai prins de unul singur. Servitorii păreau să creadă că puteau să apară pur şi simplu, asemenea Izbăvitorilor. Se supărau atunci când Cale insista ca ei să bată la uşă înainte de a intra, fapt pe care îl considerau drept dovadă că aveau de–a face cu un individ comun. Le mulţumea de fiecare dată când îi îndeplineau poruncile, un alt obicei care dădea senzaţia că era comun. Cel mai bun lucru pe care îl putea face un angajator era să se poarte cu ei ca şi cum nici nu ar fi existat.

Înainte să sune, în mod ciudat, uşa fu deschisă de Bechete, valetul principal.

— Aveţi musafiri, domnule, spuse el, făcând semn către *chambre des visiteur.*

— Cine?

— Au refuzat să îşi spună numele, domnule, şi în mod normal nu le–aş fi permis să intre. Dar i–am recunoscut şi m–am gândit

că…

Lăsă liniştea să plutească plină de însemnătate.

— Deci cine este?

— Ducesa de Memphis, domnule, şi cred soţia Ambasadorului Hansei.

— Mă duc să mă culc, spuse Kleist ca şi cum nu ar fi auzit nimic.

— Ghici de ce a adus–o pe Riba, spuse Vagul Henri. Vrei să vin cu tine?

— Da. Arbell crede că voi veni singur. Mergi tu primul şi tratează–le cu răceală. Vin şi eu imediat. Lasă uşa deschisă.

Vagul Henri dădu să bată la uşă, dar se opri şi o deschise, în schimb, puţin prea energic. Atât Arbell, cât şi Riba se ridicară în picioare, cam speriate, iar el observă dezamăgirea de pe faţa lui Arbell. Punct pentru Cale.

— E cam târziu pentru vizite, doamnelor. Ce doriţi?

— N–ar strica nişte maniere, spuse Riba, dar nu–l intimidă pe Vagul Henri.

— Deci este o vizită de curtoazie? Sunt surprins pentru că aţi avut o grămadă de timp să ne vizitaţi până acum. Evident m–am înşelat crezând că doriţi ceva. Îmi cer iertare.

— Nu fi aşa, Henri! Nu e demn de tine.

— Ba da, este.

— Nu. Eşti un om cât se poate de amabil.

De data aceasta vorbi Arbell, dar cu blândeţe, nu era deloc Materazzienna mândră.

— Nu mai sunt la fel. Am avut timp de gândire cât am aşteptat să fiu omorât în bătaie – despre amabilitate vorbesc. Tu eşti o persoană amabilă, Riba, dar m–ai fi lăsat să mor în pivniţa lui Kitty Iepurele. Cale, însă, nu e o persoană amabilă, dar nu ar fi făcut asta, să mă lase să mor. Aşa că am renunţat la amabilitate. Ce doriţi, deci?

Vagul Henri simţi că era ceva ciudat în propria indignare, ceva ce nu putu defini până mult mai târziu. Îi făcea plăcere.

Cale, care aştepta cu grijă momentul propice pentru o intrare teatrală, consideră că sosise clipa.

— De ce nu îi răspunzi? Aş fi interesat şi eu să aud.

Vederea ei îl cutremură. Era frumoasă, desigur, la fel de înfloritoare cum fusese când se întâlniseră pe coridor. Sunt foarte multe femei frumoase în lume, multe din ele cu aceeaşi

îmbujorare a tinereţii şi puterii, însă ea avea ceva ce îl mişca, o făcuse întotdeauna şi avea să o facă pentru totdeauna, ca un geamăn malign al cordonului pierdut, a cărui descoperire, credeau foştii Montagnard, avea să genereze un mare şi infinit calm. Voia, în egală măsură, să fie iubit de ea şi să îi sucească gâtul.

— Am fost toţi prieteni odată, spuse Riba, apoi se întoarse spre Vagul Henri. Putem sta de vorbă undeva?

Îl întrebă atât de trist şi de blând încât, moale şi sentimental cum era, se ruşină de izbucnirea lui. Cale îi făcu semn din cap şi el o pofti afară, nu înainte ca Riba să îl prindă pe Thomas de mână.

— Te rog să fii amabil, spuse ea şi plecă.

Cei doi se priviră o vreme.

— Presupun că tu…

— Ajută–l, îl întrerupse Arbell. Te rog!

Agitat şi încercând să ascundă acest lucru, se îndreptă spre scaunul elegant şi prea puţin confortabil şi se aşeză.

— Cum? întrebă el. Şi de ce?

— Ei, elveţienii, cred că eşti salvatorul lor.

— Nu ar fi primii care se înşală.

— Te vor asculta.

— Nu în această privinţă, nu o vor face. A fost un dezastru pentru care cineva trebuie să plătească.

— Te–ai fi descurcat mai bine?

— În primul rând, eu nu aş fi fost acolo.

— Nu merită să moară.

— Îţi pot spune cât de puţin are asta de–a face.

— Mă urăşti atât de mult încât să laşi un om bun să moară pentru a te răzbuna?

— I–am salvat deja viaţa o dată, probabil cel mai stupid lucru pe care l–am făcut şi, dacă aş vrea să mă răzbun, căţea trădătoare, ai fi moartă deja.

— Nu merită să moară.

— Nu.

— Atunci ajută–l.

— Nu.

— Te rog!

— Nu.

Resimţea o plăcere rară şi intensă privind–o cum suferă.

Parcă nu se mai sătura. Şi cu toate astea, simţea şi groaza pierderii lui Arbell, o oroare ce creştea pe măsură ce se intensifica plăcerea cauzată de suferinţa ei. Ca atunci când scarpini o iritaţie şi nu faci decât să intensifici durerea, chiar dacă, în acelaşi timp, o calmezi.

Ea ajunse să tremure şi era palidă din cauza fricii.

— Ştiu că tu ai dat foc podului.

Această afirmaţie produse un mic şoc.

— Chiar aşa?

— Da.

— Şi dovada?

— Te cunosc.

— Vor avea nevoie de ceva mai mult decât atât.

— Şi ştiu doi martori care te cunosc şi ei.

Acest lucru era perfect posibil; erau mulţi oameni în preajma podului şi poate unul dintre subordonaţii Artemisiei îl turnase.

— Ai schimbat placa, spuse Cale. Mai întâi lacrimi, acum ameninţări.

— *Tu* ai fost.

— Nimănui nu–i pasă. Oricine ar fi dat foc podului a fost un erou dat naibii. Doar că nu am fost eu. Nu ar conta nici dacă ar mărturisi cineva. Trebuie să existe un vinovat. Conn este acela. Atâta tot. Acum ia–ţi suspinele şi ameninţările şi şterge–o!

Se ridică şi ieşi din cameră, pe jumătate mulţumit, pe jumătate devastat. Afară pe hol, Riba şi Vagul Henri întrerupseră conversaţia serioasă pe care o purtau. Ea se îndreptă către el şi vru să vorbească.

— Taci! spuse el şi, ca un copil răzgâiat şi furios, se năpusti în sus pe scări, către dormitor.

23

— Ce a dorit Arbell Materazzi? întrebă Bose Ikard.

Întâlnirea cu Cale începuse prost, cu o altă întrebare ursuză.

— Ce drac de joc crezi că faci aici? Asta era în legătură cu prestaţia ciudată a lui Cale în procesul lui Conn Materazzi. Ţi s–a spus foarte clar ce trebuia să răspunzi.

Acest lucru era adevărat.

— Asta a fost înainte să îmi dau seama că ţi–ai aliniat o mulţime de martori care să vină cu aceeaşi poveste. Nu ştiu de

ce nu ai dus–o până la capăt şi să–i plăteşti pe toţi la ridicarea de la masa martorilor. Eu cel puţin am făcut ca totul să pară plauzibil.

Şi asta era adevărat. Jumătăţile de minciună spuse de Cale avuseseră, într–adevăr, efectul de a dezminţi, chiar dacă numai parţial, reclamaţiile lui Materazzi cum că totul era un spectacol. Prestaţia impresionantă a lui Conn la proces îi câştigase o oarecare simpatie şi când, la insistenţele Ribei, soţul acesteia ridicase obiecţii în numele Hansei cu privire la corectitudine, Ikard putu să menţioneze depoziţia lui Cale drept dovadă că mărturiile nu fuseseră măsluite dinainte. Îi aduse un beneficiu şi lui Cale, dând impresia că era cinstit şi că refuzase să îi facă rău unui camarad soldat, chiar dacă ar fi fost în interesul său. În plus, un fel de manie îl înălţă pe Cale deasupra tărâmului oamenilor obişnuiţi. În doar câteva zile devenise faimos. Nu era deloc surprinzător, având în vedere circumstanţele hidoase în care se găsise Axa. Dacă fusese vreodată nevoie de un salvator, acum era momentul.

— Mă spionezi? întrebă Cale, perfect conştient care era răspunsul.

— Dintre toţi observatorii, tu eşti cel observat, domnule Cale. Nu poţi nici să urinezi fără ca însemnătatea acestui lucru să fie discutată la masa de seară în tot oraşul. Ce a dorit?

— Tu ce crezi?

— Şi?

— Şi nimic.

— Nu vei interveni în numele lui?

— Ar ajuta dacă aş face–o?

— Ai putea înainta o cerere pentru îngăduinţă, dacă ai vrea. În scris. Eu însumi m–aş asigura ca Regele să o primească personal. Deci asta era.

— Nu, nici nu mă gândesc.

„Păcat”, îşi zise Bose. Cu siguranţă nu i–ar fi înmânat Regelui cererea, dacă Thomas Cale ar fi fost destul de naiv să o scrie. Suveranul uitase de obsesia sa pentru Conn sau, mai degrabă, se considera a fi fost peste măsură de influenţat de entuziasmul Ini Bose Ikard faţă de tânăr (ca şi cum Cancelarul ar fi avut de ales şi să nu fie de acord cu favoritismul isteric al stăpânului său).

Deocamdată, Cale era preferatul tuturor, inclusiv al Regelui,

deci nu ar fi fost bine să fie văzut lucrând împotriva lui. Dar Bose era sceptic cu privire la capacitatea băiatului de a–i face pe oameni fericiţi pentru multă vreme. Orice talente ar fi avut, politica nu era unul din ele. Şi în final, capacitatea şi talentul nu erau nimic în faţa politicii. S–ar fi putut dovedi folositor să aibă o scrisoare în buzunar.

— Eşti sigur?

— Da, spuse Cale, atingându–şi bărbia cu dosul palmei drepte. Mi–a ajuns până aici siguranţa.

— Asta vrea să fie un fel de glumă pe seama mea?

— Nu.

— Şi eşti sigur şi că vei avea oamenii cu care să creezi Armata de Model Nou?

— Da.

— Pentru că eu am consilieri experimentaţi şi cunoscători care spun că nu este posibil să creezi o armată din ţărani, nu în general şi, cu siguranţă, nu una capabilă să îi învingă pe Izbăvitori. Să nu mai punem la socoteală nici lipsa de timp.

— Au dreptate.

— Înţeleg. Dar pentru tine e posibil?

— Da.

— De ce?

— La Golan, Laconicii le–au aplicat Izbăvitorilor cea mai mare înfrângere din istoria lor. Zece zile mai târziu, Izbăvitorii le–au aplicat Laconicilor cea mai mare înfrângere din istoria lor. Diferenţa am fost eu. Cale stătuse prăbuşit cu insolenţă în scaun, dar acum se îndreptase. Laşul acela din spatele draperiei are de gând să ni se alăture sau trebuie să merg acolo să îl târăsc afară?

Bose oftă.

— Ieşi de acolo!

Apăru un tânăr de vreo douăzeci de ani, zâmbind binevoitor.

Era Robert Fanshawe, cercetaş Laconic. Cale îl văzuse ultima oară când bătuseră palma cu privire la prizonierii din urma bătăliei despre care tocmai se lăudase.

— Nu arăţi prea bine, Cale, dacă nu te superi că–ţi spun.

— Ba mă supăr.

— Chiar şi aşa, nu arăţi prea bine.

— Ei… cel puţin dovedeşte faptul că îl cunoşti, spuse Bose Ikard.

— Îl cunosc? spuse Fanshawe. Suntem prieteni speciali.

— Nu e adevărat! spuse Cale, speriat şi jenat de cum ar putea fi interpretat acest lucru, spre încântarea lui Fanshawe, care râdea.

— E adevărat ce pretinde domnul Cale despre importanţa sa în victoria Izbăvitorilor?

— Nu *pretind* nimic, spuse Cale.

Fanshawe îl privi calm, fără să mai râdă.

— Da, acest tânăr a făcut diferenţa.

— Şi atunci de ce eşti atât de sigur că Armata de Model Nou va fi un eşec?

— Revoltele ţărăneşti există de când există şi ţăranii, răspunse Fanshawe. Spuneţi–mi una care să fi avut succes.

Se uită la amândoi, cu capul întors în derâdere şi aşteptând răspuns.

— Laconicii au luptat în şase războaie împotriva Heloţilor noştri în ultima sută de ani... dacă măcelărirea ţăranilor neinstruiţi se poate numi război. Se termină într–un singur fel. Întotdeauna.

— Nu şi de data aceasta, spuse Cale.

— De ce?

— Aş prefera să vă arăt, nu să vă spun.

— Excelent! De–abia aştept să ne prezinţi detaliile.

— Nu.

— Ce vrei să spui? întrebă Bose Ikard.

— Nu voi da un spectacol pentru ca imbecilii tăi să îmi împărtăşească experienţa lor. Va avea loc o luptă şi cine rămâne în picioare la final câştigă disputa. O sută de oameni de fiecare parte.

— Regulile?

— *Nu există* reguli.

— O luptă adevărată?

— Există şi un alt fel? Adu pe cine vrei, cum vrei.

— Şi tu vei avea doar ţăranii tăi?

— Voi aduce pe cine voi avea chef. Dar fu prea greu să reziste. Vor fi optzeci de ţărani şi douăzeci dintre veteranii mei.

— Şi tu?

— Eu voi privi cum îl vor bate pe Fanshawe până nu mai ştie de el.

— Eu? Sunt doar un consilier Laconic. Mi–ar fi imposibil să iau

parte.

Bose Ikard era suspicios, întotdeauna, dar consideră că poate tot răul era spre bine: voia să ştie ce punea la cale Cale şi îi era greu să se gândească la o modalitate mai bună decât cea pe care o avea la îndemână. Existau soldaţi elveţieni care considerau că meritau recunoaştere în faţa unui băiat cu aspect nefericit. Aceasta era şansa lor să dovedească.

— Revin cu un răspuns, spuse el. Închide uşa în urma ta, domnule Cale! Putem discuta între patru ochi, domnule Fanshawe?

24

În dimineaţa execuţiei lui Conn, soarele răsări revărsând atâta căldură şi lumină de culoarea mierii, de parcă ar fi fost jubileul unui monarh adorat. La ora zece, fu scos din celula de la Swarthmore, dus la Poarta de Vest şi apoi prin parcul Beaulieu către locul execuţiei, pe Quai des Moulins. Cinci dintre oamenii lui, însă fără Vipond ori soţia lui, merseră alături de el, cu capul gol şi neînarmaţi. Acolo mâncă o bucată de pâine şi bău un pahar de vin în Galeria Vetch. Încă dinaintea zorilor se adunase o mare mulţime pentru a prinde cele mai bune locuri de unde să vadă acţiunea.

Surescitării obişnuite a unei gloate care se delectează cu suferinţa hidoasă a unei alte fiinţe umane se adăuga acum ura cetăţenilor care îl considerau pe Conn Materazzi responsabil nu doar de înfrângerea de la Bex, ci şi de frica lor justificată că în primăvara anului următor Izbăvitorii aveau să le facă lor cam acelaşi lucru pe care urmau să i–l facă ei lui.

Un fel de fanfară, finanţată de cel mai mare patiser al oraşului, cânta versiuni grosolane ale unor cântece populare şi versiuni zgomotoase ale unor imnuri marţiale de laudă despre cum elveţienii nu erau niciodată sclavi. Mulţimea era un amestec ciudat de oameni de toate felurile: răufăcători, hoţi, târâturi şi leneşi, tâmplari şi prăvăliaşi, negustori împreună cu nevestele și fiicele lor şi, desigur, pe o terasă înălţată special pentru ei, cei care contau. Per ansamblu, era o asemenea îmbulzeală de indivizi duşmănoşi, încât cei neobişnuiţi cu asta sufereau teribil, şi anume nevestele şi fiicele de burghezi care leşinau în căldură şi trebuiau duse de acolo, cu decolteurile

adânci toate răvăşite, ceea ce îi stârnea pe ucenicii beţi („SÂNII LA VEDERE PENTRU FLĂCĂI!“). Ca întotdeauna, era o zi proastă pentru pisici: cel puţin douăsprezece fură aruncate în aer cu strigăte mugite în spaţiul vast din faţa locului execuţiei.

În general, în cele Patru Cvartale, moartea juridică avea loc prin spânzurare, decapitare cu toporul sau ardere – uneori toate trei, dacă erai deosebit de ghinionist. Dar în Leeds–ul spaniol, oamenii de rând şi aristocraţii erau decapitaţi după un obicei ciudat şi de un călău extrem de neobişnuit. Oficial, se numea Spânzurătoarea din Leeds, dar *polloii* îi spuneau Retezătorul Bob. Consta într–un cadru de lemn, înalt de aproape cinci metri şi lat de un metru douăzeci, îmbinat într–un butuc masiv. Semăna cu ghilotina franceză, dar mult mai mare şi mai primitivă. Dar spre deosebire de ghilotină, nu exista un singur călău pentru Spânzurătoarea din Leeds, ci mai mulţi. Odată ce butucul şi toporul erau trase sus, în vârful cadrului, şi prinse cu un ţăruş, frânghia care ţinea ţăruşul fix era înmânată tuturor celor din mulţime care puteau ajunge la ea. Cei care nu puteau îşi întindeau mâinile pentru a arăta că erau de acord cu execuţia. Aceasta era aşadar priveliştea care îl aştepta pe Conn când ieşi pe platformă, către moarte.

Cămaşa lui din mătase neagră fusese tăiată neglijent în jurul gulerului pentru a–i lăsa gâtul la vedere. Cămăşile din mătase neagră, în mare vogă la acea vreme, au devenit nepopulare vreme de mulţi ani după aceea. Spânzurătoarea, desigur, domina toată scena şi dacă frumuseţea este forma care exprimă scopul unui obiect, atunci era frumoasă în urâţenia ei. Aşa arăta. Era păcat că niciunul dintre prietenii lui Conn nu fusese lăsat să urce pe platformă cu el: merita să aibă pe cineva care să fie martorul curajului cu care înfruntă înfiorătorul mecanism. Poate că erau câţiva în mulţime, nu mulţi, care simţiseră vitejia tânărului. Era adevărat că dăduse dovadă de un mare curaj în luptă, dar acela era manifestat într–un loc unde toţi cei din preajmă împărtăşeau aceeaşi soartă; unde exista frică, dar şi sentimente asemănătoare, precum şi perspectiva onoarei şi a scopului. Aici era izolat, în mijlocul zeflemelelor şi cruzimii; le oferea oamenilor plăcerea de a privi cum se cauzează o suferinţă hidoasă, fără a reprezenta vreun risc pentru ei înşişi. Exista însă cel puţin o persoană care îl admira, care cunoştea injustiţia şi nedreptatea, *greşeala* morţii sale. Gale se afla în

clopotniţa catedralei Sfânta Ana, care dădea în piaţă, la o distanţă de aproximativ patruzeci şi cinci de metri de spânzurătoare şi o înălţime de patruzeci de metri. Era singur și fuma un trabuc elveţian fin, Diplomat Nr. 4, de care devenise dependent acum că şi–l putea permite în fiecare zi. Nu ar fi ştiut să spună cum se simţea – nu îi era rău la stomac, aşa cum îi fusese la moartea Fecioarei din Câmpiile de Mierle, ci era cuprins de un fel de linişte moartă în care părea, în mod paradoxal, atent la toate: obscenităţile batjocoritoare, fluierăturile, omul care îl privea pe Conn şi ţinea două degete ridicate la frunte, delectându–se cu oroarea care avea să urmeze. Dar se simţea și îndepărtat, ca şi cum turnul l–ar fi ridicat deasupra ceţii de răutate şi plăcere de dedesubt. Câţiva câini se urmăreau unii pe alţii, lătrând fericiţi şi trecând printre picioarele soldaţilor care stăteau cu faţa la mulţimea de pe platformă, neînarmaţi, dar purtând tobe.

Conn aştepta să i se spună ce să facă. Un vicar se apropie de el.

Ţi s–a dat voie să vorbeşti, dar te avertizez să nu spui nimic împotriva Coroanei sau a poporului.

Conn înaintă. Zgomotul mulţimii se domoli puţin – un discurs bun putea fi subiect de conversaţie la cină.

La treizeci de metri distanţă, aflaţi la băncuţele lor, agenţii acceptau pariuri pe câte jeturi de sânge aveau să ţâşnească.

— Nu am venit aici ca să vorbesc, spuse Conn, surprins de fermitatea propriei voci, în vreme ce stomacul i se agita. Am venit aici ca să mor.

— Vorbeşte mai tare, strigă cineva din mulţime.

— Aş fi auzit prea puţin dacă aş vorbi până la moarte. Voi fi scurt: aş prefera să nu spun nimic dacă mergând spre moarte în linişte nu i–aş face pe unii să creadă că m–am supus vinei şi pedepsei. Mor nevinovat…

De sus, din turn, Cale auzi cuvântul „nevinovat”, dar nimic mai mult, căci vicarul le făcu semn toboşarilor să acopere acuzaţiile de nedreptate ale lui Conn. Fie că scurtase discursul din cauza tobelor, fie pentru că nu avea multe de spus, Conn termină şi se îndreptă, dacă nu exact către călău, cel puţin către cel responsabil de manevrarea spânzurătorii.

— Sper că ai ascuţit lama aşa cum te obligă datoria. Şi că îmi va fi tăiat capul de gât, nu retezat ca un ou, aşa cum am auzit

că ai făcut cu Lordul meu Cavaler de Zürich. Cârpăceşte şi nu primeşti bacşiş. Fă–o cum trebuie şi te vei bucura că l–ai ucis pe Conn Materazzi.

— Mulţumesc, domnule, avem o procedură nouă ca să împiedicăm astfel de lucruri nefericite să se mai întâmple, spuse aproape–călăul, care se bizuia pe astfel de bacşişuri ca plată.

Conn merse către spânzurătoare, trase aer adânc în piept, ca şi cum şi–ar fi înghiţit teroarea, şi îngenunche, gâtul său aranjându–se într–un semicerc abia făcut în lemn. Scândura nouă de deasupra fu pusă repede la locul ei, potrivită cu cealaltă jumătate a semicercului şi fixată pe poziţie. Deasupra lui, lama plată înfiptă în butucul masiv de lemn era ţinută de doi ţăruşi, fiecare ataşat de o frânghie separată. Unul din ţăruşi era fixat de un colier, iar frânghia care pleca de la el fu aruncată de călău în mulţime. Aşteptă până când agitaţia pentru a prinde funia se sfârşi, apoi urcă scara aflată lângă spânzurătoare şi puse mâna pe colierul care ţinea ţăruşul, astfel ca nimeni din mulţime să nu–l poată trage înainte de vreme. Se adresă oamenilor:

— Voi număra până la trei oricine ţine de frânghie acum şi nu dă drumul frânghiei după ce ajung la trei va fi biciuit.

Mulţumit că oamenii care ţineau frânghia se controlau singuri, strigă:

— Unu!

— DOI! strigă mulţimea înapoi. TREI!

Trase colierul în lături cu un gest teatral.

Frânghia şi ţăruşul se desprinseră, butucul şi lama făcură zgomot alunecând pe şină şi loviră cu un bubuit îngrozitor. Capul lui Conn sări din spânzurătoare ca şi cum ar fi fost lansat cu praştia şi zbură peste platformă, în mulţime, dispărând printre bărbaţii şi femeile îmbrăcaţi de duminică.

Thomas se holbă în jos o clipă. „De ce aşa ceva? se întrebă el. De ce astfel?” Apoi îşi mută privirea, aruncă restul de trabuc pe podeaua de piatră şi plecă.

Dar la fel cum putea vedea ceea ce se întâmplase, Cale putea fi văzut la rândul lui. După aceea se spusese nu doar că fumase în timpul execuţiei lui Conn, ci şi că râsese la oribilul final. În timp, acest lucru îi dăună reputaţiei sale. Arbell stătea în capătul îndepărtat al camerei, privind afară pe fereastră, ţinându–şi bebeluşul strâns în braţe, legănându–l înainte şi înapoi.

Pentru Riba şi soţul ei păru, într–adevăr, o plimbare lungă. Se opriră la câţiva paşi distanţă; ambii spuseră după ce plecară că parcă aerul dintre ei şi Arbell tremurase de teroare şi îi ţinuse în loc.

— S–a terminat?

— Da.

— A suferit?

— A fost foarte rapid, iar el a fost calm şi a arătat mult curaj.

— Dar nu a suferit?

— Nu, nu a suferit.

Se întoarse către Riba.

— Tu nu ai fost acolo?

Era o acuzaţie.

— Nu, nu am fost acolo, răspunse Riba.

— Nu am lăsat–o eu.

Arthur Wittenberg credea că ajută. Nu era aşa.

— Sigur că nu am putut merge, nu am putut, spuse Riba, liniştitoare.

— Ar fi trebuit să merg, spuse Arbell. Ar fi trebuit să fiu cu el.

— Nu i–ar fi plăcut asta, spuse Riba. Deloc.

— A fost foarte clar noaptea trecută, când am vorbit cu el, că nu vrea să fii acolo – sub nicio formă, zise Wittenberg.

Nicio minciună nu mai fusese spusă atât de stângaci vreodată. Dar Arbell nu era în stare să judece prea mult. Bebeluşul, care fusese foarte calm pentru că îi plăcea să fie strâns în braţe, începu să se agite.

— Iaaaaaaaaah! strigă bebeluşul. Bleeeeu!

În cele din urmă reuşi să îşi elibereze mâna dreaptă şi începu să tragă de o şuviţă de păr a lui Arbell. Zgâlţ. Zgâlţ. Trage. Trage. Ea nu părea să bage de seamă.

— Să îl iau eu?

Arbell se îndepărtă de Riba, ca şi cum aceasta s–ar fi oferit să îi ia copilul pentru totdeauna. Cu grijă, desprinse mâna copilului din păr.

La uşă, un servitor strigă:

— Lady Satchell pentru…

Dar sfârşitul propoziţiei fu acoperit de forfota şi zgomotul dramatic provocat de femeia respectivă.

— Draga mea fată, plânse ea din celălalt capăt al camerei. Draga mea fată… ce *cauchemor,* ce *nagmerrie,* un adevărat

kosmorro!

Lui Lady Satchell nu–i ajungea o singură limbă pentru a se manifesta. Era cunoscută, chiar şi printre Materazzienne, drept Marea Guralivă. Nu exista nicio situaţie în care, prin simpla sa apariţie, să nu cauzeze isterie. Nici măcar de această dată.

— Îmi pare *atât* de rău, draga mea, spuse ea, strângând–o pe Arbell la piept.

Lady Satchell nu putea fi oprită de niciun scut tremurător de tristeţe. Nu vedea suferinţa lui Arbell, la fel cum un taur nu vede o pânză de păianjen.

— A fost îngrozitor, *strasny! Terribile!* Bietul băiat! Să vezi un cap atât de chipeş cum se *weerkats* pe Quai des Moulins.

Din fericire, puterea absolută a capacităţii isterice a lui Satchell de a agita atmosfera o făcu să vorbească în Afrikaans, astfel că Arbell abia înţelegea despre ce vorbea.

— Şi acel *mostruoso* Thomas Cale… am auzit de la cineva care a fost cu el că a râs de Misero Conn când a murit şi că fuma trabuc și sufla cercuri de fum spre cadavrul *disgraziafo.*

Arbell o privi fix. Era greu să îţi imaginezi că o persoană atât de palidă mai era încă în viaţă. Riba o prinse de umăr şi o trase deoparte, şoptind:

— Tacă–ţi gura, nemernică fără suflet!

Apoi le făcu semn celor doi servitori de la uşă.

— Ce faci? Sunt verişoara sa dragă. Cine crezi că eşti, târfă curățătoare de veceuri ce eşti, de–mi…

— Luaţi–o, le spuse Riba servitorilor. Şi dacă o mai văd pe aici, o să fac să vă pară rău că v–aţi născut.

Lady Satchell se sperie atât de tare să fie împinsă de servitorii care erau acum autorizaţi să se poarte urât cu cineva mai mare în rang decât ei, încât ieşi înainte să apuce să îşi dea din nou drumul la gură.

Riba se întoarse la fosta ei stăpână, încercând să îşi pună la punct povestea.

— E adevărat?

Vorbea atât de încet, încât Riba abia o auzea.

— Nu cred.

— Dar ai auzit şi tu?

— Da. Dar nu cred niciun cuvânt. Nu e genul lui.

— Ba este exact genul lui.

— Mi–a salvat viaţa. Şi lui Conn i–a salvat viaţa de dragul tău.

— Şi a comis sperjur împotriva lui Conn pentru că are impresia că l–am trădat. Nu am avut încotro. Dar tu nu ştii de ce e în stare atunci când e împotriva ta.

Prinsă la mijloc între cei doi, primele gânduri ale Ribei nu fură tocmai generoase la adresa fostei sale stăpâne. „Dacă nu l–ai fi trădat, Conn ar mai fi încă în viaţă. Totul ar fi fost diferit.” Desigur, o parte din ea ştia că acest lucru era nedrept, dar chiar şi aşa, era adevărat.

— Ţi–am spus. Nu cred niciun cuvânt.

Dar nu era pe de–a–ntregul adevărat. Care dintre noi, aflând că prietenul cel mai apropiat a fost arestat pentru o faptă îngrozitoare, nu s–ar gândi, în cel mai adânc colţ al sufletului, ascuns în umbra secretă a celei mai întunecate temniţe a inimii, că ar putea fi adevărat? Cât de uşor îi era, deci, lui Arbell să creadă că Thomas râsese de dragul ei soţ când acesta murise. Nu trebuia învinovăţită pentru această lipsă de încredere în Cale – e omenesc să urăşti o persoană pe care ai rănit–o.

— E adevărat?

— Nu sună bine, deci probabil că este, spuse Cale.

Nu putea confunda tonul suspicios şi furios al Artemisiei.

— Răspunde–mi! Ai râs de Conn Materazzi când a murit?

Avea mulţi ani de practică în ascunderea sentimentelor controlul emoţiilor spontane era o chestiune de supravieţuire în Sanctuar –, dar o persoană mai puţin furioasă decât Artemisia ar fi observat, poate, cum ochii săi se măriră în faţa acuzaţiei. Nu cu mult şi nu pentru mult timp.

— Tu ce crezi? întrebă el nepăsător.

— Nu ştiu ce să cred, de aceea te întreb pe tine.

— Ideea e că eram în turn de unul singur. Aş fi putut sacrifica o capră acolo şi nu ar fi ştiut nimeni.

— Tot nu mi–ai răspuns la întrebare.

— Nu.

— Nu ce?

— Nu, nu am râs de Conn Materazzi când a murit.

Şi cu asta, se ridică şi plecă.

— Sunt impresionat, spuse IdrisPukke.

— Pentru că?

— Nu cu mult timp în urmă i–ai fi spus că ai râs de Conn, doar ca să o pedepseşti pentru întrebare.

— M–am gândit la asta.

— Bineînţeles că te–ai gândit.

— De ce ar crede aşa ceva?

— Ţi se spune Îngerul Morţii. Nu e surprinzător faptul că oamenii nu îţi acordă prezumţia de nevinovăţie. În plus, vremurile cer un om renumit pentru cruzimea sa nestăpânită – oamenii vor să creadă că o asemenea fiinţă de partea lor le dă o şansă la viaţă anul viitor.

— Dar *ei* nu mă cunosc.

— Ca să fiu sincer, nu e lucru uşor… să te cunoască cineva, vreau să spun.

— Ea ar fi trebuit să mă cunoască deja.

— Serios? Ştie că ai minţit sub jurământ cu la fel de multă uşurinţă ca şi cum i–ai fi spus unei bătrâne că îţi place pălăria ei.

— Nu începe din nou. Ce trebuia să fac? Dacă aş fi mărturisit, s–ar fi rostogolit şi capul meu în piaţă.

— De acord. Dar cu toate aptitudinile sale excentrice, Artemisia nu înţelege lucrurile aşa cum sunt. Ea este una dintre *ei.* Cu cât ai mai mulţi bani, cu atât e mai frumoasă lumea; dacă ai bani *şi* putere, frumuseţea lumii e aproape paradiziacă. Pentru asemenea oameni, cruzimea este o aberaţie, nu starea normală a lucrurilor. Ai avut marele noroc să nu crezi niciodată că lucrurile sunt drepte. Trebuie să îi acorzi timp să înveţe că acum trăieşte într–o altă lume. Nu a avut parte de dezavantajele tale. Spiritul vremii obişnuia să treacă prin ea, prin Conn, prin Rege acum trece prin tine. Aceasta este vremea ta, oricât ar dura.

— Adică?

— Va veni o vreme când nu va mai fi.

— Când?

— Greu de zis. Problema e că, oricând ar veni sfârşitul, persoana a cărei vreme era, de obicei, este ultima care îşi dă seama.

25

Nu sunt prea multe de spus despre starea de boală, decât că, dacă eşti bolnav suficient de multă vreme, ai nesfârşite ocazii de a gândi. Pentru cei permanent suferinzi nu există suficiente distracţii care să umple zilele nesfârşite şi, în plus, boala te poate epuiza cu uşurinţă de energia necesară pentru a citi sau a

juca vreun joc. Apoi trebuie să gândeşti, chiar dacă este genul de gândire în derivă, care pluteşte fără ţel din trecut în prezent, de la mesele de care te–ai bucurat, iubitele sărutate, la nopţile de umilinţă şi regretele amare. Cale avea talent la astfel de lucruri. În ospiciul condus de Kevin Meatyard, fusese capabil să îşi folosească aptitudinile dobândite în Sanctuar în toţi acei ani pentru a se ascunde înăuntrul minţii sale. Dar pe atunci fusese la fel de ignorant în ceea ce priveşte lumea asemenea unei pietre: exista viaţa sa adevărată, hidoasă, şi lumea lui imaginară, unde totul era minunat. Acum visele cu ochii deschişi, în derivă, erau toate amestecate cu numeroasele lucruri care i se întâmplaseră de atunci. Visarea cu ochii deschişi nu mai era o plăcere atât de mare. Aşa că încerca să se gândească la lucruri folositoare – conceperea ideilor, trasarea planurilor şi identificarea unor noţiuni care, dacă ar fi fost sănătos, ar fi rămas undeva în adâncul minţii şi s–ar fi pus praful pe ele.

Religia claselor elveţiene superioare şi a aliaţilor lor era o afacere ciudată. Pentru Cale, fusese o mare surpriză că şi ei îl venerau pe Izbăvitorul Spânzurat, dar cum Izbăvitorii creaseră o religie plină de păcate, pedepse şi iad, din lucruri care umpleau fiecare clipă trăită, religia aristocraţilor şi a negustorilor elveţieni se dezvoltase aproximativ în direcţia opusă: în afară de mersul la biserică în zilele de duminică, la nunţi şi la înmormântări, nu păreau să existe alte cerinţe specifice şi nici referiri la consecinţele groaznice care ar fi rezultat din nerespectarea sugestiilor la care se făcea vag aluzie. Dar nu la fel stăteau lucrurile în cazul clasei muncitoare şi a ţăranilor. Mai ales aceştia din urmă erau extrem de religioşi, în asemenea măsură încât serveau numeroase crezuri, dar Izbăvitorul Spânzurat se afla la capătul întregii liste. Deşi fiecare sectă se considera a fi unicul moştenitor adevărat al credinţei, recunoşteau în diferite proporţii că făceau parte din aceeaşi familie. Lucrul care îi unea era ura universală fată de Izbăvitorii înşişi, pe care îi considerau corupţi, adoratori de idoli, uzurpatori şi eretici criminali. Oricare ar fi fost diferenţele dintre Oamenii Simpli şi Milleriţi, dintre Doi pe Doi şi Gnosticele Jennifer, Cale vorbise cu destui dintre ei cât să înţeleagă că angajamentul lor de a–i distruge pe Izbăvitori era atât de dârz, încât moartea ar fi fost un privilegiu, nu un preţ. Oricare ar fi fost sentimentele sale

faţă de martiri, era obişnuit să îi facă să lucreze pentru el. Era o monedă pe care o înţelegea. Trecuseră deja aproape trei săptămâni de la moartea lui Conn Materazzi şi se folosise de tot acest timp pentru a convinge diverse căpetenii ale importantelor facţiuni religioase (Moderatori, Pastori, Arhimandriţi, Apostoli) că era ferm hotărât să îi distrugă pe Izbăvitori şi hidoasa lor perversiune a adevăratelor învăţături ale Izbăvitorului Spânzurat, aşa cum numai cineva care suferise personal sub jugul lor putea să fie. Din fericire, acest lucru nu necesita aptitudini diplomatice Hanseatice: erau extrem de pregătiţi să creadă în el. Şi iată, acesta era motivul pentru care toţi erau prezenţi pe Câmpul de Argint la ora zece a dimineţii, pentru a fi martorii bătăliei nesimulate dintre novicea Armată de Model Nou a lui Cale şi elveţieni. Vagul Henri, IdrisPukke, Kleist şi Artemisia Halicarnassus, într–o dispoziţie rece ca gheaţa, erau şi ei prezenţi. Bose Ikard stătea într–o margine, părând suspicios, împreună cu un grup de generali elveţieni nou desemnaţi, elevaţi în noile lor funcţii graţie trierii foştilor ofiţeri decani care acum putrezeau încet în pământul din Bex.

În ziua de după întâlnirea cu Bose Ikard şi Fanshawe, Cale scrisese o cerere cum că, soarta mai multor naţiuni depinzând de succesul încercării sale de a crea această Armată de Model Nou, lupta dintre cei o sută de oameni ai lui şi cei o sută de cavaleri elveţieni trebuia purtată cu arme ascuţite şi fără reguli, cu excepţia faptului că era permisă capitularea. Aşa cum intenţionase, acest lucru îi alarmă pe elveţieni care, suspicioşi pe bună dreptate, ceruseră să fie folosite numai obiecte boante. Cale refuză. În cele din urmă se ajunse la un compromis: arme neascuţite, fără ţepi şi vârfuri, iar arbaletele şi săgeţile să aibă vârfuri teşite şi bare pentru a împiedica pătrunderea prea adâncă.

Începură cu un incident ciudat în care fu implicat Cale, întâmplare care, pe măsură ce era povestită şi repovestită, dădu naştere unei legende ciudate. Persoana implicată era un membru minor al aristocraţiei de ţară care ajunsese în Leeds–ul spaniol cu o noapte în urmă şi reuşise să se ţină de poala hainei unor prinţi, bucurându–se de atenţia diverşilor lachei ce deserveau nevoile mulţimii adunate. Fără să realizeze că băiatul palid la faţă care stătea lângă el în sutana neagră, simplă, era încarnarea Mâniei lui Dumnezeu şi totodată Îngerul Morţii, îl luă

drept servitor şi, politicos, îi ceru un pahar cu apă şi o felie de lămâie. Servitorul îl ignoră.

— Ascultă aici, îi spuse el lui Cale mai tare. Adu–mi un pahar de apă şi o felie de lămâie şi fă–o acum. Nu te mai rog încă o dată.

Servitorul se uită la el cu ochii scăpărând de lipsă de încredere şi dispreţ, pe care el îl interpretă drept neobrăzare nătângă.

— Poftim? spuse Cale.

Nou–sositul era atent să nu fie privit drept un bădăran de genul celor care şi–ar permite să se lase intimidaţi de un câine şi interpretă liniştea uimită a celor din jur drept semnal că aşteptau să vadă dacă era capabil să înfrunte obrăznicia unui servitor. Îl lovi puternic pe Cale pe o parte a feţei. Urmă o nemişcare totală, care făcu liniştea de dinainte să pară aspră. Prinţul care îl invitase sparse tăcerea:

— Dumnezeule, omule, el este Thomas Cale!

Nu există niciun adjectiv în nicio limbă care să descrie paloarea care cuprinse faţa gentilomului de ţară, pe măsură ce sângele i se scurgea în bocanci. Omul deschise gura. Ceilalţi aşteptau să se întâmple ceva oribil.

Cale se uită la el. Urmă o pauză lungă, o tăcere îngrozitoare, spartă brusc atunci când Thomas scoase un singur râset, ca un lătrat amuzat. Apoi plecă. Fiecare parte avea dreptul să aducă patruzeci de cai, iar când elveţienii intrară pe terenul de luptă arătau, cu siguranţă, impresionant, caii trăgând de hăţuri, nerăbdători să pornească şi, lângă ei, şaptezeci de cavaleri la picior, cu armurile ca nişte carapace strălucind în lumina soarelui de dimineaţă. Frumos. Formidabil. Se aranjară în rând şi aşteptară. Nu multă vreme. De cealaltă parte a parcului, se zări ceva ce părea a fi o căruţă cu ţărani, apoi o alta în spatele ei şi apoi încă una – cincisprezece în total. Fiecare era trasă de doi cai grei, mai mari decât cei ai cavalerilor cam cu încă o jumătate. Pe măsură ce se apropiau, deveni clar că acestea nu erau căruţele obişnuite care cărau fân sau porci – erau mai mici, cu lateralele înclinate şi aveau acoperişuri. În schimb, cele cincisprezece căruţe erau flancate de zece cercetaşi călare ai Artemisiei, oameni zvelţi pe ponei Manipur renumiţi pentru viteză şi agilitate. Purtau arbalete, o armă nu foarte des folosită în Halicarnassus. Acestea fuseseră concepute de Vagul Henri

pentru a fi folosite călare – uşoare, mai puţin puternice decât a lui, dar mult mai uşor de declanşat și încărcat. Căruţele se îndreptară spre locul marcat şi apoi se încolonară într–un cerc. Vizitiii săriră jos şi dezlegară caii, trăgându–i în mijloc. Spaţiul dintre căruţe nu era foarte mare căci caii fuseseră atent învăţaţi să cotească înainte să fie deshămaţi. Fiecare vizitiu luă repede câte un scut de lemn, agăţat în spatele căruţelor, le puseră între ei, astfel încât căruţele şi scuturile să formeze un cerc continuu, Iară locuri goale.

Elveţienii îi priveau, unii amuzaţi, cei mai inteligenţi suspicioşi. Singura cale să treacă de căruţe era prin spaţiile de dedesubt – dar şi acestea fură închise curând, când din podeaua căruţelor fură coborâte patru scânduri mari de lemn. Preţ de o clipă nu se întâmplă nimic. Apoi se auzi un strigăt din interiorul cercului şi cei urcaţi pe cai începură să tragă cu arbaletele către rândurile elveţiene. Proiectul Vagului Henri ar fi fost mai puţin puternic, dar de la o distanţă de nouăzeci de metri, săgeţile, teşite cum erau, loviră rândurile comasate de soldaţi în armură cu un zgomot puternic. Elveţienii aduseseră doar zece arcaşi şi aceştia fuseseră învăţaţi să tragă în mulţime, nu în zece oameni călare pe cai agili. Într–un schimb de cinci minute, numai doi călăreţi din Armata de Model Nou fură loviţi, destul de dureros şi cu urme de sânge, dar ei loviseră mai mult de douăzeci dintre elveţieni. Armura lor şi teşitura săgeţilor preveniră orice rană adâncă, dar era clar că nişte săgeţi adevărate i–ar fi omorât sau i–ar fi rănit grav pe majoritatea dintre ei. După cinci minte, dintre căruţe se auzi o trompetă şi cei călare se retraseră în cerc. Un scut de lemn se dădu la o parte să îi lase să treacă şi dispărură.

Apoi alte trei paravane fură mutate şi dinăuntru se năpustiră în jur de douăzeci de oameni cu ciocane şi ţăruşi, bătând cu ele în pământ. Aceştia erau mai pe placul arcaşilor elveţieni, dar înainte ca ei să apuce să tragă, val după val de săgeţi ţâşniră din centrul căruţelor, cauzând o mare confuzie şi chiar o mulţime de răni inamicilor, protejaţi doar de armuri uşoare.

Sub acoperirea protectoare a fricii, ţăranii care băteau cu ciocanele în pământ terminară treaba şi fugiră înapoi la adăpost între căruţe, lăsând în urmă ţăruşii de lemn legaţi de frânghii subţiri cu cârlige de metal ascuţite, ţesute în ele din cincisprezece în cincisprezece centimetri. Ciudat era faptul că

ţăruşii şi frânghiile cu cârlige acopereau doar o optime a cercului, lăsând atacatorii liberi să ocolească acest obstacol neplăcut. Era dificil să îi vezi rostul.

Cu săgeţile încă tăbărând peste ei, elveţienii nu avură încotro, trebuiră să avanseze şi să atace căruţele direct. Săgeţile teşite nu erau decât o mică neplăcere pentru oamenii în armuri atât de performante, iar pentru lupta corp la corp se pregăteau de o viaţă. Înconjurând frânghiile cu cârlige – câţiva cavaleri le crestară trecând pe lângă ele, dar în funii fuseseră ţesute fire de sârmă pentru a împiedica acest lucru –, se apropiară de căruţe, hotărâţi să îşi croiască drum printre ele şi să îi bată bine pe cei din interior. Deşi carele nu erau nici foarte mari, nici foarte înalte, odată închise nu părea să existe vreo cale uşoară de a pătrunde în ele. Pe măsură ce se apropiau, observară mici găuri pătrate pe marginile căruţelor – câte şase de fiecare. Prin acestea, ţâşniră săgeţi de arbalete direct către ei, făcând ravagii la o asemenea distanţă mică, în ciuda faptului că erau teşite. Nemaivorbind că aveau şi rapiditate – fiecare trăgea la interval de trei–patru secunde. Fură siliţi să se adăpostească în lateralul căruţelor, să apuce roţile şi să le tragă peste ei. Dar roţile fuseseră fixate în pământ cu potcoave de oţel. Apoi acoperişurile căruţelor fură ridicate şi prinse pe lateral cu o balama cu ţepi bonţi pe muchia expusă, astfel încât să nu străpungă armura celor pe care îi loveau, ci doar să lovească puternic. Zeci de braţe şi capete fură rupte şi sparte în această mişcare. Apoi motivul pentru înălţimea joasă a căruţelor deveni clar. În fiecare din ele se aflau şase ţărani, înarmaţi cu îmblăcii de lemn pe care le folosiseră întreaga viaţă, la fel cum soldaţii elveţieni profesionişti făcuseră cu săbiile şi topoarele. Chiar şi fără cuie, care ar fi fost folosite într–o luptă adevărată, capul îmblăciului zvâcnea cu o viteză feroce, strivind mâini, capete şi piepturi, cu sau fără armură. Iar săgeţile continuau să cadă. Poate că nu puteau să omoare, dar cauzau dureri groaznice şi vânătăi enorme. Elveţienii abia dacă reuşeau să riposteze. Distanţa de luptă de câţiva paşi cu care erau obişnuiţi, dictată de lungimea unei săbii sau a unui topor, fusese extinsă de Cale încă puţin, dar făcea o mare diferenţă. Oamenii pe care i–ar fi dezmembrat în câteva secunde în câmp deschis erau acum intangibili din cauza lemnului puternic şi a câtorva centimetri în plus la înălţime. Iar acum ei erau vulnerabili în faţa unei colecţii

de unelte agricole modificate, sudate cu încredere şi simplitate de nişte amărâţi de ţărani. După cincisprezece minute de durere şi daune, renunţară – furioşi şi frustraţi, otrăvitor de neputincioşi. Retragerea lor fu condusă spre o rafală oarbă, dar dureroasă, de săgeţi teşite trasă de doisprezece Purgatori de–ai lui Cale, până când acesta le făcu semn să se oprească. Privi cu mare plăcere cum generalii elveţieni se duseră să inspecteze daunele provocate elitei lor derutate. Fu îndeajuns de amabil încât să nu îi însoţească; chiar şi de la patruzeci de metri distanţă, efectul îmblăcielor de metal, al ciomegelor, ciocanelor, topoarelor boante şi pietrelor era evident.

După zece minute de inspecţie, Fanshawe se întoarse la Cale, aparent la fel de neserios şi degajat ca de obicei; dar adevărul era că se cutremurase văzând urmările luptei.

— Am greşit, îi spuse el lui Bose Ikard. S–ar putea să meargă. Am însă nişte întrebări.

— Iar eu am nişte răspunsuri, spuse Cale.

Se adunară într–o şedinţă mai târziu în aceeaşi zi. În drum spre câmpul de luptă, Bose Ikard îl prinse din urmă pe Fanshawe şi îi vorbi încet:

— Chiar poate să funcţioneze?

— Ai văzut cu ochii tăi.

— Şi putem câştiga?

— Posibil. Şi dacă o să câştigăm? Ce se va întâmpla apoi?

— Nu înţeleg.

— Le–ai arătat ţăranilor că sunt la fel de buni ca şi stăpânii lor. Vor lupta şi vor muri cu miile – căci vor muri cu siguranţă – şi apoi vor uita totul? *Tu* aşa ai face?

La întâlnirea din acea după–masă se puseră multe întrebări ursuze, fiecare dintre ele rezolvată destul de uşor de Cale. În locul lor ar fi făcut lucrurile mult mai stânjenitoare ştia că existau slăbiciuni, chiar dacă ei nu le vedeau. Întrebările lui Fanshawe nu se materializară: putea să vadă şi el carenţele, dar şi faptul că exista o rezolvare pentru ele. Cale răspunse calm şi vesel până la ultimul comentariu – sugestia că odată ce devenea o chestiune de viaţă şi de moarte, ţăranii aveau să clacheze în faţa sângelui şi a mutilării.

— Atunci adu–ţi înapoi oamenii mâine şi luptăm cu arme ascuţite, fără milă, spuse Cale, tot calm. Nu te vei mai întoarce a treia oară.

Bose Ikard, însă, deşi gândea pe termen lung consecinţele menţionate de Fanshawe, văzu că nu avea încotro decât să îl sprijine pe Cale: nu avea niciun sens să gândească pe termen lung, dacă nu avea să existe un termen lung. Îl trimise de acolo pe Comandantul Principal şi discută detaliile legate de bani şi puterile de rechiziţie cerute de Cale.

Acest lucru nu fu pe placul Cancelarului: era dureros fizic pentru el să dea bani şi putere. Dar urma să se preocupe de recuperarea lor, precum şi de pericolul ţărănimii înarmate şi antrenate când se termina totul. La sfârşitul întâlnirii, Thomas Cale era cel mai puternic băiat din istoria celor Patru Cvartale. În momentul semnării scrisorii, lui i se păru ca şi cum în adâncul sufletului său ciudat începuse să curgă un izvor cu apă dulce şi rece. Afară, Fanshawe îi făcu semn să se retragă într–o parte.

— Ai fost foarte tăcut, observă Cale.

— Curtoazie profesională, răspunse Fanshawe. Nu am vrut să îţi stric prezentarea.

— Chiar crezi că ai fi putut?

— Cum îi vei aproviziona?

— Oh, nu! Ai observat veriga slabă. Nimic nu îţi scapă.

Fanshawe zâmbi.

— Atunci nu vei avea o problemă să răspunzi, nu?

Zece minute mai târziu se aflau într–un vechi atelier din mahalalele Leeds–ului spaniol, iar Michael Nevin, tinichigiu şi inventator, prezenta cu mândrie una dintre noile sale căruţe de aprovizionare. Acum aveau bani care să îi sprijine ingeniozitatea, iar rezultatul, deşi cumva înrudit cu bătrânul lui cărucior, era elegant şi avea stil.

— Mişcă–l, spuse Cale.

Fanshawe ridică un cărucior cu două roţi de braţele din faţă. Era mult mai mare decât cel pe care se bazase iniţial şi surprinzător de uşor. Nevin se umflase în pene mai ceva ca un păun.

— Se roteşte de patru ori mai repede decât căruţele de aprovizionare folosite de Izbăvitori, care se răsucesc destul spre dreapta, iar spre stânga aproape pe jumătate. Dacă nu este supraîncărcat, e nevoie doar de un cal în loc de şase boi. Dacă trebuie, nici măcar nu e nevoie de un animal – poţi să îl împingi cu doar patru oameni; cu ei şi jumătate din încărcătură tot poţi aproviziona aproape la fel de repede ca Izbăvitorii. Salivez şi

acum. Aşa–i că l–am făcut să fie bun la toate.

Era o afirmaţie, nu o întrebare.

Cale era aproape la fel de încântat de Nevin pe cât era Nevin însuşi.

— Domnul Nevin m–a ajutat şi cu căruţele de luptă. A fost ideea lui să le tăiem din înălţime pentru a se putea mişca poate de două ori mai repede decât cărucioarele de aprovizionare ale Izbăvitorilor. Singurul mod în care se pot deplasa cu destulă viteză pentru a ne urmări şi ataca ar fi să trimită infanteria călare, dar fără căruţe. Chiar dacă ne–ar ajunge însă ofiţerii călare ai Artemisiei ne–ar anunţa cu ore bune înainte. Facem un cerc, săpăm o tranşee de doi metri în exterior şi ce vor face? Dacă atacă, îi tăiem în bucăţi, mai rău decât azi. Dacă aşteaptă, călăreţii vor fi chemat şi mai multe trupe să ne vină în ajutor. Ţine minte, vom avea câte două sute de astfel de forturi în mişcare în fiecare zi a săptămânii. Chiar dacă izbutesc să izoleze unul şi să–l distrugă, le–ar trebui de zece ori mai mulţi oameni ca să ne nimicească.

— Atât de uşor?

— Nu, răspunse Thomas Cale. Dar vor pierde câte doi oameni la fiecare de–al nostru.

— Chiar dacă ai dreptate, şi sunt de acord că ai putea avea, Izbăvitorii sunt gata să moară cu miile. Ţăranii tăi sunt pregătiţi?

Cale zâmbi din nou.

— Presupun că vom afla.

— Chiar crezi că poţi câştiga o bătălie cu căruţele tale?

— Nu ştiu nici asta, dar nici nu intenţionez să încerc. E aşa cum spune IdrisPukke: problema cu bătăliile decisive este că ele decid lucrurile. Nu îi voi zdrobi pe Izbăvitori, îi voi scurge de sânge.

26

Potrivit Marelui Ludwig, trupul uman este cea mai bună imagine a sufletului uman şi astfel, asemenea trupului, are cancere, excrescenţe şi organe infectate. La fel cum scopul ficatului este acela de a acţiona ca un colector al otrăvurilor din corp, sufletul are organele sale pentru a reţine şi izola scursurile toxice ale suferinţei umane.

Este o axiomă a celor care trăiesc cu speranţa că ce nu te

omoară te întăreşte: dar adevărul este că o suferinţă mortală poate fi ţinută în izolare în acest rezervor de otravă numai temporar: asemenea ficatului, poate face faţă unei cantităţi limitate de otrăvuri, înainte de a începe să putrezească.

Supravieţuitorii Sanctuarului avuseseră deja parte din plin de suferinţă. Adăugând la asta pierderea soţiei şi a copilului, precum şi evenimentele groaznice din pivniţa lui Kitty Iepurele, şi Kleist era pe punctul de a se îneca în trecut. A doua zi după lupta simulată de pe Câmpul de Argint, livra o pereche de bocanci la care lucrase pentru campania care urma (pielăria fusese una din aptitudinile lui Kleist în Sanctuar) şi se îndrepta spre pantofarii din şoseaua New York. Bosco îl bătuse la cap pe Cale că, pentru o oştire, bocancii buni erau pe locul al treilea după mâncare şi arme. Kleist traversa piaţa, aglomerată din cauza târgului săptămânal de cai, când se ciocni de Daisy, ţinându–şi în braţe fiul.

Îşi continuă drumul câţiva metri, apoi se opri. Abia observase faţa tinerei femei – nu se uitase direct la ea şi trecuseră unul pe lângă celălalt într–o fracţiune de secundă –, dar ceva îl înfioră, deşi era mai în vârstă şi mai slabă, mult mai slabă, decât fosta sa soţie. Ştia că nu putea fi ea – cenuşa ei plutea undeva peste o prerie la trei sute de mile depărtare – şi nu vru să se uite din nou şi să îşi reînvie tristeţea din adâncuri, dar nu se putu abţine. Se întoarse să o privească în timp ce ea se îndepărta prin mulţime, cu bebeluşul pe şold. Dispăru repede însă în aglomeraţia de vânzători şi cumpărători. Rămase nemişcat ca un buştean şi se îmboldi să meargă după ea, apoi îşi spuse că nu avea rost. Îl trecu un fior de mâhnire, imposibil de oprit, care se revărsa lent şi primejdios. Rămase acolo încă o clipă, dar avea treabă, aşa că se întoarse şi se duse la pantofar. Acel moment în piaţă însă îl afectă pe Kleist.

— Deci, ce crezi?

În ultimele zece minute, Cale îl urmărise pe Robert Hooke cum examina un tub lung de un metru douăzeci din minereu de fier.

— Ai încercat să îl foloseşti? întrebă Hooke.

— Eu? Nu. Am văzut unul la Bex. Prima dată când a tras, a doborât trei Izbăvitori dintr–o lovitură, a doua oară a aruncat în aer şi a omorât şase elveţieni. Dacă l–ai putea face să funcţioneze, ar fi dat naibii.

Hooke privi invenţia aceea urâtă.

— Mă mir că a funcţionat.

— Sigur că te miri.

— Am nevoie de mulţi bani.

— Sigur că ai. Dar nu sunt prost. Ştiu că lucrai deja la un tub pentru acceleratorul tău de particule. Nu te plătesc să faci cercetare asupra naturii lucrurilor.

— Crezi că toate cunoştinţele trebuie să fie practice.

— Nu cred nimic despre cunoştinţe; mă gândesc doar cum să evit să mă aflu în vârful unui foc de tabără, unul pe care o să îl împarţi cu mine dacă nu găsim o cale să îl oprim pe Bosco. Înţelegi?

— Oh, sigur că înţeleg, domnule Cale.

— Deci, este posibil?

— Nu este imposibil.

— Atunci spune–mi un preţ şi dă–i bătaie.

Cale se îndreptă către uşă.

— Apropo, strigă Hooke.

— Da?

— E adevărat că i–ai tăiat capul cuiva pentru că ţi–a cerut un pahar cu apă?

Chiar şi pentru cineva sănătos tun, volumul de muncă cu care se lupta Cale ar fi fost criminal, iar el numai sănătos nu era. Necesitatea îl forţă să delege. Existau destui candidaţi: IdrisPukke şi recalcitrantul Cadbury („Am afaceri necurate de condus”) erau de încredere, chiar şi Kleist, tăcut şi îndârjit cum era, părea să vrea să lucreze pentru a–şi ţine mintea ocupată. Vagul Henri era peste tot, făcând de toate. Dar tot nu era de ajuns. Merse cu IdrisPukke la Vipond pentru a–i cere ajutorul.

— Îmi pare rău pentru Conn.

— Îmi este foarte clar, spuse Vipond, că nu are de ce să îţi pară rău. Nu ai avut de ales.

— Nu am râs de el.

— Ştiu. Dar mă tem că nu contează. Trebuie să îl atragi pe Bose Ikard.

— Cum?

— Da… nu e uşor. Este un bărbat capabil în felul lui, dar are greul defect al puterii: a devenit un scop în sine. Şi este dependent de conspiraţii. Lasă–l în pace cinci minute şi începe să comploteze împotriva propriei persoane.

— Am nevoie de control asupra unei armate obişnuite, spuse Cale. Am crezut că îmi pot construi una a mea. Dar nu va funcţiona dacă e singură. Am nevoie de trupe care să poată lupta în afara forturilor.

— Înţeleg că i–ai promis altceva.

— Ei bine, m–am înşelat. Ţăranii sunt buni, atât timp cât sunt protejaţi în spatele zidurilor şi nu se poate ajunge la ei. Dar departe de căruţe, sunt la fel de periculoşi ca porcii spinoşi.

Vipond nu spuse nimic o clipă.

— Situaţiile disperate necesită măsuri disperate, zise el în cele din urmă. Încearcă să spui adevărul.

— Adică?

— Ce–ţi sugerez! Fii sincer cu el. Ştie cât de disperată este situaţia, altfel nu te–ai afla aici. Scoate în evidenţă faptul că veţi reuşi împreună sau veţi muri împreună. Sau ai putea încerca să îl şantajezi, dacă individul acela, Cadbury, îl are cu ceva la mână.

— Nu destul, spuse IdrisPukke.

— Atunci rămâne sinceritatea.

— Şi dacă sinceritatea nu funcţionează?

— Asasinarea.

— Credeam că susţii că nu funcţionează niciodată.

— Am spus eu asta?

— Da.

— Extraordinar!

Spre surprinderea lui Cale, următoarea sa întâlnire cu Bose Ikard nu fu doar reuşită, ci şi plăcută. Minciunile trebuiau elaborate şi exista întotdeauna ceva la care nu te gândiseşi care să te dea de gol. Era un chin să minţi. Pe de altă parte, era uşor să spui adevărul. Era atât de *adevărat*! îi plăcu atât de mult să spună adevărul, încât hotărî că într–o zi avea să îl spună din nou.

Şi astfel se întâmplă ceea ce sperase Vipond: lipsa de alternativă îl împinse pe Bose Ikard către simplitate.

— Îţi spun sigur că Principalul Comandant nu va fi convins. Nu vor să aibă nimic de–a face cu tine.

— Atunci vor trebui să fie înlocuiţi.

— Dar numai ce au fost numiri.

— Toți consideră aşa sau doar unii dintre ei? întrebă IdrisPukke.

— Dacă ai putea înlătura triada, s–ar putea să fie de ajuns. Dacă…

— Te opui mijloacelor speciale?

— Speciale?

— Înţelegi tu: situaţiile disperate necesită măsuri disperate.

În zece zile, două demisii şi o sinucidere rezolvară problema triadei cu ajutorul registrelor lui Kitty Iepurele. Ca o dovadă de curtoazie şi de bună–credinţă, lui Bose Ikard îi fu înmânat unul dintre registre, acela care conţinea afaceri financiare neortodoxe în care fusese implicat el însuşi. IdrisPukke făcuse o copie, desigur.

Din motive diferite, Laconicii şi Izbăvitorii erau societăţi construite pe noţiunea că războiul era o constantă inevitabilă a existenţei umane. Armatele Axei erau doar armate. Cale era ajutat în reformele sale, însă, sporind vizibilitatea faptului că miza războiului nu era înfrângerea, ci anihilarea. Această vizibilitate fu sporită şi de tipărirea predicilor ţinute în Marea Catedrală din Chartres de Papa Bosco însuşi. În acestea, Bosco, citând în detaliu Cartea Sfântă, îşi chema enoriaşii să ducă la îndeplinire comanda explicită a lui Dumnezeu de a „nu lăsa în viaţă nimic ce respiră. Makkedah să se distrugă complet, împreună cu toate sufletele din ea. Libnah să se distrugă împreună cu toate sufletele din ea; în Luchish, Eglon, Hebron şi Debir să se distrugă complet toţi cei ce respiră şi să nu fie cruţat niciunul, să se omoare bărbaţi, femei, copii şi sugari, vite, oi, cămile şi măgari”.

Circulau zvonuri, întâmplător reale, cum că aceste predici înfiorătoare erau false. Dar, deşi era adevărat faptul că fuseseră născocite de Cale şi Vagul Henri şi tipărite în secret, cei mai mulţi se lăsară convinşi, fără tragere de inimă, că nu erau minciuni şi asta din două motive. De la cei câţiva refugiaţi care reuşiseră recent să treacă fluviul Mississippi din teritoriile ocupate acum de Izbăvitori veneau numeroase rapoarte despre evacuarea în masă a unor oraşe întregi, care se mutau la nord şi apoi la vest. Dar mai exista şi adevărul tulburător cum că toate religiile din cele Patru Cvartale împărtăşeau credinţa în aceeaşi Carte Sfântă şi că, deşi majoritatea alegeau să ignore numeroasele ocazii în care Dumnezeu ceruse masacrul divin al unor ţări întregi, până la ultimul câine, nu mai era posibil să se înfăptuiască acest lucru în acelaşi fel. Realitatea incomodă era

aceea că promisiunea unei apocalipse, fie ea locală (Man Hattan, Sodom), fie universală (sfârşitul Geddon–ului), era întreţesută în însăşi stofa credinţei lor împărtăşite în mod ciudat.

În următoarele şase săptămâni totul decurse foarte uşor, căci noul departament guvernamental al lui Cale, Oficiul împotriva Izbăvitorilor (OII), se trezi împingând uşi deschise peste tot. Acest lucru se datora, parţial, fricii de Izbăvitori şi, parţial, fricii de Thomas Cale: povestea despre cum ar fi tăiat el capul unui om pentru că îi ceruse să îi aducă un pahar cu apă era acum un adevăr acceptat.

— Ai talentul de a fi legendar, spuse IdrisPukke. Mă întreb dacă este în totalitate un lucru bun.

Accesul la registrele lui Kitty Iepurele încurajase la rândul său cooperarea. După înlocuirea triadei, lumea se bizuia temporar pentru această poziţie pe Thomas, având drept rezultat faptul că noul entuziasm cu privire la planurile sale despre absolut tot începu să pătrundă în sălile puterii. Se făcură multe, mult mai repede decât s–ar fi aşteptat OII. Dar veştile bune nu puteau să dureze şi nici nu se întâmplă aşa. Apoi, când veni, lovitura fu neaşteptată cu toată aşteptarea ei.

La două luni de la începerea pregătirilor plănuiseră prima livrare de provizii de hrană, uniforme, arme şi căruţe, atât de importante pentru campania lor. Bocancii, în mare parte concepuţi de Cale şi Kleist, fuseseră contractaţi în detaliu potrivit unui model strict – metoda Izbăvitorilor. La fel se întâmplă şi cu hrana. La fel cu armele de la îmblăciele de calitate, dar simple, la arbaletele nou create pentru a avea viteză de încărcare în lupta de la mică distanţă, mai degrabă decât putere. Stând în depozitul de hrană, unde primul lot de raţii fusese livrat, Cale privi cum cutie după cutie era deschisă pentru a scoate la iveală biscuiţi plini de larve şi gărgăriţe. Cei care nu intrau în această categorie erau ba afectaţi de grăsimea râncedă, ba de cine ştie ce altceva care îi făcea nu doar necomestibili (soldaţii puteau să suporte hrana necomestibilă dacă erau nevoiţi), ci şi inutili în a furniza energia necesară pentru luptă. În ultimele patru ore trecuse prin aceeaşi rutină cu toate celelalte provizii: bocancii deja se destrămau, arbaletele nu puteau trage nicio săgeată suficient de puternică pentru a străpunge pielea unui copil suferind de rahitism. Căruţele

păreau să fie construite conform planurilor, dar un drum de jumătate de oră cu şase dintre ele dovedi faptul că abia ar fi rezistat unei săptămâni de folosinţă serioasă.

— Îi vreau pe cei responsabili, spuse Cale, mai rece decât îl auzise cineva vreodată.

Dar acest lucru se dovedi a fi mult mai dificil decât păruse. Corupţia în domeniul proviziilor militare era înrădăcinată nu doar în rândul celor care aprovizionau, ci şi în rândul celor pe care aceştia îi mituiseră pentru a câştiga contractele. Era atât de extinsă în branşa achiziţiilor, încât cei implicaţi nu o priveau drept fraudă. Mai rău decât faptul că era un obicei inoculat, controlul achiziţiilor era exclusiv în puterea membrilor Familiei Regale. A nu se crede că aceştia chiar făceau ceva pentru bani în afară de a suporta chinul de a–şi deschide buzunarele, dar sumele pe care le aşteptau nefăcând nimic erau atât de mari, încât pur şi simplu nu rămâneau suficiente fonduri pentru a furniza arme şi hrană decente şi a face vreun profit.

Problemele de război păreau aproape uşoare pe lângă aşa ceva. Dacă OII nu putea să reaprovizioneze suficient de repede şi cu un echipament de calitate pentru posibilitatea unui atac al Izbăvitorilor la începutul primăverii, erau terminaţi. Şi totuşi cei responsabili de crearea acestui dezastru nu puteau fi atinşi de Cale.

— Nu pot să fac nimic, spuse Bose Ikard, care, ca să fim corecţi, vedea problema destul de clar.

— Trebuie să se oprească. Trebuie să fie luată din mâinile lor. E o nebunie. Nu realizează că Izbăvitorii îi vor distruge şi pe ei?

— Sunt monarhi. Vieţile lor sunt ele însele o formă de nebunie. Sunt prinţi din născare – o putere reală –, o putere miruită, creată de Dumnezeu, le curge prin vene. Nu sunt la fel ca mine sau ca tine.

— Şi eu care credeam că Izbăvitorii sunt nebuni.

— Bun venit în restul lumii, spuse Ikard. Dacă aş interveni, aş sfârşi într–o celulă într–o oră. Cu ce ţi–ar ajuta? Trebuie să existe o soluţie.

— Adică?

— Depinde de tine. Tu eşti la conducere acum.

— Am sprijinul tău?

— Nu. Dar orice ai face, fă în stil mare!

Gil ştia de ceva vreme că Thomas Cale reuşise să se umple, în

mare parte, cu glorie furată din marea victorie a Izbăvitorilor la Bex, dar tot ceea ce reuşea să afle era vag şi generalizat, nimic mai mult decât bârfele pe care oamenii le spuneau pe străzi. Mai avea şi o a treia poveste despre procesul lui Conn şi o mărturie oculară a execuţiei sale, precum şi zvonul general acceptat că Thomas Cale ar fi râs şi ar fi fumat când capul lui Conn se rostogolise pe Quai des Moulins. De–ar fi adevărate afirmaţiile făcute în Leeds–ul spaniol despre spionii Izbăvitori, se gândi el – singurii oameni pe care îi plătise erau infractori, singurii tovarăşi de drum erau străini şi inadaptaţi. Dar Gil începea să realizeze că nu se mai punea problema de a separa faptele de ficţiune când venea vorba despre Cale – devenise important să nu ignore, oricât de ridicole ar fi fost, poveştile despre faptul că ar avea doi metri în înălţime sau despre cum orbise un asasin ridicând mâna în aer (deşi povestea despre cum tăiase capul celui care îi ceruse să îi aducă un pahar cu apă i se părea destul de plauzibilă). Ceva cu privire la Cale îi făcea pe oameni să îşi pună toate speranţele şi temerile în el – faptul că le era teamă de el şi totuşi aveau aşteptări ridicole de la capacitatea lui de a–i salva erau împreunate. Şi nu erau în situaţia asta doar cei proşti şi disperaţi – de exemplu Bosco. Era cel mai inteligent om pe care îl cunoştea şi totuşi nimic nu–i putea zdruncina încrederea în Cale. Dar asta nu–l opri pe Gil să încerce.

— Devine puternic, Sfinţia Voastră.

— Atunci, spuse Bosco, se dovedeşte că Ikard şi Zog sunt mult mai inteligenţi decât am crezut.

— Ori ştie, ori intuieşte ce intenţionăm să facem. Reprezintă o ameninţare imensă pentru noi.

— Nu chiar, cred eu. Se prea poate ca informaţiile sale despre planul nostru de atac prin Arnhemland să fi fost consistente, dar atunci nu a reuşit să convingă pe nimeni să îl asculte. Acum suntem pe marginea Mississippiului, în nord, şi am asigurat trecătoarea Brunner către Leeds la sud; este destul de evident ce avem de gând să facem. Ceea ce ştie sau poate intui nu contează.

— Numai că nu vom înfrunta minunea fără bărbie a lui Zog. El chiar ştie ce face.

— Desigur. La ce altceva te–ai aştepta de la Mâna Stângă a lui Dumnezeu?

Zâmbea, dar Gil nu era sigur ce fel de zâmbet era.

— Ce spune faptul că ni se opune direct în privinţa planului dumneavoastră de a aduce sfârşitul promis?

— Credeam că este planul *nostru...* şi al lui Dumnezeu.

Acelaşi zâmbet.

— Sfinţia Voastră, cred că merit mai mult decât să fiu batjocorit pentru o scăpare.

— Desigur, Gil. Îmi cer scuze. Papa îţi imploră iertarea. Ai fost întotdeauna cel mai bun servitor al celor mai aspre cauze.

Zâmbetul dispăruse, dar tonul scuzelor era tot greşit.

— Sfinţia Voastră, ce înseamnă faptul că Thomas Cale este împotriva noastră?

— Înseamnă că Domnul ne trimite un mesaj.

— Care este...?

— Nu ştiu. E vina mea că nu înţeleg ce îmi spune, dar, la urma urmei, sunt una dintre greşelile lui.

— De ce nu vă spune pur şi simplu?

Era o chestiune periculoasă şi, imediat ce rosti cuvintele, Gil îşi dori să–şi fi ţinut gura.

— Pentru că Dumnezeul meu este un Dumnezeu subtil. Ne–a creat pe noi pentru că nu voia să fie singur; dacă trebuie să ne spună ce să facem şi să intervină în numele nostru, atunci nu suntem altceva decât animale de companie, precum căţeii târfelor bogate din Leeds–ul spaniol. Dumnezeu face aluzii pentru că ne iubeşte.

— Atunci de ce să ne distrugă?

„De ce, îşi zise Gil îndată ce rosti cuvintele, să nu urmeze o întrebare blasfematoare cu una şi mai şi?” Dar nu luase în calcul cât de inteligent era ciudatul său stăpân.

— M–am gândit adesea la asta. De ce, Doamne, mă rogi să fac acest lucru îngrozitor?

— Şi?

— Căile Domnului sunt misterioase. Cred că, probabil, este mult mai milos şi iubitor decât am crezut. Am fost arogant, adăugă el cu amărăciune, pentru că eram atât de furios pe ceea ce omenirea i–a făcut unicului său fiu. Acum cred că, odată ce se strâng împreună toate sufletele noastre moarte, el ne va recrea, dar de data aceasta după chipul lui. Aşa cred. Din această cauză, cred, trebuie să facem acest lucru revoltător.

— Dar nu sunteţi sigur?

Bosco zâmbi, dar de data aceasta era uşor de citit... era un zâmbet de umilinţă simplă.

— Vezi răspunsul meu precedent.

Era clar că audienta se încheiase şi că era mai bine să iasă înainte să spună ceva şi mai stupid. Gil se înclină.

— Sfinţia Voastră.

Era cu mâna pe clanţă când Bosco îl strigă:

— Îţi voi trimite nişte planuri în această după–amiază.

— Da, Sfinţia Voastră.

— Va presupune un oarecare efort, dar sunt sigur că este necesar – mai bine să fim în siguranţă şi aşa mai departe. Vreau să muţi porturile de pe Mississippi mai în spate cu aproximativ o sută de mile.

— Pot să întreb de ce, Sfinţia Voastră?

Vocea lui lăsa să se înţeleagă că ideea i se părea absurdă, dar Bosco nu păru să observe. Sau decisese să nu observe.

— Dacă aş fi Cale, aş încerca să le distrug. E mai înţelept să fim precauţi, cred.

Afară, mergând de–a lungul coridorului, un gând se tot repeta iu mintea lui Gil: „Trebuie să găsesc o metodă de a–l părăsi”.

27

— Ce vei face? întrebă IdrisPukke.

— Nu vrei să ştii.

— Nu te–ai gândit la nimic, nu–i aşa?

— Nu, dar o voi face.

— Ai grijă!

— Voiam să întreb, spuse Cale, dacă ai terminat planurile pentru trecerea munţilor.

— Aproape.

— S–ar putea să avem nevoie de ele mai curând decât crezi. Era evident că se gândea la altceva. Planul îi include pe Purgatori?

— Nu.

— Ar trebui.

— Ai devenit foarte sentimental.

— Sentimentele nu au nimic de–a face cu asta, cu excepţia faptului că ura mea faţă de ei mi–a înceţoşat judecata. E timpul să îmi număr binecuvântările. Două sute de oameni care vor

face orice vrei, fără să pună întrebări, sunt un câştig, nu ai zice?

— Nu îţi va plăcea asta, îi spuse Cale Vagului Henri.

— Nu–mi spune că nu sunt sandviciuri cu castraveţi.

Vagul Henri glumea doar parţial. Era neobişnuit de ataşat de sandviciurile cu castraveţi, care fuseseră inventate cu doar zece ani înainte de dandy–ul Materazzi, Lordul „Castravete" Harris când legumele fuseseră importate pentru prima oară în Memphis şi nimeni nu ştia cum să le folosească. În fiecare zi în care nu ieşea cu treabă pentru OII, Vagul Henri lua ceaiul la ora patru (sandviciuri cu castraveţi, prăjituri cu frişcă, brioşe) şi pretindea că o făcea pentru a–şi bate joc de cei de rang înalt. De fapt, de–abia aştepta ceaiul, cea mai mare plăcere a vieţii sale, pe lângă vizitele frecvente la Imperiul Săpunurilor din Rue De Confort Sensuelle.

— Prinţii de sânge vor scăpa nepedepsiţi.

Cei trei discutaseră despre răzbunarea împotriva prinţilor (Cale şi Vagul Henri îl includeau întotdeauna pe Kleist, deşi părea indiferent la orice în afară de propriile sarcini), precum şi a producătorilor care îi mituiseră, cugetând la ce trebuia să se întâmple şi cât de extreme şi de publice să fie actele de violenţă comise împotriva lor.

— De ce?

Vagul Henri nu mai era într–o dispoziţie bună. Furia lui faţă de materialul shoddy care fusese livrat era la fel de intensă ca a lui Cale.

— Fiindcă sunt buni să scape nepedepsiţi pentru lucruri care altora nu le–ar fi iertate.

— Deci nu le vei tăia capetele şi să le înfigi în ţepuşe? Aceasta era soluţia preferată a Vagului Henri.

— Mai rău de atât.

— Continuă.

— Va trebui să îi răsplătim, spuse Cale.

— Vrei să le dai bacşiş?

— Da.

— De ce?

— Nu suntem suficient de puternici pentru a acţiona împotriva lor. Am discutat cu IdrisPukke şi Vipond şi mi–au explicat. Nu este timp să pornim o revoluţie. Lui Bosco i–au trebuit douăzeci de ani să îşi învingă inamicii din Chartres şi chiar şi atunci a trebuit să se mişte mai rapid decât ar fi vrut. Nu putem omorî

doisprezece membri ai Familiei Regale nu ne permitem nici măcar să îi supărăm prea mult. Trebuie să îi mituim ca să ne dăm din calea lor. Trebuie să îi facem nerăbdători, apoi să le oferim o scăpare. O scăpare nu prea nerăbdătoare şi generoasă. E dificil, dar posibil.

— Şi patronii de fabrici?

— Le putem face orice vrem.

Urmă o tăcere scurtă.

— La naiba! strigă Vagul Henri, frustrat şi furios. Promite–mi că, dacă mai suntem în viaţă când se termină toate astea, ne întoarcem şi îi nenorocim! Spune–mi că aşa vom face!

— Pune–i pe listă, zise Cale râzând. Împreună cu toţi ceilalţi.

Să ne gândim la acţiunile lui Thomas Cale şi cum s–au petrecut acestea: salvarea Ribei de la o moarte groaznică, deşi numai după ce fugiseră; întoarcerea, fără prea multă tragere de inimă, pentru a–şi salva aşa–zişii prieteni; distrugerea prin vandalizare a frumoasei Săbii din Danzig; omorârea oamenilor în somn; salvarea lui Arbell Materazzi; omorârea, fără milă, a lui Solomon Solomon la Opera Roşie; reinstaurarea idiotului Palatului, Simon Materazzi; din nou salvarea lui Arbell; mult regretata salvare a lui Conn la Silbury Hill; semnarea mandatului de executare pentru Fecioara din Câmpiile de Mierle; otrăvirea apelor în Înălţimile Golan distrugerea şi inventarea taberelor în care cinci mii de femei şi copii au murit de foame şi boli; sugrumarea lui Kitty Iepurele; incendierea podului după bătălia de la Bex; şi depunerea de mărturie mincinoasă în procesul lui Conn Materazzi. La acestea adăuga acum răpirea şi omorârea a douăzeci de negustori pe care îi considera responsabili pentru porcăriile livrate în depozitele sale cu o săptămână în urmă. În pielea goală, aceştia fură înşiraţi pe sfoară în faţa palatelor prinţilor care acceptaseră mite din partea lor. Trupurile lor fuseseră mutilate, nasurile şi urechile tăiate, buzele şi degetele lipite între ele ţinând câte o monedă în gurile lipsite de limbă şi mâinile încleştate. Fiecăruia îi lipsea ochiul stâng, iar vezica biliară – considerată a fi sursa lăcomiei – le fusese scoasă.

În jurul gâtului aveau prinsă câte o bucată de hârtie, care ulterior fu distribuită în sute de exemplare prin oraş, care dezvăluia natura teribilă a crimelor lor împotriva fiecărui bărbat, femeie şi copil ale căror vieţi fuseseră pregătiţi să le vândă în goana lor după bani. Pamfletul era semnat de „Cavalerii Mâinii

stângi”.

Ca să fim corecţi faţă de Cale şi Vagul Henri, bărbaţii fuseseră omorâţi pe cât de repede şi fără suferinţă fu posibil, având în vedere împrejurările. Tortura groaznică la care fuseseră supuşi drept lecţie pentru toţi ceilalţi avusese loc după ce aceştia fuseseră omorâţi. Istoria nu poate judeca: istoria este scrisă de istorici. Doar cititorul în posesia faptelor poate decide dacă ar fi putut acţiona altfel în împrejurările date sau dacă urmările acţiunilor fuseseră rezonabile.

Pe zidurile palatelor de care atârnau trupurile era scrisă o propoziţie în spaniola veche, un moft al aristocraţiei de a vorbi între ei o limbă care nu mai fusese vorbită în Spania de câteva sute de ani.

Pesado has sido en balanza, y fuiste hallado falto.

În termeni generali, aceasta se putea traduce prin „Aţi fost puşi în balanţă şi s–a descoperit că aveţi lipsuri”, o observaţie lipsită de sens pentru *hoi polloi,* dar destul de ameninţătoare pentru cei doisprezece prinţi de sânge implicaţi în luarea de bani de la cei morţi care atârnau cu capul în jos de conacele lor. Cale îi lăsă să se frământe vreme de douăzeci şi patru de ore şi apoi IdrisPukke, în numele OII, le livră o pungă mare de hârtie pentru a le compensa pierderea venitului din contractul perfect legitim cu foştii patroni de fabrici pe care acum oficiul fusese obligat, dată fiind starea de urgenţă naţională, să le preia în interesul tuturor. Cei doisprezece prinţi de sânge se supuseră pentru că nu erau siguri ce altceva puteau să facă: fuseseră ameninţaţi, deşi nu prea ştiau exact cum, şi răsplătiţi, deşi nu ştiau exact de ce.

Nu doar că se făcuse prea puţină vâlvă pe marginea răpirii, torturării şi omorârii negustorilor fără să fi avut parte de vreun proces, ca să nu mai pomenim de acuzatorii lor, dar apăruseră şi vociferări pentru a îndepărta pe oricine altcineva mai era implicat, iar Cavalerii Mâinii stângi şi metodele lor primiră mult sprijin de la mahalale până la rangurile înalte ale societăţii. La o săptămână după ce Leeds–ul spaniol fu agitat din cauza acestor crime, Robert Hooke primi vizita lui Cale pentru a asculta raportul iniţial despre posibilitatea de a produce arme.

— Nu e nimic în neregulă cu *ideea* de arme, spuse Hooke, examinând arma scumpă. Problema este practica. Salpetrul malefic care se află în capătul acesta e prea solicitant pentru

fier. De aceea explodează. E atât de simplu!

— Atunci fă rost de fier mai bun.

— Nu există. Deocamdată.

— Până când?

— Nu am idee poate dura luni, ani. Oricum, nu avem destul timp.

— Deci aici se termină?

— Mmm… nu… poate că nu. Vorbeam cu Vagul Henri. Mi–a spus că a făcut arbaletele să fie mult mai uşor de încărcat, dar înseamnă că sunt mai puţin puternice.

— Nu e nevoie să fie puternice – sunt făcute pentru lupta la mică distanţă – de câţiva paşi.

— Nu ai pomenit asta.

— Şi?

— Şi? Schimbă totul. Care este distanta maximă la care veţi lupta?

— Câţiva metri cel mult – oamenii noştri se vor afla în spatele unor ziduri de lemn – cât mai puţină luptă om la om cu putinţă.

— Izbăvitorii vor avea armuri?

— Unii, dar nu mulţi. Însă presupun că vor începe să le folosească tot mai mult.

Hooke se uită din nou la armă.

— Atunci nu ai nevoie de asta. Îi arătă o ghiulea de plumb de mărimea unui ou de găină. Şi nu ai nevoie nici de asta.

Îi făcu semn lui Cale către o masă acoperită cu o pânză pe care o trase la fel cum un scamator dezvăluie tortul magic la o petrecere de copii.

— E doar o machetă de lemn, dar poţi vedea principiul.

Era similar cu cel al armei – un tub sigilat la un capăt şi deschis la celălalt –, dar tăiat pe lungime în două pentru a putea vedea în interior.

— Problema e, spuse Hooke, să nu fie supraîncărcat. E nevoie de o cantitate exactă de salpetru malefic – cât de puţin posibil – şi ceva uşor care să explodeze la capătul celălalt.

— Cât de uşor?

Hooke deschise un săculeţ de pânză şi vărsă conţinutul pe masă. Era o colecţie de cuie, cioburi şi pepite de metal, chiar şi câteva pietre. Era greu să te arăţi impresionat.

— Cel mai important este să nimereşti dimensiunea exactă a încărcăturii. De fiecare dată. Fără supărare, dar oamenii tăi vor

exagera. Şi apoi m–am gândit: de ce să nu pun o încărcătură uniformă într–un săculeţ de pânză, uşor de încărcat şi întotdeauna aceeaşi? apoi m–am gândit de ce să nu fac la fel cu bucăţile de metal şi pietrele? Apoi, zise el, încălzindu–se de propria inteligenţă, mi–am zis: de ce să nu le pun pe amândouă într–un alt săculeţ? Uşor de încărcat şi al naibii de repede. Genial!

— Va funcţiona?

— Vino şi vezi!

Hooke îl scoase pe Cale afară, unde doi dintre asistenţii săi stăteau lângă o ţeavă de fier, asemănătoare unei arme, ţinută într–o menghină de lemn. La aproximativ zece metri depărtare se afla un câine mort, legat de o scândură. Hooke, Cale şi asistenţii se ascunseră în spatele unui paravan. Unul dintre asistenţi aprinse vârful unui băţ lung şi, cu grijă, îl introduse în armă. Încercând să se expună cât mai puţin posibil, fu nevoie de mai multe încercări până să reuşească să dea foc jgheabului. Privind prin nişte găuri făcute în paravan, Cale văzu cum se aprinde salpetrul malefic, urmat la câteva secunde de un BANG! — puternic, dar nu atât de puternic pe cât se aşteptase. Aşteptară câteva secunde apoi Hooke ieşi prin fumul dens, urmat de Cale, şi se îndreptară spre câinele mort. Se aştepta să vadă ceva oribil, dar la început crezu că lovitura ratase. Nu ratase – cel puţin nu de tot. Când Hooke îi arătă rănile, văzu că erau vreo şase bucăţi de cuie şi pietre înfipte adânc în carnea animalului.

— S–ar putea să nu ucidă. Dar dacă te loveşte aşa ceva, o vreme nu vei avea parte de altceva decât de gemete de agonie. Şi ideea e că, dacă se foloseşte doar în mulţimi aflate la mică distanţă, fiecare lovitură va răni doi sau trei oameni odată.

— De câte ori se poate încărca şi trage pe minut?

— Noi reuşim de trei ori. Dar nu suntem în condiţii de luptă. Conservator, aş zice două.

Petrecură încă o oră discutând despre oamenii şi materialele de care avea nevoie, unde puteau fi turnate noile arme şi cât de fiabilă avea să fie aprovizionarea.

— Nu ar trebui să fie vreo problemă. Stresul pentru acestea este mult mai mic, deci nu ar trebui să ne fie greu să obţinem calitatea dorită. În plus, presupun că este destul de clar ce se va întâmpla dacă livrează ceva de mâna a doua.

Se uită gânditor la Cale.

— Toată lumea ştie că ai fost tu.

Cale îl privi înapoi.

— Toată lumea ştie că eu am fost cel care a râs de Conn când a murit. Toată lumea ştie că eu am fost cel care a tăiat capul unui om pentru că mi–a cerut un pahar cu apă.

Hooke zâmbi.

— Toată lumea ştie că tu ai fost.

— Toată lumea, spuse Bose Ikard, ştie că el a fost.

— A fost odată o bătrânică, spuse Fanshawe drept răspuns, care a înghiţit o pasăre.

— Nu înţeleg.

— Păi, a înghiţit pasărea ca să prindă păianjenul pe care îl înghiţise pentru a prinde musca pe care o înghiţise.

— Vrei să spui ceva, dar sunt prea iritabil pentru îndrăzneala ta.

— Sugeram doar atât: chiar dacă leacul împotriva bolii nu e la fel de rău ca boala, Thomas Cale ar putea fi foarte rău pentru tine.

— Şi pentru tine nu?

— Ba da, ar putea fi. Laconicii sunt de patru ori mai puţini decât serfii.

— Ţăranii noştri sunt sarea pământului, nu sclavi. Nu îi omorâm fără remuşcări. Deci nu mergem la somn temându–ne că ne vor tăia gâtul. Suntem o singură naţiune.

— Mă îndoiesc serios de asta. Dar sigur că eşti în mijlocul unui experiment minunat pentru a–ţi testa încrederea. Dacă reuşeşte Cale, va fi foarte interesant să vedem câţi dintre oamenii tăi vor fi fericiţi să se întoarcă la viaţa lor de babardit oi şi făcut plocoane.

— Ce vrei să spui, dacă vrei cu adevărat să spui ceva?

— Că trebuie să ştii când să încetezi să înghiţi. Vrei să ştii cum se termină cântecul?

— Nu în mod special, spuse Bose Ikard.

— Dar e fermecător. „A fost odată o bătrână care a înghiţit un cal. A murit, desigur.”

28

— Fanshawe s–a oferit să ne furnizeze o sută de Laconici care

să antreneze Armata de Model Nou.

Cei trei băieţi, dintre care Kleist mai tăcut ca oricând, mâncau stridii în suc de lămâie împreună cu IdrisPukke şi le însoţeau cu un Sancerre sec şi aspru pentru a tăia sarea.

— E evident că nu poţi avea încredere în el, spuse IdrisPukke, bucurându–se de misterul din spatele ofertei lui Fanshawe la fel de mult ca de stridii şi de vin. Dar în ce *fel* poţi avea încredere în el?

— Nu se aşteaptă să cred că o face din bunătate. Nu crede că sunt atât de prost.

— Deci cât de prost crede că eşti?

Se auzi un chicot încântător dinspre Vagul Henri. Nimic dinspre Kleist. Nu părea să asculte.

— Cred că Fanshawe şi–a dat seama că am putea să îl oprim pe Bosco şi vor să fie… de partea care nu pierde.

În acest moment li se alătură Artemisia.

— Stridii, draga mea? întrebă IdrisPukke.

— Nu, mulţumesc, spuse ea candid. De unde vin eu, asta e mâncare pentru porci.

El se amuză teribil, spre surprinderea ei, căci intenţionase să îl pună la locul lui: din cine ştie ce motiv, suspectă greşit că îi vorbise de sus. IdrisPukke se întoarse către Cale.

— Cum intenţionează să le explice Izbăvitorilor prezenţa atâtor Laconici?

— Sunt doar o sută. Va pretinde că sunt renegaţi.

— Bine. Nu îl crezi. Dar te întreb din nou, *cum* nu îl crezi?

— Nu ştiu. Nu încă. Dar am nevoie de instructorii lui indiferent care i–ar fi motivele. Pierderile vor fi mari. Trebuie să scoatem înlocuitori câte cinci mii pe lună. Şi asta e aproximativ. Va fi o luptă foarte strânsă.

— Este o idee care merită discutată, cred, spuse Kleist.

Zilele acelea când vorbea, ceea ce se întâmpla rar, vorbea despre detalii. Păreau să îl liniştească micile particularităţi ale unui toc de cizmă sau felul în care pielea era cusută pentru a nu intra umezeala.

— Presupunem că nu vor încerca să treacă Mississippiul pe timp de iarnă.

Artemisia mormăi iritată.

— Ţi–am spus, Mississippiul nu îngheaţă ca alte fluvii, nu de tot. Devine o masă de blocuri de gheaţă, care se sparg şi se

izbesc unul de altul. Înşelător e puţin spus. Nu vor ajunge aici în număr mare până în primăvară.

— Te cred, spuse Kleist încet. Dar ai spus că nu pot veni în număr mare.

— Şi?

— Dar ar fi posibil să treacă…

— Nu cu o armată sau ceva de genul.

Kleist nu reacţionă la întreruperea iritată, continuă în monotonia sa plicticoasă.

— Dar ar fi posibil să treacă un grup mai mic.

— Cu ce i–ar ajuta?

— Nu mă refeream ca Izbăvitorii să treacă în grup mic, ci noi să trecem o mână de oameni către ei.

Urmă o scurtă tăcere.

— Pentru a face ce? întrebă Cale.

— Ai spus că va fi strâns.

— Aşa va fi.

— Dar dacă ai avea mai mult timp… luni, poate un an întreg?

— Continuă.

— Izbăvitorii construiesc bărci peste iarnă pentru o invazie în primăvară. Ştii unde le construiesc?

— Nu înţeleg… spuse Artemisia.

— Ştii unde le construiesc?

Era rândul lui Kleist să întrerupă.

— Da, spuse ea. Secţiunea de pe Malul de Nord, între Atena şi Austerlitz e plină de şantiere, dar Izbăvitorii au dus fabricile mai sus, împreună cu muncitorii, la Lucknow pentru a putea controla construirea flotei.

— Deci toate bărcile lor sunt într–un singur loc?

— Majoritatea, din câte ştiu.

— Deci dacă ai putea trece un grup de, să zicem, o mie de oameni peste fluviu la începutul primăverii, ai putea ataca Lucknow şi le–ai putea arde flota?

— Nu aş putea trece cu o mie de oameni, nici pe departe, spuse Artemisia.

— Atunci cu câţi? întrebă Cale, vădit încântat.

— Nu ştiu. Ar trebui să vorbesc cu comandanţii de apă. Nu ştiu.

— Două sute?

— Nu ştiu. Poate.

— Ar merita riscul, spuse Cale.

— Oamenii mei şi l–ar asuma, punctă Artemisia.

— Îmi pare rău, spuse Cale. E adevărat. Dar dacă s–ar putea face…

— Ar trebui să îi conduc, spuse ea.

Cale nu fu încântat de asta.

— Am nevoie de tine aici şi în viaţă. Ofiţerii călare sunt ochii şi urechile căruțelor–fortărețe. Era adevărat, dar nu era singurul, nici chiar principalul motiv. În plus, minţi el, e o regulă neîncălcată aceea că bărbatul… persoana care ticluieşte planul are dreptul să îl pună în aplicare.

Artemisia se uită la Kleist.

— Ai cunoştinţe solide despre navigarea pe râu şi cunoşti Malul de Nord al Mississippiului din Halicarnassus?

— Nu.

— Eu *am* cunoştinţe solide de navigare pe râu şi se întâmplă să *deţin* Malul de Nord al Mississippiului din Halicarnassus.

Acest lucru îl făcu pe Kleist chiar să zâmbească.

— Mă retrag, spuse el. Cale îl privi nemulţumit.

— Mai este o problemă, spuse IdrisPukke.

— Eşti şi expert în navigare, şi expert în Halicarnassus, pe lângă toate celelalte realizări ale tale?

— Nu, draga mea. Nu ştiu nimic despre niciunul din subiecte. E vorba mai degrabă despre politică.

— Ce are de–a face?

— Totul se reduce la politică într–un fel sau altul. Consideri că este o întreprindere riscantă?

— Desigur.

— Deci ai putea da greş cu uşurinţă?

— Cale are dreptate, spuse Artemisia. Dacă există chiar şi o şansă extrem de mică de a cauza asemenea daune, ar trebui să profităm. Sunt în joc viaţa mea şi vieţile oamenilor mei.

— Mă tem că nu îmi făceam atâtea griji pentru vieţile a două sute de oameni – vor muri de multe ori câte două sute până se vor termina toate astea. Mă preocupam mai mult de implicaţiile pe care le–ar avea un eşec.

— Recunosc că nu înţeleg, dar cred că acesta e scopul, nu? Vrei să mă faci să par o fetiţă proastă.

— Deloc, răspunse IdrisPukke. Dar gândeşte–te: dacă ataci la sfârşitul primăverii, va fi prima acţiune a Armatei de Model Nou

împotriva Izbăvitorilor. Nu?

— Are dreptate, spuse Cale, întrezărind o speranţă de a o opri.

— Restul armatei nu trebuie să afle decât dacă reuşim, spuse Artemisia.

— Vorbeam despre politică, spuse IdrisPukke. Te poţi ascunde de armată şi de oameni dacă eşti atent, dar te poţi ascunde de Bose Ikard şi de Principalul Comandant?

— Îi voi convinge că este un risc pe care merită să ni–l asumăm.

— Dar politicienilor nu le plac riscurile, le plac afacerile. Aminteşte–ţi că le este atât de frică de Izbăvitori, încât sunt gata să pună la conducere un băiat nebun.

— Vorbeşte despre tine, în caz că nu ţi–ai dat seama, îi spuse Vagul Henri lui Cale.

— Sunt pe muchie de cuţit toţi. Şi primul lucru pe care îl oferi este un eşec abject – îl vor implora pe Bosco să negocieze cât timp cenuşa focului în care o ard pe această tânără e încă fierbinte. Poţi trăi fără victoria asta; cu înfrângerea s–ar putea să nu poţi trăi.

— Merită riscul, spuse Artemisia.

— Nu sunt atât de sigur, zise IdrisPukke.

Cale prinsese ocazia şi era atent să nu o scape.

— Este o idee nouă. Trebuie să ne gândim.

— Să ne gândim şi să spunem nu, asta vrei să zici, bombăni Artemisia.

— Nu e adevărat. Vorbeşte cu comandanţii tăi de apă. Vezi ce spun! Fă un plan! Când îl ai, stăm din nou de vorbă.

Când Artemisia se îndepărtă, Cale se întoarse către Kleist.

— Nu am auzit un sunet de la tine luni de zile şi dintr–odată nu mai vrei să taci!

— Trebuia să ne fi spus că se află aici numai ca să ne scăldăm ochii. Până acum ai vorbit doar despre ce geniu este în arta războiului.

Era adevărat şi nu găsi nicio replică. Până într–un final.

— La naiba!

Câteva ore mai târziu, Cale suferi o nouă criză… mai lungă şi mai violentă decât de obicei.

Demonul sau demonii care îi sălăşluiau în piept păreau să trăiască în lumea lor, se trezeau şi adormeau după bunul plac,

indiferent ce făcea sau nu făcea Cale. Ignorau cu desăvârşire viaţa băiatului în care locuiau, fiind indiferenţi dacă lucrurile mergeau bine sau rău, dacă era iubit sau urât, dacă era bun sau nemilos. Ierburile funcţionară până la un punct, după cum află când încercă să se lase de ele şi demonii din piept se treziră la viaţă de două, trei ori pe zi, în loc de trei, patru ori pe săptămână, ceea ce şi aşa era destul de rău. Cât despre Fedră şi Morfină, nu avea niciun motiv să le mai ia şi nici nu căuta unul. Depresia oribilă după ce le folosise durase două săptămâni şi îl făcuse să se simtă ca şi cum ar fi băut moarte la sticlă. Încercă să îi ofere ierburile lui Kleist, dar acesta refuză iritat, spunând că nu era nimic în neregulă cu el şi că nu avea nevoie de ajutorul Mamaiei Hubbard ca să își vadă de ale lui.

În cel mai bun caz, Cale trebuia să lucreze în reprize scurte, odihnindu–se mereu şi dormind câte douăsprezece ore pe zi sau chiar mai mult. Oricât de dezavantajos era în unele privinţe – se simţea oribil aproape tot timpul – produsese şi unele efecte benefice. Nu putea participa la nicio şedinţă mai mult de câteva minute, iar şedinţele erau îndeajuns de numeroase cât să stoarcă viaţa din orice acţiune care trebuia întreprinsă. Nu era niciodată o prezenţă prietenoasă faţă de majoritatea oamenilor şi participarea sa la orice întrunire era încordată până în punctul în care părea chiar să izbucnească într–o violenţă furioasă. Pentru că nu avea încotro, tăia în carne vie, luând decizii complexe şi periculoase ca şi cum ar fi comandat carne pentru gărzile din casa în care locuia Arbell în Memphis. În mod ciudat, undeva înăuntrul mintii sale tulburate, avea uneori momente de maximă luciditate: exista un loc izolat de lumea exterioară pe care începuse să îl construiască de când ajunsese în Sanctuar. În toţi acei ani de folosinţă îndelungată, acest loc de evadare era aspru ca pielea unui picior de elefant – şi trebuia să fie aşa pentru a ţine la distanţă nebunia care distrugea ce mai rămăsese din el.

Fă asta! Dă–i aia! Ia alea! Pune–o acolo! Fă–o din nou! Eliberează astea! Spânzură–i! Nimic din toate astea nu anula datoria faţă de prietenii săi. Zâmbi atunci când spuse:

— Aduceţi–mi soluţii, nu probleme! Problemele rezolvaţi–le voi. De fiecare dată când trebuie să răspund la o întrebare stupidă, gândiţi–vă că îmi bateţi un cui în sicriu.

Şi pentru moment funcţionă. Fiecare dintre ei se putea baza

pe frica, groaza şi speranţa pe care le inspira reputaţia lui Cale. Chiar şi Vipond, un om cu mai multă putere decât oricine şi care, acum, după ce pierduse mare parte din ea, îi ştia bine originea, fu uimit de ceea ce putea descrie doar ca magie investită de alţii în Cale.

— Ţi–am spus, zise IdrisPukke, care savura orice şansă de a fi condescendent cu fratele său vitreg. Spiritul vremii este în el. Are puteri mari, dar acesta nu este motivul, sau nu întregul motiv, pentru care este în ascensiune. Uită–te la Alois Huttler – găseşti o mie de imbecili asemenea lui, care îşi spun părerile tâmpite în orice loc public din ţară. Dar Alois avea spiritul vremii în el. Până când nu l–a mai avut.

— Când oamenii se confruntă cu anihilarea, observă IdrisPukke, nu e dificil să înţelegi de ce vor să creadă că au Mâna Stângă a lui Dumnezeu în spate.

De data aceasta, părerea despre Gale, chiar în prezenţa lui, sună ciudat. Vagul Henri se uită urât la prietenul lui.

— Atunci păcat că nu te au decât pe tine.

— Boala ta, zise IdrisPukke, devine un fel de binecuvântare.

— Mă bucur că aşa crezi.

— Nu pentru tine personal, desigur. Dar nu ţi–a spus Bosco asta, că Thomas Cale nu este o persoană?

— Ba da, dar el e nebun.

— Nu şi prost. Am dreptate?

— Poate că nu ai întotdeauna dreptate, dar sunt de acord că nu te înşeli niciodată.

Râseră la această remarcă. IdrisPukke ridică din umeri.

— Poate că în nebunia sa a recunoscut ceva ce noi abia începem să vedem. Oamenilor le este uşor să îşi reverse speranţele groaznice asupra ta – mâna stângă a morţii, într–adevăr, dar de partea *lor.* Nu este exclus: cu cât eşti văzut făcând mai puţin, cu cât eşti mai puţin o persoană asemănătoare lor, cu atât eşti mai puternic. Oftă cu o enormă satisfacţie. Sunt impresionat de mine însumi. Râseră din nou. Ne putem folosi de asta.

De partea cealaltă a oboselii de a fi bolnav, se afla plăcerea de a lucra la tacticile Armatei de Model Nou. Antrenamentul avea să fie mai bun decât îşi imaginase Cale. Protejaţi de căruţe şi folosind arme bazate pe unelte cu care erau obişnuiţi să lucreze ore în şir în fiecare zi a vieţii lor, încrederea soldaţilor–

ţărani crescu. Cea mai eficientă dintre armele ţăranilor era îmblăciul batozarului, un stâlp lung de aproape un metru şi jumătate, legat cu lanţ de un alt stâlp de aproximativ patruzeci și cinci de centimetri. Oamenii erau obişnuiţi să îl folosească vreme de zece ore pe zi după recoltare, iar capetele rotative generau o forţă atât de mare, încât puteau răni grav un cavaler în armură, ca să nu mai pomenim de luptătorii Izbăvitorilor mai puţin protejaţi. Dar mai presus de toate, lucrau la a descoperi toate slăbiciunile căruţelor de război. Vagul Henri şi arcaşii Purgatori trăgeau aproape neîncetat în căruţele–forturi pentru a descoperi cum să îi protejeze pe cei dinăuntru şi concepură nişte coridoare acoperite cu bambus şi nişte mici adăposturi în care toţi cei prinşi descoperiţi într–un asemenea atac puteau să se refugieze. Nu avea să le ia mult Izbăvitorilor până să încerce, de exemplu, să tragă cu săgeţi aprinse pentru a incendia căruţele, aşa că pe soldaţii elveţieni – care aveau să fie folosiţi în principal pentru atacuri în afara fortului, cu alte cuvinte, destul de puţin – îi antrenă să stângă focuri înainte să se extindă, folosind în principal găleţi umplute cu pământ, la apă recurgând doar dacă era nevoie. Obiectară faţă de acest lucru cu o violenţă năucitoare. Doar erau soldaţi şi gentlemeni – era înjositor pentru ei să scormonească pământul, asta era o treabă pentru ţărani. Toate indignările lor faţă de schimbările uimitoare pe care fuseseră forţaţi să le suporte se revărsară în această singură problemă a stingerii focurilor. Din senin, Vagul Henri se trezi cu o răzmeriţă. Cale îl tachina mereu spunându–i ce băiat de treabă era. Adevărat până la un punct, dar pentru că erau obişnuiţi cu el ca element de contrast, exista o neînţelegere generală cu privire la Vagul Henri şi ceea ce era capabil să facă. Părea foarte normal într–un fel cum Cale clar nu era, cu toate că experimentase aceeaşi brutalitate corozivă şi fatalitate a vieţii Izbăvitorilor. Era parte şi din el. Realizând că era pe punctul de a se întâmpla ceva dezastruos, primul său instinct fu să rezolve problema în stilul Izbăvitorilor: să–i omoare pe câţiva dintre protestatarii mai gălăgioşi şi să–i lase să putrezească în văzul tuturor, pentru a le vedea greşeala. Din fericire, nu ajunse să testeze dacă, în cazul în care ar fi fost pregătit să facă acest lucru, ar mai fi putut să doarmă liniştit noaptea. Firea sa bună şi calculată îl făcură să caute mai întâi o altă soluţie.

Vagul Henri, Cale şi Kleist discutaseră pe îndelete despre cât

de reale să facă antrenamentele pentru luptă. Izbăvitorii duseseră la extrem mottoul „Antrenează–te din greu, luptă cu uşurinţă”. Luptele simulate ale Izbăvitorilor nu erau întotdeauna uşor de distins de cele reale, poate doar prin faptul că în cele simulate supravieţuitorii erau lăsaţi în viaţă. Toţi trei se temeau că rezultatul exagerării antrenamentelor de luptă ar fi creat mai multe probleme decât ar fi rezolvat din acelaşi motiv ca şi execuţia sumară: sufletele elveţienilor, ţărani sau gentlemeni, nu erau obişnuite cu brutalitatea. Dar soldaţii elveţieni trebuiau să înveţe respectul, într–un fel sau altul.

— Aşa, le spuse Vagul Henri soldaţilor gentlemeni. Credeţi că sunteţi mult mai buni decât ei. Dovediți–o!

Continuă mergând la ţăranii din Armata de Model Nou şi spunându–le că oamenii din Leeds–ul spaniol se îndoiau că ei ar fi potriviţi pentru o asemenea sarcină – la urma urmei, erau ţărani şi aveau să o ia la fugă atunci când situaţia s–ar fi înrăutăţit. Evitase să le spună că aceasta era părerea soldaţilor elveţieni pentru că trebuiau să lupte împreună curând. Fu destul: ţăranii se aprinseră. Dar erau mai multe în joc decât doar repetarea bătăliei şi a lecţiilor învăţate pe Câmpul de Argint: de data aceasta ambele tabere trebuiau înfrânte.

Trei zile mai târziu, împreună cu Cale – spectator fascinat – urmăriră atacul fără mănuşi al elveţienilor înarmaţi şi al cavalerilor călare asupra bădăranilor de la ţară. Era o treabă urâtă, dar elveţienii, cu toate aptitudinile şi hotărârea lor, erau într–un mare dezavantaj pentru că primiră de zece ori mai multe lovituri decât reuşiră să aplice. După o oră sângeroasă se retraseră, iar Vagul Henri îşi dovedi talentul final şi foarte convingător. Adună patru sute de arcaşi cu săgeţi aprinse şi îi puse să tragă câte trei sau patru pe minut, timp de zece minute.

La sfârşit, ţăranii fură alungaţi când cele treizeci de căruţe arseră asemenea celor şapte cercuri ale iadului.

Fu o demonstraţie brutală şi scumpă, dar eficientă ambele tabere realizară că aveau să trăiască sau să moară împreună.

— Am fost să–l văd pe IdrisPukke în legătură cu asta, de două ori, dar mă tot duce cu zăhărelul, spuse Fanshawe. Îi vreau adunaţi şi trimişi înapoi.

— Din ce motiv? întrebă Cale epuizat, lipsit de dispoziţie pentru orice în afară de somn.

— Ca şi cum ţi–ar păsa de motive!

— Acum îmi pasă! Deci, care sunt acestea?

— Aceşti două sute cincizeci de Heloţi aparţin statului.

— Adică statului care a semnat un tratat cu Izbăvitorii.

— Vă ajutăm la antrenament, nu–i aşa?

— Nu cred că e necesar să deschidem discuţia despre bunele tale intenţii. O putem face dacă vrei.

— Heloții ne ameninţă existenta la fel de mult cum Izbăvitorii o ameninţă pe a voastră. Sunt de patru ori mai mulţi decât noi în Laconia. Se află aici pentru a învăţa de la voi cum pot ucide statul care îi deţine. Dacă nu vrei să fii văzut lucrând împotriva noastră, lasă–mă să mă ocup eu de ei.

— Să ne înţelegem. Eu sunt cel care se *ocupă* de lucruri aici. Dacă te apropii de ei, te atârn de primul stâlp cu capul în jos şi cu nasul în buzunarul meu.

Urmă o tăcere deloc plăcută.

— Atunci vom pleca.

O altă tăcere.

— Nu trimit două sute cincizeci de oameni înapoi pentru a fi executaţi, spuse Cale.

— Ce–ţi pasă ţie?

— Nu contează de ce îmi pasă. Nu o fac.

Totuşi Fanshawe presimţea că urma o concesie.

— Îi voi muta.

— Adică?

— Voi cere să fie escortaţi peste munţi de nişte oameni neplăcuţi pe care îi ştiu şi le voi spune să se facă pierduţi.

— Şi dacă refuză?

— Nu fi ridicol!

— Pot avea încredere în tine în această privinţă?

— Nu dau niciun sfanţ pe încrederea ta, oricum ar fi. Vreau să rămâi şi promit să scap de ei. Accepţi sau nu? Asta e tot.

Pentru Fanshawe, avea sens faptul că instructorii lui erau mult mai valoroşi decât câteva sute de ţărani neantrenaţi, astfel că se hotărî să accepte cât mai puţin amabil cu putinţă, pentru a–i da lui Cale impresia că era profund nemulţumit de rezultat. Nu era neapărat aşa.

A doua zi, Cale se trezi încă obosit dintr–un somn de şaisprezece ore şi află că IdrisPukke sosise deja pentru o scurtă întâlnire.

— Ar fi trebuit să îmi spui că Fanshawe are să înceapă cu

Heloţii, îi reproşă Cale.

— Nu sunt de aceeaşi părere, răspunse IdrisPukke. Ai spus foarte clar că noi, şi prin asta vreau să spun *eu,* trebuie să îţi aducem soluţii, nu probleme. Ar fi trebuit să refuzi să îl vezi. De fapt, ar trebui să refuzi să vezi pe oricine – cultivă–ţi misterul! Cu cât vorbeşti mai mult cu oamenii, cu atât vei părea mai uman pentru ei şi, deci, vei fi mai înţeles şi, deci, mai slab. Nu eşti încarnarea Mâniei lui Dumnezeu, eşti un băiat foarte bolnav.

— Nu te chinui să o spui pe ocolite.

— Dacă trebuie… Eşti un băiat *remarcabil,* dar foarte bolnav.

— Cred că trebuie să îi ajutăm pe Heloţi.

— De ce?

— Dacă îi învingem pe Izbăvitori, va fi un preţ de plătit. Noi vom fi cei slabi. Sunt şanse foarte mari ca Laconicii să profite.

Deci, dacă au de–a face cu sclavi, sclavi proaspăt antrenaţi, sunt mai puţine şanse ca Laconicii să ne dea bătăi de cap.

— Şi asta este tot?

— Adică?

— Nu ai căzut pradă unuia dintre impulsurile generoase care te afectează din când în când?

— Cum ar fi?

— Simpatizezi cu ei, te identifici cu ei ca oameni care se străduiesc să se elibereze de un asupritor urât.

— Ar fi chiar atât de rău?

— Trei întrebări drept răspuns la cele trei întrebări ale mele: nepoliticos, dar revelator.

— Urăsc să fiu nepoliticos.

— Eşti pe muchie de cuţit, băiete, cu toţii suntem… nu îţi permiţi să îţi însuşeşti o cauză pe care nu ai puterea să o sprijini.

— Nu o fac. Dar nu văd de ce nu îi putem trimite pe Heloţi în est să se antreneze cu Purgatorii de acolo.

— De acord.

Urmă o pauză.

— Deci îi trimiţi?

— I–am trimis deja.

— Minţile măreţe gândesc la fel.

— Dacă îţi place să crezi asta.

Cale sună un clopoţel de argint pentru a semnala că dorea să i se servească un ceai. Se simţea absurd de autoimportant

făcând ceva atât de simandicos, dar îi economisea efortul de a merge până la uşă şi a striga. Ceaiul sosi imediat, căci majordomul aştepta să fie cerut. IdrisPukke se uită cu nerăbdare la sortimentul de sandviciuri din faţa lui, cu coaja îndepărtată şi tăiate în triunghiuri minuscule: brânză, ou şi carne de cal cu castraveţi. Erau şi prăjituri de la patiseria Valerie din strada Mott: selva cu frişcă, *mille feuille* cu căpşune sălbatice şi frangipan de migdale cu miros ameţitor de cianură dulce.

— Cauţi lucruri pe care să cheltui banii? întrebă IdrisPukke.

Cale zâmbi.

— Mănâncă şi bea; mâine vei muri, răspunse cu o replică pe care o auzise de trei ori pe zi înaintea meselor din Sanctuar.

— Nu te contrazic, spuse IdrisPukke, luând o înghiţitură mare dintr–o plăcintă cu viţel şi ou fiert în mijloc. Koolhaus a venit la mine căutând o slujbă.

— Dar are deja o slujbă, spuse Cale.

— Este un tânăr capabil foarte. Îl cunoaştem şi ne cunoaşte. E păcat. Ne poate fi de folos.

— Nu–l las pe Simon din nou pe dinafară. Oferă–i mai mulţi bani.

— Este ambiţios. L–am putea pierde şi ar fi mai bine să păstrăm pe cineva care ştie multe dintre secretele noastre. Poate fi şi o corvoadă.

Cale mesteca absent o brioşă *red velvet.*

— Bine. Pune–l să lucreze cu Kleist sau cu Vagul Henri timp de o lună. Vezi cum merge. Dacă are calităţile necesare, trimite–i să supravegheze cum merg lucrurile în Vest Treisprezece. Dar îl ia pe Simon cu el.

— Arbell va încerca să îl oprească.

— Dacă Simon o lasă, atunci iese din joc. Îl trimiţi pe Koolhaus singur.

Rămaseră într–o tăcere plăcută preţ de câteva minute, savurându–şi ceaiul.

— Ar trebui să o vizitezi pe Riba, spuse IdrisPukke în cele din urmă.

— Pentru că?

— Trebuie să ne folosim mai mult de ea.

— Am încercat deja asta. A învăţat ce înseamnă recunoştinţa de la fosta ei stăpână.

Spre mare lui iritare, IdrisPukke râse.

Ai aşteptări foarte mari de la capacitatea altora de a–şi arăta recunoştinţa.

— Nu mai am.

— Nu sunt de acord; i–ai cerut să îşi trădeze soţul – un soţ proaspăt. Nici măcar nu i–ai dat timp să fie dezamăgită de el.

— Mă bucur să văd că ţi se pare amuzant. Am salvat–o pe vaca nerecunoscătoare de la a fi sfâşiată de vie de ticălosul acela nebun de Picarbo.

IdrisPukke continuă să mănânce o prăjitură în timpul acestui discurs emfatic şi, când termină, lăsă farfuria jos şi spuse:

— Ştii, uitasem cât de enervant poţi fi.

Cale fu surprins, dar nu de refuzul de a recunoaşte că resentimentele sale erau complet justificate.

— Crezi că eşti atât de mult deasupra celorlalţi, nu nega.

— Nici nu aveam de gând, spuse Cale.

— Atunci de ce eşti atât de surprins că alţii nu se ridică la standardele tale? Nu le poţi avea pe toate, fiule! Trebuie să te hotărăşti. Sau, pe viitor, rămâi la săvârşirea de acte mărinimoase de autosacrificiu în beneficiul eroilor şi al celor extrem de virtuoşi.

IdrisPukke îi turnă lui Cale o ceaşcă de ceai şi sună din clopoţel. Era un cadou batjocoritor din partea lui Cadbury pentru Vagul Henri, cumpărat atunci când descoperise că bea ceai în fiecare după–amiază.

— M–aţi chemat, domnule, spuse majordomul.

— Mai adu ceai, Lascelles, ordonă IdrisPukke.

— Prea bine, domnule, zise Lascelles şi plecă.

— Pretinzi că nu aştepţi nimic de la alţii, dar e clar că te aştepţi ca unii dintre ei să renunţe la tot. De ce?

— Numai de la cei pentru care mi–am riscat viaţa ca să îi salvez.

— Este o diferenţă între ceea ce trebuie să facă oamenii şi ceea ce sunt capabili să facă. Nu ai avut niciodată o soţie sau un tată ca să îţi împarţi loialitatea. Sunt sigur că a durut–o enorm să te refuze, fapt pentru care ar trebui să dai dovadă de coloană vertebrală şi să te foloseşti de vinovăţia ei. Va dori să te ajute să dovedeşti că nu este nerecunoscătoare.

— Ar fi trebuit să aibă încredere în mine.

— Fără îndoială. Dar le era teamă.

— Ştiu ce înseamnă să îţi fie teamă.

— Chiar aşa? Vezi tu, nu sunt foarte sigur că este adevărat... sau nu destul de adevărat.

Lascelles se întoarse cu ceaiul şi după aceea IdrisPukke schimbă subiectul.

29

— Eşti încă supărat pe mine, spuse Riba. Era mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare.

— Nu. Am avut o grămadă de timp să mă calmez. Îmi dau seama că am cerut prea mult de la tine.

Nu era convinsă de pretinsa lui iertare, dar trebuia totodată să se comporte ca şi cum ar fi fost. Vina şi politica o impuneau – soţul său dorea să stabilească relaţii bune cu noul Cale ajuns la putere.

— Cum te simţi?

— Aşa cum vezi, răspunse Cale zâmbind.

Ea îi mărturisi mai târziu soţului ei:

— Era palid, galben–verzui.

— Dar tu?

— Foarte bine.

Urmă o pauză în care ea se strădui să decidă dacă să îi spună sau nu. Dar voia cu disperare să o facă.

— Voi avea un copil.

— Oh.

— Ar trebui să spui: „Ce minunat, draga mea, sunt foarte fericit pentru tine”.

— Sunt... sunt fericit pentru tine. Râse. Problema e că nu pot crede, nu tocmai, că o mică persoană poate creşte în interiorul altei persoane. Mi se pare incredibil... că se poate întâmpla chiar aşa.

— E adevărat, spuse Riba, râzând la rândul ei. Când una dintre cameriste, însărcinată în şapte luni, mi–a arătat burta, am ţipat atunci când s–a întors bebeluşul şi stomacul i s–a bombat... era ca şi cum aş fi privit o pisică prinsă într–un sac.

Își zâmbiră unul altuia – afecţiune, calcul şi resentiment, toate, una peste alta.

— Acum trebuie să mă întrebi când e sorocul.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Când îl voi naşte.

— Când îl vei naşte?

— Peste şase luni. Altă pauză. Acum întreabă dacă vreau băiat sau fată.

— Nu–mi prea pasă.

Ea râse din nou, dar nimic nu mai putea fi la fel, desigur.

— Vreau ajutorul soţului tău.

— Atunci voi aranja să vină să te viziteze.

— Nu vreau să insult, dar vreau ajutor real, nu ceea ce mi–a oferit până acum Hansa.

— Şi anume?

— Tu să–mi spui. Sau chiar mai bine, să–mi arăţi.

— Sunt soţia lui, atâta tot. Nu pot vorbi în numele lui, cu atât mai puţin în numele Hansei.

— Nu, dar poţi vorbi *cu* el. Îl poţi convinge să nu bată câmpii cu mine. Nu avem timp. Vorbesc serios. Dacă stă pe margine şi câştig, nu voi uita prin asta vreau să spun că voi închide Hansa de acum şi până la sfârşitul veacurilor.

— Ce se întâmplă dacă nu câştigi?

— Atunci nu are de ce să–şi facă griji, nu–i aşa?

Nu era sigură ce să spună.

— Nu e doar o chestiune despre ceea ce crede sau vrea *el.* Liga Hanseatică nu are multă experienţă cu Izbăvitorii. Oamenii din Ligă cred că reputaţia lor este doar alarmistă. Asta vor ei să creadă. Să nu spui că ţi–am spus, dar nu vor trimite trupe, cu niciun preţ. El nu poate face nimic în privinţa asta şi dacă ar fi să se pună o întrebare, Hansa te va face să aştepţi un răspuns luni în șir.

— Ce pot să le cer?

— Bani, probabil.

— Nu am nevoie de bani – am nevoie de administratori, oameni care să aibă habar despre comenzi şi aprovizionare, despre depozite, livrare – toate lucrurile pe care Hansa ştie să le facă. Nu am nevoie de bani, ajung cinci sute de oameni buni. (Era o cifră scoasă din burtă.) Cu atât de puţini, nici nu trebuie să fie oficial. Hansa nu trebuie să fie vizibilă în toate astea. Dar îi vreau şi îi vreau acum.

Se uită la ea şi zâmbi.

— Am minţit cu privire la bani. Vreau şi bani.

Urcând în taxi ca să plece, Riba era urmărită de Vagul Henri, aflat cu două etaje mai sus. Acesta îşi aminti când, ascuns în

spatele unei moviliţe din tundră, o urmărise scăldându–se goală în piscină, numai forme rotunde superbe, dar musculoase şi umed de moi, şi îşi aminti tresărirea din piept când ea, nebănuitoare, îşi dezvelise părţile ascunse între picioare. Dar aceea era o altă lume.

Două minute mai târziu, Vagul Henri i se alătură lui Cale pentru ce mai rămăsese din ceaiul de după–amiază.

— Cum a fost? întrebă el.

— Nu ne iubeşte nimeni, spuse Cale.

— Nu ne pasă, răspunse Vagul Henri.

În acea noapte, Cale o ţinu în braţe pe Artemisia pentru ultima dată. Dacă goliciunea şi îmbrăţişarea lor exprimau căldură, între ei exista o distanţă mare şi rece, în ciuda atingerii pielii. Cale, neexperimentat în motivele pentru care ea nu mai închidea ochii când o săruta, nu mai era sigur ce anume simţea sau ce să facă în privinţa asta: nu mai plăcuse niciodată pe cineva, ca apoi să nu–l mai placă. Cum putea ceva atât de intim, cum era să se afle în interiorul unei persoane – cât de ciudat era, cât de ciudat – să se transforme într–o atât de mare îndepărtare, atât de repede?

— Vreau să trec fluviul, spuse ea.

— E complicat.

— Asta spun oamenii când urmează să spună nu – copiilor lor, adică.

El se trase de lângă ea şi se ridică apoi, căutându–şi trabucurile. Mai avea doar o jumătate rămasă dintr–unul. Îl aprinse.

— Chiar trebuie să fumezi?

— Eşti îngrijorată pentru sănătatea mea?

— Nu îmi place.

El nu răspunse, dar continuă să fumeze.

— Vreau să merg.

El tot nu zise nimic.

— Voi merge.

El se întoarse şi o privi.

— Voi merge, indiferent ce spui tu.

— Poate ai observat că eu sunt cel care le spune oamenilor ce să facă, zise el în cele din urmă, suflând un fir lung de fum în cameră.

— Oh, şi ce veţi face, Enormitatea Voastră, veţi pune să fiu

arestată? Mă veţi spânzura drept exemplu?

— Ai luat–o razna. Trebuie să iei ceva.

— Voi merge.

Se uită la ea.

— Atunci du–te.

Acest răspuns îi cam dezumflă velele.

— Este una dintre micile tale escrocherii? întrebă ea în cele din urmă.

— Nu.

Ea se ridică, goală, aproape o miniatură de femeie în comparaţie cu Riba.

— Înţeleg. Văd exact despre ce e vorba. Este o metodă bună de a scăpa de mine.

— Deci, eu sunt personajul cel rău şi dacă te las să mergi, şi dacă te împiedic să mergi.

— Eşti pregătit să mă laşi să îmi risc viaţa şi vieţile a sute de oameni pentru că nu ai tupeul să o rupi cu mine. Dă–mi voie să te scutesc de efort – nu vreau să mai am nimic de–a face cu tine. Eşti un mincinos şi un criminal.

Insultele îl eliberară. Ea luase decizia pentru el şi fu inundat de un minunat sentiment de uşurare.

— Ei bine? întrebă el în timp ce ea se îmbrăca.

— Merg.

— Adică mergi acum sau vei merge către Mississippi?

— Ambele.

Se ridică, se încălţă, se duse la uşă şi avu grijă să nu trântească în urma ei.

— Ce vrei să fac în legătură cu asta? îi spuse Cale lui IdrisPukke după ce îi povesti că îi dăduse Artemisiei permisiunea să treacă Mississippiul. Să pun să fie ucisă?

— Ai fost crescut foarte nepăsător. De ce îţi fuge mintea atât de repede la crimă?

Cale râse.

— Într–adevăr, aşa e. Dar acum te am pe tine să mă înveţi ce e bine şi ce e rău.

— M–ai înţeles greşit dacă asta crezi. E adevărat că uneori, nu foarte des, regulile morale se ciocnesc şi ofensezi indiferent ce decizie iei. Dar lumea nu este un loc rău pentru că oamenii nu ştiu diferenţa dintre bine şi rău. În nouă din zece cazuri, calea cea bună este destul de clară, cu excepţia unui lucru.

— Şi anume?

— Acela că nu se potriveşte intereselor sau dorinţelor oamenilor de a face mereu ce este bine. Recunosc că au metode impresionante de a face faţă neliniştii care rezultă îngropând–o adânc, undeva în fundul minţii lor, sau, mai bine, spunându–şi că, de fapt, calea cea rea pe care urmează să apuce este cea bună. N–a existat pe lume niciun moralist care să spună ceva mai clar decât Regula de Aur.

— Există o Regulă de Aur? râse Cale.

— Într–adevăr, sarcasticule: tratează–i pe alţii aşa cum vrei să fii tratat tu însuţi. Orice altceva despre moralitate este broderie sau minciună.

Cale nu spuse nimic o vreme.

— Cum să aplic asta la trimiterea a zeci de mii de oameni fie la moarte, fie să ucidă zeci de mii de alţi oameni? spuse el în cele din urmă. Pentru a supravieţui a trebuit să mint, să trişez, să ucid şi să distrug. Acum trebuie să fac la fel pentru ca milioane de alţi oameni să poată supravieţui împreună cu mine. Cum mă ajută în acest caz Regula de Aur? Spune–mi, pentru că tare aş vrea să ştiu.

— Recunosc că sunt şi situaţii în care moralitatea este foarte înşelătoare. De aceea avem atâţia moralişti care să ne spună ce să facem.

— Oricum, am propria Regulă de Aur, veni replica lui Cale.

— Care este aceea? întrebă IdrisPukke zâmbitor şi curios.

— Tratează–i pe ceilalţi aşa cum te aştepţi să fii tratat de ei. Pentru mine funcţionează întotdeauna. Îşi puse încă o ceaşcă de ceai. Deci, de ce eşti împotriva atacului de peste Mississippi?

— Nu aş zice că sunt împotriva lui. Ca să fiu sincer, nu sunt sigur. Problema e că, dacă eşuează…

— Ceea ce s–ar putea să nu se întâmple…

— S–ar putea să nu se întâmple. Dar dacă se întâmplă, atunci eşecul lui te va slăbi exact atunci când ai cel mai puţin nevoie de un eşec.

— Şi dacă reuşeşte?

— S–ar putea să nu fie o veste atât de bună pe cât pare la prima vedere.

— O lovitură masivă dată Izbăvitorilor şi încă un an pentru pregătiri… nu sunt acestea veşti bune?

— Nu te place nimeni. Eşti de acord?

— Mă vor plăcea dacă voi reuşi.

— Chiar aşa? Te–au pus într–o poziţie cu asemenea putere pentru că se tem…

— Sunt îngroziţi.

— Da. Aşa e mai bine. Atât timp cât sunt morţi de frică, te vor suporta. Dar acum Artemisia este una dintre ei, nu mai este una dintre voi.

— Este? Nu credeau asta acum şase luni, când ea era singură împotriva Izbăvitorilor.

— Asta era atunci când alternativa erau ei înşişi, acum tu eşti alternativa.

Râse.

— Crezi că îi vor da frâiele?

— Nu. Dar vor începe să creadă că te–au supraestimat. Le–ar plăcea asta. Nu uita că deja se gândesc ce să facă cu tine, nu doar dacă pierzi, ci şi în cazul în care câştigi. Dacă cineva ameninţă statul, ucide–l.

— Funcţionează la fel de bine şi invers: dacă statul te ameninţă, ucide statul.

— Exact… exact de asta le este lor teamă… că vei ucide statul dacă devii prea puternic. Deci un mare succes al Artemisiei, care le dă un an în plus pentru pregătiri… vor avea timp să fie mult mai puţin îngroziţi de Izbăvitori, care acum vor fi fost învinşi de cineva care nu este Thomas Cale, de o femeie, de fapt. Ai nevoie să reuşească la fel cum ai nevoie de un glonţ în cap.

Cale suspină.

— Eşti sigur că nu complici lucrurile mai mult decât trebuie?

IdrisPukke râse.

— Nu, nu sunt sigur deloc. Când am aflat că Richelieu a murit – acela a fost un gând subtil nu mi–am zis: Oh, Richelieu a murit. Mi–am zis: Mă întreb ce a vrut să spună cu asta. A fi politician înseamnă să vezi că s–ar putea să fie un dezavantaj în faptul că soarele răsare dimineaţa. Te superi dacă iau ultima prăjitură de Eccles?

Cale de–abia aştepta să o mănânce el. IdrisPukke mâncase deja una.

— Nu, spuse el.

IdrisPukke, ca toţi mari diplomaţi, presupuse că asta însemna „Nu, te rog mănâncă ultima prăjitură” şi nu altceva. Muşcă o

bucată mare. Rămaseră în tăcere o vreme.

— Kant, spuse IdrisPukke.

— Poftim?

— Imanuel Kant. Filosof. Decedat acum. A spus că, dacă vrei să ştii dacă acţiunile tale sunt morale, trebuie să le universalizezi.

— Nu ştiu ce înseamnă asta.

— Dacă vrei să afli dacă o faptă pe care urmează să o săvârşeşti este greşită, trebuie să te întrebi: ce–ar fi dacă toată lumea ar proceda aşa?

Acest lucru păru să–l intrige pe Cale. IdrisPukke văzu că începuse să îşi rememoreze trecutul: oamenii ucişi în somn, fântânile otrăvite, executarea prizonierilor, semnarea condamnării la moarte a Fecioarei din Câmpiile de Mierle, uciderea lui Kitty Iepurele, moartea patronilor de fabrici atârnaţi cu capul în jos de casele unor *hoi aristoi.* Îi luă ceva vreme.

— Ei bine? zise în cele din urmă IdrisPukke.

— Fecioara din Câmpiile de Mierle a fost o persoană bună… curajoasă, dar proastă, la fel ca Imanuel Kant. Dacă ai întreba acelaşi lucru despre faptele bune? Ce–ar fi dacă toată lumea ar proceda la fel? Dacă i–ar înfrunta toată lumea pe Izbăvitori la fel ca ea, punând afişe şi predicând? Ar sfârşi exact la fel ca ea – într–un morman de cenuşă. Dacă lupţi împotriva cruzimii cu bunătate, bunătatea va dispărea, nu cruzimea. Îmi pare rău de tabere şi de ceea ce s–a întâmplat cu femeile şi copiii Poporenilor. Am coşmaruri. Dar nu am vrut să se întâmple.

— În mod tradiţional, drumul spre iad e pavat cu intenţii bune.

— Ei bine, nu a fost tocmai o intenţie bună. Dacă ar trebui să fac totul din nou, aş face diferit, dar nu pot. În schimb, am coşmaruri. Nu în fiecare noapte. Dacă faci ceva îngrozitor, fie te arunci de pe o stâncă, fie mergi mai departe.

Rămaseră tăcuţi o vreme.

— Cu excepţia nemernicului de Solomon Solomon, nu am acţionat niciodată din răutate. Mă rog, el şi încă nişte oameni.

— Ai râs când l–au ucis pe Conn Materazzi şi ai tăiat capul cuiva pentru că ţi–a cerut un pahar cu apă.

Cale zâmbi, ştiind că nu avea de ce să se dezvinovăţească.

— Ar fi corect din partea mea, adăugă IdrisPukke după o scurtă pauză, să îţi spun că Imanuel Kant a spus şi că întotdeauna este rău să minţi. Spunea că, dacă decizi să ascunzi

un prieten care vine la tine în casă şi îţi spune că îl urmăreşte un criminal, iar apoi criminalul vine la tine la uşă şi întreabă dacă prietenul tău e acolo pentru că trebuie să îl omoare, ei bine, ar fi rău să minţi. Ar trebui să faci ceea ce e bine şi să renunţi la el.

— Râzi de mine.

— Nu. Jur. Chiar a spus asta.

— Spune–mi, IdrisPukke, dacă te–ai confrunta cu exterminarea, a ta şi alor tăi, de mâna Izbăvitorilor, cine ai vrea să stea între voi şi ei: eu sau Imanuel Kant?

— Mulţi dintre noi avem parte de zile ca aceasta: din momentul în care soarele răsare asemenea unei panglici, până când apune în nuanţe de roz, totul merge minunat de bine, cu excepţia lucrurilor care merg şi mai bine – banii apar pe neaşteptate în cantităţi mari, Irinei frumoase îţi mângâie braţul ca şi cum nu ar fi nimic mai plăcut decât să îţi atingă pielea şi o replică auzită din întâmplare îți dezvăluie faptul că toţi cei care nu te iubesc au totuşi o foarte bună părere despre tine. Cine e atât de ghinionist încât să nu fi avut astfel de zile? Cale era într–atât de norocos, încât avu parte de astfel de zile în ultimele trei luni, aproape mereu, iar asta i se întâmpla cuiva care era considerat extrem de ghinionist. Nu doar înmormântările, ci dezastrul părea să îl urmărească peste tot. Însă nu şi în cele nouăzeci de zile glorioase în care tot ceea ce încerca funcţiona aproape tot timpul. Administratorii Hansei ajunseră după trei săptămâni, împreună cu geniile într–ale registrelor de comenzi, livrări de încărcături, scheme de stimulente pentru calitatea muncii (sprijiniţi de ameninţări cu violenţa din partea lui Thomas Cale). Centralizară planificarea transporturilor, astfel încât şunca să nu mai ajungă plină de larve, iar biscuiţii neatinşi de gărgăriţe şi concepură documentaţia pentru ca atunci când căruţele, armele sau păturile trebuiau să fie schimbate, să existe provizii în depozite care să rezolve aceste nevoi. Antrenarea ţăranilor în forturile de lemn nărui speranţele tuturor, căci ţăranii absorbeau cu nesaţ asprimea instructajului făcut de Laconici şi Purgatori. Fără bombăneli răzvrătite, numai coloană vertebrală pentru a duce sarcinile la bun sfârşit. Vagul Henri şi nefericitul Kleist lucrau la fiecare slăbiciune pe care ar fi putut–o găsi Izbăvitorii în planul şi tactica lui Cale şi păreau a fi inspiraţi în crearea de soluţii pentru limitările pe care le

descopereau. Atmosfera de rupere cu trecutul, de revoluţie şi metamorfoză părea să plutească în aer. Fără să realizeze că Thomas Cale minţise cu privire la ajutarea Heloţilor, Fanshawe, un rebel de genul celor pentru care orice societate rigidă căuta să facă loc, descoperi că îi plăcea nespus de mult să distrugă atitudinile nestrămutate, atâta vreme cât nu erau ale lui.

Fiecare decizie părea să se materializeze mai bine decât se preconiza: Koolhaus cel posomorât era pe–atât de bun, pe cât era de ambiţios; părea să fi organizat în minte întreaga campanie, până la ultima bucăţică de brânză. După o lună, se întoarse la Cale şi IdrisPukke. Fie ştia totul, fie ştia cum să afle totul. Părea aproape inuman, ca şi cum ar fi fost în posesia unui dispozitiv magic care putea să caute într–o memorie vastă şi să furnizeze răspunsuri instant. Koolhaus era enervant şi dezgustător şi avea imaginaţia unei cărămizi, dar ca birocrat era un geniu. Cât despre Simon Materazzi, descoperi că războiul era o mamă mai generoasă pentru cei ignoraţi în vremuri de pace. Nerăbdător să scape de povara sa aristocratică, Koolhaus petrecuse ore în şir dezvăţându–l pe Simon de limbajul prin semne şi încercând să–l înveţe să citească pe buze. Mânat şi de această dată de propriul interes, Koolhaus îşi dedică mintea strălucită inventării unei aptitudini nemaiauzite. La fel de nerăbdător să scape de Koolhaus pe cât era Koolhaus de nerăbdător să scape de el, Simon lucra ore în şir în fiecare zi perfecţionându–şi această abilitate. Cei doi îşi plănuiseră deja divorţul când sosi oferta lui Cale şi duse la ultimele lor săptămâni petrecute împreună. Dar în vreme ce Koolhaus era în sfârşit capabil să ia faţa tuturor prin superioritatea aptitudinilor lui în aproape orice (îmbunătăţirea relaţiilor cu oamenii sau orice altceva original), Simon descoperi imensa plăcere şi utilitatea şi mai mare de a fi ignorat de oameni în timp ce el asculta tot ce aveau de spus. Laconicii aveau obiceiul de a arunca bebeluşii născuţi cu defect sau orbi într–o prăpastie din afara capitalei, deci unul ca Simon era o noutate şi îl tratau ca şi cum ar fi fost o maimuţă amuzantă. Simon se răzbună folosindu–se de uşurinţa cu care aceştia vorbeau în faţa lui pentru a–l ţine pe Cale la curent cu detalii surprinzătoare despre ceea ce plănuiau. Interesant, dar Simon ar fi trăit chiar dacă s–ar fi născut Laconic. Exista o singură excepţie de la regula lor de fier: un copil al familiei regale Laconice, indiferent cât era de

bolnav, nu avea să fie aruncat în hăul dintre stâncile acelui loc îngrozitor. Aşa stăteau lucrurile şi aşa aveau să fie mereu. Pe Laconici îi amuza să îi urmărească pe Simon şi Koolhaus sporovăind în linişte, mână în mână, în acel frumos mod fluent de a vorbi pe care îl aveau. Îl chemau pe Simon la ei noaptea şi îi scriau cuvinte pe hârtie pentru a–i învăţa cum să le reproducă prin semne. Se delectau agitându–se condescendent în jurul lui şi habar nu aveau că, dacă vorbeau de faţă cu el, putea să citească aproape fiecare cuvânt pe care îl spuneau – inclusiv vorbele grele pe care i le adresau. Când Koolhaus fu rechemat în Leeds–ul spaniol, îl făcu pe Simon înlocuitorul lui şi lăsă un vechi prieten din şcoală să pretindă că traducea pentru el, astfel încât Laconicii să nu devină suspicioşi.

— Eşti sigur că se descurcă? întrebă Cale când Koolhaus se întoarse.

— Am crezut că îi eşti prieten, spuse Koolhaus.

— Se descurcă?

— Da, se descurcă.

Koolhaus hotărî că era mai bine ca aptitudinile lui Simon – câştigate cu mult efort atât din partea lui, cât şi a lui Simon – să rămână secrete. Lucrurile utile pe care Simon putea şi chiar reuşea să le înveţe aveau să îi sporească lui Koolhaus reputaţia de a avea totul la degetul mic. Pregătirile pentru traversarea Mississippiului mergeau şi ele bine şi aşteptau doar vremea propice şi acordul final al lui Cale.

Existau câteva obstacole în calea lui Cale, dar cel care îl afecta cel mai mult în mod direct era introducerea raţiilor, o mişcare cerută de birocraţii Hansei pentru a preveni cumpărăturile panicate, acumularea excesivă şi lipsa de bunuri vitale pentru Armata de Model Nou. Argumentele lor fură revizuite de Koolhaus la instrucţiunile lui Cale, iar acesta conchise că situaţia nu necesita dezbateri – raţionalizarea era la fel de vitală pentru înfrângerea Izbăvitorilor cum era furnizarea de arme.

— Va fi, desigur, necesar, spuse Koolhaus, raportând către OII, de dragul moralului public, ca aceste restricţii să se aplice tuturor. Nu pot exista excepţii decât, bineînţeles, pentru Familia Regală, declară el pios.

Se întâmplă ca această declaraţie a lui Koolhaus să fie făcută în timp ce Vagul Henri se afla în încăpere, întors pentru scurtă

vreme în Leeds–ul spaniol pentru a discuta cu Cale despre pregătirile din vest. De îndată ce cuvintele „Familia Regală” plecară de pe buzele lui, Koolhaus, lipsit de experienţă, dar un foarte rapid învăţăcel, realiză că făcuse o greşeală gravă. Poate mai mult decât atât.

— Temperatura a scăzut atât de repede, îi spuse încântat IdrisPukke fratelui său mai târziu, încât am crezut că Polul Nord a venit în vizită la un ceai. Doamne, Koolhaus este un prost îngâmfat!

Cale îl fixă cu privirea pe Koolhaus, în timp ce Vagul Henri scoase un pumnal pe care îl comandase special pentru el, replică la Sabia din Danzig, având sculptat, din motive pe care refuză să le explice, cuvântul „dacă” pe fiecare latură a mânerului. Ridică pumnalul ca şi cum s–ar fi pregătit să îi reteze capul lui Koolhaus, dar îl implântă doar în mijlocul mesei de nuc, frumos incrustată, la care erau aşezaţi. Ura Vagului Henri faţă de aristocraţii din Leeds–ul spaniol se inflamase de la un dispreţ general, născut din resentimentul firesc al unui coate–goale faţă de cei privilegiaţi, la o ură specifică, bazată pe felul în care fusese tratat în timp ce Cale se aflase în azilul de nebuni din Mânăstire. Ideea că el trebuia să renunţe la îndrăgitele sandviciuri cu castraveţi, în timp ce Familia Regală ar fi mers mai departe neafectată era mai mult decât putea îndura. Astfel că puse piciorul în prag. Urmă o scurtă pauză.

— Aşadar, spuse IdrisPukke, am convenit: raţionalizare pentru toţi: cu excepţia Familiei Regale şi a celor de faţă.

După ce Koolhaus şi IdrisPukke plecară, ceea ce se întâmplă aproape imediat, Cale se întoarse către Vagul Henri şi făcu semn din cap către cuţitul implântat adânc în mijlocul mesei.

— Eu nu plătesc pentru asta, spuse Cale.

— Nu ţi–a cerut nimeni, răspunse Vagul Henri.

Urmă o tăcere ursuză.

— De ce nu ai putut să dai doar cu pumnul în masă? întrebă Cale. Uite cum arată, e distrusă.

— Am spus că o să plătesc.

Din nou tăcere.

— Al naibii huligan!

Pe malurile mai înalte ale Mississippiului îngheţat se vedea mişcare. Pe fluviu în jos vedea şi acolo mişcare. Artemisia Halicarnassus înjura vremea bună care fusese o binecuvântare pentru Cale pe parcursul antrenamentelor Armatei de Model Nou. Într–o iarnă normală, când temperatura se schimbă constant între îngheţ şi uşoară dezmorţeală, râul era greu de citit, chiar şi pentru cei experimentaţi: blocurile de gheaţă care începuseră să se topească, dar erau încă masive şi care se desprinseseră din amonte aveau să se înghesuie unele în altele, formând baraje care puteau dura săptămâni şi apoi, cu o zi de temperaturi mai ridicate, puteau ceda brusc, curgând asemenea unei avalanşe lente, uneori pe o distanţă de mile întregi, până când dădeau peste alte baraje de gheaţă, unde se blocau din nou sau cauzau un mare dezastru şi stârneau un debit şi mai mare. Dar căldura neobişnuită din acel an făcu acest proces şi mai înşelător şi instabil decât în mod normal.

Artemisia însă avea în jurul ei oameni care trăiseră pe fluviu timp de şaizeci de ani, unii chiar mai mult. Undeva, la cinci mile în amonte, era blocată o mare formaţiune de gheaţă instabilă, dar temperatura scăzuse către îngheţ, micşorând şansa ca aceasta să se rupă. Pericolul venea de la bucăţile uriaşe de gheaţă care se izbeau de barajul instabil care gemea şi pârâia. Dar pe distanţă de zece mile în amonte de la blocaj, cei capabili şi experimentaţi erau răspândiţi de–a lungul malului, fiecare om legat cu o sfoară şi semnalizând cu diferite tipuri de zdruncinături celor din urmă dimensiunea bucăţilor, pe măsură ce treceau de el. Cocoţaţi pe blocul de gheaţă, oamenii staţionau pentru a privi în sus, pe fluviu, şi pentru a măsura stabilitatea formaţiunii pe care stăteau. Odată ce se lăsă întunericul, soldaţii care traversau fluviul, înfofoliţi de parcă aveau de apărat cine ştie ce cadou scump, se luptară cu o aşteptare încordată. Apoi veni instrucţiunea de a risca. Douăzeci de bărci, transportând şapte sute de oameni, înarmaţi ca nişte arici, fură lansate prin cea mai strâmtă trecătoare aflată pe o distanţă de multe mile în orice direcţie.

Dar nici cel mai iscusit navigator, cu cea mai căruntă barbă, nu putea vedea unde se afundau blocurile în albia nămoloasă, creând vârtejuri nărăvaşe în curenţii care scoteau la suprafaţă rotocoale mari de pe fundul fluviului. Aceste porţiuni turbulente veneau şi plecau odată cu gheaţa instabilă de deasupra.

Stejarul, plin de apă, trecu neobservat de cei care urmăreau mişcarea bucăţilor, căci nu mai ieşea la suprafaţă mai mult decât un crocodil. Apoi izbi barajul de gheaţă cu o bufnitură asemenea basului jos al celei mai joase note din orga unei catedrale. Fu simţit de observatori atât pe gheaţă, cât şi în intestine şi în urechi. Aşteptară marea pârâitură care să despice barajul... şi să îi omoare pe majoritatea dintre ei. Aceasta nu veni. Împins de şuvoiul de apă, stejarul începu să se rotească şi o luă în jos asemenea unei balene, până la fundul barajului unde cu câteva ore mai devreme se formaseră doi colţi mari de gheaţă. În jurul lor, curentul puternic, dar lent deveni frenetic într–o clipă, de neoprit şi nebun, ducând trunchiul imens, umflat şi de trei ori mai greu decât înainte, tot mai repede, pe măsură ce curentul era tot mai înghesuit între gheaţa zimţată și albia râului. Pe lateral, trunchiul de copac începu să se lovească de cei doi mari colţi îndreptaţi cu vârful în jos, trimiţând trepidaţii ciudate, dar de neînţeles observatorilor orbi de deasupra, în timp ce bubuia şi pocnea la adâncime sub ei. Şi apoi se eliberă, puhoiul luând copacul îngreunat într–o ascensiune rapidă, dar puţin adâncă spre suprafaţă, astfel că împiedică avântul curenţilor să prindă viteză sub gheaţă. La opt mile pe oră, până şi un alergător obişnuit ar fi putut ţine pasul cu el, în timp ce se îndrepta către flota de nave, dar nu viteza era cea care conta, ci mărimea şi greutatea teribil de umflată. Cu toate astea, n–ar fi cauzat daune prea mari dacă nu ar fi dat cu botul peste o stâncă în mijlocul apei; marele leviatan din lemn masiv începu să se întoarcă de–a curmezişul către flota care se apropia încet.

În ciuda tuturor eforturilor de a împiedica acest lucru, cele douăzeci de bărci fură adunate ca un mănunchi de curenţii ciudaţi din acea zi, iar ambarcaţiunile nu erau mici – fiecare transporta treizeci şi cinci de oameni. Stejarul nu se izbi de ele, cât le rostogoli în sus şi în jos, ca şi cum nici n–ar fi fost acolo – aproape că nu se auzi niciun strigăt înainte ca fiecare barcă să fie lovită pe sub apă şi răsturnată pe o parte. Din cauza înghesuielii, unsprezece bărci se scufundară în mai puţin de cincisprezece secunde. Copacul trecu mai departe prin frig, închis la culoare de la umezeală, lăsând în urmă trei sute optzeci de bărbaţi înecaţi şi o femeie.

Pe când IdrisPukke termină să–i dea vestea tristă lui Cale, soarele răsări şi o rază caldă de lumină răzbătu prin ferestrele

parţial vitrate, proiectând nuanţe delicate de albastru şi roşu pe masă şi iluminând praful strălucitor din aer.

— Este sigur? întrebă Vagul Henri.

— Pe cât pot fi asemenea lucruri. Omul meu este de încredere şi a spus că i–a văzut cadavrul înainte să plece.

— Care a fost cauza?

— Se crede că ar fi fost un bloc de gheaţă care s–a desprins de o masă mai mare din amonte. Ghinion, atâta tot.

— Dar tu ai prezis asta, spuse Cale încet.

— Ca să fiu nedrept faţă de puterile mele extraordinare de a prevedea anumite lucruri, întotdeauna mă asigur că prezic mai mult sau mai puţin fiecare rezultat posibil. Ar fi putut să reuşească la fel de uşor cum a eşuat.

— Se poate ţine secret? întrebă Vagul Henri.

— Dacă ar fi supravieţuit sau s–ar fi înecat cu toţii, poate că da. Acum nu… aş zice că…

— Ea este o mare pierdere, întrerupse Cale, stângaci şi pe un ton ciudat.

— Aşa este, spuse IdrisPukke. A fost o tânără remarcabilă.

Nimeni nu spuse nimic. Se auzi o bătaie în uşă, apoi majordomul Lacelles se strecură în încăpere.

— O scrisoare pentru dumneavoastră, domnule, îi spuse el lui IdrisPukke, care o luă şi îi făcu semn să se îndepărteze, apoi aşteptă ca el să iasă din cameră înainte să vorbească.

Era ceva îndoielnic la omul acesta. Ochii îi erau prea apropiaţi unul de altul. Deschise scrisoarea.

— Se pare că Bose Ikard ştie despre traversarea fluviului şi despre Artemisia.

— Cum? spuse Vagul Henri.

— La fel cum am ştiut eu, presupun.

— Nu… cum ştii că Bose Ikard ştie?

— Registrele lui Kitty Iepurele sunt ca nişte ferestre spre sufletul celor din elita Leeds–ului spaniol. Cântă păsărelele peste tot.

— Ce va face? întrebă Cale.

— Are două variante, aş zice: să joace în horă cu noi până când are ocazia să se folosească de asta atunci când lucrurile vor merge foarte prost sau să se folosească de asta acum pentru a ne aresta şi a face pace cu Izbăvitorii.

Acest lucru îl înfioră pe Vagul Henri, care plănuise să se dea

mare cel puţin încă şase luni.

— Chiar crezi că va face asta?

— Având în vedere situaţia? Nu. Nu e de ajuns să fii sigur de victorie. Ştie ce consecinţe urmează dacă greşeşte. Va ascunde totul până va reuşi să folosească situaţia asta în avantajul lui. Dar trebuie să răspândim rapid zvonul, să prezentăm totul ca pe un efort eroic trădat mişeleşte – o femeie nobilă, un raid îndrăzneţ, eroic. Ultimele cuvinte.

Cale îl privi.

— Îmi pare rău, zise IdrisPukke. Am trăit prea mult şi am prea multe obiceiuri proaste. Dar nu îi vom onora amintirea permiţând ca totul să fie considerat un dezastru total. Trebuie văzut drept un eşec eroic.

— Chiar a fost un eşec eroic.

— Doar dacă îl prezentăm ca atare. Oamenii au nevoie de poveşti de îndrăzneală individuală, de curaj şi sacrificiu altruist, de apropiere de victorie şi înjunghieri ticăloase pe la spate.

— Atunci să sperăm că îi vom putea păcăli, spuse Vagul Henri.

— Speranţa nu are nimic de–a face cu asta, replică IdrisPukke. Oamenii mei le scriu acum. Vor fi afişate peste tot în oraş până mâine–dimineaţă.

Se întoarse către Cale, simţindu–se timorat şi cinic.

— Îmi pare rău pentru pierderea pe care ai suferit–o. E mare păcat că moartea a luat–o atât de curând.

IdrisPukke îi părăsi pe cei doi băieţi, în timp ce lumina blândă a soarelui se revărsa prin ferestre, de parcă încăperea era o catedrală domestică binecuvântată de îngeri.

— Când pleci? spuse Cale în cele din urmă.

— Mâine. Devreme.

O altă tăcere îndelungată.

— Şi mie îmi pare rău pentru pierderea ta, spuse Vagul Henri. Nu ştiu ce altceva să spun. Îmi plăcea de ea.

— Ea nu mă plăcea pe mine. Nu la final.

O altă tăcere.

— Ei bine, zise Vagul Henri, e uşor să fii înţeles greşit.

Cale chicoti batjocoritor. Vagul Henri continuă să încerce să îl consoleze.

— Nu a fost vina ta. Pur şi simplu aşa stau lucrurile.

— Nu ştiu, zise Cale după o clipă. Nu ştiu ce simt pentru ea

acum că nu mai este. Nu mă simt bine, asta e sigur.

Partea a patra

Acum mergeţi, atacaţi amalkiţii şi
distrugeţi complet tot ce le aparţine.
Nu–i cruţaţi; omorâţi bărbaţi şi femei,
copii şi bebeluşi, vite şi oi, cămile şi măgari.
1 Samuel 15:3

31

Izbăvitorii traversară Mississippiul în aprilie şi nu întâmpinară rezistenţă la debarcare. Cercetaşii pe care îi trimiseseră pe câmpiile uşor vălurite, care se întindeau pe trei sute de mile de la malul de sud al fluviului, aduseră vestea că aproape fiecare sat, târg şi oraş fusese părăsit şi nu numai de oameni. Toate animalele, de la porci la vaci şi iepuri, dispăruseră împreună cu populaţia. Câmpurile rămăseseră neînsămânţate cu grâu sau orz şi lăsate pradă macilor, care apăruseră timpuriu datorită vremii neobişnuit de calde.

E frumos, spuse un cercetaş Izbăvitor la întoarcere. M–aş îndoi să le egaleze chiar câmpurile raiului însuşi: mile întregi cu maci şi silur, spânz şi garofiţe, mimoze şi borceag cu frunze subţiri. Dar nimic de mâncare preţ de cincisprezece zile în orice direcţie. Decât dacă eşti vacă sau cal.

Cercetaşul fusese prea încrezător în generozitatea lui Cale. Nu avea nicio intenţie să îi lase pe Izbăvitori să îşi hrănească animalele. De îndată ce pământul deveni suficient de moale, ordonă ca toate femeile şi toţi copiii să iasă la câmp şi, în loc să sădească grâu şi orz, îi pusese să planteze rotungioară, nebunele şi dracilă – toate otrăvitoare pentru rumegătoare. Stârnise o mare furie din această cauză.

— Ce se va întâmpla, strigară ei, cu animalele noastre când ne întoarcem?

— Mi–aş face griji în privinţa asta, spuse Cale, doar *dacă* vă întoarceţi.

Totuşi el cartografie cu grijă zonele otrăvite, lucru care îi linişti, deşi nu asta fusese intenţia voise doar să ştie unde putea să dea nutreţ cailor care urmau să tragă căruţele de război.

Primii traversară Mississippiul Generalul Izbăvitor Princeps şi

Armata a Patra, veterani ai distrugerii casei Materazzi la Silbury Hill. Princeps ştia foarte bine de ce era capabil Cale, urmărind cu atenţie planul băiatului pentru invadarea teritoriului casei Materazzi când era încă la Sanctuar. Ştia, că odată ce trecea fluviul, aveau să urmeze lucruri urâte pentru el şi oamenii lui. Nu se aşteptase să nu întâmpine rezistenţă la debarcare, dar se aşteptase la decizia de a nu semăna nimic. Nu se aşteptase totuşi să fie plantate ierburi otrăvitoare pentru caii şi oile lor. Le luă câteva săptămâni să aducă nutreţ şi chiar ţineau mult să găsească pe cineva care să identifice plantele ce cauzau problema. Se aşteptase să trebuiască să apere un cap de pod pe malul de sud, în timp ce Axa încerca să îi împingă înapoi către Mississippi. În schimb, se trezise cu trei sute de mile de care să dispună după bunul plac, aşa părea. Cale transformase preria într–o groapă de gunoi înflorată. Aprovizionarea unei armate mari în acest deşert de roşu, galben şi roz însemna că trebuia să regândească totul şi avea să ia mai mult timp. Pentru moment, Princeps rămase în apropierea râului şi organiză mijloacele de sprijinire a noului plan de a avansa în Elveţia. Cam la o săptămână de la începutul acestui dezastru, un grup de cinci sute de infanterişti călare ai Izbăvitorilor – caii având acum botniţe împotriva otrăvurilor care îi aşteptau pe câmpuri – dădură peste o privelişte extrem de ciudată: un fel de fort rotund de lemn, nu prea mare, extins pe câteva hectare şi cu un şanţ săpat de jur–împrejur.

Când Izbăvitorul Partiger fu adus în faţă de către cercetaşi pentru a inspecta locul, acesta spuse o rugăciune tăcută către Sfânta Marta din Lesbos, sfânta patroană a celor care aveau nevoie de protecţie împotriva evenimentelor neaşteptate. Aceasta îşi câştigase locul pe lista sfinţilor datorită naturii ciudate a martiriului ei – fusese forţată să înghită un cârlig cu şase vârfuri agăţat de o sfoară, cu balamale la fiecare vârf pentru ca instrumentul să poată trece prin sistemul ei digestiv fără a se agăţa de ceva. Douăsprezece ore mai târziu, când călăii săi estimară că trecuse suficient timp, traseră de sfoară şi o întoarseră pe dos pe martiră. În dogma Izbăvitorilor, ingeniozitatea era întotdeauna descrisă drept ameninţare şi de aici nevoia de un sfânt cu responsabilitatea specifică de a interveni pentru a–i proteja pe credincioşi de pericolele acesteia.

— Trimite pe cineva cu un steag alb, spuse Partiger.

Câteva minute mai târziu, un călăreţ cu un steag al armistiţiului se apropie la cincisprezece metri de căruţele de război.

— În…

Orice ar fi avut de gând să spună, fu oprit de săgeata unei arbalete care i se implântă în mijlocul pieptului.

— De ce s–a oprit? întrebă Partiger, apoi mesagerul se înclină încet pe o parte a calului şi căzu.

Izbăvitorii care priveau fură revoltaţi de această încălcare a regulilor războiului, în ciuda faptului că ei nu recunoscuseră niciodată astfel de legi. Aşa stând lucrurile, uciderea mesagerului nu aduse niciun dezavantaj specific, fiind, de fapt, un accident. Ţintaşul care îl împuşcase voia doar să îl ia în vizor drept măsură de precauţie, dar căruţele erau aglomerate în interior şi un treierător emoţionat se mişcase şi îi zdruncinase braţul.

— Mă întreb ce voia, strigă cineva şi se auzi o izbucnire nervoasă de râsete.

Partiger cântări ce urma să facă. Izbăvitorii erau destul de capabili în materie de asediu, dar catapultele pe care le foloseau ei erau extrem de grele, iar cele câteva pe care le aduseseră erau de cealaltă parte a Mississippiului, căci nu exista niciun oraş fortificat important pe o distanţă de trei sute cincizeci de mile de la râu. Avea să le ia câteva săptămâni să ducă una acolo. În plus, fortul nu era foarte mare şi era construit din lemn, nu din piatră. În ciuda neliniştii de înţeles din cauza noutăţii din faţa lui, ştia că se aştepta de la el să afle despre ce era vorba, deci nu putea să pretindă că nu se întâmplase nimic. Oricât de ciudat părea, situaţia nu era deloc formidabilă. Ordonă un atac cu trei sute de oameni. Cincizeci dintre aceştia erau cavaleri în armură o inovaţie a Izbăvitorilor înşişi –, restul erau infanterişti călare mai puţin protejaţi.

Partiger îşi privi oamenii răspândindu–se în jurul căruţelor cu intenţia de a ataca din patru direcţii. În timp ce aşteptau, Partiger porni o conversaţie cu nou–numitul său adjunct, Izbăvitorul George Blair. Nu avea încredere în Blair şi nu îl plăcea, căci făcea parte din noul ordin al Sanctuarinilor, înfiinţat de Papa Bosco însuşi pentru a „ajuta fidelitatea în toate unităţile de Izbăvitori şi pentru a asigura acţiuni fără erori de doctrină sau morală”. Cu alte cuvinte, era un spion a cărui sarcină era să

se asigure că noile atitudini religioase ale lui Bosco şi tehnicile marţiale asociate erau respectate fără împotrivire.

Partiger îl surprinse oarecum pe Blair angajându–se într–o conversaţie care nu avea nimic de–a face cu atacul fortului de lemn.

— Mă gândeam, spuse Partiger, să încep cele Şaptezeci şi Patru de Acte de Înjosire.

— Poftim?

— Cele şaptezeci şi patru de acte de omagiu aduse autorităţii Papei.

— Ştiu ce sunt, spuse Blair iritat. Nu înţeleg relevanţa… o luptă e pe cale să pornească.

„Vrea să vadă dacă spun lucruri greşite?”, se întrebă Partiger. Hotărî că aşa era.

— Trebuie să fim atenţi la viaţa eternă chiar şi în mijlocul morţii.

— Există o vreme pentru toate. Nu e aceasta, totuşi.

— Dar cu siguranţă, continuă Partiger, dacă ar fi să port mazăre uscată în pantofi şi să mă abţin de la a bea apă în zilele toride, să mă biciuiesc singur cu urzici într–un act de mortificare asemănător celui îndurat de sfinţi şi care ne lasă îngroziţi de admiraţie (învăţase fraza despre admiraţie pe de rost dintr–o scrisoare papală), nu aş fi oare mai deschis în faţa înţelepciunii lui Dumnezeu şi un lider mai bun pentru oamenii mei?

În cele din urmă, Blair se întoarse să îl privească în ochi, îngrozit şi el, dar nu de admiraţie.

— Da, desigur, aveţi dreptate. Aş spune chiar, cu cât mai multă durere îţi provoci singur, cu atât mai bine.

— Serios?

— Da. Am înţeles că autoflagelarea cu un bici făcut din cozi de scorpion este extrem de eficientă în această privinţă.

Se întoarse înapoi către luptă, lăsându–l pe Partiger să se gândească la cozile de scorpion. Suna dureros. Cu toate acestea, își aminti cuvintele Papei Pius: „Când mortifici carnea, ai grijă să doară”.

La opt sute de metri distanţă începuse lupta. La început fură doar fente din partea a trei grupuri de câte zece cavaleri, menite să declanşeze un răspuns pentru a putea măsura forţa ocupanţilor. Nu se întâmplă nimic. Apropiindu–se, observară că şanţul din jurul căruţei nu era foarte adânc, dar era plin cu beţe

ascuţite. Unul dintre ei îşi azvârli lancea într–una dintre căruţe, pentru a vedea cât de stabilă şi bine construită era. Nimic notabil pentru cei de acasă, spuse el când se întoarse. Deci deciseră să atace din toate patru părţile, semnalul fiind o rafală de patruzeci de săgeţi trimise în centrul fortului. Săgeţile se ridicară în aer, oamenii se repeziră către căruţe şi Armata de Model Nou a lui Cale şi arta într–ale războiului ajunseră în faţa primului mare test.

Problema pentru Izbăvitori era aceea că le lipseau orice unelte de bază – nu aveau scări, berbeci şi numai câteva frânghii. Odată ajunşi în şanţ căzură doar câţiva metri, dar laturile pereţilor căruţelor având un metru optzeci înălţime, se aflau la aproape trei metri distanţă de zidurile de lemn protejate ale oponenţilor. De îndată ce Izbăvitorii atacară, ferestruicile fură parţial deschise şi arbaletele uşoare ale Vagului Henri intrară în acţiune. Traseră la distanţă de doar câţiva metri – erau atât de aproape de oponenţi, încât nu conta că erau mult mai puţin puternice. În spaţiul limitat arcurile erau inutile, dar arbaletele erau devastatoare, în special acum că puteau fi încărcate atât de repede. Acoperişul căruţei avea balamale duble pentru a putea fi împins în sus şi peste partea cealaltă, în funcţie de împrejurări. De data aceasta zburară, acoperişurile prăbuşindu–se pe spate către interiorul fortului. Imediat, şase ţărani şi un Penitent se ridicară în picioare şi, cu trupurile aproape complet protejate de peretele căruţei, începură să înjunghie şi se năpustiră asupra Izbăvitorilor aflaţi în şanţ. Îmblăciele cu bile de plumb şi ţepi făcură ravagii, zdrobind carnea de sub armurile uşoare ale Izbăvitorilor, deşi puteau să le şi străpungă. Extaziaţi de succesul avut şi de lipsa de experienţă, unii dintre luptători se aplecară în afară, expunându–şi prea mult trupurile, astfel că unii fură răpuşi de arcaşi.

— Feriţi–vă! Staţi ascunşi! Staţi ascunşi!

Purgatorii din fiecare căruţă trebuiră să îi tot tragă înapoi pe ţăranii zeloşi care se delectau cu rănirea oponenţilor, fără ca aceştia să poată lovi la rândul lor. Izbăvitorii, de zece ori mai mulţi decât cei care îi doborau cu fiecare rafală, erau neputincioşi. Se aflau la o distanţă de peste un metru faţă de inamici ca să îi poată lovi. Nu puteau ajunge nici sub căruţe, iar roţile erau acoperite cu pământ pentru a nu permite ca spiţele

să fie legate cu sfoară. Poziţia în care se aflau era lipsită de orice speranţă. După cinci minute se retraseră, dar nu fără a continua să fie loviţi de cei cu arbalete, care acum reuşiseră să se ridice în picioare şi să îi ţintească bine pe preoţii care se retrăgeau, mulţi dintre ei mişcându–se lent din cauza rănilor la coapse şi genunchi.

Ţăranii se ridicară în picioare şi începură să chiuie. Purgatorii le spuseră să tacă.

— Ei pot deveni mai buni pe zi ce trece în atacul asupra noastră. Puteţi spune acelaşi lucru şi despre voi?

Acest lucru îi făcu să se liniştească, dar erau încântaţi de prima rundă a masacrului.

Izbăvitorii se retraseră către Partiger, care era deopotrivă năucit şi furios. Îşi certă oamenii în timp ce Blair se plimba pe lângă ei, examinându–i pe cei răniţi.

— Voi aţi provocat ceva daune?

— Credem că am lovit câţiva, spuse unul dintre soldaţi.

— Câţiva? Au murit treizeci de–ai noştri. Şi pentru ce? Şi oricum, a fost opera arcaşilor, nu a voastră. Câţi aţi ucis voi?

— Nu poţi ucide pe cineva dacă nu poţi ajunge la el.

— Nu–mi întoarce vorba! strigă Partiger.

— Ce s–a întâmplat cu cârligul cu gheare de pisică? întrebă Blair. A existat doar unul în întreaga unitate. Nimeni nu a considerat că e nevoie de mai multe.

— L–am avut în lateral doar pentru treizeci de secunde înainte să îl taie, spuse sergentul care îl folosise. Dar a fost tras bine de calul meu. Mai mulţi ar putea să o facă, dar căruţa era priponită adânc în pământ. Va trebui să le despicăm în bucăţi, nu doar să le răsturnăm. Cai mai puternici, cârlige mai mari şi lanţuri în loc de funii s–ar putea să funcţioneze. Dar pot lovi caii destul de uşor.

— Dar focul? Doar sunt făcute din lemn, nu?

— Ar putea funcţiona, domnule, dar lemnul nu arde dacă nu pui destul foc.

— Săgeţi?

— Uşor de trimis. Am văzut că unele folosite la Salerno aveau ulei şi umplutură pentru a porni focul. Nu le–am folosit niciodată personal.

— Putem vorbi? îi spuse Blair lui Partiger.

Se traseră deoparte.

— Ai vreo idee?

— Un asediu, poate?

— Probabil, au mai multă hrană decât avem noi. În plus, de ce se află aici? Nu este nimic care să merite a fi apărat.

— Ascultă, Izbăvitorule, spuse Partiger. Nu suntem tocmai echipaţi, aşa cum spui tu. Ar trebui să ne retragem şi să raportăm situaţia. Este o treabă pentru trupele de asediu, nu pentru infanteria călare.

Avea dreptate.

— N–ai observat nimic la cei răniţi? întrebă Blair, ştiind că nu observase.

— La răniţi?

— Da. Rănile lor sunt în majoritatea lor răni prin strivire: capete, mâini, coate.

— Da?

— Majoritatea nu se vor vindeca rapid… sau poate deloc.

— Ce vrei să spui, Izbăvitorule?

— Dacă totul e deliberat?

Nu avură timp să continue discuţia. Cincizeci de cavaleri elveţieni ieşiră din fort şi măturară tabăra Izbăvitorilor nepregătiţi, omorând o sută de oameni şi împrăştiindu–i pe restul. În cincisprezece minute erau înapoi în cercul protejat al căruţelor, chiar când soarele începea să apună. Izbăvitorii traumatizaţi ieşiră de pe poziţii în timpul nopţii, dar la o oră după ivirea zorilor, elveţienii se întoarseră în timp ce ei încercau să se retragă. Eforturile de a se retrage fură împiedicate de mulţimea de răniţi în urma atacului asupra bastionului, care cauzase mai multe braţe rupte şi genunchi striviţi decât calamităţile atacului elveţian neaşteptat de dinaintea lăsării întunericului. Morţii fură lăsaţi în urmă. Elveţienii păstrară o distanţă mare ţintind dintre zecile de arbalete grele pe care Vagul Henri le alocase fiecărui fort de căruţe. La fiecare câteva minute aveau loc dispute din partea cavalerilor elveţieni mai experimentaţi, care făceau raiduri şi îi doborau pe cei răzleţi, apoi fugeau înainte ca gărzile Izbăvitorilor să poată să răspundă. Până când plecară cu totul şi se întoarseră la bastion, numărul Izbăvitorilor se înjumătăţise faţă de cât fusese atunci când găsiseră fortul în urmă cu trei zile. Armata de Model Nou înregistrase zece morţi şi unsprezece răniţi.

Blair, nu însă şi Partiger, supravieţui ca să dea raportul şi să

solicite un răspuns rapid. Dar era o poveste ciudată şi complet izolată, astfel că nimeni dintre cei din nivelurile de autoritate inferioare la care avea acces Blair nu îl luă în serios. Dar în următoarele câteva săptămâni, comandamentul general al Armatei a Patra a Izbăvitorilor fu forţat să îşi schimbe părerea. Bastioanele începură să apară tot mai multe, cauzând victime considerabile. Conştienţi acum de pericol, trimiseră forţe de contraofensivă bine înarmate, echipate cu scări, cârlige şi torţe de asediu, dar până când ajunseră acestea, bastioanele dispăruseră de mult. Odată înştiinţat de problemă, Princeps, furios din cauza întârzierii, dublă numărul patrulelor sale pentru a identifica rapid locurile unde se aflau bastioanele şi pentru a aduce forţe mai însemnate care să le atace. Dar aici intrară în acţiune cercetaşii Artemisiei: acţionând în mare parte singuri, izbutiră să furnizeze informaţii constante despre mişcările Izbăvitorilor. În realitate, fiecare căruţă–fort opera în centrul unei reţele de informaţii care acoperea cincizeci de mile în toate direcţiile. Orice grupare mică de Izbăvitori putea fi ignorată, orice cât de cât mai mare putea fi înfrânt şi orice mai mare decât atât se punea în mişcare în jumătate de oră şi dispărea până la sosirea forţelor inamice. Nu puteau fi nici prinşi – căruţele lui Michael Nevin se mişcau mai repede decât orice armată a Izbăvitorilor. Aceştia însă erau prinşi în capcană: unităţile mici şi uşoare puteau ajunge din urmă bastioanele, dar nu erau suficient de puternice pentru a le străpunge; unităţile grele care ar fi reuşit erau prea lente.

Urmă o lună întreagă de astfel de lupte înainte ca Izbăvitorii să reuşească să întârzie bastionul suficient de mult pentru a–l prinde cu o mie de soldaţi din infanteria grea, echipaţi cu arme de asediu. Le luă patru zile să pătrundă în tabără şi să anihileze ocupanţii. Fu o lovitură pentru Armata de Model Nou, umflată în pene după o lună de victorii uşoare şi în ciuda avertismentelor Purgatorilor şi Laconicilor, care îi învăţaseră că o înfrângere era inevitabilă. De partea lui Princeps fu tot atâta bucurie în urma victoriei când auzi vestea, dar nu ţinu mult după ce auzi şi detaliile: două sute de vieţi ale ţăranilor elveţieni cu preţul a aproape patru sute de vieţi ale Izbăvitorilor, plus încă o sută de răniţi prin strivire, leziuni care luau atât de mult să se vindece şi foloseau foarte multe resurse. La fel de îngrijorător fu raportul unuia dintre soldaţii personali ai lui Princeps, căruia îi ordonase

să ia parte la asediu pentru a–i povesti la prima mână despre bătălie şi soldaţii care o purtaseră.

— A fost criminal să intrăm, Izbăvitorule, mai greu decât orice altă luptă la care am participat. Au aranjat în aşa fel încât să putem fi loviţi uşor, dar să ne fie aproape imposibil să lovim înapoi. Când am intrat, am avut parte de un şoc – aveau câţiva soldaţi, poate cincizeci, care ştiau ce fac şi ne dădeau de furcă, dar, odată intraţi şi ajunşi la lupta om la om cu cei care ne–au măcelărit vreme de trei zile, a fost ca şi cum am fi tăiat nişte copii mai mari.

Din acel moment, problema pentru Princeps fu cum să spargă carapacea şi să ajungă la mijlocul moale. Problema pentru Cale era aceea că planurile pentru căruţele de război avuseseră mult prea mult succes. Victoriile lor fuseseră atât de uşoare şi atât de radicale, încât Armata de Model Nou se îmbătase criţă cu propriile triumfuri. Înfrângerile, când începură să apară, îi loviră rău – la urma urmei, nu erau supravieţuitori. De la aroganţă euforică la eşec demoralizator era un pas atât de mic şi o cădere atât de mare încât o întâlnire de urgenţă (unii ar putea spune chiar de panică) avu loc la jumătatea drumului dintre câmpiile Mississippi şi Leeds–ul spaniol. Cale era mai bolnav decât de obicei, avusese câteva săptămâni rele, dar fu forţat să intre într–o căruţă de război umplută cu saltele şi, alături de IdrisPukke şi Vipond, încercă să doarmă pe toată durata călătoriei până la Potsdam, unde se aranjase întâlnirea cu Fanshawe, Vagul Henri şi Comitetul celor Zece Biserici Antagoniste. Pe drum, decise să coboare şi să urce în şa. Cu toată căptuşeala din interior, căruţa de război transformată era lipsită de confort când nu putea dormi, iar în acea zi, toate rănile sale vechi – la deget, cap şi umăr pulsau şi măcinau, cerând atenţie. („Şi eu! strigau ele. Cu noi cum rămâne?”). Ca nefericirea să fie completă, îl durea şi urechea dreaptă. Îşi puse o haină şi trase gluga pe cap împotriva frigului, dar şi pentru a–şi proteja de vânt urechea suferindă. Nu era ceva ce ar fi făcut în mod normal întrucât numai Izbăvitorii Stăpâni ai Disciplinei purtau glugi, iar aceştia nu constituiau o amintire pe care îşi dorea să o retrăiască.

Thomas Cale era acum, desigur, mai experimentat în ciudăţenia lumii decât mulţi dintre cei de trei ori mai în vârstă decât el, dar fu uimit de efectul electrizant pe care chiar şi un

singur cuvânt despre prezenţa lui îl avea asupra soldaţilor campaţi în drumul său către oraş. Forţa misterioasă care mişcă zvonurile cu viteză ameţitoare chiar şi prin cele mai mari şi dispersate forţe militare ademenea Armata de Model Nou oriunde mergea. La prima vedere, era salutat cu o tăcere adoratoare, care izbucni brusc în chiote extatice, ca şi cum ar fi fost Izbăvitorul Spânzurat intrând în Salem. Cale era uimit cum atâţia oameni se puteau umple de atâta putere de la un om slab, bolnav, cu mâna, urechea şi umărul suferinde, cum era el. Nesigur cum să răspundă, se gândi că poate ar fi trebuit să le vorbească; dar când încercă, starea de rău apărută cu o oră mai repede decât se aştepta îl reduse la tăcere şi numai aşa putu să o ţină cât de cât sub control. Se aşeză, bolnav ca un câine, pe calul său şi se uită în jur la oameni, apăruţi cu sutele, apoi cu miile, inspiraţi de simpla lui prezenţă. Pentru ei, tăcerea lui palidă şi cadaverică era mult mai puternică decât orice ar fi putut el spune, cu toate că învăţase douăsprezece discursuri încurajatoare de la scriitorul ale cărui piese de teatru le găsise în biblioteca Sanctuarului şi care păreau să acopere toate modurile în care se putea manipula o mulţime: *Prieteni, camarazi, concetăţeni, ascultaţi ce am să vă spun* sau *Din nou în încălcare, dragi prieteni* şi cel pe care se putea bizui tot timpul: *Noi, cei puţini, noi, puţinii cei fericiţi, noi, gaşca de fraţi.*

Dar nicio limbă atinsă de cărbunii aprinşi ai lui Dumnezeu însuşi nu ar fi fost mai bună decât tăcerea lui încăpăţânată. Nu voiau ceva atât de supus greşelii precum o fiinţă umană care să le poată vorbi de la om la om, voiau să fie conduşi de un înger al morţii, nu de un individ. Poate se simţea ca un mort, dar acum şi arăta pe măsură. Şi asta era ceea ce conta: era ceva fatal dintr–o altă lume, ceva, şi nu cineva care îi făcuse puternici şi mereu învingători în trecut, iar acum era acolo pentru a face din nou acelaşi lucru. Aveau nevoie ca el să nu fie uman, esenţa morții şi a ciumei, să fie epuizat, palid şi scheletic pentru că el *era* acele lucruri şi era de partea lor. Se ridică un strigăt – mai întâi una sau două voci, apoi zeci, sute şi apoi un vuiet.

— ÎNGER! ÎNGER! ÎNGER! ÎNGER! ÎNGER!

Vipond şi IdrisPukke, aflaţi chiar în spatele lui şi care le văzuseră pe toate şi nu mai erau surprinşi de nimic, rămaseră uimiţi, chiar înfioraţi de ceea ce vedeau şi auzeau, dar, mai presus de toate, ce simţeau: că le plăcea sau nu, până şi ei

fuseseră cuprinşi de puterea mulţimii. Dar predicatorii, preoţii şi moderatorii Comitetului celor Zece Biserici auziră şi ei şi recunoscură venerarea diavolului care se ascundea în spate.

— Mă aşteptam la pierderi mai mari decât atât – şi chiar de la început – mă aşteptam ca situaţia să se înrăutăţească pe măsură ce Izbăvitorii au aflat cum să ne vină de hac. Morţile acestea pot fi înlocuite. Era un lucru plănuit.

Obosit şi iritat, Cale era într–o întrunire pe fugă, organizată înaintea începerii celei oficiale cu Comitetul celor Zece Biserici – găsiseră necesar să îşi pună de acord poveştile pentru a minimaliza orice contribuţii religioase.

— Dar Thomas, dragă, la ce te aşteptai? spuse Fanshawe. A ucide şi a fi ucis e o profesie. Oamenii aceştia sunt ţărani, sarea pământului, desigur fără îndoială –, dar modelaţi de o viaţă întreagă de cărat rahat şi adunând napi orice ar fi *ei...* nu există pregătire când vine vorba de cel mare şi roşu. Nu te poţi aştepta la aşa ceva.

Trebuie, spuse Cale, să plănuim să pierdem o treime din căruţe. M–am aşteptat întotdeauna la astfel de pierderi.

— Poţi să te aştepţi la ce vrei. Nu se poate face, spuse Fanshawe. Nu au în sânge moartea pe capete, la fel cum tu nu ai în sânge recoltarea verzei sau cunoştinţele despre cele mai atractive oi.

Când Fanshawe plecă, lăsă în urmă un cerc de oameni nefericiţi.

— Crezi că are dreptate? îl întrebă IdrisPukke pe Vagul Henri.

— Dincolo de atitudinea de rahat? Cam da. În lupta de la Finnsburgh, Izbăvitorii aproape au reuşit să străpungă zidul. Făceam în pantaloni, dacă vrei să ştii. Acum îmi dau seama ce urmează dacă Izbăvitorii câştigă o încăierare. Nimeni nu se obişnuieşte cu aşa ceva.

— Idei?

— Nu.

Urmă o tăcere deprimată.

— Am o sugestie, spuse Vipond.

— Slavă lui Dumnezeu că are cineva, exclamă Vagul Henri.

— Eu aş aştepta să o aud înainte să îmi fac speranţe, zise IdrisPukke.

— În ciuda sarcasmului de care dă dovadă fratele meu, continuă Vipond, cred că azi am văzut ceva remarcabil. Punctul

de vedere convenţional al oamenilor ca mine este acela că liderul trebuie ori să fie iubit, ori temut pentru a fi eficient pe timp de criză şi, având în vedere că iubirea este înşelătoare şi frica, nu, atunci frică să fie.

— Vrei să îi îngrozesc mai mult decât Izbăvitorii?

— În alte împrejurări nu cred că ai avea de ales.

— Pot să fac asta.

— Sunt sigur că poţi. Dar s–ar putea să existe o altă cale, mai puţin dăunătoare sufletului tău.

— Urechile mele, spuse Cale, sunt deschise larg asemenea unei uşi de biserică.

— Bine. Ai văzut azi ce efect ai avut asupra tipului de om despre care Fanshawe spunea că e pe cale să cedeze?

— Da, am văzut.

— Orice i–ar fi posedat, nu a fost nici iubire, nici frică.

— Atunci ce?

— Nu ştiu. Nu contează ce este, dar o puteai simţi între degetul mare şi cel arătător nu ştiu… credinţă, poate. Nu contează de ce fel, în ochii lor oriunde te afli tu, porţile iadului sunt de partea lor.

— Mulţumesc.

— De aceea nasurile capelanilor au fost dislocate. Ştiau ce fel de putere circulă prin cireada lor. Dar trebuiau să vadă ca să creadă, Cale – trebuie să ieşi şi să fii văzut printre ei, în fiecare zi şi peste tot. Au nevoie de Îngerul Morţii acolo unde îl pot vedea. Veghind asupra lor, lucrând prin ei.

Cale îl privi.

— Ai putea la fel de bine să îmi ceri să zbor. Cât despre ce s–a întâmplat azi, am simţit, dar despre ce a fost vorba tu poţi citi în stele. Au văzut un înger rău veghind asupra lor, de acord dar a fost tot ce am putut să fac ca să nu cad de pe cal şi să vomit pe ei. (Zâmbi în acel fel neplăcut.) Nu aş fi putut să o fac nici dacă viaţa mea şi a celor din jurul meu ar fi depins de asta.

În acest moment – şi într–un mod care în alte împrejurări putea fi privit drept teatral – Cale vomită pe podea.

De fapt, se simţi ceva mai bine după ce termină, dar şedinţa se încheiase şi astfel, moale ca o cârpă, Cale părăsi Cecilienhoft, unde avusese loc întrunirea, şi se duse să doarmă în Palatul Fără Griji. Cum toată lumea ştia unde era, afară se adunase o mare de oameni, care începură să strige de îndată ce îl văzură.

În ciuda entuziasmului rar al lui Bosco fată de informaţii şi a dorinţei sale de a îmbunătăţi calitatea printre cei care îi serveau cauza, Izbăvitorilor nu le era uşor să treacă drept altceva decât ceea ce erau. Plătiseră doar informatori pe care nu se puteau baza şi câţiva tovarăşi de călătorie, neoficial convertiţi la Unica Adevărată Credinţă, a căror dorinţă de a deveni Izbăvitori era pe atât de intensă pe cât de vagi le erau motivele. Tindeau să fie cei dispreţuiţi, rataţi, răniţi, uşor nebuni, profund indignaţi – şi adesea din motive întemeiate. Dar limitările lor erau destul de simple: nu erau disciplinaţi, nici foarte competenţi, oricât de zeloşi ar fi fost. Dacă ar fi fost capabili şi înfipţi, probabil nu ar fi fost un sol atât de fertil pentru revolte. Însă unul dintre cei mai echilibraţi şi capabili dintre aceşti convertiţi ajunse la Cecilienhoft, unde toată lumea ştia că Thomas Cale plănuia distrugerea Papei. Existau gărzi acolo, cu siguranţă, dar nimeni nu se aşteptase sau nu planificase entuziasmul soldaţilor din Armata de Model Nou, disperaţi să îl vadă, împreună cu locuitorii oraşului îngrămădiţi laolaltă cu masa de refugiaţi evacuaţi din câmpia Mississippi. Într–adevăr, confuzia aproape îl salvă pe Cale de atacul său – nu avea nicio rută prestabilită şi deci nu putea fi undeva unde era aşteptat să se afle. Fu atât de strivit de mulţime, încât şi asasinul fu inutil, obligat să meargă odată cu gloata şi cu fluxul de oameni care se mişca înainte şi înapoi. Uneori, Cale se îndepărta de el, alteori, se întorcea către el. La un moment dat, când puhoiul de oameni căuta să îi atingă hainele sau cerea o binecuvântare, o femeie în vârstă, care trebuie să fi fost mai puternică decât părea, îi împinse în mână un borcan mic.

— Cenuşa Sfintei Deidre a Tristeţilor… binecuvânteaz–o, te rog!

În vacarmul general nu auzi foarte bine ce îi spunea; se gândi că cenuşa era un dar şi nu voia să fie nepoliticos. Având în vedere starea în care se afla, ea ar fi avut probabil puterea să ia borcanul înapoi, dar mulţimea decise şi o îndepărtă de el, în timp ce femeia se văicărea pentru pierderea cumplită.

Cu Vagul Henri şi IdrisPukke la mai bine de zece metri în spate, Cale, epuizat, fu oprit într–un gol din mulţime făcut de câteva gărzi pentru a putea sta cu el, dar unde, în sfârşit, putea ajunge la el şi criminalul. Presupusul asasin nu era un ucigaş îndemânatic şi e greu să ascunzi privirea cuiva care se gândeşte

la masacru. Într–o secundă, poate chiar mai puţin, Cale îl văzu venind spre el, cu ochii trădându–l. Slăbit ca un pisoi şi obosit cum era, milioane de nervi îi veniră în ajutor ca nişte îngeri şi, în timp ce bărbatul îi ducea cuţitul la piept, Cale deschise capacul borcanului cu cenuşa lui Deidre şi i–o aruncă în faţă. Aşa cum ştie oricine care a văzut de aproape cenuşa celor morţi, aceasta nu seamănă prea mult cu cenuşa, e mai degrabă pietriş, destul de fin pentru a orbi pe cineva. Dar cel ochit fu norocos pentru că aceste relicve erau false şi constau în zgură din focul contrabandistului. Efectul fu instantaneu: criminalul, chinuit de dureri groaznice, începu să urle şi scăpă cuţitul, încercând să îşi scoată cenuşa înţepătoare din ochi. Cele câteva gărzi din preajmă fură suficient de rapide pentru a pune mâna pe asasin şi îl înjunghiaseră deja de trei ori în vâltoarea panicii înainte să realizeze că Thomas Cale le striga să se oprească. Dispăruse orice şansă de a mai afla ceva folositor de la acesta. Cale se ridică şi privi cum Vagul Henri şi IdrisPukke i se alăturară. Poate era un amestec de frică bruscă şi epuizare, dar se gândi că nu mai văzuse niciodată sânge atât de roşu şi cenuşă atât de albă. Asasinul mormăi ceva înainte să dea ochii pe spate.

— Ce a spus? întrebă Cale.

Gardianul care se afla cel mai aproape de mort îl privi pe Cale, şocat şi confuz de ceea ce se întâmplase.

— Nu sunt… nu sunt sigur, domnule. A sunat a „O ai?”

— Arăţi îngrozitor, spuse Vagul Henri. Îngerul Morţii încălzit.

Cale se întorsese în cameră după o repriză de stări de rău petrecută în baia apartamentului din Palatul Fără Griji, un refugiu nou construit cu cele mai recente inovaţii în materie de instalaţii. Din fericire, reuşise să nu vomite în faţa mulţimii; plecarea sa lentă şi firavă fu interpretată de toţi cei care asistaseră – şi chiar mai puternic de cei care nu fuseseră acolo – drept semn al detaşării sale eterice faţă de evenimentele îngrozitoare. Se întinse pe pat, arătând atât de rău, încât Vagul Henri avu remuşcări din cauza lipsei sale de compasiune. În realitate, era supărat pe Cale pentru că aproape murise.

— Îţi aduc ceva?

— O ceaşcă de ceai, spuse Cale. Cu nişte cuburi de zahăr.

Când Vagul Henri plecă, Thomas rămase singur cu IdrisPukke.

— Credeam că te simţi mai bine.

— Şi eu… dar am făcut greşeala de a încerca să *fac* ceva.

IdrisPukke se duse la fereastră şi privi labirintul de levănţică nou instalat.

— Problema e că Vipond are dreptate, spuse el. Fără încurajările tale, nu se poate sfârşi decât într–un fel, ca să fiu sincer.

Cale nu răspunse.

— Presupun că nu ar ajuta nici dacă ai lua ierburile date de doctoriţa–vrăjitoare?

— Poate într–o groapă de doi metri pătraţi.

— Păcat.

Aşa obosit cum era, lui Cale îi trecu prin minte un gând.

— Femeia care mi–a dat cenuşa Sfintei cum–o–cheamă… Nu credeam că Antagoniştii cred în relicve… sau sfinţi.

— Antagonismul este o biserică destul de mare, ceea ce înseamnă că au nesfârşite moduri de a se urî unii pe alţii. Probabil era Piscopaliană – cred cam în ceea ce cred şi Izbăvitorii, numai că nu acceptă autoritatea Papei. Ceilalţi nu îi suportă din cauza tuturor ritualurilor şi venerărilor de sfinţi, dar în principal din cauză că ei cred în Apocalipsa de Gheaţă – sunt convinşi că lumea a fost deja aproape distrusă de gheaţă drept pedeapsă de la Dumnezeu şi că se va sfârşi tot prin gheaţă.

— Şi?

— Ceilalţi insistă că Dumnezeu foloseşte apa pentru a disciplina omenirea – gheaţa era o invenţie blasfematoare a minţilor ereticilor.

— Trebuie să dorm.

Câteva secunde mai târziu, auzi uşa închizându–se şi adormi în câteva clipe.

Era într–o vale înconjurată de munţi înalţi şi stâncoşi, biciuiţi de vânt şi de fulgere. Era legat de un stâlp, cu mâinile şi picioarele imobilizate, iar o pisică îi mânca degetele de la picioare. Nu putea decât să o scuipe ca să o alunge. La început, pisica se retrase, dar cum el rămase fără salivă, pisica se întoarse la picioarele lui şi începu să i le mănânce din nou. Ridică privirea şi, în depărtare, văzu o păpuşă Poll enormă, râzând şi ridicând un picior dezgolit, dând din degete pentru a arăta că încă le avea şi strigând:

— Mănâncă, pis, pis!

Lângă ea, pe fiecare dintre celelalte creste ale munţilor care înconjurau valea văzu trei versiuni ale lui însuşi în poziţii

teatrale. În una dintre ele, îşi ţinea sabia cu vârful înspre pământ, în alta îngenunchea pe o stâncă înaltă cu o sabie bogat decorată ţinută la piept. Versiunea finală a lui Cale era pe cea mai înaltă dintre creste, cu mâinile în şold, spatele arcuit ca şi cum urma să se înalţe în aer, cu mantia fluturând la spate asemenea unei aripi zimţate. Dar ceea ce îl mira cel mai tare era că purta glugă în toate versiunile, iar faţa îi era complet ascunsă în umbră. „Nu port niciodată glugă", îşi zise el, apoi pisica începu să–i mănânce din nou degetele de la picioare şi se trezi.

— Am visat ceva, le spuse el lui IdrisPukke şi Vagului Henri câteva ore mai târziu.

— De ce ar fi nevoie ca să nu–mi povesteşti? spuse IdrisPukke.

— Erau trei versiuni ale tale? întrebă Vagul Henri când Cale termină. Aș zice că a fost un coşmar.

— Poţi rânji cât vrei, spuse Cale, apoi zâmbi la rândul lui. Nu am mai văzut mâna lui Dumnezeu atât de clar niciodată.

— Nu pot spune acelaşi lucru, zise IdrisPukke. Poate ai vrea să explici pentru acei dintre noi care nu au o linie directă cu Dumnezeu Atotputernicul.

— Imaginează–ţi că erau treizeci de versiuni ale mele – fără glumă.

— Bine.

— Ai văzut ce s–a întâmplat azi. Nu am *făcut* nimic… pur şi simplu am fost *acolo.* Ei au făcut totul; eu nu am făcut nimic. Aveau nevoie de cineva să îi salveze.

Asta nu înseamnă mare lucru, zise Vagul Henri. Tu *deja* i–ai salvat. Vor să o faci din nou, atâta tot. Nu este nicio magie la mijloc.

— Greşeşti, spuse IdrisPukke. Am văzut generali veneraţi de mulţime pentru nişte victorii măreţe. Dar ei nu vor un om acum, vor un dumnezeu, căci numai ceva nepământean îi poate salva.

Vagul Henri se uită la Cale.

— Nu asta voia Bosco să fii?

— Dacă îţi vine vreo idee mai bună, vorbăreţule, chiar te rog.

— Copii! zise IdrisPukke. Jucaţi–vă frumos! Se întoarse către Cale. Continuă!

— Nu au nevoie de mine, au nevoie de Mâna Stângă a lui Dumnezeu. Deci să le–o dăm! Asta îmi spunea visul – stând pe

munte într–o mantie şi fluturând o sabie. „Fii văzut!” spunea –, dar unde nu poţi fi atins, arată–le că îi veghezi. Oriunde vor lupta, voi fi acolo; oriunde vor muri, voi fi acolo. Pierd, voi fi acolo. Înving, voi fi acolo. În cea mai întunecată noapte sau în cea mai luminoasă zi.

— Dar nu o vei face, totuşi, nu? spuse Vagul Henri.

— Bine, e o minciună. Şi ce dacă? E pentru binele lor.

IdrisPukke râse.

— Vagul Henri se înşală, spuse el. Nu te gândi ca la o minciună, gândeşte–te ca la un adevăr în împrejurări imaginare.

— Şi pisica aia care îţi mânca degetele? întrebă Vagul Henri. Ce însemna?

— A fost doar un vis stupid.

Cale ar fi trebuit să se odihnească o săptămână, dar nu aveau timp şi în trei zile se întoarse în Leeds–ul spaniol, formulând detaliile falsurilor sale.

— Numere.

— Douăzeci.

— Prea mulţi.

— Nu trebuie să facă nimic – nu mă personifică pe mine. Trebuie doar să fie buni la a sta în anumite poziţii. Nu avem nevoie decât de un pantomim. Teatrele sunt închise, aşa că avem de unde alege.

— Şi dacă vor vorbi?

— Băgăm în ei frica de Dumnezeu. Şi îi plătim bine. Îi ţinem izolaţi şi supravegheaţi – patru oameni mereu.

Când se întoarseră, Cale primi o veste supărătoare.

— Am auzit că ai murit.

Lucrul neobişnuit era acela că, în ciuda neadevărului, problema unei confirmări formale a faptului că era încă în viaţă nu avu efectul de a opri răspândirea zvonului cum că ar fi mort. Se emiseră negări oficiale şi mai clare.

— Să nu crezi niciodată nimic, spuse IdrisPukke, până când nu există o negare oficială. Ai fost invitat la o întrunire la Palat – cu Regele. El crede că s–ar putea să fie adevărat.

— Își *doreşte* să fie adevărat.

— Nu mă pot decide ce anume se află la originea acestui zvon… încercarea de a te ucide la Potsdam, desigur. Dar nu cred că te vor mort… nu încă. Fără îndoială că, atunci când vine momentul, dacă ar fi să cazi de pe o stâncă ar fi pe deplin

acceptabil. Dar nu acum. Pentru moment sunt mai îngrijoraţi din pricina Izbăvitorilor decât din pricina ta.

— Ar trebui să merg?

— Cred că da. E o minciună care nu îţi va face niciun bine – e de preferat să o înăbuşi de pe acum. Dacă se poate.

— Dar nu sunt mort, exclamă Cale exasperat. E ridicol!

— Dar nu e foarte uşor să dovedeşti asta.

— Dar voi fi acolo. Mă vor putea vedea.

— Şi dacă eşti un impostor?

O persoană deloc contrariată de posibilitatea ca Thomas Cale să fie mort era Bose Ikard. Aranjase ca invitaţiile să fie trimise prioritar celor care îl cunoscuseră pe Cale. Dar Cale îşi ţinea aproape cercul de prieteni, care nu erau vulnerabili la promisiunile sau ameninţările lui Ikard.

Hotărî să urmeze o altă rută: sexul. Nu era subtil, dar Bose era prea bătrân şi experimentat să creadă că exista vreo virtute în subtilitate. Pereţii apartamentului lui erau, ca să spunem aşa, aglomeraţi de capetele oponenţilor săi sofisticaţi, care priviseră cu superioritate puterile lui de discriminare, considerându–le mai degrabă brute şi făcuseră asta până în momentul când trebui să îi omoare. Odată îl condamnase şi pe IdrisPukke la moarte o greşeală, recunoştea el acum; îl schimbase cu cineva a cărui moarte, la acea vreme, părea mai importantă. Adevărul era că lui Bose îi era frică de IdrisPukke pentru că era dibaci, avea o înţelegere pătrunzătoare pentru chestiuni complexe şi ştia să pună piciorul în prag când era necesar. Această ură respectuoasă era cea care îi alimenta încrederea în zvonurile despre moartea lui Cale. Era genul de lucru pe care se temea că IdrisPukke putea să îl facă. De aceea vorbi cu Dorothy Rothschild. Dorothy nu era, cu siguranţă, o prostituată, dar se asemăna cu una: extrem de scumpă, deşi nu era niciodată negociat vreun onorariu. Răsplata ei venea sub forma accesului la putere, introduceri cu privire la tot felul de contracte scumpe ea se lăsa pe spate, răsfăţată de aşternuturile mătăsoase şi scumpe ale influenţei sale enorme.

În realitate, Dorothy era o femeie extrem de interesantă, dar nu o arăta: arăta a sex. Dacă doi tineri frustraţi cu puţin fler artistic ar fi conceput femeia dorinţelor lor şi ar fi desenat–o pe o hârtie, este posibil ca ea să fi arătat ca Dorothy: părul lung şi blond spre alb, înălţime medie, talia mai subţire decât cea a

unui băieţel, sâni mai mari decât era plauzibil pentru o constituţie atât de firavă, picioare incredibil de lungi pentru cineva mai scund de un metru optzeci. Nu ar fi trebuit să fie posibilă, dar era.

Avea o inteligenţă corozivă, ţinută sub control de cele mai multe ori şi născută din sensibilitatea ei considerabilă. Inteligenţa şi introspecţia emoţională fuseseră deturnate pe o cale greşită de un eveniment îngrozitor pe când avea nouă ani. Sora ei mai mare, îndrăgită de toţi, plecase la un picnic pe malul lacului din apropiere cu nişte prieteni de familie şi se înecase când se răsturnase barca. La aflarea veştii, moartea copilului decedat, fără să realizeze că fetiţa cea mică se afla în spatele ei, mama strigase:

— De ce nu a putut fi Dorothy?

Până şi un bulgăre de pământ sensibil ar fi fost marcat pe viaţă de acest lucru, iar Dorothy era departe de a fi aşa ceva. Dar isteţimea pe care o dezvoltase pentru a respinge lumea o revolta adesea şi trebuia constant să îşi ceară scuze pentru remarcile sale dureroase. Se măritase de tânără, dar după doi ani soţul său fusese ucis într–un război vital supravieţuirii naţiunii din motive pe care nimeni nu şi le mai aducea aminte. Ca membră a unei familii de importanţă minoră fusese vizitată de feţe regale minore, o mamă de familie folosită pentru condoleanţele de stat. Fusese întrebată de vizitatoarea sa regală dacă putea să o ajute cu ceva, răspunsul cuviincios fiind nu.

— Găsiți–mi un alt soţ.

O spusese înainte să îşi dea seama. Remarca sa avu ca rezultat o mustrare din partea femeii îngrozite pentru că luase în râs sacrificiul tragic al defunctului său soţ.

— În acest caz, spusese Dorothy fără să se căiască, n–ar fi mai bine să îmi luaţi o plăcintă de porc de la magazinul din colţ?

Această fărădelege fu cea care îi aduse lui Dorothy ostracizarea din partea tuturor, cu excepţia marginalilor societăţii, sfârşind, după multe aventuri pe malurile sălbatice ale iubirii, prin a fi cea mai mare şi mai puţin perpendiculară dintre toate marile orizontale din cele patru cvartale. Această reputaţie fu cea care o aduse pe scaunul din faţa lui Bose Ikard.

— Deci vreau să îl farmeci pe micul monstru.

— Nu va fi prea evident?

— Este problema ta. Te pot prezenta destul de inocent, apoi depinde de tine.

Îi dădu un dosar.

— Citeşte asta.

El începu să îşi ofere opiniile, dar ea era mai preocupată să facă loc dosarului în poşetă, scoţând încet tot conţinutul pe masă. În cele din urmă dosarul fu înghesuit înăuntru, iar ea începu să îşi umple din nou geanta cu obiectele din faţa ei. Ultimul dintre ele era un măr uscat, extrem de ciudat, care stătuse nevăzut pe fundul genţii mai bine de o săptămână. Bose Ikard se uită fix la fruct, dezaprobator: nu se potrivea deloc cu reputaţia ei de capcană sofisticată.

— Nu–l lua în seamă, spuse ea, apucând mărul cu o încântare batjocoritoare. Mi–a fost dăruit de dădaca mea pe când eram copil şi nu mă lasă sufletul să mă despart de el.

Vizita lui Cale la Potsdam produsese o ridicare a moralului trupelor şi o nouă hotărâre de a lupta, care scăzu însă în putere proporţional cu distanţa faţă de oraş. Asta îi dădu lui IdrisPukke timp să îşi creeze trupa de impostori, dar cam asta fu tot. Nu era dificil să găsească actori, problema era să găsească unii de încredere, care să îşi ţină gura, precum şi costumele. După prima zi de audiţii era clar că se confruntau cu o problemă majoră: actorii erau prea mici, adică aveau înălţime normală, iar visul lui Cale despre o siluetă puternică înfăşurată în mantie, stând pe o stâncă muntoasă singuratică pentru a–i încuraja pe cei slabi de înger dădu peste un obstacol de ordin practic: când actorii costumaţi se aflau la oarecare distanţă – o măsură de precauţie necesară pentru a nu da de gol totul – nu putea fi recunoscut niciun detaliu al lor, nici marile gesturi, nici gluga ameninţătoare, nici măcar faptul că stăteau în picioare sau îngenuncheau. Erau doar nişte puncte negre şi, ce era şi mai rău, pe un fundal negru.

— Trebuie să facem totul mare, spuse IdrisPukke. Costume mari, gesturi mari, totul să fie mare. O pantomimă măreaţă.

Într–o săptămână angajase toţi creatorii de teatru din Leeds–ul spaniol şi de pe o rază de două sute de mile în jur şi construi câteva costume gigant cu catalige, braţe extinse, umeri gigantici, și capete enorme.

— Capul e potrivit, îi spuse Vagul Henri lui Kleist, când fură poftiţi înăuntru. Nu sunt sigur despre restul.

— Pupă–mi urechile, răspunse Cale.

— Trebuie să fie aşa sau va trebui să gândim din nou.

De fapt, IdrisPukke rezolvă ambele lucruri. Păpuşa Cale putea fi făcută să funcţioneze în locul potrivit, cu focuri în spate care să creeze suficientă lumină pentru a fi văzută şi cu păpuşarii care să fluture sutana de trei metri înălţime pentru a arăta ca şi cum înfrunta vântul. Dar trebuiră să se întoarcă şi la o versiune a primului model, cel cu umeri căptuşiţi şi braţe false, făcut de cineva care construia de obicei manechine pentru scamatoriile magicienilor care tăiau femei în jumătate, folosind picioare false.

— În pantomimă, spuse el, totul trebuie să fie mare, e adevărat, dar trebuie să aibă mărimea potrivită.

Această a doua versiune trebuia privită de la mai mică distanţă, dar în amurg, când nu se putea vedea foarte clar. Cel mai bun pentru a o arăta era ora magică, momentul dinaintea căderii serii, când lumina permite până şi celei mai brute forme să preia strălucirea şi puterea unei alte lumi.

— De ce întotdeauna totul este mai dificil decât crezi? spuse Cale. De ce nu sunt lucrurile niciodată mai puţin dificile?

Simţindu–se rău şi iritat, sosi la festivităţile din acea seară într–o dispoziţie foarte proastă. Faptul că întreaga serată fusese organizată pentru a încerca să descopere dacă era sau nu mort îl făcu şi mai ursuz.

— Dacă vor o scuză ca să se ia de mine, să încerce numai.

Începuse de ceva vreme să vorbească singur. De data aceasta, o făcu destul de tare cât să îi atragă atenţia Vagului Henri, care se afla în camera de alături, scriind o epistolă despre bocanci.

Vagul Henri vârî capul pe uşă.

— Ai spus ceva?

— Nu.

— Te–am auzit vorbind.

— E posibil să fi cântat. Ce dacă?

Nu cântai, vorbeai. Vorbeai din nou singur. Primul semn de nebunie, prietene.

În acea seară, Bose Ikard ţinu să îl prezinte din nou pe Cale celor comparativ puţini care vorbiseră direct cu el, fiind toţi instruiţi să îi pună cât mai multe întrebări complicate cu putinţă. Succesul în scoaterea la iveală a lui Cale atinse apogeul când fu

prezentat Regelui – cel mai lung răspuns al său în faţa căpeteniei supreme a statului fu „Majestatea Voastră”. Restul constă într–un singur cuvânt sau o ridicare din umeri. În disperare, Bose Ikard o aduse pe Dorothy. Aceasta intră în cameră şi nu ar fi o exagerare să spunem că se auzi un suspin de uimire la apariţia ei. Purta o rochie de catifea roşie ruşinos de decoltată și mănuși din catifea roşie care îi acopereau braţele mai mult decât îi acoperea rochia sânii. Talia era subţire ca de viespe, fusta rochiei era destul de cuviincioasă când stătea nemişcată, dar când se mişca îi lăsa la vedere piciorul stâng aproape până la şold. Cu buzele purpurii şi părul blond–deschis, ar fi trebuit să arate ca o prostituată scumpă, dar avea o atitudine care pur şi simplu te lovea în plex, scâncind de dorinţă. Iar acesta era un efect care nu se limita doar la bărbaţi. Se opri şi vorbi cu câţiva dintre cei mai importanţi oameni din încăpere, zâmbetul încântător dezvelindu–i dinţii ca nişte perle, toți în afară de unul care era puţin ciuntit, o proporţie ciudată care o făcea să pară şi mai frumoasă. Se opri o vreme de vorbă cu Bose Ikard şi se poziţionă în aşa fel încât Cale să o poată vedea şi să îi aprecieze splendoarea. Apoi, când observă că o remarcă de două sau trei ori în timp ce se prefăcea că priveşte indiferent în încăpere, se duse direct la el. Hotărâse că era cel mai bine să fie îndrăzneaţă cu el, îndrăzneaţă și frumoasă.

— Eşti Thomas Cale. Cancelarul Bose Ikard a pus pariu pe cincizeci de dolari că nu voi schimba mai mult de două cuvinte cu tine.

Evident că nu exista un astfel de pariu şi ea nu se aştepta ca el să o creadă. Cale se uită la Dorothy gânditor.

— Ai pierdut.

32

Poate într–o zi, o minte strălucită va descoperi momentul exact din orice situaţie când persoana care trebuie să ia decizia ar trebui să înceteze să mai asculte. Până atunci, nu e de mirare că rugăciunile, prezicerile sau eviscerarea pisicilor sunt strategii la fel de folositoare ca oricare altele. Sfaturile proaste funcţionează uneori; sfaturile inteligente eşuează uneori. Apariţia păpuşilor Cale avu un succes surprinzător. Toată lumea fu de acord că dorinţa Armatei de Model Nou de a lupta

crescuse peste măsură – o dorinţă la fel de importantă, poate, ca armele, hrana sau efectivele. Succesul fu atât de mare, încât se decise că trupele aveau nevoie de şi mai multe. Problema era că şi Izbăvitorii aveau dorinţa de a lupta, bazată pe ceva mai mult decât doar iluzii isteţe: pentru ei, moartea era doar o poartă către o viaţă mai bună. Astfel că existară afirmaţii – nu iraţionale că, dacă păpuşile Cale puteau face atâta bine, trupele ar fi beneficiat cu mult mai mult de pe urma prezenţei lui Cale cel real. În mod misterios, moralul în rândurile Armatei de Model Nou crescuse la fel demult şi în zone unde păpuşile nu fuseseră văzute, ca acolo unde se arătaseră. Era clar că fie şi doar câteva apariţii scurte ale lui Cale însuşi ar fi putut înclina balanţa.

Vagul Henri fu implorat, linguşit şi cicălit până când sosi vestea despre o nouă victorie hidoasă a Izbăvitorilor la Maldon. Toţi fură cutremuraţi de această înfrângere, până şi Vagul Henri, astfel că acceptă să îl abordeze pe Cale. Dacă ar fi ştiut toate dedesubturile înfrângerii de la Maldon, nu ar fi făcut–o. Câteva zile mai târziu, deveni clar că debandada nu fusese rezultatul superiorităţii Izbăvitorilor, ci se datora pe de–a–ntregul prostiei comandantului Armatei de Model Nou, care le permise inamicilor să scape în ţinuturile înalte, ceea ce asigură înfrângerea dintr–o poziţie în care victoria ar fi fost inevitabilă.

Dimpotrivă, fluxul victoriilor curgea uşor în favoarea Armatei de Model Nou, doar că nimeni nu ştia. Astfel se întâmplă ca, în baza unei declaraţii false la care se ajunsese în urma unor dovezi de necombătut care fuseseră complet greşite, Vagul Henri îl convinse pe Cale să viziteze în persoană câmpul de luptă. Cale fu de–a dreptul recalcitrant, dar Vagul Henri spuse că nu avea să dureze mult şi că aveau să călătorească într–o căruţă mult mai mare decât cele standard. Cale se simţise un pic mai bine şi căruţa sa personală fu dotată cu arcuri, astfel că îi era mai uşor a se odihnească în mişcare. Aparent, situaţia era critică. Era o criză. Ceva trebuia făcut. Ce altceva ar fi putut face?

Primele cinci zile din turneul de şaptezeci de zile trecură cu bine. Prezenţa lui Cale – departe de orice locuri periculoase – era tonică pentru trupe, cu mult peste aşteptări. Continuă să fie un mare succes până în momentul în care se transformă într–un dezastru groaznic – unul care avea să dea victoria absolută pe mâna Izbăvitorilor prin moartea lui Cale şi a Vagului Henri în

acea zi.

Pentru a evita o furtună neaşteptat de mare care se apropia dinspre nord, Vagul Henri opri caravana. Din păcate, aceeaşi furtună ameninţase şi un mare grup de expediţie al Izbăvitorilor, care deciseseră să o evite întorcându–se în siguranţa propriilor linii. Această coincidenţă de împrejurări făcu posibil ca grupul de o mie cinci sute de Izbăvitori, aleşi să meargă atât de departe datorită aptitudinilor şi experienţei lor, să dea peste caravana de căruțe nepregătite a Vagului Henri care, în ciuda dimensiunii, nu avea mai mult de şase sute de soldaţi. Mai mult decât atât, mulţi dintre ei nu aveau nici aptitudini, nici experienţă: Presat de timp cum era mereu, Vagul Henri făcuse greşeala să delege alegerea soldaţilor unei persoane mult prea uşor de mituit (Armata de Model Nou dezvolta deja obiceiuri proaste) pentru a admite persoane de rang înalt şi cu influenţă care doreau să îşi cumpere privilegiul de a putea să se laude că au luptat alături de Îngerul Morţii însuşi.

Vagul Henri ordonă imediat să se aşeze căruţele în cerc. Când Cale apăru pentru a investiga zgomotele, petrecu cinci minute uitându–se la Izbăvitori, care se aranjau la opt sute de metri distanţă, şi îi spuse Vagului Henri să se oprească.

— De ce?

— Lacul mic de acolo. Era un lac mic de munte la trei sute de metri de ei. Formează un semicerc pe malul lacului, aceeaşi dimensiune ca aici, apoi căruţele care rămân vor forma încă un semicerc la interior.

Vagul Henri reuşi să prindă căruţele aflate încă în mişcare –, astfel că nu întârziară să înhame din nou caii sau să dezgroape cuiele folosite pentru a fixa roţile bine în pământ. Izbăvitorul aflat la comandă realiză că era un moment bun pentru atac, dar era un om precaut şi întârzie prea mult, circumspect să nu fie atras într–o capcană misterios de şireată. Până se decise să acţioneze, formaţiunea Armatei de Model Nou era instalată, caii deshămați şi rotile fixate.

Întrebarea crucială pentru ambele tabere era aceeaşi, dar niciuna din ele nu ştia răspunsul. Veneau ajutoare? Vagul Henri trimisese patru călăreţi după ajutor de îndată ce îi văzuse pe Izbăvitori. Pentru aceştia, întrebarea era dacă îi prinseseră pe toţi. Fără ajutor sau un noroc extraordinar, era doar o chestiune de timp înainte să treacă de estacada – cu excepţia cazului în

care nu îi prinseseră pe toţi călăreţii Armatei de Model Nou. Dacă era aşa, ajutoarele ar fi venit, în cele din urmă. Chiar şi aşa, erau într–o poziţie bună, cu şanse de două ori mai mari în favoarea lor. Erau chiar într–o poziţie mai bună decât realizau, având în vedere că jumătate dintre soldaţii din caravana de căruţe erau administratori de un fel sau altul, lipsiţi de experienţă în luptă. Cale, mai mult decât oricine, credea în importanţa administratorilor buni, dar nu acolo şi nu în acel moment. Lui Cale şi Vagului Henri le luă aproximativ douăzeci de minute să realizeze că nu erau protejaţi de motorul de violenţă pe care munciseră din greu să îl creeze.

— Este vina ta, spuse Cale.

— Dă–mă în judecată când se termină.

— Spui asta doar pentru că ştii că vei muri aici.

— Şi tu nu?

— *Acum* îţi faci griji pentru mine? E puţin cam târziu.

— Nu te mai plânge.

Urmă o tăcere posomorâtă, apoi Continuară.

— Avem nevoie de înălţime, spuse Cale.

— Poftim?

— Avem nevoie de o platformă acolo în mijloc, spuse el arătând spre micul semicerc de căruţe. E de ajuns să aibă un metru optzeci, dar vom avea nevoie de loc pentru douăzeci de oameni cu arbalete şi cât mai mulţi care să le încarce. Izbăvitorii vor pătrunde prin primul zid, deci trebuie să transformăm spaţiul dintre cele două într–un abator, nu ştiu ce altceva i–ar ţine la distanţă.

Vagul Henri se uită în jur, gândindu–se ce să folosească pentru a construi turnul şi pentru a–l proteja. Avea să reuşească până la un punct. Nu ar fi făcut nicio diferenţă dacă toţi călăreţii trimişi fuseseră opriţi.

— Arăţi groaznic, îi spuse lui Cale.

De fapt, de–abia se putea ţine pe picioare.

— Trebuie să dorm.

— Cum rămâne cu ierburile de la Sora Wray?

— Spunea că mă pot ucide.

— Poftim? Şi ei nu o vor face?

Cale râse.

— Nu, dacă ştiu că sunt eu. Probabil am dreptate.

— Dar ei nu ştiu că eşti tu.

— Am putea avea ceva mai mult timp dacă ar şti.

— Prea isteţ.

— Probabil. Mă voi gândi la asta. Alege oamenii cu experienţă şi împarte–i în buni şi foarte buni. Din cei mai buni voi avea nevoie de şapte grupuri de zece oameni. Pune–i pe cei mai slabi în primul grup de căruţe şi trezeşte–mă cu o oră înainte să consideri că Izbăvitorii vor pătrunde. Acum condu–mă încet până la căruţă, ca să nu–l vadă pe Îngerul Morţii cum cade în cap.

Pe drum, un administrator cu groaza întipărită pe chip se apropie de ei şi raportă că se produsese o eroare cu lăzile de salpetru folosite la încărcarea armelor. Trei sferturi din provizii se dovediră a fi şuncă, întrucât era împachetată în cutii identice. Administratorul se miră cu cât calm fu expediat. Exista un motiv.

— Este vina ta, îi spuse Vagul Henri lui Cale.

Era adevărat, *era* vina lui Cale – cu câteva luni înainte îşi dăduse seama cât de mulţi bani şi timp cheltuiau pentru a produce cutii de diferite dimensiuni şi forme pentru provizii, astfel că solicitase să fie standardizate. O idee simplă, dar isteaţă promitea să îi distrugă pe toţi. Cale se aştepta să câştige două – trei ore, dacă avea noroc. Vagul Henri îl trezi după şapte ore. Avea tot timpul nevoie de câteva minute pentru a–şi trezi toate simţurile, dar observă îndată că era ceva diferit la Vagul Henri. Mai mult decât Kleist şi mult mai mult decât Cale, acesta păstra tot timpul ceva din rămăşiţele băiatului care fusese. Nu şi acum, însă. Nu mai avea rost să întârzie, astfel că luă pachetul de Fedră şi Morfină din sertar şi îşi turnă doza direct în gură. Avertismentele Surorii Wray îi răsunau în urechi. Dar i le dăduse pentru că ştia că aveau să fie zile ca aceea.

Cale îl urmă pe Vagul Henri afară. În orele cât dormise el, se dezlănţuise iadul. Toate căruţele din primul zid erau într–o stare jalnică – pereţii sparţi, roţile sfărâmate; jumătate din ele fuseseră trase la pământ cu frânghii de către Izbăvitori şi şase dintre ele fuseseră incendiate. În semicercul din interior, în jur de două sute de morţi şi răniţi erau aliniaţi pe jos şi, deşi se auzeau strigăte, mai mult se distingea liniştea oribilă a celor care sufereau de o durere ce avea să îi omoare. Şi totuşi Cale observă că Vagul Henri menţinuse linia fără să folosească două sute dintre cei mai buni şi experimentaţi oameni. Cale se uită

direct la el şi Vagul Henri îi întoarse privirea: ceva, ceva se schimbase.

— Nici *eu* nu aş fi putut face ceea ce ai făcut tu aici, spuse Cale.

Dacă se lăudau vreodată unul pe altul, ceea ce se întâmpla rar, o făceau întotdeauna cu o tentă batjocoritoare. Dar nu şi de data aceasta. Vagul Henri simţi profund efectul acestei laude, aşa cum te poate afecta doar admiraţia profundă a unei persoane pe care o iubeşti. Urmă o scurtă tăcere.

— E păcat că ai permis să se întâmple de la bun început, adăugă Cale.

— Ei bine, răspunse Vagul Henri, e păcat că din cauza cutiilor tale idioate vom muri cu toţii.

Primul zid de căruţă încă mai rezista, chiar dacă nu pentru mult timp Izbăvitorii trăgeau de epavele în flăcări. Cale estimă că mai aveau vreo zece minute. Comandă trupelor proaspete să înainteze şi îi adună în grupurile prearanjate de câte şapte.

Le ţinu, desigur, discursul pe care îl furase din biblioteca Sanctuarului.

— Cum se numeşte locul acesta? întrebă el.

— Lacul Sfântului Crispin, spuse unul dintre soldaţi.

— Ei bine, cel care va supravieţui acestei zile şi va ajunge în siguranţă acasă îşi va sfâşia mânecile, îşi va arăta cicatricile şi va spune: „Aceste răni sunt de la lacul lui Crispin”. Şi apoi va povesti ce isprăvi am înfăptuit în această zi. Şi apoi numele noastre vor fi pe buzele tuturor din toate gospodăriile, de acum şi până la sfârşitul lumii. Noi, cei puţini, noi, cei puţini fericiţi, noi, gaşca de fraţi; căci cel care îşi varsă sângele azi cu mine va fi fratele meu.

Cale nu le făcu oferta obişnuită de a lăsa să plece pe oricine nu dorea să lupte – nimeni nu pleca nicăieri în acea zi. Într–o zi, discursul său avea să rămână fără efect, dar nu în acea zi.

— Fiecare din voi, strigă el şi drogul începu să îşi facă treaba, vocea îi deveni mai puternică şi era purtată peste zgomotele din spate, fiecare din voi face parte dintr–un grup de şapte numit după zilele săptămânii pentru că nu am avut nici timpul, nici privilegiul de a vă cunoaşte mai bine. Dar fiecare din voi este acum responsabil de viaţa sau moartea viitorului. Ţineţi–vă scuturile lipite între ele. Vreau să staţi atât de aproape, încât să vă simţiţi unul altuia respiraţia. Nu rămâneţi în urmă, nu o luaţi

înainte – acesta este stilul şi spiritul pe care îl doresc. Ştiţi comenzile, ascultaţi la fel de bine cum luptaţi şi vă veţi descurca de minune.

Făcu un pas înainte şi arătă spre fiecare parte a semicercului.

— Luni acolo. Duminică, în capăt de tot. Restul, în ordine între ei.

Le făcu semn să se aranjeze.

Între timp, Vagul Henri îi adunase pe cei mai slabi luptători rămaşi şi acum îi conducea înainte pentru a consolida căruţele care nu erau în flăcări.

Lupta cu căruţele în flăcări mai continuă câteva minute, dar apoi cedară; Izbăvitorii traseră tot ceea ce era prins în lanţurile lor, lăsând spaţii libere care acum semănau cu nişte goluri în dantură. Vagul Henri avu timp doar să se întoarcă, să intre în semicercul mic din faţa lacului şi să îşi organizeze arcaşii pe turnul bondoc de pământ, pietre şi lemn.

După cinci minute, primii Izbăvitori intrară prin cea mai mare deschizătură din stânga lui Cale. Simţea cum otrava îi pulsa în vene – nu era forţă sau curaj autentic, dar era energie săltăreaţă, nervoasă, tensionată. Trebuia să fie suficientă, însă. Își dădu seama că şi judecata îi era afectată; parte din el voia să îi grăbească pe Izbăvitori prin deschizătură şi să lupte. Vagul Henri fusese instruit să salveze ce mai rămăsese din puţinele provizii de săgeţi şi să încerce să lovească doar soldaţii. Aceştia erau îmbrăcaţi la fel ca toţi ceilalţi Izbăvitori tocmai din acest motiv, dar Vagul Henri îi putea recunoaşte chiar şi prin perdeaua de fum. Unul căzu, lovit în stomac, apoi altul.

— Miercuri! strigă Cale. Înainte!

Înaintară toţi în rând – Izbăvitorii aşteptau – fiindu–le clar acum ce atitudine să adopte.

— De–ajuns! strigă Cale şi cei din grupul Miercuri se opriră, lăsându–i pe Izbăvitori nedumeriţi se aşteptară să apere deschiderea în zid, dar erau încurajaţi să pătrundă.

Cale ridică mâna stângă spre Vagul Henri şi cinci săgeţi ale arcaşilor săi îi încurajară pe Izbăvitori să facă ceea ce trebuia sau nu trebuia – şi să avanseze.

Oricât de rea era situaţia caravanei de căruţe, Izbăvitorii erau îngrijoraţi şi ei. Le luase prea mult timp ca să ajungă până acolo. Cu asemenea şanse se aşteptară să treacă de căruţe şi să ajungă înainte de sosirea ajutoarelor. Ştiau că, dacă ar fi prins

toți solii Armatei de Model Nou, ar fi avut tot timpul din lume.

Dar nu puteau fi siguri. Astfel, temându–se că sunt presaţi de timp, trecură de căruţe, intrând în semicerc.

— Marţi! strigă Cale. Apropiaţi–vă! Apropiaţi–vă! Repede! Repede!

Aceştia înaintară, marginea din stânga ceva mai repede, rotind grupul în sens invers acelor de ceasornic pentru a închide spaţiul liber din dreapta Izbăvitorilor.

— Joi! Depărtaţi–vă către mine! Repede!

Aceştia se mişcară şi ei în sens invers acelor de ceasornic şi blocară accesul Izbăvitorilor în dreapta lor. Soldaţii înlocuitori s–ar fi retras în astfel de condiţii, dar li se spusese să înainteze.

— Aleluia! Aleluia! strigară ei şi loviră rândurile de scuturi ale Armatei de Model Nou cu scuturile proprii urmă o învălmăşeală de tăiat şi împins, izbit cu sabia şi cu ciocanul în scuturi, căci toţi încercau să dea câte o lovitură fără să fie loviţi înapoi.

Dar problema era că Izbăvitorii erau de departe soldaţi mai buni într–o luptă deschisă şi asta se observă mai repede decât sperase Cale. Însă plănuise acest lucru speră să îi ademenească în acel loc pentru a câştiga timp până la sosirea ajutoarelor, dacă acestea erau pe drum. Dar oamenii lui începură să cedeze prea curând. Cale, la vârsta de cincisprezece ani, ar fi folosit grupurile rămase pentru a sprijini retragerea în semicercul din jurul lacului. Ar fi văzut că a greşit şi s–ar fi retras în ordine, pe cât posibil. Singurul motiv pentru care era capabil să susţină lupta erau drogurile primite de la Sora Wray, dar ea şi–ar fi dat seama imediat că nu reacţiona bine la ele: faţa îi era roşie, pulsul galopa şi pupilele erau ca nişte gămălii. Văzând că grupurile corespunzând celor trei zile din săptămână erau împinse înapoi şi urmau să cedeze, înaintă rapid, luă un topor de la un soldai rănit şi înhăţă un ciocan scurt abandonat pe jos, apoi se năpusti prin rândul format de grupul Miercuri şi se lansă în mijlocul Izbăvitorilor uimiţi.

„Cu gura deschisă rechinul adoră să înoate
Şi peştii frica îi poartă.”

Plin de furie şi mânat de droguri pe marginea nebuniei, Cale se dezlănţui asupra Izbăvitorilor din jurul lui cu toporul tocit – o armă de bătăuş, mânuită de un bătăuş cu îndemânare sălbatică şi nebunie maximă: strivi brutal dinţi şi feţe, sfâşie grosolan scalpuri şi degete, fragmentă genunchi şi coate. Ciocanul înfipt

în piepturile lor le făcea inimile să cedeze pe loc, le sfărâma coloana şi pomeţii; lovea în torace, fractura oase, rupea picioare, spărgea nasuri. Până şi Izbăvitorii fură uimiţi de asemenea violenţă şi, apoi, cei descurajaţi din Armata de Model nou, văzând nebunul care le venise în ajutor, săriră grăbiţi să–l sprijine şi îi uimiră pe cei mai buni decât ei ca şi cum ar fi fost incitaţi de otrava dementă a lui Cale, eliberaţi de sânge, mirosuri grele şi oroare.

Tot mai mulţi Izbăvitori se revărsau înăuntru, dar doar înrăutăţeau lucrurile, căci camarazii lor panicaţi încercau să scape de contraatacul nebunesc. Cale călca în picioare răniţii pentru a reuşi să lovească inamicul în retragere. Era posedat de o asemenea manie încât până şi o jucărie de bebeluşi în mâna lui ar fi fost îngrozitoare. Drogul eliberase un flux de mânie nestăvilită împotriva celor care cădeau în faţa lui – plânsetele şi implorările muribunzilor, strigătele şi desfătarea oamenilor lui alături de el – acestea sunt semnalele şi sunetele de luptă, teroarea, suferinţa şi extazul ciudat.

Avansarea Izbăvitorilor încetă şi, dacă n–ar fi fost acel singur soldat care îşi păstră sângele rece şi îi trase înapoi pe cei rămaşi împietriţi în faţa măcelului, ar fi suferit o lovitură suficient de puternică pentru a–i face să plece. Pe când aceştia se retrăgeau, Cale trebui să fie împiedicat să îi urmărească – din fericire pentru el, căci, odată ce–ar fi ajuns în câmp deschis, dincolo de marginea căruţelor, ar fi fost ucis. Niciun drog nu l–ar fi ajutat acolo. Conducătorul grupului Vineri reuşi să îl imobilizeze pe Cale doar cu ajutorul unui fost fierar, înalt de doi metri. Îl ţinu până când Vagul Henri sosi şi îl duse înapoi în interiorul semicercului din faţa lacului. Era deja întuneric şi, după ce Vagul Henri îl dădu pe Cale pe mâna unui doctor, spunându–i în şoaptă despre un medicament care îi făcuse rău, încercă să găsească o soluţie pentru a acoperi deschizătura.

Dacă Izbăvitorii ar fi atacat din nou prin acelaşi punct, ar fi reuşit să pătrundă în doar câteva minute, dar erau uimiţi de ceea ce se întâmplase şi, crezând că Armata de Model Nou găsise nişte mercenari nebuni, deciseseră o altă abordare. În următoarele două ore încercară un atac asupra perimetrului exterior, cu intenţia de a incendia toate căruţele şi apoi de a lua din drum rămăşiţele arse pentru a le da o linie clară de asalt asupra semicercului de lângă lac. Vagul Henri îi ţinu la distanţă

până la două ore după miezul nopţii şi apoi le ordonă supravieţuitorilor să se retragă spre lac şi să–i privească pe inginerii Izbăvitori cum distrug perimetrul exterior. La ora patru a dimineţii începu ultimul atac.

Izbăvitorii se adunară în interiorul perimetrului şi începură să cânte: „Alleeeeluuuueeeeaaaa!”

„Alleeeeluuuueeeeaaaa!” Luminaţi din spate de tăciunii roșietici ai căruţelor arse, arătau ca un cor monstruos şi înarmat coborât din iad. La stânga, alţi soldaţi Izbăvitori cântau: „Moarte şi judecată, paradis şi iad.

Ultimele patru lucruri care ne mai rămân.”

La dreapta:

„Credinţa taților noştri, încă în viață vom fi credincioşi morții.” Era frumos în sensul chinuitor, deşi minţile speriate ale celor care priveau şi ascultau nu ar fi spus asta.

Târât înapoi la căruţe în faţa lacului, Cale fusese dus în cortul pentru răniţi din spatele turnului bondoc construit de Vagul Henri. Mintea îi părea ceva mai limpede, dar trupul mai jos de brâu îi tremura incontrolabil, arătând de–a dreptul ridicol. Vagul Henri îi spuse doctorului ce luase.

— Dă–i ceva care să–l calmeze!

— Nu e uşor, spuse doctorul. Nu ar trebui amestecate aceste droguri, e periculos. După cum vezi, nu poţi şti ce se va întâmpla.

— Ei bine, zise Vagul Henri, îţi pot spune ce se va întâmpla dacă nu va fi în stare să lupte.

Nu–l putea contrazice în această privinţă, astfel că doctorul îi dădu Valeriană şi Mac într–o doză suficient de mare să omoare un fost fierar, care acum stătea lângă Cale în caz că încerca să fugă.

— Cât durează până ne dăm seama dacă funcţionează?

— Dacă ţi–aş spune, aş minţi, zise doctorul.

Vagul Henri se lăsă pe vine în faţa lui Cale, care tremura din toţi rărunchii şi respira scurt şi des.

— Luptă doar când eşti pregătit, înţelegi?

Cale încuviinţă între frisoane şi respiraţia tăiată, iar Vagul Henri ieşi din cort ştiind că era posibil să fie ultima lui noapte pe pământ şi simţindu–se ca un copil de doi ani. Urcă pe movila construită în mijlocul semicercului – turn era un cuvânt prea mare pentru ce era de fapt şi schimbă câteva cuvinte cu arcaşii

şi încărcătorii lor. Apoi se întoarse spre restul oamenilor – oamenii lui de pe baricade. Considera că, acum mai mult ca niciodată, meritau să audă adevărul.

— Mai întâi, minţi el, am auzit că ajutoarele sunt pe drum. Tot ce trebuie să facem este să rezistăm până spre amiază, apoi îi vom face să danseze după cum cântăm noi.

Se auziră chiuituri, care se amestecară ciudat cu muzica Izbăvitorilor.

Îl crezură? Ce alternativă aveau? Pentru Vagul Henri, totul se reducea acum la arta întârzierii. Hotărî să poarte cu Izbăvitorii discuţii despre capitulare, fără să creadă că merita riscul. Când mesagerul nu se mai întoarse, se înfurie pe sine însuşi pentru că risipise viaţa unui om când ştia, de fapt, care avea să fie răspunsul. „Eşti slab şi inutil”, îşi spuse el. Se întoarse la problema imediată: lipsa de săgeţi. Pusese încărcătorii să facă unele noi toată ziua, deci existau destule rezerve, dar ca să îi ţină departe pe Izbăvitori pentru suficient timp ar fi avut probabil nevoie de mult mai multe decât o grămadă. Dacă ajutoarele aveau să sosească, ar fi fost bine să o facă până la ora nouă dimineaţa. După aceea, nimeni nu ar mai fi avut pentru ce să se teamă.

Planul pe care îl ticluise era destul de simplu: platforma înălţată le oferea vedere peste tot în faţă, cu excepţia unei mici porţiuni de lungimea unei săgeţi la doi metri în faţa căruţelor. Orice Izbăvitor care ajungea în acel con de umbră ar fi putut să se lupte cu apărătorii fără a fi lovit de săgeţile trase din turn. Sarcina Vagului Henri era să îi ţină pe Izbăvitori departe de căruţe, astfel încât doar un număr comparativ mic să poată lupta corp la corp cu apărătorii în umbră. Dar acest plan, era sigur de asta, depindea mai mult de Cale decât de el: apărătorii de pe căruţe aveau nevoie de un înger al morţii de partea lor dacă voiau să treacă noaptea cu bine.

Cântând încă, primul rând de Izbăvitori îşi făcu apariţia, izbindu–şi scuturile cu săbiile în acompaniamentul lent al bocetelor pe care Vagul Henri fusese forţat să le asculte în copilărie dimineaţa, la prânz şi seara. Printr–un noroc chior, descoperi o a doua cutie de arbalete, când ar fi trebuit să fie doar trei pentru întreaga tabără: lupta de aproape nu necesita putere pe distanţă lungă, astfel că fură folosite doar pentru a ţinti şi atât. Cu altă ocazie, această greşeală ar fi avut

consecinţe dezastruoase, dar în acea zi incompetenţa se dovedi a fi un dar preţios. Cu zece astfel de arbalete împotriva lor, Izbăvitorii ar fi avut un şoc urât pe drumul către baricada de căruţe.

Aşa se şi dovedi a fi. Izbăvitorii se aşteptară să ajungă în bătaia arbaletelor mult mai slabe concepute de Vagul Henri pentru lupta de aproape şi împotriva cărora scuturile lor îi apărau foarte bine. Nici nu începură să avanseze când săgeţile răpuseră patru soldaţi, apoi încă patru şi mai răniră doi. Avea să urmeze ceva şi mai rău. Aproape imediat, o altă rafală de la cinci dintre celelalte arbalete, înmânate arcaşilor de către încărcători, loviră din nou rândurile dense ale Izbăvitorilor, cu acelaşi rezultat. Luaţi prin surprindere, se creă o enormă confuzie cu privire la ce urmau de făcut şi, pentru o clipă, Vagul Henri crezu că aveau să se retragă. Aproape că avu dreptate, dar apoi unul dintre soldaţi, lovind în dreapta şi stânga şi urlând cuvinte de ocară, blocă drumul şi îi împinse înainte.

— Fugiţi! Fugiţi! Fugiţi! Mergeţi către siguranţa căruţelor!

Când cei opt sute de Izbăvitori se năpustiră haotic spre umbra căruţelor unde săgeţile nu îi puteau ajunge, suferiră mari pierderi din cauza arbaletelor de sus de pe movilă şi, pe măsură ce înaintau, arbaletele mai puţin puternice din căruţe aveau un şi mai mare efect. Mai rău de atât pentru Izbăvitori, prea mulţi veniră să atace căruţele – nu era destul loc în umbra lor pentru toţi preoţii care ajunseseră acolo. Peste două sute fură lăsaţi direct în bătaia focului coborât de pe movilă. După o scurtă vreme de carnagiu în care fură omorâţi peste cincizeci de Izbăvitori, soldaţii reuşiră să îşi dea seama de greşeala lor şi trimiseră înapoi numai trei sferturi dintre cei pe care cu doar câteva minute înainte îi mânaseră înainte.

Izbăvitorii ajunşi la căruţe Continuară să lupte, protejaţi de Vagul Henri, dar nu şi de apărătorii din interiorul căruţelor, acum aflaţi sub o presiune intensă şi mortală. Totuşi, apărătorii erau bine protejaţi şi mureau doar câte unul la fiecare şase Izbăvitori. Vagul Henri era cel care ţinea socoteala. Pe măsură ce Izbăvitorii mureau în faţa căruţelor, trebuiau să fie înlocuiţi de Izbăvitorii care se ascundeau în întunericul din spate, dincolo de vechiul perimetru. Când mureau destui Izbăvitori, soldaţii înaintau din întuneric în grupuri de câte treizeci pentru a–i înlocui. Viaţa şi moartea pentru apărători depindeau de ritmul

săgeţilor de pe dâmbul bondoc şi de câţi Izbăvitori puteau ucide arcaşii în timp ce ieşeau din întuneric şi traversau spaţiul deschis către siguranţa relativă a căruţelor.

Un ritm criminal era ţinut de Vagul Henri şi de apărători şi aveau să supravieţuiască numai atâta vreme cât ritmul rămânea acelaşi. Dacă ar fi rămas fără săgeţi sau dacă ar fi fost doborâte căruţele, lupta se încheia. Vagul Henri considera deja că oricum se încheiase. „Dacă ar fi Cale aici, îşi spunea el, ar şti ce să facă.” Îngerul morţii sforăia în căruţa lui, supravegheat de fostul fierar, subsergentul Demsky. Vizitat scurt de doctor la câteva ore după începerea celei de–a doua lupte, lui Demsky i se spuse că Thomas Cale avea să fie inconştient ore în șir şi că el ar fi fost mult mai util pe câmpul de luptă.

— Ar trebui să îl supraveghez, spuse Demsky.

— Dacă nenorociţii aceia de Papişti trec de căruţe, spuse doctorul, nu vei mai supraveghea altceva decât moartea lui şi a ta.

Cale continuă să sforăie. Era imposibil să contrazică argumentul doctorului şi, după ce îl verificară, îl lăsară pe Cale în întuneric.

Jumătate de oră mai târziu, Cale se trezi, după ce efectul Valerianei şi al Macului se risipi. Nu se putea spune acelaşi lucru despre efectul Fedrei şi Morfinei pe care Sora Wray i le dăduse atât de neliniştită. Chiar mai dement decât înainte să cadă în somnul indus de ierburi, apucă un topor şi se năpusti afară. Căruţa lui fu mutată în cel mai în siguranţă loc din capătul îndepărtat al dâmbului, la zece metri de apa lacului. În împrejurări obişnuite, ar fi fost văzut după doar câţiva paşi, chiar şi în întuneric, dar trecuseră două ore de la începutul bătăliei şi toată lumea era prinsă în lupta pentru supravieţuire ce se desfăşura în faţa lor. De aceea Cale fu singurul care văzu linia de Izbăvitori din lac, traversând apa către spatele complet expus al taberei de–a lungul unei zone puţin adânci pe care o descoperiseră, pe unde puteau trece câte doi oameni odată. Apa era tot până la brâu şi înaintarea lor era lentă, dar erau în număr suficient pentru a înclina balanţa luptei în doar câteva minute. Strigând după ajutor, fără a fi auzit din cauza zgomotului mare al bătăliei, Cale, în pielea goală – doctorul îi dăduse jos hainele pline de sânge – fugi în lac şi înaintă spre Izbăvitorii surprinşi – un băiat singur, complet dezbrăcat care

striga la ei.

Nici cel mai blând şi mai plin de iubire porumbel al păcii nu ar fi eşuat în a înfiora maiestuozitatea violenţei lui angelice – niciun erou nu mai luptase vreodată cu asemenea forţă şi talent graţios, cu o astfel de furie divină şi splendoare crudă. Cu fiecare Izbăvitor care se apropia, lovea cu sălbăticie braţe, picioare şi capete, astfel că în curând apa puţin adâncă a lacului se umplu de membre retezate, degete, călcâie şi degete de la picioare, întregul lac fiind înroşit de sângele Izbăvitorilor care continuau să vină spre el fără încetare, doar pentru a ajunge martiri în apele reci şi întunecate.

Dacă cineva din lupta care se ducea în spatele lui şi–ar fi făcut timp să se uite în spate, spre lac, ar fi văzut ceva de neuitat. Preţ de o oră, lovind în jurul lui prin apă, halucinantul Cale luptă nebuneşte împotriva unui şir nesfârşit de Izbăvitori care nu existau, duşmani mortali măreţ înfrânţi care erau simple născociri ale imaginaţiei sale înecate de droguri. După o oră de eroism delirant, toţi inamicii lui închipuiţi muriră. Şi astfel, epuizat, dar triumfător, se întoarse la căruţă în timp ce lupta reală continua şi căzu într–un somn liniştit. Pe dâmb, Vagul Henri simţea cum i se scurge transpiraţia pe spate, ca şi cum, realizând că urma să moară, gândacii fricii ieşiseră din spinarea lui şi încercau să scape. Lupta nu înceta şi grămada de săgeţi care îi păzea de o moarte oribilă se împuţina asemenea nisipului într–o clepsidră ce nu avea să mai fie întoarsă. Apoi, mai întâi neobservat, cerul se lumină şi rozul pal al zorilor începu să scalde căruţele în nuanţe delicate, apoi soarele se ridică deasupra orizontului şi briza prinse a sufla, dispersând întru câtva fumul care plutea deasupra luptei. Apoi bătălia încetă şi o tăcere ciudată se lăsă peste oameni, Izbăvitori şi Armata de Model Nou deopotrivă. Pe dâmburile care împrejmuiau lacul, la distanţă de aproximativ o milă, se aflau în jur de cinci mii de soldaţi care mărşăluiseră prin noapte pentru a–şi salva Îngerul Morţii.

Acesta adormise repede şi încă dormea o jumătate de oră mai târziu când Vagul Henri veni să îl verifice, împreună cu doctorul şi subsergentul Demsky. Îl priviră câteva minute.

— De ce e atât de ud? întrebă Vagul Henri.

— Probabil din cauza ierburilor, spuse doctorul. Metoda organismului de a scăpa de toată otrava din interior. El este

salvatorul nostru – ce laude i se pot aduce care să fie îndeajuns de bune?

Ar fi greu de spus dacă reputaţia supranaturală a lui Cale, sporită şi mai mult de (ceea ce se credea acum a fi) distrugerea unilaterală a Izbăvitorilor chiar când erau pe punctul de a–şi adjudeca victoria sau faptul că, după ce săvârşise această faptă extraordinară, se retrăsese ca să doarmă tot restul luptei, ca şi cum ar fi ştiut, chiar a garantat într–un fel, prin intervenţia lui în luptă, certitudinea victoriei indiferent ce făceau sau nu făceau Izbăvitorii.

Era o dovadă a maturităţii Vagului Henri şi a puterii fibrei sale morale faptul că fusese capabil să găsească în inima lui un loc destul de adânc unde să ascundă pentru totdeauna furia faţă de faptul că toate meritele succesului acelei nopţi cruciale îi fură atribuite lui Cale. În mare parte, oricum.

— *Eu* am câştigat bătălia de la lacul Crispin.

— Dacă spui tu, răspundea Cale ori de câte ori Vagul Henri deschidea discuţia în privat, ceea ce se întâmpla destul de des. Nu îmi amintesc prea multe.

— Ai spus că nici măcar tu nu i–ai fi putut ţine la distanţă pe Izbăvitori.

— Serios? Nu aduce a ceva ce aş fi spus eu.

Din atacul real pe care Cale îl lansase asupra Izbăvitorilor îşi aducea aminte numai imagini efemere ciudate. Câtăva vreme după aceea, tot ce rămăsese din asaltul său eroic asupra Izbăvitorilor neexistenţi din lac era un vis straniu pe care îl avea ocazional. Dar curând, până şi visul dispăru. Vagul Henri se răzbună pentru meritele furate într–o manieră care ar fi fost aplaudată de toţi băieţii de cincisprezece ani, din toate locurile şi toate vremurile. Locuitorii din Leeds–ul spaniol fură atât de impresionaţi şi de recunoscători, încât semnară de zece ori mai mult subscripţia publică de a aduce un omagiu potrivit victoriei eroice de la lacul Crispin. Pe locul bătăliei se ridică o statuie de piatră, o întruchipare a lui Cale de doi metri şi jumătate în înălţime, care stătea peste cadavrele Izbăvitorilor morţi, în timp ce aceia care urmau să fie măcelăriţi hidos se ghemuiseră în faţa atotputerniciei sale nepământene. Vagul Henri mituise pietrarul pentru a modifica inscripţia de la baza statuii cu una care spunea:

„În amintirea eternă a faptelor eroice ale lui Thomas Cake

(Prăjitură)”.

33

În primele două săptămâni ce urmară bătăliei de pe malul lacului, Cale se simţi oribil şi dormi, cu mici întreruperi, aproape încontinuu. Când era treaz, fie îl chinuia o durere de cap nărăvaşă, fie simţea că îi venea să vomite, lucru care se şi întâmpla adesea. Una dintre metodele pe care le descoperi pentru a–şi distrage mintea de la nefericirea sa era să stea întins într–o cameră întunecată şi să îşi amintească toate mesele minunate luate în compania lui IdrisPukke: porc dulce–acrişor, tăiţei subţiri ca firele de păr de înger, cu şapte feluri de carne, tartă cu mure, cu fructe proaspăt culese, servite cu frişcă grasă. Apoi, o plăcere cu două tăişuri, se gândea la cele două fete goale şi cum se simţise când le atingea şi când era în interiorul lor (era încă o noţiune ce îl uimea ori de câte ori se gândea la ea – ce idee!). Câtă vreme putea evita ura pe care o simţea faţă de Arbell şi vina – o vină atât de complicată – faţă de Artemisia, izbutea să dispară într–un loc unde durerea era atenuată. Adesea îşi amintea zile şi nopţi anume şi adormea gândindu–se la ele. După două săptămâni, se trezi într–o dimineaţă parcă mult mai bine. Acest lucru se întâmpla din când în când, sosirea bruscă a câtorva zile în care se simţea aproape normal – atâta vreme cât nu făcea mare lucru. După câteva ore în această oază, fu cuprins de o stare ciudată; o dorinţă intensă nu îi dădea pace. Era atât de puternică, încât parcă îi era imposibil să îi reziste. Probabil, îşi zise el, această stare era cauzată de proximitatea morţii la lacul Crispin. Oricare ar fi fost motivul, îl înnebunea şi nu putea să îi reziste.

*

— Aveţi cardane atârnătoare?
— Nu.
— Vreo experienţă cu sfori?
— Nu.
— Vreo experienţă cu picurări?
— Nu.
— Aţi dori un porumbel? Acesta ar fi suplimentar, desigur.
— Nu.
— Un Hughenot?

— Nu.

— O acadea?

Asemenea tuturor băieţilor nesuferiţi de vârsta lui. Cale încerca să se asigure că nu era luat de prost.

— Inventezi toate astea?

Vânzătorul de sex era indignat.

— Suntem *renumiţi,* domnule, pentru acadelele noastre.

— Vreau doar... Cale făcu o pauză, iritat şi stânjenit... ceva obişnuit.

— Ah, spuse vânzătorul de sex, la Casa de Confort a lui Ruby servim neobişnuitul. Suntem cunoscuţi în special pentru neconvenţionalitate.

— Ei bine, eu nu doresc aşa ceva.

— Înţeleg, spuse vânzătorul dispreţuitor. Domnul doreşte *mode ordinaire.*

— Dacă spuneţi dumneavoastră.

— Domnul doreşte să se folosească de serviciul nostru de sărutat?

— Poftim?

— Sărutatul este suplimentar.

— De ce?

Cale era mai degrabă năucit decât indignat.

— La Ruby*, fille de joie* sunt femei de calitate şi consideră sărutul a fi cel mai intim dintre toate actele. Aşadar, sunt obligate să taxeze suplimentar.

— Cât?

— Patruzeci de dolari, domnule.

— Pentru un sărut? Nu, mulţumesc.

În viaţa profesională a unui vânzător de sex, clienţii ciudaţi erau cei obişnuiţi, dar tânărul palid cu cearcăne negre în jurul ochilor (deşi paloarea şi negreala nu puneau în valoare culoarea sa bolnăvicioasă) îl călca deja pe nervi.

— Mai rămâne doar ca tânărul domn să facă dovada vârstei.

— Poftim?

— Suntem stricţi în această privinţă la Casa de Confort a lui Ruby. Aşa e legea.

— Glumeşti?

— Vă asigur că nu, domnule. Nu putem face excepţii.

— Şi cum ar trebui să dovedesc câţi ani am?

— Acceptăm şi paşaportul.

— Nu îl am la mine.

— Atunci mă tem că nu pot face nimic, domnule.

— Şi asta e suplimentar?

Foarte amuzant, domnule. Acum dispăreţi!

Se auziră râsete în urma acestei remarci de la clienţii care aşteptau şi prostituatele care veneau să îi ducă spre extazul închiriat. Cale era obişnuit să fie atacat, era obişnuit să fie bătut, dar nu era obişnuit să se râdă de el. Nimeni nu zâmbea ironic în faţa Îngerului Morţii, încarnarea mâniei lui Dumnezeu. Dar acum era doar un băieţel bolnav şi tânjea după fosta lui putere când alţii chicoteau. Dacă nu ar fi fost atât de slab, e greu de spus cum s–ar fi putut controla în faţa unei asemenea provocări – ar fi adus toate terorile pământului ca să le închidă gura. Dar, din celălalt capăt al camerei, era urmărit de un bărbat masiv, cu privire aspră. În ciuda dispreţului acid care îi rodea sufletul, fu obligat să plece, dar începu să rumege un plan hidos, cu ajutorul căruia să sfideze Casa de Confort a lui Ruby cât de curând. Deci fusese norocul lui Ruby că, auzind vocea ridicată a vânzătorului, coborâse să vadă ce se întâmplă. Fu şi mai norocoasă să îl recunoască pe Cale.

— Te rog! strigă ea, când Cale tocmai se pregătea să deschidă uşa. Îmi pare extrem de rău! Angajatul meu este un idiot, făcu ea semn către vânzător ca şi cum ar fi fost ceva ce aşteptase prea mult timp înainte să fie aruncat la gunoi. Prostia lui îl va costa salariul pe o săptămână. Îmi pare nespus de rău.

Cale se întoarse, delectându–se cu expresia mâhnită de nedreptate de pe faţa vânzătorului.

— Salariul pe două săptămâni, zise Cale.

— Să ne punem de acord la trei, spuse Ruby zâmbind. Te rog să pofteşti în separeu. Numai cei mai de seamă oaspeţi ai noştri sunt aduşi aici. Şi în seara aceasta, totul se serveşte împreună cu complimente din partea casei.

— Chiar şi săruturile?

Ea râse. Băiatul părea dornic să fie flatat.

— Vom găsi locuri care nici măcar nu ţi–ai dat seama că *pot* fi sărutate.

Deşi vânzătorul tot nu ştia cine era băiatul, nu o mai văzuse niciodată pe Ruby tratând pe cineva cu asemenea respect. Dar era mai mult decât respect, era frică. Oricum, îşi dădu seama că salariul pe trei săptămâni era cea mai mică dintre problemele

sale.

În separeu aştepta o privelişte care ar fi făcut orice băiat, indiferent cât de imoral, să se holbeze. Erau femei peste tot, ghemuite pe banchete din piele de ied, pe canapele de catifea galbenă şi sofale acoperite cu vigonie dulce–amăruie din Amerigos. Femei înalte, scunde, mici, mari, ciocolatii, albe, galbene şi negre, una dintre ele acoperită din cap până–n picioare, cu excepţia unui sân cu sfârcul vopsit în roşu–mac. O alta îmbrăcată ca fiica inocentă a unui Puritan era înveşmântată modest în pânză albă şi o rochie neagră – numai că plângea cu lacrimi amare, ţinând un afiş pe care scria: „Am fost răpită. Vă rog, ajutaţi–mă!”

Altele erau goale şi păreau să doarmă. O fată tânără, cu mâinile şi picioarele legate într–un cadru de lemn, era chinuită de o femeie care o gâdila între picioarele desfăcute cu o pană de lebădă.

— Şampanie olandeză! îi strigă Ruby unui paj care purta ochelari de cal din piele.

Se întoarse către Cale.

— E cel mai bun vin vechi de o sută de ani încoace.

Îi făcu semn să aleagă una dintre femeile din cameră, încercând să–i dea impresia lui Cale că era în largul ei, dar ceva o îngrozea la băiatul alb la faţă şi spera că avea să se decidă repede. Fu uimită de ceea ce spuse el.

— Te vreau pe tine.

Ruby avea puţin peste cincizeci de ani şi se retrăsese din slujbă de peste douăzeci de ani. În acest răstimp, mai avusese cereri, dar acestea fuseseră refuzate, delicat sau ferm, în funcţie de caz.

— Dar le ai aici pe unele dintre cele mai frumoase femei din ţară.

— Nu mă interesează. Doar tu.

Ruby ştia cum să se pună în valoare, e adevărat. Avea un talent impresionant la machiaj – destul, nu prea mult – şi îşi permitea cei mai buni coafori din oraş. Nu se delăsase, dar îi plăcea să mănânce şi era plăcut de leneşă. Şi adevărul era că nu fusese niciodată frumoasă. Îşi croise drum până în vârful ierarhiei unei meserii care îşi punea amprenta asupra majorităţii practicantelor prin căldura şi inteligenţa ei. Gâtul ei era prea lung pentru majoritatea gusturilor, avea un nas micuţ, dar de o

formă neobişnuită şi buze atât de pline, încât erau aproape ciudate.

— Când sunt obosită arăt ca o ţestoasă, obişnuia ea să glumească.

Dar Cale o găsea superbă.

— Nu mă interesează. Numai tu.

Era o femeie hotărâtă şi aspră, dacă era nevoie, dar ce putea face? Băiatul alb la faţă nu putea fi refuzat. Confruntată aşadar cu inevitabilul, afişă zâmbetul perfecţionat vreme de treizeci de ani astfel încât să pară firesc şi îi făcu semn către uşă, sub privările prostituatelor excitate rămase cu gura căscată.

Cine naiba era copilaşul acela ciudat? întrebă fecioara puritană care acum avea voie să se oprească din plâns.

— Eşti o târfă proastă! spuse cea care încetase să o mai chinuiască pe partenera ei cu pana de lebădă. Era Thomas Cale.

Puritana făcu ochii mari, încântată şi îngrozită.

— Am auzit că s–a întors din morţi şi îşi ţine sufletul captiv într–un cos de cărbuni.

Poate că Ruby Eversoll nu credea în sufletele reîntoarse sau captive, dar cunoştea destule lucruri despre Cale, încât să îi fie frică. Fusese odinioară deţinută de Kitty Iepurele şi, deşi fusese încântată de vestea morţii lui, precum şi de cât de lent şi oribil murise, îşi dădea seama ce fel de creatură trebuia să fie cel capabil să îl ucidă pe Kitty în propria casă. Faptul că era doar un băiat cu înfăţişare bolnăvicioasă îl făcea să pară şi mai îngrijorător. Deschizând uşa apartamentului, Ruby realiză că tremura. Ruby Eversoll nu mai tremurase de frică de foarte multă vreme.

Cale ar fi fost uimit dacă ar fi ştiut ce simţea Ruby. Chiar dacă nu era, poate, la fel de înfricoşat cum ar fi fost majoritatea băieţilor de cincisprezece–şaisprezece ani în acele împrejurări, era totuşi emoţionat – uşor scos din largul lui, uşor jenat că plătea pentru cineva care să facă sex cu el, dar şi agitat în faţa plăcerilor necunoscute ale unei femei foarte diferite de Arbell sau Artemisia. Simţi un junghi la gândul iubitei sale decedate – un junghi ca o lipsă, ceva ca o remuşcare. Dar era mult prea complicat, astfel că lăsă gândul deoparte şi se concentră pe impozanta Ruby.

— Să mă dezbrac? întrebă Ruby.

— Ăăă… da, te rog.

Nu sunase ca un ordin, dar Ruby era prea agitată ca să observe.

Ruby era o profesionistă; Ruby îşi cunoştea meseria. Foarte lent, începu să îşi desfacă agăţătoarele şi capsele de pe faţa rochiei, de sus în jos. Pe măsură ce le deschidea una câte una, Gale rămase şocat de sânii ei. Ţinuţi strâns şi împinşi în faţă de talentul ingineresc al croitorului ei, cu fiecare desprindere, rotunjimile moi ţinute fix de rochie păreau să se umfle, ca şi cum şi–ar fi dorit cu disperare să fie în sfârşit libere. El nici nu observă că ajunsese să îşi ţină respiraţia. Ea dădu drumul corsetului pe podea, îşi desfăcu fusta şi ieşi din ea. Acum nu mai purta altceva decât un furou de mătase albă. În mod ciudat şi de neînţeles pentru Ruby, se simţi extrem de jenată pe măsură ce desfăcea panglicile furoului subţire ca o foaie de hârtie, apoi îl aruncă la podea şi făcu un pas în lateral. Plămânii lui Cale, dacă nu Cale însuşi, deciseră că era timpul să respire, iar respiraţia sa fu cea care începu să–i spună lui Ruby că poate înţelesese ceva greşit.

Era goală de la talie în sus. Chiar şi pe când era tânără şi subţire fusese mândră de sânii ei. Nu mai era subţire, nici pe departe, dar orice ar fi pus în plus pofta ei pentru unt, ouă şi vin, şi pusese mult în plus, sânii îşi păstrară fermitatea tinerească. În cuvinte puţine, erau foarte mari cu sfârcuri roz enorme. Cale, obişnuit doar cu mlădioasa Arbell şi Artemisia cea măruntă, pentru care cuvântul delicat era grosolan, se holba ca şi cum ar fi văzut o femeie goală pentru prima oară. Cum era posibil, se gândea el (deşi gândurile îi erau aproape paralizate), ca aceeaşi creatură să fie atât de diferită? Desigur, el nu împărtăşise revelaţia Vagului Henri pe când o spiona pe rotofeia Riba în timp ce se scălda în Scabland. Întinzându–se, Ruby desfăcu panglicile de pe lateralul pantalonaşilor săi albastru–deschis şi îi lăsă să alunece la podea.

Era de ajutor faptul că Thomas Cale se simţise mai bine şi mai puternic în acea săptămână, altfel ar fi fost posibil să cadă lat la pământ, iar soarta lumii ar fi luat o cu totul altă turnură.

În încăpere plutea o nemişcare intensă, iar Cale, vădit şocat, se uită la Ruby. Aceasta simţi cum groaza ei faţă de băiat începea să se atenueze şi plăcerea aproape uitată de a îmbăta pe cineva cu puterea trupului ei ieşi din nou la suprafaţă. Încet, delectându–se tot mai mult cu fiecare pas, ea se îndreptă spre

el şi, întinzând braţele, ca şi cum nu mai exista o altă lume, îl învălui pe Cale în trupul ei. Acel moment, sentimentul de a fi înfăşurat într–un paradis pe care–l puteai mirosi şi pipăi avea să îi rămână în amintire până în ziua morţii, apelând la el ori de câte ori era abătut, ca un refugiu împotriva disperării.

Dar acum ardea de lăcomie. O trase pe pat şi începu ca şi cum ar fi vrut să o mănânce. Gura şi mâinile lui erau peste tot, fascinat de tot ce avea ea. Pântecul era gras, deloc asemănător cu cele plate, ca de băiat, ale lui Arbell şi Artemisia. Abdomenul lui Ruby era rotund şi moale ca o pernă şi tremura când îl atingea, ca o cremă de la banchetele date de Materazzi. Era toată numai rotunjimi şi încreţituri, iar el o atingea peste tot, atât de încântat încât începu să râdă.

— Răbdare, spuse ea şi se ridică în genunchi. El îngenunche în spatele ei, buzele lui devorându–i gâtul, şi experimentă, potrivit Vânătoranilor, una dintre cele şapte mari plăceri ale lumii – aceea de a ţine o pereche de sâni grei în ambele palme.

Disperat parcă să le găsească pe celelalte şase, o împinse pe Ruby înapoi pe pat şi începu să o sărute cu asemenea foamete nestăpânită încât exageră.

— Au! strigă ea.

El se ridică şocat şi alarmat.

— Îmi pare rău! îmi pare rău! Nu am vrut să îţi fac rău!

Muşcătura fusese foarte dureroasă, dar era atât de smerit, iar ea atât de surprinsă de intensitatea dorinţei lui, încât nu avu ce să facă decât să îl mângâie pe obraz şi să zâmbească.

— E în ordine, spuse ea şi îşi făcu vânt la faţă cu cealaltă mână. Puţin mai încet, doar.

— Spune–mi ce să fac, zise el cu drăgălăşenie.

Acum îşi dădea ea seama cât de isterică fusese în proiectarea unei asemenea groaze în jurul unui regret atât de spăşit şi a unei asemenea inocente.

— Ei bine, nu vreau să îţi curm entuziasmul, dar încearcă să nu mă mănânci.

În orele care urmară, Cale experimentă alte trei dintre cele şase mari plăceri rămase (în privinţa a două dintre ele este, pe bună dreptate, împotriva legii să spui ceva).

Observaţia lui Kleist că oriunde apărea Cale urma o înmormântare devenise lucru ştiut. Cu siguranţă, părerea generală asupra evenimentelor hidoase care avuseseră loc în

Casa de Confort a lui Ruby mai târziu în acea noapte era aceea că se dovedea faptul că truismele devin truisme pentru că sunt adevărate. Era, desigur, nedrept să se sugereze faptul că Thomas Cale era responsabil pentru ceea ce s–a întâmplat şi era absurd să se afirme că era o dovadă clară a statutului său supranatural de surogat pământean al morţii înseşi. Dar, aşa cum Vipond îi menţionă fratelui său ulterior, dacă totuşi Cale nu ar fi insistat să se certe cu vânzătorul de sex în acea seară, totul s–ar fi terminat cu o simplă lovitură dată părerii sale despre propria importanţă.

— Deci a fost vina *lui,* spuse IdrisPukke, că un nenorocit de culegător i–a tăiat gâtul unei prostituate de clasă despre care credea că râdea de dimensiunea penisului său?

— Desigur că nu. Dar nu este nici coincidenţă – poate că nu este Îngerul Morţii, dar unii oameni se nasc pentru a face probleme în lume. Iar el este unul dintre ei.

*

Cu puţin timp înainte de ora zece a acelei seri, în timp ce Cale era întins, plăcut epuizat, pe patul lui Ruby (pe pături din caşmir de Linton şi aşternuturi de mătase de păianjen Eri), un bărbat în jur de treizeci de ani sosi la Casa de Confort pentru o experienţă de o frumuseţe unică în viaţă. Era un purist – adică îşi petrecea zilele colectând pur de pe străzile Leeds–ului spaniol. Purul era numele pe care tăbăcarii locali, care aveau nevoie de substanţele nocive ale acestuia ca să înmoaie pieile, îl dăduseră rahatului de câine. Dacă vânzătorul de sex ar fi ştiut ce profesie avea omul, acesta nu ar fi fost lăsat să între, dar puristul învăţase să nu se prezinte într–un asemenea loc special în cele mai jerpelite haine. Închinase un costum, se spălase la băile publice şi se bărbierise la frizer. Era atât de neliniştit că putea fi respins, încât şi băuse mai mult decât intenţionase. Dar dacă nu ar fi avut loc cearta cu Cale de mai devreme, vânzătorul ar fi decis probabil că puristul nu arăta chiar cum trebuia şi era puţin cam ameţit. Era o chestiune de ton: stabilimentul lui Ruby era un loc de mare clasă şi puristul nu ar fi trecut testul. Dar în acea seară îl trecu. Vânzătorul era necăjit; mai mult, era supărat. Fusese umilit din cauza lui Cale, astfel că în acea seară se decise să se răzbune pe târfa grasă care–i era şefa şi să îl lase se intre.

Urletul care ajunse la ei în timp ce Cale stătea cu capul aşezat

pe sânul stâng al lui Ruby fu unul pe care îl cunoştea extrem de bine: teroarea celui care realiza că urma să moară.

— Dumnezeule!

Ruby sări în picioare şi începu să se îmbrace, dar Cale era deja la uşă, încercând să o încuie atunci când aceasta se trânti de perete, dându–l în lături. După ce ucisese o prostituată, puristul se panicase şi o luase în direcţia greşită spre coridorul înfundat care ducea la apartamentul lui Ruby. Strigătele gărzilor de corp – căci Ruby avea patru – îi dădură clar de înţeles că nu se putea retrage. Intră în cameră, încuie uşa în urma lui şi o prinse pe Ruby de gât, trăgând–o spre fereastră. Îngrozit, realiză că la etajul al treilea nu exista nicio scăpare.

Cale, care primise o lovitură puternică la frunte, se ridică încet.

— M–a durut, îi spuse el puristului.

— Scoate–mă de aici sau îi tai şi ei gâtul.

Dovada morţii era prezentă pe trupul bărbatului – îi acoperea faţa, costumul închiriat şi cuţitul neobişnuit de mic pe care îl ţinea la gâtul lui Ruby.

— Pot să îmi iau pantalonii?

— Stai unde eşti! Dacă te mişti, o omor!

— Şi cum să ies de aici dacă nu am voie să mă mișc?

Cale auzi voci afară. Unul dintre gărzile de corp strigă.

— Badielii sunt pe drum! Nu poţi scăpa! Dă drumul femeii şi nu îţi facem rău!

Puristul o împinse pe Ruby (care era impresionant de calmă date fiind împrejurările, îşi zise Cale) către uşă.

— Pot să vorbesc cu ei? întrebă Cale.

— Taci sau îi tai gâtul!

— Nu cred că ai s–o faci.

— Uită–te la mine!

— De ce să risipeşti un ostatic, când te–aş putea ajuta să scapi dacă vorbesc cu ei?

— Cum ar putea fi de ajutor o femeiuşcă slabă ca tine?

— Lasă–mă să vorbesc cu ei şi o să afli. Ce ai de pierdut?

Puristul încercă să gândească o clipă, dar gândurile nu–i veneau uşor. Începea să îşi dea seama de gravitatea situaţiei.

— Bine, dar ai grijă ce spui sau îi tai gâtul!

Cale se apropie de uşă.

— Până acolo e suficient, spuse puristul.

— Cine e la conducere afară? strigă Cale.

Urmă o scurtă tăcere.

— Eu sunt!

— Îmi poţi spune numele?

O altă tăcere.

— Albert Frey.

— Bine, domnule Frey. Aş vrea să îi spui acestui domn cine sunt eu.

— Nu dau doi bani pe cine eşti tu, spuse puristul.

Frey avea o problemă. Om inteligent fiind, hotărâse să nu facă deloc referire la Cale, pe motiv că i–ar fi dat ucigaşului un ostatic ce i–ar fi oferit şi mai multă putere. Cale chiar îşi dorea asta cu adevărat?

— E în regulă, domnule Frey, spuse Cale. Îi poţi spune.

Încă o pauză.

— Tânărul din încăpere este Thomas Cale.

Puristul se uită la băiatul gol, palid şi slab din faţa lui şi îl compară cu legendele pe care le auzise. Nepotrivirea era bulversantă.

— Pe dracu'! exclamă puristul.

— Nu e o minciună, spuse Cale.

— Atunci dovedeşte!

— Nu ştiu cum aş putea.

Făcu semn din cap spre vintrele lui.

— Poţi să urinezi otravă pe mine. Poţi?

— Din păcate m–am uşurat chiar înainte să intri. S–ar putea să dureze o vreme.

— Am auzit că Thomas Cale îşi păstrează sufletul într–un coş de cărbuni. E adevărat?

— Nici măcar nu ştiu ce e un coş de cărbuni.

Se auzi o bubuitură ca de tunet în uşă. Puristul, speriat, o trase pe Ruby în spate şi apăsă cuţitul mai mult pe gâtul ei.

— Domnule Cale! bubui o voce.

— Da!

— Taci! strigă puristul.

— Sunteţi bine?

Cale ridică mâna stângă, cu palma în sus, pentru a cere permisiunea puristului. Prea speriat ca să vorbească, bărbatul încuviinţă din cap.

— Sunt Mare–Badielul Ganz, spuse bărbatul. Spune–i, te rog,

răufăcătorului că, dacă se predă, va avea parte de un proces corect.

Puristul pufni batjocoritor.

— Şi apoi voi fi dus direct la Retezătorul Bob să mi se taie capul.

— Mă auzi! strigă Ganz. Ieşi şi nimeni nu îţi va face rău!

Cale ridică vocea:

— Mare–Badiel Ganz, sunt Thomas Cale.

Urmă o tăcere, una tensionată.

— Da, domnule.

— Dacă mai spui un cuvânt înainte să îţi dau eu voie îţi va părea rău. Înţelegi?

O nouă pauză.

— Da, domnule.

De data aceasta abia se auzi.

Cale se uită la purist.

— Te înşeli amarnic, ştii, nu îţi vor tăia capul.

— Ce vrei să spui?

— În urmă cu aproximativ opt luni, am semnat mandatul pentru o fată tânără, de şaisprezece sau şaptesprezece ani, iar a doua zi a fost dusă în Piaţa Martirilor din Chartres şi au spânzurat–o, apoi au dat–o jos şi au readus–o la viaţă, apoi călăul a sfârtecat–o pe viu şi, când era conştientă încă, i–a fiert organele în faţa ei. Vezi tu, o plăceam. Chiar foarte mult.

Îi strigă lui Ganz:

— Ai auzit, Mare–Badiel? Aşa va muri omul acesta, înţelegi?

— Da, domnule.

Cale se uită din nou la purist.

— Acum, deşi nu îmi placi, vreau să facem o înţelegere.

— Îi tai gâtul, asta e înţelegerea.

— Fă–o, spuse Cale. M–am săturat să te aud cum îmi tot spui că o să o faci. Nu e decât o târfă.

— După ce termin cu ea, îţi fac şi ţie acelaşi lucru.

— Nu vei face asta!

Zâmbi.

— Bine, probabil că nu vei face asta. Faptul că sunt gol este un dezavantaj, e adevărat. Dar nu sunt o fată neajutorată. Ştiu ce fac.

Minţea. Poate că se simţise îndeajuns de bine încât să experimenteze patru dintre cele şapte plăceri cu Ruby, dar fără

Fedră şi Morfină, orice altceva mai solicitant i–ar fi fost peste puteri.

— Eu am cuţitul.

— Aşa, deci mă vei ucide. Dar ei tot îţi vor face organele felii şi le vor fierbe în faţa ta.

Cu toată vorbăria, şi ce mai vorbărie, evenimentele oribile şi situaţia grea în care era pus puristul îşi făcură efectul. Tremura vizibil.

— Care este înţelegerea? întrebă el cu vocea spartă.

— Tu îi dai drumul târfei şi eu te omor, asta este.

Ruby fusese impresionant de calmă până atunci şi, ca să fim cinstiţi, chiar şi atunci ochii i se holbară doar puţin.

— Îţi baţi joc de mine? îi tai gâtul.

— Continui să spui asta. Ştii la fel de bine ca mine că eşti terminat în clipa în care omori femeia. Nu poţi să îţi retragi fapta. Fie mă laşi pe mine să mă ocup de tine şi va fi rapid şi nedureros, fie aştepţi câteva zile şi vei deveni o legendă a suferinţei. Cincizeci de ani de acum încolo oamenii vor spune: „Am fost acolo”.

Puristul începu să plângă. Apoi se opri şi teroarea se transformă în furie, aşa că o strânse pe Ruby mai tare. Apoi începu din nou să plângă.

— Va fi rapid, spuse Cale. Voi fi cel mai bun prieten pe care l–ai avut vreodată.

Urmară mai multe plânsete şi mai multă panică, apoi îşi înmuie strânsoarea şi ea se îndepărtă. Puristul, jelind acum incontrolabil, stătea cu braţele pe lângă corp. Cale se apropie de el şi îi luă uşor cuţitul din mână.

— Îngenunchează, spuse el încet.

— Te rog, spuse puristul, deşi nu era clar de ce. Te rog!

Cale îşi amintea că şi Kitty Iepurele spusese acelaşi lucru înainte să moară.

Cale îşi puse mâna pe umărul bărbatului şi îl împinse în jos.

— Spune o rugăciune.

— Nu ştiu niciuna.

— Repetă după mine: În mâinile mele, Doamne, îmi încredinţez spiritul…

— În mâinile mele, Doam…

O lovitură de cuţit bruscă a lui Cale sub urechea stângă. Puristul căzu în faţă şi rămase complet nemişcat. Apoi începu să

se smucească. Apoi se opri. Apoi se smuci şi se opri din nou.

— Pentru numele lui Dumnezeul, omoară–l, strigă Ruby.

— E mort, spuse Cale. Trupul lui se obişnuieşte cu asta.

O oră mai târziu, chiar înainte ca Thomas Cale să plece din Casa de Confort şi în timp ce îşi terminau băutura singuri, Ruby îi spuse:

— Mi s–a părut că am văzut ceva groaznic la tine mai devreme. Apoi te–am găsit adorabil. Acum nu ştiu ce să mai cred.

Era obosită, desigur, şi, deşi văzuse destule lucruri rele, aceasta era cea mai urâtă noapte din viaţa ei. Totuşi nu era ceea ce dorea Cale să audă şi plecă fără să mai spună nimic.

Partea a cincea

Îngerul Morţii cutreiera pământul;
aproape că îi auzeai bătaia aripilor.
John Bright

34

S–au dat şase lupte la Blothim Gor. Nimeni nu îşi mai aduce aminte vreuna dintre aceste lupte decât după nume: „Bloth“ înseamnă sânge în pittana veche, la fel şi „him“ în limba galţilor, care i–au exterminat şi le–au furat pământul. „Gor“ înseamnă tot sânge în elveţiană veche. Sânge, sânge, sânge un loc propice pentru prima folosire a armelor de mână concepute de Robert Hooke. Războiul din câmpiile Mississippiului durase şase luni până când nimeri el echilibrul corect între metale, praf şi uşurinţă în folosire. Până atunci, luptele s–ar fi putut sfârşi în orice fel. Nota de plată a măcelarului era hidoasă, dorinţa Izbăvitorilor de a muri cu miile începea să anuleze avantajul căruţelor de război şi al soldaţilor beligeranţi din interiorul lor, născuţi să taie lemne, să mulgă vaci şi să culeagă cartofi. Ceea ce îi mai ţinea în luptă era apariţia sau zvonurile despre apariţia lui Thomas Cale. În lumina muribundă a amurgului, apărea pe coline, creste stâncoase şi platouri pietroase, nemişcat, mai puţin atunci când vântul îi flutura mantia asemenea unei aripi, veghind asupra lor: deschizător de drumuri, paznic groaznic cu picioarele depărtate sau îngenuncheat, privind cu sabia pusă pe genunchi, prădător obscur, custode întunecat. Şi apoi poveştile începură să se răspândească de la bastion la bastion, spunând despre un tânăr palid, încă puşti, care apărea acolo unde bătălia era aproape pierdută şi lupta alături de cei răniţi şi pierduţi, prezenţa lui calmându–le frica şi trimiţând–o în inimile inamicilor lor aproape triumfători. Şi când se termina, iar ei câştigaseră, deşi părea imposibil, bandaja rănile supravieţuitorilor şi se ruga, cu lacrimi în ochi, pentru cei morţi. Dar când îl căutau din nou nu mai era. Cercetaşii se întoarseră cu poveşti despre cum fuseseră prinşi în capcană de Izbăvitori, pierzând orice speranţă şi capitulând în faţa unei sorţi groaznice, când de nicăieri apăru un tânăr slab şi cu o glugă pe cap, care luptase alături de ei

împotriva sorţilor neprielnici, pentru a izbândi în final. Dar când lupta se încheie, el dispăru, uneori fiind văzut cum priveşte de pe un deal din apropiere.

Se scriau balade şi, într–o săptămână, erau răspândite în fiecare căruţă din câmpiile Mississippiului. Multe fuseseră scrise de IdrisPukke însuşi, după ce aceste poveşti ajunseseră înapoi în Leeds–ul spaniol. Angajă zeci de menestreli călători care să se plimbe pe la căruţe intonând cântecele lui populare. Dar le culegeau şi pe cele scrise de oamenii din Armata de Model Nou, melodii mai stângace, mai sentimentale decât cele scrise de IdrisPukke, dar mult mai puternice de obicei, în aşa măsură încât atunci când menestrelii întorşi i le cântau lui, simţea cum îl trec fiorii pe ceafă şi prin braţe, trezindu–se mişcat şi cutremurat, deşi ştia că erau doar propagandă.

Ce *este* adevărul? întrebă Cale când IdrisPukke îi mărturisi, ruşinat, cum îl făceau cântecele să se simtă.

Nu se ştie din ce motiv, poate de jenă sau poate pentru că avea o minte mai echilibrată chiar şi decât cea a lui IdrisPukke, Cale pretindea că, deşi circul, aşa cum numea el cele douăzeci de marionete Cale, avea efect în a nu lăsa Armata de Model Nou să se dezintegreze în timpul campaniilor de primăvară şi vară, rezistenţa acestora se datora la fel de mult, dacă nu chiar mai mult, abilităţii sale de a aproviziona căruţele cu hrană decentă şi oameni noi cu bocanci buni şi haine călduroase – toate livrate cu ajutorul cărucioarelor uşoare pe care Nevin le făcuse pentru el şi care se mişcau atât de rapid, chiar şi pe teren accidentat, încât arareori Izbăvitorii puteau să le oprească. Nimeni, îi spuse el lui IdrisPukke, nu vrea să cânte un cântec eroic despre o pereche bună de bocanci şi cărucioare de aprovizionare uşoare.

Chiar şi aşa, lupta era al naibii de strânsă. Maşinăriile ucigaşe ale lui Hooke fură cele care îngenuncheară Izbăvitorii pe câmpiile Mississippiului. Până atunci, folosiseră noi tactici împotriva căruţelor, foc grecesc şi berbeci uşori sub o copertină de bambus ca să îi protejeze de focurile şi săgeţile venite din bastioane. Aveau şi un avantaj datorită credinţei lor că moartea era doar o poartă către o viaţă mai bună şi, desigur, că viaţa pe care o lăsau în urmă era un deşert. Dar armele lui Hooke oferiră nu doar şi mai mult măcel decât puteau suporta până şi Izbăvitorii, ci şi răni oribile, fiecare explozie rănind chiar şi şase oameni dintr–odată cu tăieturi zimţate care nu puteau fi cusute

sau curăţate uşor, astfel că rănile deveneau septice şi refuzau să se vindece. Iar mintea lui Hooke nu era singura inventivă preocupată de răspândirea durerii şi a rănilor: ţăranii îşi dădură seama că o combinaţie de rahat de câine şi arme făcea ca rănile groaznice provocate să puroieze extrem de dureros.

În trei luni, Armata de Model Nou se întoarse dincolo de Mississippi şi cu un cap de pod la Halicarnassus pe care reuşi să îl apere, în ciuda contraatacurilor ucigaşe ale Izbăvitorilor, din acelaşi motiv pentru care fusese ultimul loc care cedă.

Până la Bex, războiul împotriva Izbăvitorilor adusese numai înfrângeri; după folosirea armelor lui Hooke, avuseseră numai victorii. Dar triumful nu era uşor în nicio luptă, fie că vorbim de încăierarea din Finnsburgh între oameni prea puţini ca să umple chiar şi o casă publică (şi unde singurul membru al familiei regale elveţiene muri în timpul unei vizite ghinioniste pentru a ridica tonusul trupelor), fie de cei cinci sute de mii care se adunaseră să se înfrunte în bătălia de la Chartres.

Cine îşi aminteşte luptele individuale din orice război, mai mult decât după numele ocazional, ca să nu mai pomenim de ceea ce se întâmplase acolo sau dacă fusese important, sau cine îşi aminteşte chiar şi de războiul propriu–zis? Care dintre voi a uitat bătăliile purtate de Thomas Cale la zidurile Sanctuarului însuşi? Unde sunt cenotafele amintind de Podul Dessau sau de bătălia de pe Malul Dogger? Unde sunt monumentele pentru Prima Fitna, asediul Belgradului, Rebeliunea Hvar sau Războiul Portocalelor? Cine vă poate povesti despre Strellus şi apărarea lor fără pereche a silozului de cereale din Tannenberg sau măcelul de la Winnerbago, sau înfrângerea de la Kadesh, unde douăzeci de mii de oameni au murit îngheţaţi într–o singură noapte? Unde sunt templele din Pearl Harbour sau Ladysmith? Unde sunt altarele, pietrele de mormânt cât vezi cu ochii, pentru Dunkirk, sau căderea oraşului Hatusha, pentru Ain Jalut şi Siracuza, sau masacrul de la Tutosburg? Şi de ce să ne amintim prima zi de Somme cu atâtea lacrimi în ochi, când mai mulţi au murit oribil în Towton într–o singură după–amiază? După un asediu de trei luni al Oraşului Sfânt, la ce număr ajunseseră morţile? Nimeni nu mai număra.

Mai târziu în aceeaşi zi, după căderea oraşului, Cale şi Vagul Henri stăteau în Capela Sixtină sub cupola splendidă întruchipând crearea omului de către Dumnezeu – mâinile

întinse una spre cealaltă în dragoste eternă.

— Frumos, nu–i aşa? spuse Vagul Henri.

— Aşa este, răspunse Cale şi chiar vorbea serios. Pune să se vopsească în alb!

Se auzi o bătaie în uşa lui Gil, care păru să spună imediat „Sunt o persoană timidă şi vinovată”.

— Intră!

Chiar *era* o persoană vinovată: Strickland, servitorul lui Bosco, un om a cărui conştiinţă despre propria inadaptare nefericită şi lipsă de valoare înnăscută pluteau în jurul său ca o ceaţă personală.

— Nu era nimeni în anticameră, se scuză Strickland. Şi am bătut la uşă.

Gil vru să spună: „Şi ce? Spune ce vrei”. Dar în schimb, întrebă:

— Cum te pot ajuta, Izbăvitorule?

De fapt, era extrem de curios. Nici măcar Strickland nu s–ar fi comportat atât de vinovat dacă ar fi fost instruit să vină. Se întâmpla ceva. Se codi şi se fâstâci, apoi începu:

— Sfinţia Sa stă în cameră de şase zile şi şase nopţi, fără hrană şi doar cu o cană de apă pe zi, pe care mi–a spus să o las în faţa uşii încuiate.

Deşi, pentru Izbăvitori, negarea plăcerii era mai mult sau mai puţin o stare permanentă a lucrurilor, postul mai lung de o zi era privit cu suspiciune. Postul vreme de şase zile era interzis: asemenea extreme aduceau rezultate ciudate. Cele mai multe erezii ale Izbăvitorilor, inclusiv Antagonismul, începuseră cu viziuni nebuneşti cauzate de înfometare. Dar Gil nu era tocmai surprins. Pauzele între audienţele cu Bosco deveniseră tot mai lungi – trei săptămâni nu era nimic neobişnuit. Cu cât Cale obţinea mai multe victorii, iar în acea perioadă obţinea doar victorii, cu atât erau anulate mai multe şedinţe, pentru că planul lui Dumnezeu de a aduce renaşterea sufletului uman era tot mai greu de înţeles. Pentru Bosco, Cale nu era înfăptuitorul planului, ci mai degrabă încarnarea planului pe pământ. Acum că încarnarea se afla la periferia oraşului Chartres şi era sigur că avea să îl cucerească, Bosco, împreună cu zece mii de Izbăvitori, se retrăsese în Sanctuar.

— Dumnezeu ne spune ceva prin asta, zisese Bosco. Îmi

spune ceva, iar eu nu pot să aud.

Decizia lui Gil de a pleca se confruntase cu problema tuturor deciziile de acest fel: era mai uşor de zis decât de făcut. Unde avea să meargă? Ce avea să facă? Cum ar fi trăit? Retragerea în Sanctuar ajutase. Nici măcar Cale nu putea pătrunde în acest loc – nicio mie alţii ca el. Două mii de oameni, cu atât mai mult zece mii, puteau apăra locul o veşnicie şi nu exista armată care să stea la porţile lui mai mult de câteva luni. Deci Gil hotărâse să aştepte să vadă ce se întâmplă şi să pună în funcţiune unul, două dispozitive. Poate Bosco avea să se înfometeze până la moarte, dar se îndoia de asta. Ceva îi spunea că erau probleme. Se ridică.

— Să mergem spre camera lui.

Luând câţiva oameni cu el, se duse spre Bosco, încercând să se gândească la ce avea să facă, dar când intră pe coridorul mic ce ducea la apartamentele papale, Bosco stătea în prag şi zâmbea.

— Gil, dragul meu! exclamă el. Când îţi voi spune ce înseamnă toate astea o să râzi de mine că nu am reuşit să văd ceva atât de evident. Nu am văzut pădurea de copaci. Intră, dragul meu tovarăş! Intră!

Şi în această atmosferă jubilatoare, Gil cel alarmat fu repezit în camerele private ale lui Bosco.

Deci, acum armatele Axei se întoarseră spre sud către marele turn şi contrafortul credinţei Izbăvitorilor, către fântâna şi originea tuturor lucrurilor: marea catastrofă însăşi. Nu se simţea mai deloc atmosfera triumfătoare în timp ce armata de asediu puse tabăra în afara masei greoaie a muntelui turtit pe care era construit Sanctuarul. Chartres nu era construit să fie apărat împotriva unei armate şi totuşi fusese nevoie de trei luni de sânge şi suferinţe până ca Armata de Model Nou să poată trece de ziduri. Sanctuarul era o problemă de alt ordin. Nimeni nu se apropiase de a–l cuceri în ultimii şase sute de ani. Era greu de văzut cum ar fi putut cineva să o facă: era suficient de vast pentru a se hrăni din solul miraculos de fertil transportat acolo din oaza Voynich şi aveau cazane pentru a depozita apă pentru doi ani, dacă nu mai mult. Dar în păduricea aridă care îl împrejmuia, nici buruienile nu creşteau. Vara, căldura era insuportabilă, deşi nopţile erau geroase, iar iarna, la doar patru luni distanţă, se putea face atât de frig, încât se spunea că

păsările cădeau din cer îngheţate bocnă. Era, desigur, o exagerare, nu în ultimul rând pentru că păsările nu prea aveau din ce trăi acolo. Se mai întâmpla, din motive necunoscute de nimeni, ca iernile să fie uneori aproape blânde. Fie că erau aşa, fie că nu, pădurice a din faţa Sanctuarului nu era ospitalieră pentru oameni şi, cu siguranţă, nu pentru oameni în număr atât de mare. Dar erau mult mai multe dificultăţi decât doar hrănirea a douăzeci de mii de soldaţi în împrejurări ostile, la mile depărtare de orice loc, într–un peisaj care, pe două sute de mile în orice direcţie, fusese curăţat de orice sursă de hrană, toate fântânile fuseseră otrăvite şi toate clădirile incendiate.

Cale avea parte de un tratament bun, trebuie menţionat, în căruţe dotate cu arcuri lamelare şi o saltea decentă care să îi fie confortabilă în călătoriile lungi, şi o altă căruţă mai mare, în care să lucreze şi să îşi primească vizitatorii. În ciuda succeselor lor, forţele adunate în jurul Sanctuarului îi reprezentau, parţial, pe cei la fel de ostili faţă de Cale precum Izbăvitorii care îi urmăreau de pe zidurile Sanctuarului. Odată ce realizară că Izbăvitorii trebuiau să piardă, Laconicii schimbară tabăra şi contribuiră cu o armată de trei mii de oameni în favoarea Axei, care avea acum tabăra alături de Armata de Model Nou. Generalul Laconic teoretic aflat la conducere, David Ormsby–Gore, îi raporta de fapt lui Fanshawe, a cărui problemă principală era dacă să îl atace pe Cale atunci, când aveau să fie multe oportunităţi, sau să aştepte până la căderea Sanctuarului şi să scape de el apoi. Problema cu aşteptatul era următoarea: devenise clar faptul că asediul Sanctuarului ar fi necesitat mult timp, suficient pentru ca Armatele a Cincea, a Şaptea şi a Opta ale Izbăvitorilor, retrase pe vastele lor teritorii din vest, să se regrupeze după înfrângerea de la Chartres şi să contraatace. Eforii Laconici îl voiau mort pe Cale din dorinţa de răzbunare pentru înfrângerea de la Golan, dar Fanshawe era mai preocupat de viitor. Trecuse mult timp de când aflase că Thomas Cale nu doar că refuzase să îi expulzeze pe Heloţi, ci se şi asigurase că aceştia fuseseră antrenaţi pentru a crea o revoltă împotriva Laconicilor. Când Cale avea să îi înfrângă pe Izbăvitori sau cel puţin să îi forţeze să se retragă dincolo de Pale, se temea că urma să aibă suficientă putere şi simpatie pentru Heloţi ca să îi antreneze şi să îi aprovizioneze. Ar fi putut chiar interveni direct să sprijine o rebeliune. În realitate,

căutarea unei cauze de orice fel, alta decât propria supravieţuire, era departe de gândurile lui Cale.

— Când se termină totul, am putea cumpăra o casă frumoasă, spuse Vagul Henri. Ce–ai zice de locul acela, Treetops, despre care vorbeşti tot timpul?

Cale se gândi la acest plan plăcut.

— E greu de apărat. Treetops. E puţin prea aproape de mulţi oameni cu gânduri negeneroase. Trebuie să trecem marea.

— Dar Hansa? Pun pariu că au case frumoase, cu toţi banii aceia. Una cu un lac sau un râu.

— Mai bine să mergem unde nu suntem cunoscuţi. Am auzit lucruri bune despre Caracas.

— Am putea lua fetele cu noi.

Fetele din Sanctuar erau un subiect delicat pentru ei.

— S–ar putea să fie moarte deja.

— Sau poate că nu.

— Bine. De acord: o casă frumoasă cu multe fete în Caracas atunci.

— Au prăjituri în Caracas?

— Caracasul este renumit pentru prăjituri.

Nu mai avură timp să vorbească despre viitor, căci IdrisPukke sosi pe neaşteptate cu veşti proaste din Leeds–ul spaniol.

— Plănuiesc să te discrediteze, spuse el.

— Presupun că *discreditarea* nu este un lucru bun, răspunse Cale. Fără medalii şi parade şi toate cele?

— Nu. Mai degrabă te vor pune sub acuzare în secret în Camera Stea, apoi va urma o întâlnire privată cu Retezătorul Bob.

— Ce se presupune că a făcut? întrebă Vagul Henri.

— Contează?

— Pentru mine da, spuse Cale.

— Ai dat foc podului după Bex.

— Nu pot dovedi că eu am făcut–o.

— Nici nu este nevoie. În plus, chiar l–ai incendiat. Şi mărturia falsă este o crimă.

— Ei mi–au spus să mint.

— Dar tu ai făcut–o. Execuţia rapidă a cetăţenilor elveţieni.

Nu răspunse nici la ultima acuzaţie, căci şi aceasta era adevărată.

— Creşterea ilegală a taxelor.

— Au fost de acord cu asta.

— Ţi–au dat în scris?

— Nu. Ce altceva?

— Nu e de ajuns? Doar incendierea podului ar face toată populaţia din Elveţia să se lupte care să pună mâna pe frânghie.

— Ce alternativă aveam?

— Nu mă întreba pe mine, întreabă–i pe ei. O discreditare în faţa Camerei Stea nu cere deloc ca acuzaţiile să fie adevărate pentru a te găsi vinovat, dar nici nu ajută faptul că tu chiar ai făcut aceste lucruri.

— Ai putea ataca Leeds–ul spaniol, sugeră Vagul Henri.

— Nu fără a cuceri Sanctuarul mai întâi.

Cale se întoarse spre IdrisPukke.

— De ce nu aşteaptă să mă prindă după ce cade?

— Se tem că va lua prea mult timp sau, dacă nu, că Armata de Model Nou va face exact ceea ce spune Vagul Henri.

— Dar Armata de Model Nou e tot elveţiană, iar Regele domneşte cu voia lui Dumnezeu. Acelaşi Dumnezeu în care cred ei.

— Sunt ţărani, nu cetăţeni elveţieni… de fapt nici ţărani nu mai sunt. Războaiele schimbă oamenii.

— Sunt multe de cerut, spuse Cale.

— Încearcă să ceri.

— Nu până nu cucerim Sanctuarul. Vom vedea apoi.

— Şi invitaţia ta în Leeds?

— Sunt destul de sigur că vei găsi cuvintele potrivite. În plus, s–ar putea să nu dureze atât cât cred ei, cucerirea Sanctuarului adică. Hooke va ajunge mâine cu un motor nou.

— Şi dacă funcţionează, ce se întâmplă?

— O să–mi bat capul cu asta când se va întâmpla.

— Ca să fiu sincer, nu cred că îţi permiţi să faci asta. Trebuie să începi să faci planuri acum.

— Ne gândeam, spuse Vagul Henri, să mergem în Caracas.

— Mă tem că nu e momentul pentru glume proaste. Aş spune că şansele ca voi să fiţi lăsaţi să vă retrageţi într–un loc liniştit sunt aproximativ nule.

— Nu vom mai avea parte de odihnă?

— Ceva de genul ăsta. Ai multe talente, Thomas, iar unul dintre ele este acela de a–ţi face duşmani.

— Nimeni nu ne place, spuse Vagul Henri. Nu ne pasă.

IdrisPukke îl privi.

— Încerci mai mult decât de obicei, Henri. Mă întreb dacă nu cumva ai vrea să încetezi.

Îşi întoarse atenţia către Cale.

— Te–ai dovedit a fi un mare tactician, dar vremea tacticilor ia sfârşit. Unde mergi? Asta este întrebarea pentru tine acum.

Dar Cale era, la urma urmelor, doar un băiat şi nu avea idee unde mergea, nici nu avusese vreodată.

*

În ziua următoare, Hooke sosi cu trei dintre tunurile noi: ţevi mari şi grase de oţel, în principiu la fel ca armele sale câştigătoare, dar construite atât de durabil, încât puteau trage o ghiulea de fier de mărimea unui pepene mic. Dură câteva ore să instaleze tunurile în ţarcurile lor urâte de lemn şi să decidă elevaţiile pentru primul asalt asupra zidurilor Sanctuarului, care erau puternice în mod special întrucât pietrele fuseseră prinse cu mortar între ele, împreună cu un amestec de făină de orez, care se lipea extrem de bine.

Sigur de succes, Hooke aranjase ca toate trei tunurile să fie lansate de oameni în armuri căptuşite special. Ostaşii care se strânseseră pentru a privi se înghesuiau atât de aproape, încât evenimentul trebui întârziat pentru ca aceştia să fie împinşi înapoi, un proces laborios, aşa că Thomas Cale decise să îi lase să stea. Hooke fu mai înţelept şi, în cele din urmă, ostaşii care priveau se aflau suficient de departe pentru gustul lui, astfel că lansarea putea începe. Cei trei oameni în armuri speciale înaintară greoi cu torţele lor către tunuri şi aprinseră fitilurile. Se auzi un şuierat scurt de praf de puşcă şi apoi o explozie masivă şi aproape simultană, care sfărâmă două dintre tunuri în zeci de bucăţi, punându–i la pământ pe toţi cei trei oameni în armuri şi sărind înapoi în mulţimea de soldaţi unde mai omorî opt. Cel deal treilea tun trase aşa cum trebuia şi trimise ghiuleaua masivă direct în zidul Sanctuarului, unde pur şi simplu se ciocni de el, lăsând în urmă o mică îndoitură. Nu avea să fie un final rapid la asediul Sanctuarului.

Dar dacă nu avea să fie rapid, nici măcar rezonabil, era greu să înţeleagă cum putea evita căderea lui. Odată cu apropierea iernii, Cale trebuia să împrăştie armata înainte să se dezintegreze din cauza lipsei de hrană, a apei şi a avântului necesar pentru a ţine grupuri atât de disparate în mod

previzibil, Armata de Model Nou şi Laconicii se urau deja între ei – în câmp în condiţii atât de ostile. Chiar şi Cale fu surprins să realizeze cât de puţină siguranţă confereau marile sale succese din ultimele câteva luni. În multe privinţe, nu era mult mai în siguranţă decât, să zicem, în ziua după ce Deidre îi omorâse pe cei Doi Trevor. Se aşteptase să ajungă într–o poziţie care îi oferea un răgaz, o apărare, un azil, dar observă că, deşi avea putere, mare putere, aceasta nu era făcută din materia solidă la care sperase el. Se gândise că avea să fie ca un zid, dar nu era: era altceva, dar nu putea spune exact ce.

Însă oricât de derutantă era întrebarea despre câtă putere avea de fapt puterea, era clar că el avea multă şi de aceea fu capabil de ceva de–a dreptul prostesc. Devenise obsedat de cunoaştere şi se temea că nu va avea niciodată destulă. Pentru el era ca suzeta pentru bebeluşi. Îşi dădu seama din timp că informaţia era ciudată: puteai ajunge uşor la prea multă cunoaştere sau mare parte din ea putea să fie greşită, sau, şi mai rău, corectă doar pe jumătate, sau într–un mod înşelător. Totuşi, se gândea el, cu puţină judecată, ca o sită bună care cernea cele auzite, învăţase să nu se încreadă niciodată într–o singură sursă. Nici măcar în cea pe care o preţuia cel mai mult pe lume: IdrisPukke. Era adevărat că îi era puţin ruşine din cauza aceasta, dar nu suficient cât să se oprească. Dintre toate alternativele, cea mai importantă era Koolhaus, care devenise şi mai dispreţuitor şi mai nesuferit pe măsură ce reuşea să îşi demonstreze lumii talentul intelectual superior. Pentru Koolhaus nu era niciodată suficient să aibă dreptate, cineva trebuia să se înşele şi voia ca acel cineva să o ştie. Acest lucru era o slăbiciune, poate una deformantă, la fel şi faptul că viziunea sa emoţională asupra lumii era destul de brută. Cu toate acestea, ca sursă de informaţii şi evaluator era nepreţuit. Mai era şi Kleist. Strângerea informaţiilor era tipul de sarcină la care se pricepea şi care îl ţinea ocupat; era suficient cât să îl distragă într–o oarecare măsură de la faptul că era periculos de aproape de cuţitul ascuţit sau de narcoticul scump din care nu s–ar mai fi trezit niciodată. Kleist nu era pregătit încă, dar se gândea des la asta. Petrecuse multe nopţi amare consolându–se cu gândul că putea să îi pună capăt. Apoi mai era Simon Materazzi. Cale îi dăduse lui Simon libertatea de a merge unde voia. Simon îi putea spune ce se întâmpla în tabere şi pe străzi. El fusese

primul care îi povestise că păpuşile Cale ridicau moralul şi primul care îl anunţase când înfrângerile nesfârşite şi masacrul care le urmase demoralizaseră trupele într–o asemenea măsură încât nu mai aveau cum să funcţioneze. Dar Hooke perfectase şi fabricase sute de arme care aveau să schimbe totul şi să le dea oamenilor unicul lucru care făcea ca manipularea încrederii lor să devină inutilă: succesul. De la Koolhaus şi Kleist, Cale primise aceleaşi informaţii, aproape simultan, iar la scurtă vreme şi de la IdrisPukke: Arbell Materazzi primise permisiunea să plece pentru a fi protejată de Hansa. Îl revolta şi îl şoca să realizeze cât de mult îl durea să afle că ea pleca. Până şi el îşi dădu seama de stupiditatea sentimentului de a fi trădat de ea din nou. Nu încetase niciodată, cu adevărat, să se gândească la Arbell. Realiză, şi acest ultim fapt era dovada, că ea nu se gândise niciodată la el, deloc, decât ca la cineva care trebuia evitat. Niciun dram de furie faţă de sine însuşi în legătură cu grosolănia prostiei lui nu–i putea opri inima inutilă şi copilăroasă de a striga dincolo de furie: „Cum a putut? Cum a putut?”

Dacă îl dispreţuiţi sau consideraţi slăbiciunea lui detestabilă, sau măcar iritantă, la fel considera şi el. Ea era o infecţie în sufletul lui şi asta era tot.

Idioţenia următoarei sale fapte fu evidentă chiar şi pentru el în timp ce o săvârşea: îi scrise lui Kleist şi îi spuse să ia cât de multe trupe avea nevoie din garnizoana Armatei de Model Nou din Leeds–ul spaniol, să o aresteze şi să o aducă la Sanctuar.

— Idiotul naibii! zise Kleist, citind acest ordin.

Dar măcar îi dădea ceva interesant de făcut.

— Windsor are crab.

— Serios? Ghinion, spuse Fanshawe. E sigur?

— L–a văzut un doctor. E un om mort.

— E un vânt stricat, presupun, spuse Fanshawe.

— E posibil ca Windsor să aibă o altă părere, spuse Ormsby–Gore.

Acesta nu îl plăcea pe Fanshawe. Vorbea prea mult şi avea un mod diplomat de a–i spune ce să facă pe care îl suspecta că nu era atât de diplomat pe cât suna. Ordinele propriu–zise erau îmbrobodite cu „Mă întreb dacă nu ar fi o idee bună să…” sau „S–ar putea să mă înşel, dar ar merita să încercăm…” şi aşa mai departe. Metoda Laconică era să spui ce aveai de spus în cât mai puţine cuvinte posibil, un obicei pe care Ormsby–Gore îl

ducea la extremă. Când Fanshawe o lua atât de mult pe ocolite cu ordinele lui, i se părea că îşi bătea joc de el.

— Totuşi trebuie să recunoşti, spuse Fanshawe, este convenabil şi s–a oferit singur.

Crabul, o tumoare care creştea în gât şi despre care se spunea că seamănă cu animalul, era o boală ce îi afecta pe bărbaţii Laconici. Unul din cincizeci suferea de această boală, lucru pe care inamicii lor îl suspectau a avea de–a face cu totul, începând de la supa lor hidoasă – preparată din sânge şi oţet până la relaţiile mult prea nepotrivite cu băieţi tineri. Având în vedere că era întotdeauna fatală şi că bolile lungi se remarcau prin absenţă în societatea Laconică, tradiţia era ca aceia care erau afectaţi să se ofere pentru misiuni suicidale drept mijloc de a se face utili.

— Cât de grav este?

— Grav.

— Dar avem timp?

— Presupun.

— S–ar putea să nu fie nevoie să aşteptăm prea mult.

Făcu o pauză, sperând că Ormsby–Gore se va simţi forţat să vorbească. Fanshawe îşi dădu seama că era copilăresc, dar îi producea o mare plăcere.

— Ce crezi?

Urmă o pauză.

— E treaba ta.

— Totuşi m–ar interesa opinia ta.

— Acţionează, spuse Ormsby–Gore, nu deoarece credea că Thomas Cale trebuia ucis imediat, ci pentru că îi oferea şansa de a folosi cel mai mic număr de cuvinte.

— Ştii, Ormsby–Gore, s–ar putea să ai dreptate. Tunurile acelea ale lui au fost cele mai îngrozitoare zalhanale. Ce *cauchemar!* Nu crezi?

— Nu vorbesc franceza, spuse Ormsby–Gore.

— Ştiu ce vrei să spui, conveni Fanshawe. Am regretat adesea că eu o vorbesc.

Nu îl interesa câtuşi de puţin opinia lui Ormsby–Gore, dar întrebarea când să îl ucidă pe Thomas Cale era încă o problemă. Auzind zvonuri despre sosirea lui Hooke, fusese destul de sigur că avea să vină cu ceva de genul tunurilor. Dacă acestea ar fi funcţionat şi Sanctuarul cădea repede, atunci în confuzia

generată ar fi fost poate posibil, chiar probabil, ca o săgeată în spate înfiptă de un Izbăvitor să fie recunoscută exact aşa. Elveţienii nu ar fi căutat explicaţii şi cu Cale mort s–ar fi întors să deţină controlul în Axă din nou. Numai Armata de Model Nou era problematică – soldaţii îi urau pe Laconici şi dacă ar fi simţit implicarea lor în moartea lui Cale s–ar fi iscat probleme, în special dacă ar fi fost aţâţaţi de IdrisPukke şi băiatul acela deosebit de delicios, Henri. Dar, gestionate cu grijă, circumstanţele puteau însemna lipsa oricărei suspiciuni. Ghinion şi batiste peste tot. Problema cu asediile era că, odată blocat într–unul ca acesta, nu prea se întâmpla nimic. Era aproape imposibil să reuşească să îl omoare şi să facă se pară drept altceva, atâta vreme cât nu prea se întâmpla nimic. Windsor şi apariţia tumorii lui erau un beneficiu neaşteptat, căci nu se aştepta să supravieţuiască evenimentului – dar era un risc mai mare decât era dispus Fanshawe să îşi asume. Era o oportunitate, dar se decise să aştepte.

35

— Eşti arestată!

Kleist era destul de mulţumit de felul în care se folosise de podul de peste râul Chess pentru a tăia escorta lui Arbell Materazzi în două. Nu că ar fi fost vreo diferenţă dacă i–ar fi atacat înarmaţi doar cu prosoape ude. Erau copii. Cei mai mulţi membri ai consiliului inferior al casei Materazzi muriseră la Bex. Puţinii rămaşi fuseseră abandonaţi de Cale şi trimişi să păzească Izbăvitorii în tabăra–închisoare din Tewkesbury, pentru a evita orice şansă ca vreunul dintre ei să se distingă în luptă. Oricât de dator i–ar fi fost lui Vipond, asigurarea reînvierii casei Materazzi nu avea să fie parte din răsplată.

— Sub autoritatea cui? Arbell era cu un tânăr care vorbea încet. Sunteţi domnul Kleist, nu–i aşa?

— Şi tu eşti?

— Henry Lubeck, Consul al Hansei.

— Poţi pleca, Lubeck.

— Îmi pare foarte rău, domnule Kleist, dar nu mi–aţi răspuns la întrebare.

— Fii băiat cu minte şi vezi–ţi de treabă!

— E în regulă, domnule Lubeck, interveni Arbell. Persoana

aceasta este una dintre creaturile lui Thomas Cale. Ai mandat legal, nu–i aşa?

Kleist scoase o bucată de hârtie şi un creion de plumb în perioada aceea trebuia să tot noteze lucrurile – scrise „Eşti arestată” şi semnă. Dădu să îi înmâneze hârtia, dar se opri.

— Ar trebui să existe o acuzaţie.

Se gândi o clipă şi scrise.

— Pentru evaziune fiscală.

— Şi escorta mea? Ce se va întâmpla cu ei?

— Vor fi dezarmaţi şi vor veni cu noi. Le vom da drumul în câteva zile.

— Unde mă duceţi?

— E surpriză. Dar nu te îngrijora, va fi interesant. S–ar putea să înveţi ceva. Spune–le oamenilor tăi să nu facă nimic prostesc. Cinci minute şi pornim la drum.

Coincidentele sunt lucruri ciudate. Ştim cu toţii că de fiecare dată când dăm peste cineva cunoscut într–un loc neaşteptat trebuie să fi existat alte zeci de astfel de întâlniri care nu s–au întâmplat niciodată iubirea de mult pierdută era la douăzeci şi cinci de metri distanţă, nu la un metru şi jumătate; sau era la un metru şi jumătate, dar noi am privit în direcţia opusă. Şi tot aşa. Fiecare coincidenţă presupune sute de aproape–coincidenţe care stau să se întâmple, dar nu se materializează. E ceva neplăcut la pierderea tuturor acelor şanse la ceva minunat care ne–ar fi putut schimba vieţile, din cauza unei distanţe de câţiva metri sau a unei priviri pierdute.

Posibilul eveniment minunat pentru Kleist în acea zi era ca soţia sa, Daisy, şi copilul lor să se afle în coloana lui Arbell, unde trebuiau să stea acum cel puţin trei zile. Nu erau însă mari şanse ca ea să fie acolo. Daisy fusese recent concediată din slujba de ajutor la bucătărie într–o familie de negustori pentru furt de legume – nu doar unul–doi morcovi şi câte un cartof, ci saci întregi. Când plecă, descoperiră că furtişagul ei se extinsese şi la bijuterii mici, dar valoroase. Drept rezultat, hermandadul veni în căutarea lui Daisy, iar ea realiză că era timpul să plece. Problema era că nu avea aptitudini utile – era o servitoare inutilă –, avea un copil şi nimeni nu pleca din Leeds–ul spaniol; cu prima linie a războiului mutându–se tot mai la vest, oamenii doar se întorceau. După câteva zile neliniştite, nevrând să rişte să dea de hermandad la porţile oraşului, fusese

forţată să mituiască bucătarul din caravana lui Arbell să o ia ca spălătoreasă, fără bani. Cel puţin reuşi să iasă din oraş şi, odată ieşită, decise să rămână sub protecţia coloanei. Existau zvonuri complet neadevărate despre coloana a cincea a Izbăvitorilor. Sătulă de atâta muncă grea pe gratis, plănuise să dispară din anturajul lui Arbell în miez de noapte împreună cu toate lucrurile de valoare pe care putea să pună mâna, dar sosirea Armatei de Model Nou puse capăt şi acestui plan. Era prea periculos să fugă acum. S–ar putea crede inevitabil că, într–o coloană de doar două sute şi ceva de oameni, majoritatea soldaţi, o întâlnire între ea şi soţul său pe care îl credea mort trebuia să se întâmple. Dar ea să hotărî să stea ferită (în caz de orice) şi chiar atunci când fu obligată să iasă din căruţa de spălat, fu pusă la coada rândului pentru ca nimeni să nu trebuiască să privească servitorii casnici în timp ce îşi îndeplineau sarcinile murdare. Faceţi, deci, pariurile, pentru marele joc ce se desfăşoară pe la spatele nostru – pentru Daisy, o viaţă de nesiguranţă descurajantă, pentru Kleist, o moarte solitară. Daţi cu zarul, învârtiţi roata, faceţi cărţile! Jucaţi!

Kleist petrecu prima zi călărind în faţă, destul de confortabil amorţit, pe o vreme caldă, peisajul mereu schimbător fiind ca un narcotic pentru chinul său canceros. Disperarea cu ale sale cincizeci de nuanţe cenuşii poate oferi sufletului astfel de zile suferinde. Merse spre capătul şirului o singură dată, când Arbell îşi termina masa de seară. Cu doar două minute o rată pe Daisy, care adunase farfuriile murdare.

A doua zi, se auzi un strigăt care îndemna coloana să se oprească, aşa că se duse din nou în capătul şirului pentru a vedea ce anume cauza întârzierea – o spiţă ruptă de la o căruţă veche. Daisy fusese trimisă să aducă apă pentru nobili şi sosi chiar când Kleist, văzând că nu avea ce face decât să aştepte până se repara roata, se întoarse în faţă. Îl văzu scurt, dar destul de clar. Însă el se schimbase; era slab pe când odinioară fusese vesel şi viguros în maniera lui degajată. Şi desigur, el era de mult mort în canalele din Quantock Hills. Cum putea el fi un mare kahuna pe un cal cu puterea de a face până şi aristocraţii să tacă?

În cea de–a treia şi ultima zi, celor din escorta lui Arbell li se spuse că puteau să plece. După o noapte proastă, Kleist merse spre capătul coloanei pentru a se asigura că nu se lega nimeni

de Arbell. Încerca să ia cinci oameni din anturaj cu ea, inclusiv doi bărbaţi care era evident că îşi purtau singuri de grijă.

— Poţi lua două menajere. E suficient.

— Şi cine mă va proteja?

— Oh, noi vom face asta, Înălţimea Voastră. Sunteţi la fel de în siguranţă cu noi ca Memphisul.

— Ţi se pare amuzant?

— Nu chiar, dar e cald şi doar atât pot pentru moment. Două menajere.

— Trei.

— Ce zici de una?

Pentru a da de înţeles că acesta era sfârşitul conversaţiei, îşi întoarse calul şi merse de–a lungul şirului ca şi cum voia să verifice că ordinele îi erau duse la îndeplinire. Daisy era la aproximativ cincisprezece metri distanţă, în lateral, aplecându–se să o ridice pe fiica ei, care tot încerca să fugă sub roţile căruţelor care se întorceau. De data aceasta îi văzu faţa destul de clar, dar un an poate însemna mult timp pentru cineva de vârsta ei, iar ea se împlinise, nu mai era o fetiţă deşirată, ci o tânără femeie. Ceva în felul în care se mişca îi stârni amintiri neplăcute şi, dacă ea ar fi râs în loc să zâmbească doar pentru sine la eforturile disperate ale fetiţei de a se elibera din îmbrăţişarea ei protectoare, el ar fi recunoscut sunetul de oriunde. Apoi ea îşi puse pe şold copilul care se întindea cu mânuţele grase să tragă de părul lui Daisy, acum mult mai lung, trecu pe lângă o căruţă acoperită şi se făcu nevăzută. Acum nu mai simţea amorţeală, ci doar un val teribil de pierdere şi tristeţe. Vru să plece şi îmboldi calul înapoi spre începutul coloanei, făcând semn conducătorului să pună convoiul în mişcare.

Era momentul intrării finale a lui Kleist în locul întunecat unde uşile sunt închise şi ferestrele au gratii. Cu excepţia unui lucru. Pe măsură ce se îndepărta tot mai tare de milioanele de bucurii cu care aproape se întâlnise, îi era tot mai greu să uite complet imaginea tinerei femei care îi provocase o asemenea suferinţă: familiaritatea uşor de ignorat a felului în care se mişca. I se părea normal să se îndepărteze de cauza unei astfel de agonii. Dacă s–ar fi întors să se uite la ea, doar ar fi înrăutăţit lucrurile.

Şi cu toate astea o făcu. Apoi se opri. Era o prostie. Inutil. Ridicol. Făcu stânga împrejur şi se îndepărtă de femei preţ de

câteva minute, făcând imposibilă întoarcerea către ceva ce avea să îl rănească fără motiv. Era prea departe acum. Apoi o speranţă inutilă, de a vedea cel puţin un ecou a tot ceea ce pierduse, îl făcu să se întoarcă din nou. Voia să se grăbească şi să nu se grăbească. Dar un fel de calm puse stăpânire pe el, un sentiment că se îndrepta spre o ultimă, slabă fantomă a amintirii prezenţei ei. Nu se putea numi speranţă, pentru că ea era moartă, ci îndepărtare de camera întunecată. Nerăbdător, merse mai departe, luase deja o decizie, aşteptând să o ducă la capăt. „Priveşte–o, fă–ţi damblaua şi pune capăt acestei idioţenii.” Trecu în galop de capătul propriei coloane şi continuă către restul fostei escorte a lui Arbell. Când sosi, oamenii se uitară la el cu precauţie – ce se mai întâmplase? Îi ignoră şi începu să caute prin şirul dezordonat. Apoi o văzu chiar în faţă. Cu nişte şolduri cum Daisy nu avusese niciodată, aproape că nu spuse nimic nu era nici măcar un simulacru distant al fetei pe care o pierduse. Ceva teribil i se prăbuşi în suflet. Întoarse calul îndărăt din cauza inutilităţii gestului său, dar calul, fiind tras mai mult decât ar fi vrut, se smuci la o altă strunire stângace şi sforăi a iritare. Daisy se uită în jur din cauza intensităţii neaşteptate a sunetului, precaută să nu i se întâmple ceva fetiţei. Kleist se holbă la ea. Încă neştiutoare, îl privi şi ea, atentă la tânărul ciudat, apoi, alarmată, văzu cum faţa lui deja palidă se albi de tot. El scoase un strigăt îngrozitor, ca de moarte.

Apoi ea îşi dădu seama. Trase aer în piept atât de adânc, de parcă ar fi vrut să–i ajungă pentru tot restul vieţii. El coborî de pe cal şi încercă să ajungă la ea atât de repede, încât alunecă şi căzu în noroi, apoi se ridică şi alunecă din nou, extrem de ridicol.

— Daisy! Daisy! Daisy! strigă el, apoi le apucă pe ea şi pe fetiţă într–o îmbrăţişare nebună.

Dar ea nu putea să vorbească, îl privea doar. Sub ochii observatorilor uimiţi, îngenunche ră în noroi, incapabili să plângă şi doar se văitară. Micuţa descoperi o nouă distracţie jucându–se cu părul tatălui ei, acceptând ocazional agonia fericită cu care o strângea în braţe.

— Onoare! strigă copila – deşi nu se putea să fi spus chiar asta în realitate, aşa li se păru servitorilor care priveau. Onoare! Onoare!

Imaginaţi–vă apoi învălmăşeala de sentimente amestecate şi rănite care ajunseră la tabăra de asediu din faţa Sanctuarului câteva zile mai târziu, fericirea traumatizată a lui Kleist şi Daisy şi frica şi mânia clocotindă a lui Arbell Materazzi.

Cale pregătise deja o celulă îngrădită pentru Arbell, bine păzită şi departe de cei curioşi din oraşul de corturi care se dezvoltase lângă zidurile Sanctuarului. Se gândise cu grijă dacă să se complacă în meschinăria de a se asigura că celula era cât se poate de inconfortabilă sau dacă să îi arate lui Arbell că el era cineva important, recunoscut pentru abilitatea de a furniza luxul chiar şi într–o groapă de gunoi precum era locul din faţa Sanctuarului. Din fericire pentru Arbell, alese a doua variantă. Mai regreta, pe jumătate, şi decizia de a o aduce acolo nu mulţi oameni puteau face ceea ce voiau, iar el descoperea o nouă faţetă a acestei poziţii influente: puterea absolută tinde să năucească absolut.

Arbell, împreună cu cele două menajere, fu întâmpinată de noii săi paznici la câteva mile distanţă de tabără şi fu dusă în închisoarea sa confortabilă pentru ca nimeni să nu o vadă. Kleist abia dacă observă; abia îşi încăpea în piele când îşi duse soţia şi copilul să îi vadă pe Cale şi Vagul Henri.

De cum intră în postul lor de comandă, unde aceştia nu reuşeau să găsească o soluţie pentru invincibilitatea Sanctuarului, cei doi observară schimbarea miraculoasă în comportamentul său, nu doar pentru că era vesel după ce fusese nefericit atâta vreme, ci pentru că afişa o intensitate care îl făcea să pară aproape nebun. Daisy, cea cu ochi mari, veni împreună cu el, ţinându–şi copilul pe şold. Povestea se revărsă din gura lui Kleist în zvâcniri năucitoare de discurs încântător, fragmentat şi greu de urmărit. Dar ideea de bază era destul de clară: soţia şi fiica sa se întoarseră din morţi. Cei trei erau uniţi de un singur lucru – uimirea în faţa bunătăţii nebuneşti a vieţii. Erau peste măsură de fericiţi; surprinşi, ba nu, şocaţi de bucurie. O îmbrăţişară pe Daisy, îmbrăţişară copilul, apoi pe Daisy din nou şi cerură o repetare a întregii poveşti, plină de întrebări despre unde fusese şi cu cine. Şi deşi ea fu îngrozită când Kleist le spuse că fugise din Leeds, aceştia fură încântaţi, în special Vagul Henri, a cărui ură faţă de clasa conducătoare a oraşului sporise în timpul absenţei lui.

Comandară mâncare şi băuturi şi o absolviră oficial de toate

infracţiunile din trecut şi, fiind atât de fericiţi, de cele din viitor. Apoi Daisy observă că soţul ei se albi la faţă. Când se întinse spre el, acesta căzu de pe scaun, se lovi la cap – o lovitură urâtă dată în piciorul mesei – şi începu să vomite. Chemară medicii şi fu dus cu grijă de paznici în căruţa luxoasă a lui Cale.

E doar surescitat, spuse doctorul. Nu e surprinzător, deloc… eu aş face un atac cerebral dacă mi s–ar întâmpla aşa ceva. Are nevoie doar de odihnă şi linişte, împreună cu soţia şi copilul lui. Se va face bine.

— Îmi las servitorul cu tine, îi spuse Cale lui Daisy. Cere–i tot ce îţi doreşti. Ne vom întoarce mai târziu.

Mai bine mâine, îl întrerupse doctorul.

— … ne vom întoarce mâine. Orice ai nevoie.

Se întoarseră la centrul de comandă, se delectară cu câteva băuturi şi fumară.

— Are un copil! Uimitor, spuse Vagul Henri.

— Crezi că se va face bine?

— Da. S–au adunat prea multe, atâta tot.

Dar Kleist nu era bine. Desigur, îşi reveni într–un fel, dar era zdruncinat, cum spun irlandezii. Şi în următoarele câteva zile rămase aşa, mereu tremurând uşor şi având atitudinea unui om lovit, o privire copleşită, zăpăcită. În timpul unei vizite scurte în ziua următoare, cei doi, năuciţi pentru că nu înţelegeau cum putea să se simtă mai rău, începură să realizeze că poate se înşelaseră: experienţa cu suferinţa din vieţile lor (brutalitate, moarte, violenţă) se poate să fi fost neobişnuit de intensă, dar nu era neapărat vastă. Pe drum către o discuţie cu doctorul, celălalt subiect nefericit legat de întoarcerea lui Kleist îi angajă într–o discuţie amară: până să menţioneze Kleist în treacăt, Vagul Henri habar nu avusese că venise la Sanctuar târând–o pe Arbell Materazzi cu el.

— Eşti un idiot nenorocit!

— Da.

— Şi acum?

Cale nu spuse nimic.

— Asta ar putea să agite toţi acei şerpi despre care vorbeşti mereu.

— Nu cred. Nimeni nu ne iubeşte, dar nici pe ea nu o iubeşte nimeni. Familia Materazzi nu înseamnă nimic, e doar o bătaie de cap.

Se plimbară în linişte o vreme.
— Ce spune IdrisPukke despre asta?
— IdrisPukke nu ştie şi nici nu vrea să ştie.
— Şi eşti sigur de asta pentru că…?
— Mi–a spus el.
— Şi ce vei face cu ea?
— O las să fiarbă încet în suc propriu.

În realitate, descoperi că reţinerea lui Arbell prizonieră în apropiere, fără a fi nevoit să o vadă, îi dădea un fel de tihnă. Deţinea un tip de control pe care îl pierduse: ştia exact unde era. Încă un lucru pe care îl descoperise despre putere, unul bun de data aceasta: era ca şi consumul de alcool făcea lumea să strălucească. La cina cu Vagul Henri din acea seară fu neobişnuit de tăcut. După o jumătate de oră în care nu vorbi, se uită la Vagul Henri şi întrebă într–o doară:
— Crezi că sunt nebun?
— Da, răspunse Vagul Henri.

Dar era o întrebare ciudată, pusă ciudat, care îl înfioră. Cu fiecare zi în care Axa stătea la intrarea Sanctuarului, uitându–se cu gura căscată la ziduri, puterea lui Cale se diminua. Tot mai mult. Singura opţiune era aceea de a dispersa armata, lăsându–i pe cei mai slabi să îi împiedice pe Izbăvitori să iasă. Dar tot ce aveau de făcut Izbăvitorii era să aştepte ca forţele din vest să contraatace şi să ridice asediul în anul următor sau chiar în cel de după. Apoi putea fi reaprovizionat şi folosit ca bază pentru un atac asupra Axei. Hansa se plângea deja de costurile cu mercenarii lor, în mare parte Hessieni. Laconicii nu erau de încredere, iar acum certurile religioase începură de toate părţile. Cale ştia că Izbăvitorii aveau resurse pentru a se regrupa şi că Bosco avea să îşi canalizeze toată energia pentru a cumpăra mijloacele de a copia armele concepute de Hooke. Dacă reuşea, Cale avea să îşi piardă cel mai mare avantaj. Pentru a înrăutăţi şi mai mult situaţia, diferenţele religioase otrăvitoare şi de neînţeles care determinaseră cele zece biserici ale Elveţiei să se separe între ele reapăreau acum când ameninţarea Izbăvitorilor se estompa. Era o mare bătaie de cap să împiedice ca aceste schisme religioase să infecteze unitatea Armatei de Model Nou. Cale trebuia să pună capăt războiului rapid, iar asta însemna să cucerească Sanctuarul. Dar Sanctuarul nu se lăsa învins.

Era sigur că trebuia să existe o cale, pentru că exista

întotdeauna o cale. Sub disciplina brutală a lui Bosco, fusese forţat să stea ore în şir în faţa hărţilor şi a unei planşete pe care erau împrăştiate bucăţele de lemn reprezentând trupele, oraşele, râurile şi sorţii potrivnici şi trebuia să găsească o ieşire din problemele încâlcite. Dacă nu reuşea, era bătut. Dacă îi lua prea mult timp era bătut. Uneori era bătut şi atunci când reuşea.

— Pentru a te învăţa cea mai importantă lecţie dintre toate, îi explicase Bosco.

Când întrebase care era aceea, Bosco îl bătuse din nou.

— Poate trebuie să te lovesc de câteva ori, se oferi Vagul Henri.

Cale hotărî în schimb să ia problema pe ocolite. În acea perioadă, siguranţa lui însemna să aibă oameni în jur tot timpul, lucru pe care îl ura, aşa că luă un paznic vânjos cu ei şi plecară călare să înconjoare zidurile Sanctuarului, fiind atenţi să nu se apropie prea mult. Se oprea şi privea, se oprea şi privea. Exista o soluţie. Exista întotdeauna o soluţie. O găsi în Fratele cel Mic.

— Acum că spui, zise Vagul Henri, este evident.

Şi chiar aşa era. Era atât de evident, încât era clar că Sanctuarul trebuia să cadă. Nimic nu putea împiedica asta. În două luni aveau să se afle în interiorul zidurilor.

A doua zi adună un număr considerabil de oameni interesaţi, ostilitatea dintre ei devenind tot mai sâcâitoare, şi le prezentă planul. Mai întâi, fără prea mult talent, desenă conturul muntelui teşit pe care era construit Sanctuarul. Desenul nu trebui să fie foarte bun pentru ca adunarea să îşi dea seama despre ce era vorba: forma lui le hăituia visurile.

— Lipseşte ceva, spuse Cale. Ştie cineva?

— Sanctuarul.

— Da. Dar nu doar asta. Altceva.

Se lăsă liniştea. Cale se întoarse la desen şi adăugă o stâncă cu cincisprezece metri mai sus decât muntele, cu un povârniş pe partea îndepărtată, dar cu o breşă de aproximativ optzeci de metri între stâncă şi munte.

— Această creastă se numeşte Fratele cel Mic. Breşa aceasta dintre stâncă şi zidurile Sanctuarului, o vom umple noi.

Trase o linie între cele două, terminând chiar în vârful zidului Sanctuarului.

Suspină vreodată camerele? Căci aceea da, suspinase. Aşa

cum spusese Vagul Henri, odată menţionat un lucru, acesta devenea evident.

— Breşa este enormă. Va lua ani de zile, spuse cineva.

— Va lua o lună, spuse Cale. L–am pus pe domnul Hooke să calculeze.

— Adică domnul Hooke care mi–a omorât opt oameni cu grămada lui explozibilă de rahat?

— Fără Hooke, spuse Cale, majoritatea celor din încăpere ar putrezi în linişte în noroaiele Mississippiului. Aşa că tacă–ţi fleanca!

Intră în detalii cu privire la calculele lui Hooke: volumul de roabe de pământ şi numărul de oameni necesari pentru a le transporta.

— Arcaşii lor ne vor doborî cu sutele.

— Vom construi acoperişuri defensive sub care să poată lucra.

— Vor arunca pietre peste ziduri, aşa că bine ar fi să fie nişte acoperişuri al naibii de rezistente.

— Dacă vrei să spui că vor muri oameni, da, aşa este. Dar putem începe şi din vârful Fratelui cel Mic dacă trebuie. La urma urmei, e vorba de a umple o groapă. Când terminăm, sunt terminaţi și ei.

Mai târziu, Ormsby–Gore şi Fanshawe discutară evenimentele de peste zi.

— Oamenii mei sunt soldaţi, nu excavatoare.

— Nu fi plictisitor, dragule, spuse Fanshawe. Mă simt de parcă am îmbătrânit o sută de ani. Băiatul chiar este isteţ. Păcat că trebuie să dispară.

Problema cu negustorii de osânde negativişti este că, în cele din urmă, au dreptate. Indiferent ce lucru măreţ îţi propui să faci, lucrurile vor merge întotdeauna prost. La fel s–a întâmplat şi cu încercarea de a umple breşa dintre Fratele cel Mic şi Sanctuar. Se puteau proteja de aşteptata ploaie de săgeţi sub coridoarele acoperite, dar acestea puteau fi uşor strivite cu pietre mult mai grele decât crezuseră, căci Izbăvitorii, văzând ce intenţii aveau, concepură un dispozitiv de lansare bazat pe catapultă, care putea azvârli pietre cu greutate de câteva tone la şaizeci de metri de ziduri. Nimic din ce ar fi putut construi Axa nu ar fi susţinut o asemenea greutate căzând de la o asemenea înălţime. Nimeni, desigur, nu fu într–atât de naiv să–i spună în faţă lui Cale: „Ţi–am spus eu”, dar dacă vorbele ar fi fost o

ceaţă, lui Cale i–ar fi fost dificil să îşi găsească drumul prin tabără.

Problema fu rezolvată în câteva zile şi ceru doar ceva mai mult efort. Butoaie cu bolovani şi pietre fură transportate în vârful Fratelui cel Mic şi aruncate peste margine. Fu o corvoadă năduşitoare, care înmuia mâinile şi întindea tendoanele, dar funcţionă. Pe când Hooke termină de conceput o şină pe care să poată fi trase căruţele în susul dealului, folosind contragreutăţi, nici măcar nu le mai crescu viteza cu mult. Zi de zi, zi de zi, groapa era umplută. Chiar dacă era lent, fiecare membru al Axei arţăgoase vedea progresul şi rezultatul inevitabil la care ducea acel progres. Promisiunea succesului aduse un fel de armonie. Elveţienii deveniră mai răbdători şi puseră proiectele de discreditare şi evacuare rapidă în planul al doilea, până când Sanctuarul avea să cadă. Până şi Laconicii începură să se prefacă a–i trata pe aliaţi drept egali: Fanshawe voia Sanctuarul cucerit şi, odată cu asta, şansa de a–l face pierdut pe Cale fără întrebări.

În fiecare noapte, Cale se plimba până la celula unde o ţinea pe Arbell. Uneori, tentaţia de a intra era aproape insuportabilă, dar visurile lui despre ea îl ţineau afară. Acestea aveau loc în numeroase locuri pe care nu le recunoştea („De ce? se gândea el. De ce nu în locuri pe care le ştiu?”), dar întotdeauna el pierdea timpul, stând la pândă asemenea postăvarului nebun din salonul de nebuni de la Mânăstire, care fusese părăsit la altar de femeia pe care o adora şi care petrecea zile în şir plângând şi întrebând pe toată lumea dacă nu o văzuse. Singura constantă din visurile lui Cale era expresia de pe faţa lui Arbell când, cu inima plină de o groaznică speranţă, se apropia de ea. Privirea pe care i–o arunca era suficient de urâtă în vis, fără să o vadă în realitate. Aşa că privea lumina caldă din interiorul cortului şi umbrele lungindu–se şi contractându–se după cum se mişca ea, deşi ştia că puteau fi şi menajerele care aveau grijă de băiat sau îi pieptănau ei părul. Încerca să se împiedice din a merge să privească, desigur, şi uneori reuşea, dar patetic de rar.

Devenise, într–adevăr, foarte obişnuit cu tihna şi singurătatea căruţei sale confortabile, ocupată acum de Kleist şi familia sa, şi, pentru a o înlocui, puse câteva zeci de tâmplari şi foşti tapiţeri transformaţi în soldaţi, care ar fi fost mai de folos la asediu, să

creeze ceva şi mai somptuos.

Kleist era un motiv de îngrijorare. Era în acelaşi timp fericit peste măsură datorită întoarcerii la viaţă a soţiei şi a fiicei sale, şi distrus de cruzimile care precedaseră aceste vremuri. Una nu putea afecta greutatea celeilalte.

— Ce se întâmplă cu el?

Doctorul dădu din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună că era evident.

— A fost crescut într–un loc îngrozitor.

— La fel şi noi doi, spuse Vagul Henri.

— Aveţi răbdare, îi sfătui doctorul.

Urmă o tăcere dificilă.

— Îmi pare rău, am zis ce nu trebuia. Nu voiam să spun... ăăă... să fiu excesiv de alarmist.

Numai că el aproape că asta vru să spună, doar că nu ar fi vrut să se exprime atât de grosolan. „Din lemnele strâmbe ale umanităţii nu s–a construit niciodată ceva drept“ era filosofia lui; dacă îndoiai un puiet cât încă era tânăr era evident că avea să crească şi mai deformat. Deşi mulţumit de metaforele sale despre lemn, fu destul de înţelept să nu o spună.

— Ce voiam să... spun este că, evident, oamenii sunt afectaţi de trecutul lor, dar e la fel de important să recunoaştem că şi unele boli fizice afectează oameni diferiţi în moduri diferite, deci cu atât mai mult bolile mintii.

Cei doi băieţi îl priviră fără să spună nimic.

— Adică, până şi cei mai puternici mintal oameni pot face față unui număr limitat de şocuri – domnul Kleist a suferit șocul de a fi crescut în acel loc, apoi şocul încântător, tot şoc însă, de a se îndrăgosti, a se căsători şi a deveni tată. Apoi şocul de a–şi descoperi familia ucisă şi transformată în cenuşă. Apoi tortura despre care mi–ai spus, dusă până pe muchia morţii înseşi în cel mai dureros şi revoltător mod.

— Dar acum le are înapoi, spuse Vagul Henri, disperat să–l vadă pe Kleist bine.

— Dar a fost încă un şoc, înţelegi?

— Nu, nu înţeleg, spuse Vagul Henri. Şi eu am fost crescut aici. Am fost cu el în pivniţa lui Kitty Iepurele. Bine, nu am pierdut o nevastă şi un copil, dar...

Dar ce? Nu se putea gândi la nicio obiecţie – iată ce i se întâmplase până şi lui Cale.

Doctorul se pregătea să îi sugereze Vagului Henri ca pe viitor să ducă o viaţă mai liniştită, ca măsură de siguranţă, dar avu minte să ţină sfatul pentru sine de data aceasta.

— Ce ar trebui să facem în privinţa lui Kleist? întrebă Cale.

— Are nevoie de linişte. Duceţi–l de aici în primul rând, undeva unde să nu existe surmenaj sau lipsă de armonie.

Cale zâmbi.

— Dacă as ști un astfel de loc, m–aş duce acolo chiar eu.

— Ar fi probabil o idee bună, spuse doctorul, neputând să se abţină.

— Nemernicul de Bose Ikard şi tovarăşii lui vor să pună mâna pe noi, le spuse Cale lui Kleist şi Daisy. E timpul ca unii dintre noi să dispară.

Precauţi, aceştia nu spuseră nimic.

— Oamenii vor întotdeauna să pună mâna pe tine, nu–i aşa? comentă Daisy.

— Într–adevăr, aşa e, doamnă Kleist. Dar elveţienii stau pe toţi banii noştri. Vrem ca domnul Kleist să ia cât poate de mult să ducă şi să–i ascundă, să se stabilească undeva unde ne vom putea retrage când se ridică balonul.

Balonul era un steag roşu folosit de Izbăvitori pentru a semnala un atac iminent.

— Unde? întrebă Kleist.

— Ne gândeam undeva peste mare. Hansa e destul de ospitalieră cu cei bogaţi. Iar Riba ne este datoare.

— Ea ştie asta? întrebă Daisy. Soţul meu mi–a spus că atunci când aţi fost în deşert a sugerat să o laşi acolo.

— Are dreptate, aşa a spus, zise Vagul Henri.

— Dar ei nu i–am spus niciodată asta, zise Cale. În plus, Riba a fost cauza tuturor lucrurilor. Ştie că ne–a dezamăgit cu privire la Kitty şi aceasta ar fi şansa ei de a se revanşa.

— De ce nu îl trimiţi pe Vagul Henri? zise Kleist. Riba nu va avea nimic împotrivă să îl ajute pe el.

— Eu trebuie să rămân aici.

— Serios? spuse Kleist. De ce?

Nu avu nici cea mai mică ezitare.

— În noaptea de dinainte să luăm cu asalt Sanctuarul, voi intra înarmat să cuceresc aripa unde sunt ţinute fetele. Deci, tu chiar eşti singura persoană care o poate face. În plus, eşti singurul dintre noi care are o familie.

Era stabilit aşadar. Kleist avea să se întoarcă în Leeds–ul spaniol şi cu ajutorul lui Cadbury – care era şi el nerăbdător să–şi pună în siguranţă parte din avut – avea să plece din Elveţia cu toţi banii lor şi cu tot ce reuşea să vândă între timp.

Ai fost cam aspru în legătură cu Riba, zise Vagul Henri când Kleist şi Daisy plecară.

— O voi stoarce pe Riba până la oase dacă trebuie şi tot nu va fi de ajuns.

Urmă o tăcere posomorâtă. Cale decise să repare lucrurile.

— Ai gândit rapid când a întrebat de ce nu pleci tu.

— Nu a fost aşa.

— Poftim?

— Nu am gândit rapid, spuse Vagul Henri. Chiar asta voi face.

— Nu fi prost ca noaptea! Probabil le–a ucis în urmă cu luni de zile, ani chiar.

— Nu cred.

— Pe ce te bazezi?

— Mă bazez pe faptul că nu cred.

— Nu.

— Ce vrei să spui?

— *Nu* nu este îndeajuns de clar?

— Nu îţi cer permisiunea.

— Ascultă, m–oi fi prefăcut eu că sunt de acord cu noţiunea ta idioată cum că am fi egali, dar nimeni altcineva nu crede asta. Vei face numai ceea ce ţi se spune.

— Nu o voi face.

— Ba da.

— Nu, nu o voi face.

Cearta continuă o vreme. Cale ameninţă că va pune să fie arestat până la terminarea asediului, iar Vagul Henri îl invită să îşi vâre ameninţările în dos. Dar ceea ce îi scoase din impas fu un apel la inima lui Cale, obiectul acela ciudat de felul lui.

— Annunziata, fata despre care ţi–am spus… o iubesc.

Nu era adevărat. Ţinea mult la ea, mai mult decât la alte fete, cu toate că şi la ele ţinea mult. De ce dorinţa de a le salva era atât de intensă, nu putea spune. Dar era. Vedea în sufletul lui Cale mai bine decât în al lui. Toată lumea avea un punct vulnerabil pentru ceva, chiar şi, sau mai ales, cei răi. Se spunea că Alois Huttler nu se putea abţine să nu plângă când vedea un căţeluş şi că ţinea în dormitorul său un tablou reprezentând o

fetiţă care hrănea un miel cu lapte dintr–un corn. Oricum, Cale nu putea nega puterea iubirii, având în vedere ce forţă avea aceasta asupra sufletului său. Era, la urma urmei, în mare parte sursa milei de sine, faptul că îşi riscase viaţa atât de nebuneşte pentru a o salva pe Arbell.

Două zile mai târziu, Kleist şi Daisy erau aranjaţi în caravana păzită, iar Cale şi Vagul Henri îi conduceau la plecare.

— Ce mă opreşte să fug cu toţi banii? întrebă Kleist, cu mâinile tremurânde ca ale unui bătrân.

— Faptul că poţi avea încredere în noi, spuse Cale.

— Încredere în voi? întrebă Kleist. Ah, da. Încredere în voi.

— Despre ce vorbeşti? întrebă Daisy. Nu înţeleg.

— Îţi spun mai târziu.

— I–am scris Ribei, spuse Vagul Henri. Totul va fi în regulă.

— Şi dacă nu va fi aşa?

— Doamna Kleist pare să aibă capul pe umeri, tu ai bani, vă descurcaţi voi.

— Mulţumesc, spuse Kleist şi păru că vrea să spună ceva anume cu asta, dar Cale nu era sigur ce.

Dădu din umeri, stângaci.

Ţinând în braţe fetiţa, Daisy îi sărută pe amândoi pe obraji, dar nu spuse nimic. Apoi Cale şi Vagul Henri îi priviră plecând, o experienţă ciudat de tristă pentru ei.

36

În următoarele două săptămâni, creasta făcută de mâna omului de pe Fratele cel Mic se înălţă către vârful zidurilor Sanctuarului, în timp ce Vagul Henri exersa urcarea pe întuneric cu cei o sută de voluntari ai săi. Un om muri în prima noapte, strigând în cădere, un accident zgomotos care i–ar fi omorât pe toţi dacă ar fi fost de–adevăratelea. O urcare de acest fel avea să fie posibilă numai pe o semilună perfectă – dacă ar fi văzut prea bine, atunci ar fi putut fi văzuţi la fel. Din fericire, faza propice era aşteptată în acelaşi timp cu terminarea dâmbului. Deciseră să urce în grupuri mici de câte zece pe lateralul Sanctuarului, unde căţărătorii ar fi fost ascunşi vederii paznicilor. S–ar fi regrupat pe munte chiar sub ziduri, iar apoi ar fi urcat la lăsarea întunericului; unul dintre căţărătorii montani ai Artemisiei putea duce o frânghie în vârf şi să instaleze o scară

de frânghii concepută de Hooke.

Este cel mai idiot lucru pe care l–am văzut vreodată, bombăni Cale.

— Vezi–ţi de treburile tale, îl repezi Vagul Henri.

Pe măsură ce dâmbul se înălţa, constructorii deveneau din nou vulnerabili în faţa săgeţilor, arbaletelor, pietrelor şi bolovanilor aruncaţi spre ei de către Izbăvitori – un asalt pe cât de hidos, pe atât de disperat. Le încetiniră progresul, dar nu destul, aşa cum probabil ştiau Izbăvitorii. Apoi, la şase metri de ziduri, construcţia se opri. Dacă o terminau, le–ar fi permis Izbăvitorilor să atace şi ei pe acolo. Hooke le dăduse un fel de pod de lemn, acoperit deasupra şi pe lateral, lung de vreo doisprezece metri.

Când Cale decidea să atace, podul avea să fie împins în sus pe dâmb pentru a acoperi golul, asemenea unei scânduri aruncate peste râu. Era destul de lat pentru a încăpea opt soldaţi, umăr la umăr. Hooke le mai dădu şi o metodă neplăcută de a scăpa de oricine în faţa podului, o variaţiune a focului grecesc. Construise câteva pompe mari pentru a stropi, care ar fi acoperit toţi Izbăvitorii aflaţi la o distanţă de cincisprezece metri cu foc lichid.

— Doamne, iartă–mă, spuse Hooke.

— Aminteşte–ţi doar că ei ar fi bucuroşi să–ți facă ţie acelaşi lucru. Ar fi făcut–o deja dacă nu ţi–aş fi salvat pielea.

— Asta trebuie să mă facă să mă simt mai bine, faptul că nu sunt mai rău decât ei?

— Cum vrei. Nu–mi prea pasă.

Ultimele câteva zile dinaintea atacului peste creastă trecură cu o viteză febrilă, o senzaţie neplăcută pentru Cale şi Vagul Henri, ca şi cum s–ar fi grăbit spre ceva care nu era sub controlul lor. Acum că se apropia, ceea ce făceau li se părea incredibil. Se întorceau în locul pe care îl urau cel mai mult pe lume şi, cu toate astea, locul care îi crease; şi aveau să–l cureţe. Încă două zile şi erau peste măsură de agitaţi, dar, cu toate astea, stăpâniţi şi calmi.

IdrisPukke, care se întorsese pentru a fi martor la cucerirea Sanctuarului, fu îngrijorat de starea celor doi băieţi, deşi era şi el destul de încordat.

— Erau ca vechiul proverb, îi spuse el ulterior lui Vipond. Casele bântuite sunt cele mai liniştite… până se trezeşte

diavolul.

Dacă ar fi fost umezeală în aer, s–ar fi zis că se apropia o furtună. Noaptea, greierii încetară cu cântecul lor obişnuit. Păreau să fie şi mai puţini ţânţari care căutau umezeala din gurile soldaţilor.

Oamenii care îşi permit luxul de a trăi vieţi liniştite privesc de sus melodrama, acţiunea senzaţională, evenimentele exagerate menite să fie pe placul emoţiilor mai brute decât ale lor. Viaţa pe care o duc cred ei că este reală: obişnuitul de toate zilele este natura reală a lucrurilor. Dar este clar pentru oricine are puţină raţiune că pentru majoritatea dintre noi, viaţa, dacă se aseamănă cu ceva, se aseamănă cu o pantomimă în care sângele şi durerea sunt reale, o operă în care cântăreţii cântă fals, jelind suferinţa, iubirea şi moartea în timp ce publicul aruncă cu pietre în loc de fructe stricate. Delicateţea şi subtilitatea sunt fantastica mare scăpare.

Era după–amiază târziu când Vagul Henri veni să îl vadă pe Cale înainte de a începe ascensiunea către zidurile Sanctuarului.

— Nu–mi vine să cred, spuse el. Încerc să pătrund iar în haznaua aceea.

Cale se uită la el.

— Voiam să discut cu tine despre aranjamentele de înmormântare.

— Chiar aşa?

— M–am gândit să te înfăşuram într–o pătură pentru câini şi să te aruncăm din latrina din Zidul de Vest. Dacă găsesc o orchestră, o să cântăm *Got a Luverly Bunch of Coconuts.* Îţi va plăcea.

— Nu eşti o persoană amabilă, spuse Vagul Henri.

— Îţi spun să nu continui cu tâmpenia asta, nu–i aşa? Fetele acelea sunt moarte şi dacă urci acolo o să mori şi tu.

— Mă mişcă faptul că îţi pasă.

— Nu îmi pasă. Nu crede asta. Doar îmi pare rău pentru tine, de asta te–am suportat atâta vreme.

— Dacă nu merg, nu voi putea să dorm noaptea. Acesta e adevărul adevărat. Îmi este teamă să nu merg.

— Te vei obişnui. Te poţi obişnui cu orice. Şi sunt lucruri mult mai rele decât să nu poţi dormi.

— Nu mă pot opri acum, n–ar da bine.

— Pun să fii arestat!

Nu era o ameninţare, ci o rugăminte.

— Nu! Nu face asta! Dacă aş afla că erau în viaţă, te–aş urî.

— *De ce?*

— Pur şi simplu.

Vagul Henri zâmbi.

— Dă–ne un sărut!

— Nu!

— Atunci mâna!

— Şi dacă se ia ce ai tu?

— La tine nu. Tu o să fii bine.

— Dar tu nu.

Era furios acum, văzând că persuasiunea nu funcţiona.

— Eşti încă un Izbăvitor, asta e.

— Poftim?

— Oh, nu eşti un porc nenorocit, nu tu, dar de–abia aştepţi să te sacrifici pentru ceva. Ţi s–a urcat la cap, tot rahatul acela despre…

Se opri, incapabil să găsească cuvintele.

— Eşti doar un martir în plus şi nu–ţi face griji, ţi–am pregătit o înmormântare de martir: vom cânta *Faith of Our Fathers… Îţi vom fi credincioşi ţie până la moarte…* Îţi aminteşti tâmpenia aia? O vrei înainte sau după cel cu nucile de cocos?

— Ai exersat asta, nu–i aşa?

— Pleacă, nu–mi mai bat capul cu tine!

— Bine. Îmi dau seama.

— Da? Bine. Pleacă!

— Cred că ai veni cu mine dacă ai putea.

— Nu–i adevărat.

— O spui pentru că trebuie să o spui, fiind cine eşti.

— Nu e asta. Dacă totul s–ar petrece aşa cum ne–am aştepta şi dacă nu ar presupune un risc teribil pentru propria–mi viaţă, atunci da, te–aş ajuta. Îmi place să văd fapte bune, chiar îmi place, dar preţul tău este prea mare. Văd că sunt o dezamăgire pentru tine, dar adevărul sincer este că mai degrabă aş trăi decât să văd cum se face dreptate.

Vagul Henri dădu din umeri şi porni în ascensiunea sa către Sanctuar.

Cale se simţise extenuat înainte ca Vagul Henri să vină să îi spună ce avea de spus. Acum se simţea stors. După ce luase Fedră şi Morfină pentru a se ocupa de Kitty Iepurele, urmase

sfatul Surorii Wray de a nu o mai folosi serios. Uneori se simţea atât de slab, încât ar fi putut înceta să mai respire. Când erau mai tineri, Vagul Henri auzise de la unul dintre Izbăvitori că un zgomot puternic brusc putea ucide o lăcustă. Încercară, de zeci de ori, dar nu funcționă niciodată. Acum se simţea ca şi cum un zgomot puternic brusc l–ar fi putut răpune cu uşurinţă. Cu atât mai multe motive, deci, să stea departe de Fedră şi Morfină. Dar ştia că nu putea face faţă următoarelor douăzeci şi patru de ore fără ea. „Doar o dată, îşi zise el. Distrug Sanctuarul şi apoi plec spre Hansa cu tot calabalâcul şi apoi vom avea sandviciuri cu castraveţi şi prăjituri pentru tot restul zilelor.”

Dormi câteva ore, deşi paznicul lui trebui să îl trezească, apoi luă doza exactă de drog aşa cum îl învăţase Sora Wray. Realizase deja că nu exagerase cu privire la acumularea otrăvurilor – în fiecare săptămână, uneori preţ de câte o jumătate de oră, i se părea că prăjea cineva ceva în capul lui.

O jumătate de oră mai târziu, stătea în vârful Fratelui cel Mic, în timp ce Hooke termina de pregătit tunelul imens din lemn pentru ultima mutare spre zidurile Sanctuarului. Vârful Fratelui cel Mic fusese înălţat cu doisprezece metri, astfel ca tunelul să poată fi împins în jos către golul dintre dâmb şi zidurile peste care tunelul avea să facă punte, permiţând trupelor Armatei de Model Nou să se răspândească rapid în număr mare. Nu puteau ascunde planul de Izbăvitori, deci nu era nevoie de muncă de detectiv pentru a vedea că aceştia aveau să facă tot posibilul pentru a opri atacul în faşă. Fixarea capului de pod avea să fie o sarcină sinucigaşă. Era singurul punct slab al atacatorilor, iar lui Bosco nu avea să–i scape asta.

Asaltul începu odată cu ivirea zorilor, pentru a beneficia de cât mai multă lumină posibil. Cale se aştepta la un dezastru, dar, deşi avea de luat o mie de decizii, nu existau cutremure sau ciume neaşteptate, nu existau parhelii misterioase care să îi tulbure pe superstiţioşi. Exista doar groaza crescândă în faţa a ceea ce urma.

Cu puţin înainte de ora cinci, Hooke veni să îi spună că erau pregătiţi. Cale urcă ultimii câţiva paşi spre vârful Fratelui cel Mic şi se privi către Sanctuar. Inima îi bătea mai repede, capul îi stătea să explodeze uitându–se la fostul lui cămin, la locurile umbrite nemişcate unde îşi petrecuse mii de zile în frică, groază şi nefericire. Atât frig, atâta foame, atâta singurătate! Privi fix

multă vreme. Un moment atât de zdruncinător necesita un strigăt mare. Dar ceva îi atrase atenţia în interiorul Sanctuarului, în partea dreaptă. Era aripa unde erau ţinute fetele. Din latura cea mai îndepărtată, un fir subţire de fum se ridica uşor în aer. Îi făcu semn din cap subtil lui Hooke şi începu.

— Pe locuri! strigă unul dintre soldaţi.

— Fiţi gata!

— Start!

Se auzi un strigăt imens SALTĂ! Structura imensă tremură, dar nu se mişcă. SALTĂ! Se mişcă treizeci de centimetri. SALTĂ! Şaizeci de centimetri. Aşezat acum bine pe panta consolidată, tunelul se mişca odată cu pământul. Dar problema era stabilitatea, nu viteza. Oamenii alergau înainte şi înapoi între faţa şi laturile tunelului, strigând unul la altul şi la Hooke, aşteptând ca molozul să cedeze şi să lase tunelul să se afunde sau vreun alt dezastru la care nu se gândiseră. De câteva ori trebuiră să se oprească şi să aducă zeci de leviere, lungi de zece metri, pentru a ridica structura acolo unde se afundase în solul încă moale. Dar nu porni niciun atac dinspre ziduri. Cale ar fi tăbărât cu tot ce putea asupra atacatorilor. Şi tot timpul, unul după altul, erau pornite focuri de–a lungul marginilor ghetoului unde erau ţinute fetele.

— Unde sunt Izbăvitorii? întrebă Fanshawe îndreptându–se spre coliba unde ţineau hărţile Sanctuarului. Înăuntru se aflau şase ofiţeri din Armata de Model Nou şi trei Laconici, conduşi de Ormsby–Gore. IdrisPukke era şi el acolo.

— Nu ştiu, dar nu ne vor da de furcă, sunt sigur de asta.

Decise să îşi schimbe planul.

— Cinci sute de oameni de–ai tăi să intre imediat după prima lovitură!

Fanshawe îl privi pe Ormsby–Gore.

— Eşti de acord?

— Nu asta ne–am înţeles, spuse Ormsby–Gore.

În sens formal, nu existau soldaţi mai puţin laşi decât Laconicii. Dar în practică, parcă nu aveau deloc curaj. Problema era că aveau nevoie de atât de mult efort, timp şi bani pentru a concepe maşinăriile acelea ucigaşe hidoase, iar ei erau atât de puţini, încât, deşi ar fi murit fericiţi, nu prea voiau să lupte. Fiecare dintre aceşti monştri era la fel de preţios ca o vază rară.

Cale, chiar mai prost dispus decât de obicei din cauza

drogurilor şi a grijii pentru Vagul Henri, îl privi pe Ormsby–Gore drept în ochi, un lucru deloc înţelept în cele mai bune împrejurări.

— Nu e loc de certuri aici, spuse Cale. Faceţi cum spun sau vă tai capul şi îl trimit rostogol în josul muntelui!

Există oameni cărora le poţi spune aşa ceva şi oameni cărora nu poţi. Laconicii în general şi Ormsby–Gore în particular făceau parte din cea de–a doua categorie. Ultima silabă a ultimului cuvânt abia părăsi buzele lui Cale când Ormsby–Gore, tulburat în mijlocul unei societăţi deja tulburate de ciudaţi criminali ai naturii, scoase un cuţit şi îl înjunghie pe Cale în inimă.

37

Sau aşa ar fi făcut dacă ar fi fost oricine altcineva decât Thomas Cale, hiperactiv din cauza unui drog care avea şanse mari să îl omoare în următoarele douăzeci şi patru de ore. Viteza şi puterea loviturii fură sursa distrugerii lui Ormsby–Gore. Lovind cu foarte puţin pe lângă pieptul lui, Cale îşi întoarse adversarul împrejur, îl trase spre el şi îi duse propriul cuţit la gât. Privitorii ar fi putut fi uimiţi de viteza cu care se întâmplase totul, dar expresia de nebunie absolută din ochii băiatului mai degrabă îi amuţi.

Chiar şi IdrisPukke rămase mut, temându–se că orice mişcare sau sunet l–ar fi aţâţat pe Cale. Afară era linişte pentru prima dată de câteva ore. Cât de lungă era o secundă atunci când viaţa sau moartea se aflau în încăpere! apoi se auzi un TROSC! asurzitor de afară, urmat de o prăbuşire şi de strigătul unui inginer furios: La naiba cu tot şi toate!

Nimeni din cort nu spuse nimic şi nu se mişcă. Cu excepţia lui Cale. Neputând să se abţină în faţa exasperării întristate a inginerului, începu să râdă nu chicotul isteric dement al nebunului frenetic, ci râsul obişnuit al celui lovit de absurditatea celor ce se petreceau. Fanshawe riscă.

Voi lua cuţitul lui Ormsby–Gore, spuse el încet, ridicând ambele mâini. Înţelegi asta, tovarăş drag, nu–i aşa?

Ormsby–Gore se uită la Fanshawe ca şi cum el n–ar fi înţeles deloc. „Problema cu oamenii care nu se tem de moarte, îşi zise Fanshawe, este aceea că nu se tem de moarte.” Deci trebuie să găsească altceva.

— Ideea e, dragule, spuse el, că, dacă nu laşi cuţitul, eu, cu permisiunea lui Thomas Gale, îl voi scoate pe al meu şi îţi voi lua capul şi îl voi rostogoli eu însumi în josul muntelui.

Pentru Ormsby–Gore, chestiunea era complet diferită acum: a fi executat pe câmpul de luptă pentru nesupunere în faţa unui ordin ar fi însemnat o dezonoare de neiertat şi o nesfârşită infamie pentru el şi familia lui. Dădu drumul cuţitului aproape la fel de rapid cum îl şi scoase.

— Îmi permiţi? întrebă Fanshawe, prinzându–l pe Ormsby–Gore de ambele mâini pentru a–l asigura pe Cale că îl controla.

Cale îi dădu drumul şi Fanshawe îl ajută pe Ormsby–Gore să se redreseze, îl duse afară şi puse să fie arestat în linişte şi luat de patru dintre oamenii săi. Se întoarse în cort.

— Aş putea sugera să te ocupi de el cum crezi de cuviinţă după ce Sanctuarul este cucerit? Ar fi păcat să distragem trupele, nu crezi?

Lui Fanshawe nu îi plăcea să se gândească la cum ar fi reacţionat soldaţii Laconici sau Eforii de acasă la execuţia lui Ormsby–Gore, dar aştepta vesel ca Thomas Cale să fie mort înainte ca asta să devină o problemă.

Cale nu spuse nimic, făcând doar un gest discret din cap în semn de acord, apoi ieşi pentru a afla ce cauzase sunetul puternic şi lamentările inginerului. Un container mare, plin de foc grecesc gelatinos, fusese dus sus pentru a fi încărcat în tunel în vederea ultimei forţări a zidurilor Sanctuarului. Era o substanţă volatilă şi nu trebuia zgâlţâită prea mult. Din păcate, căzuse de pe o şină din vârful terasamentului. Încercaseră să pună containerul înapoi pe şină folosind un levier de stejar. Pârâitura fusese sunetul levierului care se rupsese. Iar containerul care se rostogolise la vale şi se izbise de o movilă de pietre îl făcuse pe inginer să înjure.

Hooke, obişnuit acum cu diferenţa dintre un câmp de luptă şi un atelier chimic, chemase deja un înlocuitor, care avu nevoie de doar câteva minute de muncă înainte să se pună în mişcare către tunel.

— Eşti bine? întrebă IdrisPukke, care ieşi după el.

— Nu se va mai întâmpla, răspunse Cale. Probabil. Poate ar fi bine să le spui oamenilor să nu mă contrazică în următoarele câteva zile.

— Nu cred că va fi necesar.

Nu era sigur că îl auzise.

— Mi–a scăpat ceva, mi–a scăpat ceva important.

— Ce vrei să spui? IdrisPukke era alarmat; la fel ca toţi ceilalţi, considera căderea Sanctuarului inevitabilă, în ciuda costurilor.

— De ce nu atacă? Ar trebui să atace deja. Bosco ştie ceva ce eu nu ştiu.

— Atunci opreşte–te!

— Nu.

— De ce?

Era o întrebare al cărui răspuns IdrisPukke îl cunoştea deja.

— I–ai spus Vagului Henri să nu meargă. Dacă contează, i–am spus şi eu acelaşi lucru.

Cale se uită la el.

— Dacă nu atacăm curând, îl vor lua prizonier. Ştii ce îi vor face?

— Îmi pot imagina.

— Sunt sigur că poţi. Dar eu nu trebuie să îmi imaginez pentru că am văzut. Numai că de data asta va fi mai rău. Îl vor arde de viu. *În minimus via.*

Fură întrerupţi de un sergent:

— Domnule, domnul Hooke spune că tunelul e gata să fie încărcat.

— Aşteaptă un moment, domnule sergent.

Se întoarse către IdrisPukke:

— Eşti un om cu scoală, ştii ce înseamnă asta?

— Nu îmi este cunoscut, nu.

— Înseamnă „în modul cel mai mic”, înseamnă că îl vor arde pe o grămadă de aşchii insuficiente cât să fiarbă o cană de apă. Nu am văzut niciodată cu ochii mei. Bosco mi–a spus despre asta. Spunea că durează cam douăsprezece ore. Deci nu, nu mă pot opri.

— Nu ai de unde şti sigur că asta va face.

— Nu ştiu sigur nici dacă Bosco ştie ceva ce eu nu ştiu. Nimeni *nu ştie* nimic.

— Dacă Vagul Henri ar fi aici cu noi, te–ar opri.

— Dar nu este.

— Ştii că, dacă nu cucerim Sanctuarul înainte de începutul iernii, vor avea întăriri înainte ca noi să ne putem întoarce. Membrii Axei deja îşi sar la gât unul altuia. Elveţienii vor să–ţi vadă capul rostogolindu–se pe stradă. Dumnezeu ştie ce se va

întâmpla dacă dai greş aici.

— Cine spune că voi da greş?

— Tu spui.

— Am spus că nu ştiu ce se întâmplă.

— Atunci aşteaptă.

— Şi dacă aştept? Să presupunem că *acum* este momentul potrivit. Să spunem că, dacă aştept, le dau şansa de a... nu ştiu... de a face ceva la care nu m–am gândit. Dacă Bosco este bolnav şi asta este cea mai bună şansă a mea? Nimeni *nu ştie* nimic.

— Ştii ce ai face dacă Henri ar fi aici, nu acolo.

— Ştiu?

— Da.

— Credeam că le vei spune oamenilor să nu mă contrazică.

— Nu credeam că şi eu mă număr printre ei.

— Ei bine, te–ai înşelat. Îl strigă pe sergent:

— Dă–i domnului Hooke semnalul să încarce.

După câteva strigăte începu.

38

— Am nevoie de o favoare, spuse Cale.

Fanshawe aduse cei cinci sute de Laconici pe care îi ceruse Cale şi i se spuse că vor fi trimişi la atac imediat după primul val al Armatei de Model Nou. Nu se aşteptau să fie mulţi supravieţuitori printre ei.

— O favoare? Desigur. Probabil.

— Vreau ca o sută dintre oamenii tăi să îl salveze pe Vagul Henri de îndată ce află ce se întâmplă.

— Este o favoare enormă, e un risc considerabil.

— Da.

Fanshawe se uită în jos la harta Sanctuarului şi a clădirilor interioare.

— E un labirint acolo, băiete. Ar fi uşor şi costisitor să se rătăcească. Dar dacă ai fi de acord să îi însoţeşti şi să îi ghidezi...

Cale era aproape sigur că Fanshawe se gândise mult la ce avea să facă în privinţa lui. Nu trebui să îşi cântărească prea mult şansele ca atât el, cât şi Vagul Henri să iasă din fumul luptei în viaţă.

— Din păcate, este nevoie de mine aici, dar am aranjat ca trei Penitenţi care cunosc ghetoul mai bine decât mine să îi ducă acolo.

Fanshawe se gândi să refuze, nu că s–ar fi aşteptat ca Thomas Cale să fie atât de naiv încât să accepte, dar n–ar fi dat bine să zică nu. Dacă s–ar fi pus întrebări despre responsabilitatea pentru moartea tragică a lui Cale cândva, în următoarele douăzeci şi patru de ore, nu ar fi stricat să demonstreze Armatei de Model Nou că Laconicii îl sprijiniseră pe liderul lor în efortul riscant de a–şi salva cel mai apropiat prieten.

Fanshawe plecă să facă aranjamentele, iar Cale, luându–l pe IdrisPukke pe drum, se întoarse pe vârful Fratelui cel Mic şi al unui turnuleţ construit acolo pentru a–i oferi o vedere cât mai bună posibil. Apoi începu. Frânghiile care ţineau partea din faţă a tunelului fură coborâte încet, iar acesta se transformă într–o creastă masivă care acoperi breşa de zece metri până la vârful zidurilor Sanctuarului.

Tot nu se întâmplă nimic. Urmă o pauză de aproximativ un minut, o serie de strigăte neinteligibile şi apoi pompele manuale, manevrate de douăzeci de soldaţi pentru a acumula presiune, fură pregătite pentru a izbucni preţ de două minute. Alte strigăte. O pauză. Apoi pompele fură eliberate de Hooke şi lichidul din containere ţâşni din opt butoaie asemenea unui jet din cea mai mare fântână a lumii. Hooke aprinse cele opt torţe de dedesubt şi se auzi un vuiet de explozie, asemenea dezlănţuirii infernului, iar jetul se aprinse într–un vast arc de flăcări, acoperind zidurile din faţă şi pe o distanţă de o sută de metri pe ambele părţi. Preţ de douăzeci de secunde, dispozitivul hidos îi asurzi pe toţi cei aflaţi în spatele lui, apoi Hooke, temându–se că avea să explodeze, îl opri. Lichidul continuă să ardă încă un minut asemenea lacului de foc din mijlocul iadului şi apoi, ca şi cum cineva ar fi suflat peste el, dispăru. Fără întârziere, Armata de Model Nou, cu partea inferioară a picioarelor protejată împotriva căldurii, trecu prin tunel către pod cât de repede putu, pentru a beneficia de avantajul dezastrului înainte ca Izbăvitorii să poată răspunde.

— VA FI BINE! DE AICI ÎNCOLO TOTUL E UŞOR!

— PRIVIREA ÎNAINTE! PRIVIREA ÎNAINTE!

— VALLON CĂTRE MARGINE! VALLON… DAAAA!

CĂTRE MARGINE, IDIOTULE!

— ACOLO! ACOLO! UITAŢI–VĂ PE UNDE CĂLCAŢI, LA NAIBA!

— CAPCANĂ! CAPCANĂ!

— AICI, AMICE! AICI!

Dar nu existau cadavre arse oribil. Nu rămaseră supravieţuitori în urma focului care să îi atace. Strigătele se opriră. Apoi nu mai fu nimic, cu excepţia unei teribile singurătăţi tăcute de fiecare parte. Acest lucru spori tensiunea şi aşa îngrozitoare, frica teribilă a soldaţilor faţă de ceva neaşteptat de rău: când şi în ce fel aveau să fie loviţi? Înaintară înghesuiţi unul în altul către lupta hidoasă care urma.

— ÎNCET! ÎNCET! PRIVIREA ÎNAINTE! AVEŢI GRIJĂ! AVEŢI GRIJĂ!

Fumul negrul de la focul grecesc contribuia şi el la frica lor, căci acoperea totul ca o ceaţă densă. Pe măsură ce înaintau, fiecare lucru obişnuit căpăta obscuritatea neclară a unei ameninţări groaznice, doar pentru a se dovedi în final a fi o grămadă de butoaie sau o statuie sfântă care oferea binecuvântări celor salvaţi. Primiră ordin să se oprească. Două mii de oameni, umăr la umăr, până şi Laconicii aşteptând în spatele lor, înfricoşaţi şi înfioraţi de incertitudinea teribilă a hidoşeniilor care urmau să vină.

Foarte încet – era o zi lipsită aproape complet de vânt –, fumul începu să se răsfire şi să se răspândească, fiecare petic clar părând să dezvăluie un pericol care nu se mai arăta. Apoi o mică rafală şi apoi una mai puternică roti şi învârti fumul în minunate spirale şi cercuri. Vântul curăţă aerul şi în faţa lor se aşternu viziunea definitorie a vieţilor pe care majoritatea dintre ei se aşteptau să le piardă în acea zi. Peste tot, pe fiecare stâlp, fiecare scândură a coridoarelor acoperite de cadrele de lemn scoase în curţi cu sutele, peste tot unde îşi aruncau privirea, mii de Izbăvitori atârnau spânzuraţi.

39

Armata de Model Nou era deja foarte obişnuită cu măcelul şi Laconicii erau, desigur, o societate care cedase în totalitate cerinţelor sale. Dar asta nu era moartea aşa cum o ştiau ei, astfel că, deşi ce vedeau însemna că aveau să supravieţuiască acelei zile şi că acei oameni spânzuraţi erau inamicii lor

înverşunaţi, fură cuprinşi de o stare de nelinişte înfiorătoare, înaintând încet prin Sanctuar. Fiecare nouă perspectivă, fiecare piaţetă, fiecare curte, fiecare alee acoperită, fiecare grădină de rugăciune conţinea doar şir după şir de oameni spânzuraţi. Singurul sunet venea de la scârţâitul funiilor, singurul lucru care se mişca erau trupurile atârnate, legănate de vântul uşor.

Încet, pătrunseră în clădirile Sanctuarului; nu aveau încotro. Pe fiecare coridor, la intervale de câte un metru în lungime şi lăţime, Izbăvitorii atârnau spânzuraţi de acoperişul în care erau înfipte cârligele. În fiecare cameră. În fiecare birou. Fiecare alcov. Fiecare capelă. În cele şase mari biserici trebuie să fi fost câte o mie, pe zeci de niveluri, la fel de tăcuţi ca decoraţiunile suspendate de copacul mortalităţii în Ziua Morţilor. Veni ordinul de a se opri şi Laconicii împreună cu ghidul lor Penitent se îndreptară către străfundurile Sanctuarului, împiedicându–se la fiecare pas de trupurile pe care le legănau înainte şi înapoi, înaintând către ghetou şi către Vagul Henri.

În ciuda sfaturilor insistente de a nu intra în Sanctuar înainte ca acesta să fie inspectat minuţios („E evident, domnule, se vor ascunde şi vă vor aştepta să apăreţi.”) Cale sosi, cu ochii mari de uimire sumbră. Aveau dreptate, dar nu putu răbda să aştepte şi, înconjurat îndeaproape de Penitenţi („Ce şi–or fi zis ei?”), intră în vechiul locaş, acum transformat bizar într–un abator preoţesc. Cât de ciudat reacţionă sufletul lui să se afle din nou acolo! Nu era ca întoarcerea într–un fost cămin, pentru că realiza că era corect ce îi spusese Sora Wray: fusese acolo în trecut, era acolo atunci, avea să fie acolo întotdeauna.

Penitenţii îi făcură un fel de alee, golind spaţiul de Izbăvitorii spânzuraţi şi asigurându–se că acolo nu putea fi văzut de nimeni. În câteva minute îi aduseră un băiat pe care Armata de Model Nou îl găsise ascunzându–se într–o cutie.

— Vrea o audienţă, domnule, spuse un Penitent.

— Ce eşti tu? întrebă Cale.

— Un acolit, domnule.

— La fel am fost şi eu. Eşti în siguranţă acum, nu–ţi face griji. Nimeni nu îţi va face rău. Ce s–a întâmplat aici?

Era o poveste încurcată, dar destul de simplă. Bosco se adresase unui grup de cinci sute de oameni dintre cei mai apropiaţi enoriaşi ai săi şi îi anunţase că, din cauza trădării lui Thomas Cale, decisese să îi radă pe cei credincioşi de pe faţa

pământului şi să nu se mai gândească vreodată la omenire. Drept răsplată pentru fidelitatea lor, avea să li se permită să i se alăture lui Dumnezeu în fericirea eternă la fel ca Izbăvitorul însuşi.

— Și toți au fost de acord cu asta?

— Nu toţi, domnule. Dar Papa a creat un grup de consilieri pentru a–i ajuta pe toţi cei care aveau nevoie de suport spiritual.

— Dar nu şi pe tine.

— Îmi era teamă.

— Vei fi în siguranţă acum.

Cale se întoarse spre unul dintre sergenţii Armatei de Model Nou.

— Luaţi–l de aici! Daţi–i nişte haine noi şi spuneţi–i bucătarului meu să îi dea de mâncare! Asiguraţi–vă că e în siguranţă! Pentru numele lui Dumnezeu, nicio veste despre Henri?

Trimise încă doi dintre Penitenții lui. Cinci minute mai târziu, când hotărâse să meargă el însuşi, oricât de periculos era, apăru Fanshawe cu o expresie îngrijorată.

— Ce s–a întâmplat? întrebă Cale.

— Am primit nişte veşti, dar e încurcătura obişnuită.

— Dar ai auzit ceva?

— Ştii la fel de bine ca mine că primele ştiri sunt întotdeauna tâmpenii.

— Înţeleg. Despre ce e vorba? Spune–mi ce ai auzit!

— Cum doreşti! Vestea este că prietenul tău e mort. Am vorbit cu cineva care spunea că l–a văzut.

— Îl cunoştea? Cât de bine?

— Îl mai văzuse pe aici. Cine nu l–a văzut?! Locul se pare că este un infern – ştii cum e: nimic nu avea sens la început. El probabil a auzit acelaşi lucru despre tine.

Cale îi strigă pe Penitenţi şi se îndreptă către ghetou când, pe o poartă de unde ieşea un fum cenuşiu înspre curte, apăru o siluetă. Deşi fumul îl ascundea şi faţa îi era neagră, felul în care se mişca îl dădu imediat de gol. Apoi Vagul Henri îl recunoscu pe Cale… şi pentru că se uita fix la el într–un mod ciudat.

— Ce? spuse el, defensiv.

Cale îl inspectă o vreme.

— Umbla zvonul că eşti mort.

Luat prin surprindere de asta, Henri dădu impresia că se gândea cât de adevărat era.

— Nu, spuse el într–un final.

Cale continuă să îl privească.

— Ce s–a întâmplat?

Vagul Henri zâmbi.

— Mai nimic. Am intrat foarte repede. Am omorât doar vreo şase pe drumul către fete. Acum înţeleg de ce.

— Nu au atacat?

— Nu.

— Şi ce era cu focurile?

— Le–am băgat în sperieți pe călugăriţe. Una dintre ele a scăpat o tigaie cu grăsime încinsă; focul a izbucnit ca într–o căpiţă de fân, s–a extins pe sub podele, peste tot. De aceea izbucneau focuri peste tot. A fost destul de înfricoşător.

— Fetele sunt bine?

— Bine, toate.

Râse.

— Bosco le–a dat jumătate din raţia unui acolit sunt slabe ca nişte ţâri acum.

— Ţâr?

— Da, ca un fir de păr.

— Oh, am crezut că te refereai la un fel de iepure. Nu are sens, ca un iepure, nu?

— Nu.

— Mă întreb: de ce nu le–a ucis?

— Presupun că există un dram de bunătate în fiecare, spuse Vagul Henri.

Amândoi zâmbiră. Cale făcu semn din cap către trupurile atârnate în toată curtea.

— Ce crezi despre asta?

— Nu ştiu ce să cred, spuse el, furios dintr–odată. Cale bătută.

Apoi râse; de haz, dar şi de oroare.

— Nu mă aşteptam, totuşi.

— Bosco le–a spus că aşa ajung în rai.

Vagul Henri încuviinţă din cap.

— L–ai găsit? întrebă Cale.

— Nu. Vrei?

— Într–un fel sau altul. Va fi în camera lui probabil.

— Nu e o idee bună să hoinăreşti pe aici fără a fi sigur pe tine, spuse Vagul Henri.

— Sunt nerăbdător. Serios, de–abia aştept.

Windsor, Laconicul suferind de cancer însărcinat să îl ucidă pe Thomas Cale în acea zi, se simţea nespus de rău. Nu mai avea multe zile, oricum ar fi fost. Îl văzuse pe Cale stând de vorbă cu Vagul Henri şi încercă să ajungă undeva la înălţime, de unde să poată ochi bine. Îşi puse o sutană pe care o dădu jos de pe un Izbăvitor. Sperase să fie mult mai multă confuzie şi câteva zile de lupte care să îi dea ocazia potrivită, dar acum totul era static şi soldaţii se plimbau pe acolo cu miile, posomorâţi şi deprimaţi din cauza celor spânzuraţi; fuseseră extrem de porniţi şi în final, cum totul se sfârşise, nu aveau unde să reverse amestecul oribil de sentimente decât în interior.

Necunoscând Sanctuarul şi cotloanele sale, Windsor se rătăci pe drumul către o terasă îngrădită pe care o văzuse şi, când ajunse în final, îi văzu pe Cale şi Vagul Henri părăsind piaţeta într–un tur de recunoaştere care nu putea fi considerat decât imprudent. Deşi, desigur, dacă ar fi ales înţelept şi ar fi rămas pe loc, Cale nu ar mai fi avut decât câteva clipe de trăit.

Windsor scăpă de sutană – erau destule în preajmă – şi plecă în căutarea celor doi băieţi, deşi fără prea mult optimism că avea să îi găsească în vasta confuzie din acel loc. Pe de altă parte, erau o sumedenie de Laconici care hoinăreau prin tot Sanctuarul, deci nu era o problemă să îi urmărească. Se opri numai pentru a vomita, lucru care se întâmpla de trei ori pe zi.

Nu era uşor pentru Cale şi Vagul Henri să înainteze – deşi podelele erau curăţate, toate obiectele mai înalte de un metru erau pline cu preoţi spânzuraţi, iar ei mergeau încet şi ciudat făcându–şi loc prin masa compactă de trupuri atârnate. Aşa cum se aştepta, Windsor se rătăci repede, dar în timp ce privea pe o fereastră observă că, deşi nu îi putea vedea pe cei doi băieţi, aceştia îşi dezvăluiau urma prin mişcarea trupurilor care se legănau înainte şi înapoi. Decise că ar fi fost mai rapid, chiar şi cu scurte opriri pentru a verifica pe unde erau, să se târască pe sub preoţi, decât să treacă printre ei. Acelaşi gând îl avură şi Cale, şi Vagul Henri, dar ideea de a se târî pe sub foştii lor stăpâni li se păru de nesuportat şi adevărul era că se simţeau bine. Poate că soldaţii de rând fură speriaţi de dorinţa sumbră a Izbăvitorilor de a îmbrăţişa moartea într–o manieră atât de teribilă şi hotărâtă, dar Cale şi Vagul Henri erau mai rezistenţi acest sfârşit hidos li se păru a fi pe deplin meritat şi mai bun decât orice altceva ar fi putut spera pentru ei. Nu era nicio

exagerare să spui că, odată ce treceau peste şocul iniţial, erau încântaţi de ceea ce se întâmplase, un extaz de satisfacţie că toată suferinţa lor fusese, într–un fel, recompensată. Aceste morţi erau foarte dulci pentru ei, o dulceaţă care cerea a fi completată de o confruntare, pe viaţă şi pe moarte, cu Bosco însuşi.

La un moment dat, Windsor ajunse la patruzeci de metri de ei, dar întunericul şi încrengătura locului îl învinseră din nou: coti greşit şi se târî pe sub bolta de picioare mai adânc în interiorul Sanctuarului. Când Cale şi Vagul Henri ajunseră la capătul celui mai mare dintre coridoare, auziră un sunet. La început, fu greu să îşi dea seama, oprindu–se şi repornind – ca şi cum cineva zgâria sau scobea ceva, ca un animal captiv, unul mic, care încerca să scape. În întunericul şi liniştea tot mai mari li se ridica părul pe ceafă. *Zgârie şi scobeşte, linişte, zgârie şi scobeşte.* Apoi un sunet ca o bătaie de aripi. Încet se îndreptară spre capătul coridorului, unde acesta făcea la dreapta şi se deschidea într–un spaţiu cât o cameră mare. Tensionaţi, se lăsară în jos către pământ şi văzură ce anume cauza zgomotul: nişte picioare în sandale, care băteau şi zgâriau podeaua şi încercau disperat să atingă ceva solid care să suporte greutatea trupului. Probabil nodul slăbi sau funia se întinse. În colţul coridorului era suficient loc pentru ei să se aşeze lângă perete fără a avea o mare de picioare în faţa ochilor.

— E prea întuneric să mai vedem ceva, spuse Vagul Henri.

Zgârie, zgârie, scobeşte.

— E destul de aproape – de partea cealaltă a latitudinii de aici.

Zgârie, zgârie, scobeşte.

— Sunetul acesta mă înfioară.

— Atunci să ne îndepărtăm de el.

Rămânând pe lângă ziduri, merseră de–a lungul latitudinii. *Zgârie, scobeşte, zgârie, scobeşte.* Apoi brusc nişte zgârieturi şi zăngănituri sălbatice şi disperate, când bărbatul, chinuindu–se să respire, încercă să ajungă la podea.

— Pentru numele lui Dumnezeu! zise Vagul Henri şi îşi făcu drum printre cadavre, îl apucă pe Izbăvitor de brâu pentru a–i uşura greutatea şi îi tăie frânghia cu cuţitul.

Izbăvitorul, aproape mort, trase o gură de aer şi îşi recăpătă cunoştinţa, dar nu complet. Fiind însărcinat cu supravegherea

spânzurării, fusese printre ultimii spânzuraţi. Frânghia păruse în regulă, dar se dovedi a fi de calitate mai proastă şi se întinse, lăsându–i vârfurile picioarelor să preia suficient din greutate cât să îl ţină în viaţă ore în şir. Când Vagul Henri îl prinse de brâu, reuşi să respire şi începu să se trezească din coşmarul de moarte de care încerca să scape: un diavol se apropia de el, cu ochii bulbucaţi şi gras, cu dinţi lipsă, roz şi alb cu o erecţie roşie, vâscoasă şi umedă, râzând nebuneşte, cum ar râde un porc.

Nu Vagul Henri, ci acel demon teribil era cel care îl ţinea în braţe – întinzându–se după ceva care să–l salveze, scoase un creion ascuţit pe care îl folosea să îi bifeze de pe listă pe cei pe care trebuia să îi spânzure şi, cu forţa celui pe deplin îngrozit, înjunghie creatura, care strigă şi căzu, scăpând Izbăvitorul care, într–un final, îşi rupse gâtul.

— Au! Au!

— Ce s–a întâmplat?

— Nenorocitul m–a înjunghiat.

Cale îşi croi drum printre trupurile spânzurate care îşi băteau joc de el lovindu–l şi lovindu–se între ele. Era ceva mai mult loc lângă Izbăvitorul mort când ajunsese să se spânzure acolo mai era loc. Vagul Henri se pipăia sub braţ şi spre spate.

— M–a înjunghiat, spuse el indignat. M–a înjunghiat cu un afurisit de creion.

Izbăvitorul, al cărui suflet era acum în fericirea eternă sau nu, avea într–adevăr un creion în mâna dreaptă.

— Noroc că doar asta a avut. Ai făcut un lucru al naibii de prostesc.

— Taci şi uită–te!

Ridică braţul stâng şi se întoarse cu spatele. Îi luă o vreme până să găsească gaura în lână – Cale trebui să o taie ca să vadă mai bine.

Era într–adevăr o gaură de forma unui creion, dar nu prea mult sânge, deşi rana pulsa puţin.

— Cum arată?

— Păi, nu mi–aş dori aşa ceva… va ustura puţin.

— Ustură deja.

— Nu e prea grav. Să ne întoarcem să te vadă cineva!

— E în regulă. Am bătut atât drum. Dă–mi câteva minute.

Trase de câteva ori aer adânc în piept şi începu să îşi revină.

— Cât e de departe?

Un pic mai jos pe coridor.

— Crezi că va mai fi încă în viaţă? Poate aşteaptă să te ia cu el.

Probabil nici nu va fi acolo.

— Punem pariu pe un dolar?

— Nu.

— De ce nu?

— Ce rost ar avea?

— Mă simt puţin nesigur, zise Vagul Henri.

Aşa şi arăta. Broboane de sudoare, mici de tot, începură să îi acopere faţa şi era palid. Se aşeză, folosindu–se de zid pentru a–şi sprijini greutatea. Lui Cale nu îi plăcea cum arată.

— Să mai văd o dată rana.

Vagul Henri se întoarse spre dreapta. Acum pompa uşor sânge, deci nu era prea grav, dar era mai mult decât se aştepta. Probabil intrase mai adânc decât crezuse. Dar chiar în timp ce Cale se uita, sângele încetă să mai curgă. Îl sprijini pe Vagul Henri din nou de zid, dar era deja mort.

40

IdrisPukke stătea de vorbă în piaţeta principală a Sanctuarului cu Fanshawe, a cărui minte rătăcea în altă parte, întrebându–se dacă Windsor reuşise să îl ucidă pe Thomas Cale. Era atât de preocupat, încât nu observă de la început că IdrisPukke încetase să mai vorbească. Apoi toată lumea din jurul lor tăcu. În capătul celălalt al piaţetei, Cale se îndrepta încet către ei, cărându–l în spate pe Vagul Henri, ca pe un copil care adormise după o zi mult prea agitată. Toţi încremeniră preţ de o clipă, incapabili să înţeleagă ceea ce vedeau. Se prosteau? O făceau adesea. Cale se opri şi îl aruncă pe băiat mai sus pe umăr, ca şi cum ar fi urmat să alunece. Apoi vreo zece oameni fugiră către ei, iar el îi lăsă să îl ia pe Vagul Henri în braţe. IdrisPukke şi Fanshawe se apropiară încet de el. Vagul Henri era mort – aveau prea multă experienţă ca să nu recunoască teribila absenţă.

— Ce s–a întâmplat? întrebă IdrisPukke.

Cale nu păru să audă.

— Nu se întoarce în nicio încăpere din acest loc. Scoateţi o masă din sala de mese de acolo. Sunt mari, va fi nevoie de zece oameni.

Era clar că nu voia să vorbească, aşa că Stătură cinci minute cu Cale în timp ce el se uita în jurul lui la Sanctuar, ca şi cum încerca să îşi amintească unde lăsase ceva, iar Vagul Henri era ţinut cu grijă în braţe de patru dintre oamenii săi. Apoi masa, evident grea, aşa cum spusese Cale, şi lungă de zece metri, fu adusă în mijlocul piaţetei. Cale îl luă pe Vagul Henri şi îl întinse cu grijă pe mijloc, apoi aranjă trupul mai întâi cu mâinile pe lângă corp, apoi încrucişate peste piept. Moartea îi încovoiase deja buza de sus peste dinţii din faţă, batjocorindu–i cu zâmbetul iepuresc al morţilor. Cu oarecare dificultate, Cale reuşi să o aranjeze din nou la locul ei. Apoi pleoapele începură să se ridice şi Cale nu reuşi să le facă să stea închise. Îi făcu semn unui sergent să îi dea o eşarfa albă pe care o purta; o împături de câteva ori şi o puse peste ochii Vagului Henri. Nimeni nu spuse nimic până când unul dintre soldaţi suspină:

— Doamne, Dumnezeule!

Toată lumea îl privi, mai puţin Cale, care era pierdut în propria lume, uitându–se la prietenul său. În jurul lui era o tăcere atât de intensă, încât în sfârşit reuşi să străpungă ceaţa neîncrederii sale că Vagul Henri era plecat de lângă el pentru totdeauna. Ridică privirea. La capătul îndepărtat al piaţetei, desculţ, îmbrăcat în pânză albă şi cu juvăţul pocăitului în jurul gâtului, Papa Bosco al XVI–lea se îndrepta spre ei cu un zâmbet cald pe chip. Era mult mai slab decât ultima oară când îl văzuse Cale şi tunica de pânză era mult prea mare, ceea ce, împreună cu gura ţinută deschisă în timp ce se chinuia să umble, îi dădea feţei sale aspectul unui pui nepregătit să plece din cuib. Bătrânului îi luă aproape un minut să ajungă la oamenii care stăteau lângă masa imensă şi ale căror priviri se mutau în tăcere de la Cale la bătrânul care se bălăbănea către ei. Cale nu se mişcă şi nu clipi, ci îl privi pe Bosco paralizat. Celor care priveau li se păru că bătrânul şi Cale deveniseră singurii oameni care existau în piaţă. Bosco se opri, zâmbindu–i încă drăgăstos băiatului.

— Te–am aşteptat răbdător să îţi explic tot şi să îţi cer iertare pentru suferinţa teribilă pe care ţi–am cauzat–o.

Cale tot nu se mişcă şi nu vorbi. Arăta de parcă nu avea să mai vorbească vreodată.

— Nu am putut înţelege cum Dumnezeu îmi vorbea prin intermediul tuturor victoriilor tale asupra noastră. Fără apă şi

fără mâncare m–am rugat zi după zi. Vedeam, dar nu–mi puteam da seama, auzeam, dar nu înţelegeam. Apoi, în milostenia Sa faţă de prostia mea, mi–a luat vălul de pe ochi. Când ai venit aici băiat fiind, am văzut de îndată ce erai tu, dar am crezut că aveai nevoie de mine să te învăţ cum să ştergi marea lui greşeală. În fiecare noapte plângeam din cauza durerii şi a suferinţei pe care trebuia să ţi le provoc ca tu să ai tăria sufletului şi trupului pentru a înfăptui o asemenea lucrare nemaipomenită. Toate lucrurile pe care le–am săvârşit pentru a te face puternic au construit doar ură acolo unde ar fi trebuit să fie iubire. Moartea lumii era un act de blândeţe sfântă faţă de omenire, nu o pedeapsă trebuia să se înfăptuiască drept, dar pentru a putea începe din nou. Am crezut că tu eşti încarnarea mâniei lui Dumnezeu, dar erai iubirea lui întrupată, nu furia. În incompetenţa mea te–am înnebunit şi te–am făcut odios când tot ce ar fi trebuit să fac era să te tratez cu bunătatea pe care tu trebuia să o arăţi lumii ajutând toate sufletele sale să o ia de la început în viaţa următoare. Vina mea, vina mea, cea mai amarnică vină a mea!

Bosco îngenunche în faţa lui Cale.

— Iartă–mă, Thomas! Dumnezeu îmi spunea prin toate victoriile tale împotriva noastră că răul făcut sufletului tău trebuia desfăcut de însuşi cel care îl cauzase. Am crezut că eu şi tovarăşii mei preoţi vom fi ultimii care ne vom alătura lui Dumnezeu în marea înnoire a sufletelor, dar acum este necesar ca noi să fim primii, pentru ca tu să faci lucrarea lui Dumnezeu cu sufletul împăcat. Numai prin bietul nostru sacrificiu poate fi ştearsă ura din sufletul tău.

Cu lacrimi de recunoştinţă revărsându–i–se pe faţă, Bosco întinse ambele braţe şi începu să se roage.

— Curăţă–mă cu isop, Doamne, şi voi fi curat: spală–mă şi voi fi mai alb decât zăpada. Izbăveşte–mă de vina mea pentru ca spiritul şi inima lui Thomas Cale, pe care le–am distrus, să se poată bucura.

În timp ce Bosco se ruga, Cale începu să se uite în jur ca şi cum ar fi căutat o cheie pe care o rătăcise. Toţi ceilalţi îl priveau, înfioraţi de ceea ce se întâmpla. Fanshawe vorbea încet cu IdrisPukke în timp ce Cale se duse către capătul îndepărtat al mobilei pe care zăcea trupul Vagului Henri şi începu să tragă de o bucată de lemn care fusese prinsă de peretele sălii şi de masă

pentru a o fixa.

— Gândeşte–te ce informaţii putem scoate de la Bosco, spuse Fanshawe. Avem nevoie de el în viaţă.

— De acord. Pofteşte, te rog!

Fanshawe nu se mişcă.

Încercarea lui Cale de a smulge bucata de lemn, nu mai lungă de douăzeci de centimetri, rămase fără succes, căci cuiele erau înfipte prea adânc. Apoi apucă zdravăn bucata şi o desprinse. Se îndreptă către bătrân în timp ce acesta se ruga încă.

— Cu acest sacrificiu al preoţilor tăi, şterge toate lacrimile din ochii lui ca să nu mai fie tristețe și nici suferinţă.

Încet, Cale începu să îi dea târcoale pe la spate, cântărind ceva în minte.

— Aşa cum Izbăvitorul Spânzurat şi–a oferit gâtul frânt pentru salvarea noastră, cu înecarea sacrificială a Izbăvitorilor Tăi, şterge insultele inutile aduse sufletului său, ca el să poată fi în sfârşit liber să săvârşească bunătatea ta teribilă în lume. Liber în sf…

Cale făcu doi paşi în faţă şi îl lovi pe bătrân cu bucata de lemn drept în moalele capului. Dar nu fu o lovitură foarte puternică şi nici bucata de lemn nu era foarte grea. Capul lui Bosco se hurducă uşor în faţă, nu mult, şi un firicel subţire de sânge i se prelinse pe faţă. Deschise gura ca şi cum ar fi vrut să continue, dar nu ieşi niciun sunet. Încercă din nou să vorbească, dar imediat fu lovit din nou, iar capul lui se hurducă în faţă, dar iarăşi lovitura fu mai uşoară decât ar fi putut fi. Cei care priveau nu erau deloc străini de astfel de hidoşenii, dar unii dintre ei întorseseră deja privirea. Apoi încă o lovitură. Încă un firicel de sânge.

Bosco dădea din cap şi mâinile îi căzură pe lângă corp. Suspină.

— În… mâinile… ta…

O nouă lovitură îi închise gura, dar era încă prea puternic să cadă sau loviturile erau deliberat nu destul de grele. Apoi un nou zgomot de lemn peste craniu şi încă unul. De data aceasta aproape căzu cu faţa la pământ, dar ceva îl trase din nou în poziţie verticală. O nouă lovitură şi de data asta Bosco lăsă să–i scape un strigăt, în timp ce şase firicele de sânge îi şiroiau pe scalpul ras şi îi acopereau faţa.

— Pentru Dumnezeu, Thomas, ajunge, spuse IdrisPukke.

Cale îl privi drept în ochi ca o vulpe care adulmeca un miros în vânt: important? Deloc. Apoi întreruperea fu complet ignorată ca şi cum nici nu s–ar fi întâmplat. Se întoarse să se concentreze din nou asupra lui Bosco. Lăsă din mână bucata de lemn pătată şi apoi, cu mare grijă, apucă funia din jurul gâtului lui Bosco şi începu să îl legene uşor dintr–o parte în alta, sprijinindu–i gâtul ca să nu îi facă rău, la fel cum o mamă ţine capul copilului pe care urmează să îl îmbăieze.

— Thomas! strigă IdrisPukke.

Dar era inutil: era undeva departe de atingerea milei. Cale îl trase pe Bosco în dreptul chipului său şi îi dădu o palmă să îl trezească. Încet, Bosco îşi veni în fire. Recunoscându–l pe Cale începu să îi zâmbească drăgăstos băiatului.

— Vreau…

Dar orice ar fi vrut Bosco fu tăiat din scurt într–o clipă când Cale, cu suflet de hienă, trase de funie în sus şi apoi în jos cu o plesnitură atât de furioasă încât îi rupse gâtul bătrânului cu zgomot.

Se auzi un sunet dinspre cei din jur, ca şi cum ar fi respirat adânc cu toţii. Cale îi trase din nou faţa lui Bosco spre el până aproape se atinseră, fixându–şi moartea lui în minte pentru a nu uita, apoi, cu mare grijă, îl întinse pe jos şi se depărtă. Martorii tremurau, fiecare dintre ei, chiar şi Fanshawe. Toţi mai văzuseră morţi crude înainte şi furie, dar nimic asemănător, nu de la cineva care era încă doar un băiat.

41

Focul care aproape îl sufocase pe Vagul Henri cu o zi înainte încă nu fusese stins complet şi după câteva ore prinse din nou putere, deşi numai în ghetoul unde fuseseră ţinute fetele. Era totuşi de ajuns ca să dea o strălucire portocalie care lumina dedesubtul norilor cenuşii care se adunaseră peste Sanctuar şi îl ajutară pe IdrisPukke să îl găsească pe Cale, la o jumătate de milă de poartă, la patru ore după ce îl ucise pe Bosco.

— Îmi pare foarte rău pentru Vagul Henri, spuse IdrisPukke.

La început nu primi răspuns.

— De unde ştiai că voi fi aici?

— Nu ştiam. Am trimis oameni să te caute, dar m–am gândit că ar fi posibil să fii pe aici.

Cale stătea pe o piatră la aproximativ o sută de metri de celula izolată unde era ţinută Arbell Materazzi.

— Te gândeai să intri?

— Luam în considerare asta, da.

— Te–ar deranja dacă te–aş ruga să nu o faci?

Din nou, nu primi răspuns o vreme.

— Mă gândeam să îl îngrop pe Vagul Henri în oaza Voynich, spuse el în cele din urmă.

— Nu o ştiu.

— Nu e departe de aici. Un lac. Copaci frumoşi, păsări care cântă, tot tacâmul. I-ar plăcea.

— I–ar plăcea, da.

— Vreau ca fetele să participe. Presupun că vor plânge. I–ar plăcea şi asta. E o prostie, de fapt. Ce mai contează?

— Am fost la destule înmormântări. Contează uneori.

— Nu pentru el.

— Nu, nu pentru el.

Mai urmară câteva minute de linişte. Apoi Cale râse.

— Ţi–am povestit vreodată despre Vagul Henri şi cartea de rugăciuni cu susul în jos?

— Nu cred că mi–ai povestit.

În realitate, îi spusese lui IdrisPukke povestea când erau la Treetops.

— Nu ştiu de unde i–a venit ideea, dar a rupt coperta Liturghierului pe care trebuia să îl citim o oră pe zi şi a lipit–o cu susul în jos. O scotea ori de câte ori trecea vreun porc care nu îl cunoştea şi începea să citească. Îi scotea din minţi văzându–l… pretinzând că citeşte Sfântul Liturghier… blasfemie! Se repezeau la el şi îi smulgeau cartea din mâini şi îl loveau peste ureche. Dar el nu se supăra. Apoi le arăta cum coperta fusese lipită invers şi le spunea că aşteaptă o carte nouă. Chiar şi Izbăvitorii cei mici erau umiliţi de asta. Unii îşi cereau scuze. A făcut o avere făcând pariu cu acoliţii că putea face un Izbăvitor să îşi ceară iertare.

Urmă o altă tăcere.

— O urăsc.

— Da.

— Nu am mai urât–o până acum. M–am prefăcut că o urăsc, dar nu era aşa. Am fost ruşinat că a încetat să mă iubească şi că m–a vândut, dar nu am încetat să o iubesc, nici măcar o clipă.

Încă o tăcere. Ai auzit despre umilire?

— Nu.

— Bosco spunea că înseamnă că ai putea muri de ruşine – ştii, ruşine pentru păcatele tale. M–am simţit umilit iubind–o. Atât de slab şi ruşinat…

Pentru prima dată îl privi pe IdrisPukke.

— Ştii de ce a murit Henri?

— Nu.

— Din cauza ei.

— Nu înţeleg.

— Vezi tu, m–am întors aici din cauza ei. Am adus–o aici ca să îi arăt. Adică nu am plănuit sau ceva de genul ăsta, nu în mintea mea. Dar acum înţeleg. Acum el este mort.

— Ce înţelegi?

— Am vrut ca ea să vadă Sanctuarul… ca să înţeleagă de ce eram aşa ciudat şi atunci m–ar fi iubit din nou. Şi apoi am vrut să îi arăt că îl pot distruge, că nu trebuia să mă dea lui Bosco pentru că l–aş fi putut învinge. Aş fi făcut–o. Am făcut–o. Am vrut ca ea să vadă ce lucru îngrozitor a făcut fără niciun motiv întemeiat. Dar tot ce am făcut a fost să îl aduc pe Vagul Henri înapoi, ca să poată muri în haznaua asta. Aici, dintre toate locurile. Să moară aici.

Începu să îşi ducă pumnii la cap, măcinându–şi tâmplele cu încheieturile ca şi cum ar fi făcut o gaură să lase ceva să iasă.

— Nu te duce acolo, spuse IdrisPukke.

— Ba cred că am s–o fac.

Cale se ridică.

— Bosco avea dreptate, fie ucizi trecutul, fie te ucide el pe tine.

— Nu te duce. Eşti într–o stare în care s–ar putea întâmpla ceva îngrozitor.

— Ai dreptate, e adevărat… lucruri îngrozitoare se petrec în mintea mea.

— Ce ar spune Vagul Henri? Era disperat de încerca asta.

— Vagul Henri este mort. Nu–şi poate da cu părerea.

— Nu ştiu cât de rea sau de bună este. Abia o cunosc pe fată. Dar ştiu că este o nenorocire pentru tine. Nu poţi decât să înrăutăţeşti lucrurile dacă te apropii de ea. Voi doi împărtăşiţi o nebunie care vă va sfâşia pe amândoi. Ţine–o la distanţă de tine.

O nouă tăcere scurtă.

— Când l–am omorât pe Kitty Iepurele, a fost ceva despre care nu ţi–am spus. Privirea din ochii lui… presupun că era îngrozit, dar nu frica lui mi–a rămas în minte, ci şocul. „Nu mi se poate întâmpla mie aşa ceva, îşi zicea el în timp ce îl băteam până la moarte, nu mie.” Zi după zi, Kitty se făcea vinovat de tot felul de cruzimi şi violenţe şi totuşi când acea violenţă a ajuns la el, în propria–i casă, a fost uluit. Nu mi–am putut scoate din minte privirea aceea de uimire.

Se întoarse din nou spre IdrisPukke.

— Ştii de ce?

— Nu.

— Tocmai mi–am dat seama şi eu. Vreau să văd din nou privirea aceea, serios. Vreau să o văd în ochii nemerniculuI de Zog şi Bose Ikard, şi Robert Fanshawe, şi a Eforilor lui, şi a tuturor celor ca ei din întreaga lume. Vreau să văd şocul acela în privirea lor: „Eu? Nu eu. Nu se poate întâmpla aşa ceva“ Lumea este plină de oameni care trebuie să moară astfel.

— Deci, Mâna Stângă a lui Dumnezeu la urma urmei.

Cale râse.

— Cine a spus ceva despre Dumnezeu?

— Cum rămâne cu toţi oamenii pe care va trebui să îi ucizi ca să ajungi la ei?

— Le voi da tuturor şansa să se dea la o parte din drum.

— Şi dacă nu o vor face?

— Atunci vor primi ceea ce merită.

La fel şi miile de oameni care nu se vor putea da din drum nici dacă ar vrea. Bosco credea că ai putea conduce lumea, dar era nebun. Care este scuza ta?

— Nu am încotro.

— Avem întotdeauna alternativă.

— Ştii, nu te–am auzit spunând nimic prostesc până acum. Chiar vrei să îmi spui că mă pot opri? Nici măcar dacă aş vrea. Nimeni nu mă va lăsa în pace, nimeni nu mă va lăsa să merg în treaba mea şi să mănânc prăjitură cu fetele în pace şi linişte. Am încercat asta. Nu as rezista nici şase luni dacă as renunţa acum.

Se uită la IdrisPukke.

— Spune–mi că mă înşel.

— Bucuria ta constă în a distruge lucrurile… nenorocire şi

dezolare, astea îţi bucură sufletul.

— Poftim?

Cale era aparent furios.

— Nu asta ţi–a spus marioneta aceea?

— Oh, chestia aia. Da.

— Nu sunt de acord, dacă vrei să ştii.

— Mulţumesc, sunt mişcat.

— Dar dacă mergi acolo şi o ucizi pe Arbell Materazzi este primul pas. Nu te poţi întoarce din aşa ceva.

— Ştii ce am învăţat din uciderea lui Bosco? Nimic nu se compară cu o iritaţie pe care o poţi scărpina în sfârşit. Am vorbit destul. Mai vorbim mâine.

— Nu poţi ucide pe cineva doar pentru că nu te mai iubeşte.

— De ce nu?

— Dacă s–ar comporta toată lumea aşa?

— Atunci oamenii ar fi mult mai grijulii.

— Vii cu mine? întrebă IdrisPukke. Să te mai gândeşti peste noapte?

— Nu.

Ce putea face IdrisPukke?! Nimic.

Se întoarse înapoi la cortul principal, împiedicându–se pe drum de pietre şi de trupurile căzute la pământ.

Întreaga noapte căzură preoţi din aer. Stoluri, turme, mulţimi şi şiruri de spânzuraţi erau transportaţi cu sutele spre Zidul de Vest al Sanctuarului şi puşi în grămezi pe margine, lăsaţi să cadă în gol cei o sută de metri până la Câmpul lui Ginky, unde de şase sute de ani erau aruncate trupurile Izbăvitorilor. Cum cădeau? Nu semănau cu nimic din ce s–a mai văzut.

După vreo trei ore de ritual sumbru – cunoscut sub numele de Prima Defenestrare a Spânzuraţilor, deoarece gaura din zid prin care erau aruncate cadavrele semăna cu o fereastră – Windsor scăpă în sfârşit din cotloanele Sanctuarului şi se duse, bolnav şi epuizat, la Fanshawe.

E prea târziu acum, dragule, spuse el. Ai face bine să te odihneşti şi mai poţi încerca mâine.

Dar nu mai avea să existe o altă şansă pentru Windsor. La răsăritul soarelui, Thomas Cale era deja la multe mile depărtare, aşezat în spatele unei căruţe pe drum spre depozitul de materiale din Dealul cu Zăpadă.

IdrisPukke îşi puse oamenii să îl caute luni de zile, dar nu

găsiră nicio urmă a băiatului. Nu renunţă, desigur: plăti mulţi bani spionilor care ştiau cum să îşi ţină gura ca să îi raporteze zvonurile despre cele mai neverosimile apariţii ale lui Thomas Cale. Erau suficiente. Nu fu prea dificil să descalifice povestea despre cum fusese văzut la prora unei nave mari care pornise peste Marea de Lemn, însoţit de opt fecioare în mătase albă, îndreptându–se spre insula Avalon, de unde avea să se întoarcă după un somn lung pentru a salva lumea când avea să fie ameninţată din nou de distrugere. Apoi află că îşi ducea traiul ca jongler în Berlin sau că vindea pălării în pieţele din Siracuza. Alarmant de plauzibilă fu vestea, mai bine de un an mai târziu, că fusese ucis încercând să întrerupă căsătoria din Liban a lui Arbell Materazzi cu Aga Khan, Ducele de Malfi, un bărbat atât de extravagant încât era cunoscut drept Împăratul de Îngheţată, din cauză că averea i se topea. Dar IdrisPukke căpătă rapid confirmarea de la un oaspete la ceremonie că sărbătoarea se desfăşurase impecabil. Şi mai târziu apăru zvonul că se înecase, împreună cu Wat Tyler, în Marele Fiasco de pe insula Câinilor; apoi că fusese crucificat lângă Buffellow Bill în timpul războaielor religioase din Troia.

Dar deşi apariţiile erau pe cât de numeroase, pe atât de înşelătoare, descifră un fel de model în câteva rapoarte, foarte puţine la număr, care spera că era adevărat. Fuseseră câteva afirmaţii că fusese văzut în Emmaeus în oraşe mici, cumpărând cuie, ferăstraie şi ulei de măsline. Lipsa de extraordinar a acestor zvonuri îl linişti pe IdrisPukke: acolo era cald, chiar şi iarna, iar peisajul rural era acoperit pe mile întregi de păduri de ulmi şi frasini, precum şi de sute de lacuri mici unde era foarte greu să găseşti pe cineva care nu voia să fie găsit. Îi plăcea să se gândească la Cale ocupat cu fierăritul şi mâncând bine, deşi nu putu descoperi nimic concret în urma acestor rapoarte, chiar şi după ce trimise oameni de încredere acolo pentru a se interesa. Dar spera că se afla acolo undeva şi că era în siguranţă.

ANEXA i

Declaraţie în numele Supravegherii Arheologice a Naţiunilor Unite (SANU)

Întrucât hotărârea legală a Moderatorului Breffni Waltz detaliază atât de elegant originea descoperirii Crestelor de Gunoi ale Paradisului şi „crearea“ trilogiei aşa–numite Mâna Stângă a lui Dumnezeu, nu le voi mai repeta aici. Nici nu intenţionez să detaliez problemele legale cu privire la pretenţiile de proprietate total necorespunzătoare ale doctorului Fahrenheit sau ale cetăţenilor Habiru, drepturi care aparţin clar lumii întregi, şi nu unui individ sau unui grup care a manifestat prea puţin respect faţă de aceste situri arheologice deosebit de preţioase.

Nimeni nu neagă contribuţia domnului doctor Fahrenheit la descoperirea crestelor şi dacă ar fi contactat imediat Supravegherea Arheologică a Naţiunilor Unite, aşa cum ar fi trebuit, povestea ar fi fost complet diferită: ar fi fost admirat acum drept unul dintre cei mai măreţi fii ai arheologiei în loc să fie bârfit drept cel mai mare nemernic al său. De timpuriu, Fahrenheit a venit cu o ipoteza funcţională cum că originea paginilor din Câmpul cu Cărţi nu era o bibliotecă, sau nimic altceva structurat la fel de atent, ci o creastă de gunoi constând în mare parte din lucrări aruncate, întru câtva asemănătoare celor descoperite în primii ani ai secolului trecut la Oxyrinchus (deşi acele rămăşiţe nu au mai mult de o mie opt sute de ani vechime dovadă că până şi un mare oraş poate dispărea rapid din memoria istoriei). A rezultat că avea dreptate. Ceea ce nu a reuşit să facă a fost să găsească locul crestei de gunoi propriu–zise. Cu toate acestea, în timp ce căuta ceea ce s–ar putea numi vina de bază, a continuat să descopere bucăţi separate de hârtie şi din acestea, potrivite cu ajutorul cunoştinţelor sale de limbă Habiru, a fost capabil să afle câteva cuvinte pe care aceste două civilizaţii le aveau în comun şi astfel să dezvăluie înţelesul multora dintre aceste documente, unele dintre ele având probabil cincizeci de mii de ani vechime sau chiar mai mult. Ceea ce avea în posesie erau numeroase bucăţi de hârtie neinteligibile – fragmente din scrisori vechi, relatări, documente legale, dar numai o singură carte. Nu a fost niciodată găsită în

forma completă, dar hârtiile au continuat să apară în cantităţi mari şi aproximativ în acelaşi loc – erau atât de multe fragmente încât odată ce a stăpânit limba acestor texte, a reuşit să recreeze aproape în totalitate ceea ce s–a dovedit a fi seria de trei cărţi.

Dar ce i–a spus asta lui, sau nouă, despre statutul lor printre oamenii pentru care fuseseră menite? Au fost găsite în asemenea număr pentru că trilogia *Mâna Stângă a lui Dumnezeu* (aşa cum a numit–o el nicio pagină de titlu nefiind găsită până acum) era considerată una dintre marile comori artistice ale acestei civilizaţii dispărute? Pe scurt, autorul lor era echivalentul unor giganţi de–ai noştri – precum Bramely sau Ginsmeyer sau era mai degrabă un Allin Harwood sau Jinna Lorenzo, autori pe cât de citiţi, pe atât de batjocoriţi? Sau era un autor smintit, autopublicat, ale cărui cărţi au trecut de la presa de tipar direct în podul casei sale şi de acolo direct la creasta de gunoi *en masse,* fără a vinde nicio copie nimănui altcuiva decât vreunor ghinionişti prieteni sau rude?

Astfel, complet lipsit de orice fel de context, fie el istoric sau estetic, aceste cărţi ne–au prezentat o provocare interesantă. Deocamdată trebuie să înţelegem ceva din el, bun sau rău, numai prin citirea simplă şi directă, nemediată de straturile de statut cultural acumulate. Dacă nu vom fi mişcaţi şi stimulaţi, respingem o lucrare considerată odinioară de cititorii săi a fi de o calitate sublimă? Şi dacă *suntem* intrigaţi, suntem stimulaţi de o carte atât de nevaloroasă încât contemporanii săi nu i–au găsit altă întrebuinţare decât să o arunce la gunoi? Mai rămân şi alte întrebări importante, genul pe care le luăm de obicei de bune pentru a ne spune ce să credem despre ceea ce urmează să citim. Este un fel de ficţiune istorică? Este o lucrare contemporană care descrie evenimente recente? Este pe deplin imaginată? Izbăvitorii chiar au existat sau sunt doar produsul unei imaginaţii bolnave, sau prezentarea lor este o simplă propagandă scrisă de cineva aparţinând unui cult opus? Personajele sunt bazate pe indivizi reali şi, astfel, ar fi fost cunoscuţi publicului, sau sunt invenţii ale scriitorului? Numeroasele diferenţe de stil se explică prin natura nestatornică a scriiturii sau sunt referinţe la lucrări cunoscute pe care cititorul le–ar fi recunoscut, sau sunt doar furturi? A fost scrisă de mai multe persoane? Sau niciuna dintre variantele de

mai sus? Numai una dintre aceste întrebări, cu privire la Materazzi şi Izbăvitori, a găsit deja un răspuns parţial (vezi mai jos 1). Trebuie să acceptăm că s–ar putea să nu ştim niciodată cum să citim corect aceste texte.

Domnul Fahrenheit a încercat să rezolve aceste probleme prin metoda uşoară de a le ignora. A publicat primele două cărţi din serie ca şi cum ar fi fost exemple contemporane ale genului descris de obicei drept „fantezie“ – deşi, lipsite complet de pitici, zâne, monştri sau spiriduşi, este greu de înţeles de ce. Oricum ar fi, cărţile publicate sub numele de familie al mamei lui Fahrenheit au avut un succes rezonabil în termeni comerciali, chiar dacă mulţi le–au considerat ciudate, iar altora nu le–au plăcut deloc. Traducerea, deşi făcută în grabă şi gratuit, nu poate fi etichetată drept incorectă.

Naţiunile Unite au preluat acum în mod legal controlul sitului numit de Habiru Câmpul cu Cărţi, dar popular cunoscut sub numele de Crestele de Gunoi ale Paradisului, după un titlu de ziar mai preocupat să scoată o frază memorabilă decât de gradul de acurateţe (crestele de gunoi sunt la *est* de fabulosul Eden cu aproximativ două sute de mile). „Proprietatea” asupra textului trilogiei *Mâna Stângă a lui Dumnezeu* este subiectul recursului legal dintre SANU, Fahrenheit şi Habiru. În urma internării domnului Fahrenheit, în baza Actului de Sănătate Mintală, într–o instituţie din Cambria, s–a ajuns la acordul de a publica al treilea volum, *În bătaia aripilor,* în traducerea lui Fahrenheit, iar profiturile să fie plătite direct tribului Habiru. Cât de curând şi în lumina cercetărilor aprofundate asupra documentelor descoperite de SANU, se va publica o traducere academică exactă, care să includă note de subsol şi o analiză detaliată a contextului istoric, precum şi un comentariu profesionist.

De–abia aşteptăm ca, pe măsură ce tot mai mult material este descoperit în Crestele de Gunoi ale Paradisului (aşa cum suntem mai mult sau mai puţin obligaţi să le numim acum), să descoperim multe capodopere mari ale trecutului nostru ascuns. Cine poate şti ce şocuri şi încântări ne mai aşteaptă?

Doctor Professeur Ajax Plowman
42 Brumar AD 143. 812

#1 Întrucât detaliază un eveniment menţionat frecvent în trilogie, îi direcţionez pe cei interesaţi către prima lucrare academică a SANU, bazată pe documentele traduse din Crestele de Gunoi ale Paradisului: „Practica Agresiunii: Verificare istorică pentru Bătălia de la Silbury Hill şi declinul hegemoniei Materazzi”, *Istoria Azi,* vol. 277, pp. 62–120.

ANEXA ii

Parte din afirmaţia următoare a lui Paul Fahrenheit a fost redactată potrivit legilor de calomnie şi câtorva statute ale legislaţiei Infracţiunilor de Ură ale Naţiunilor.

Cu privire la propaganda servind propriile interese ale Supravegherii Arheologice a Naţiunilor Unite (SANU), mediocrităţile obscurantiste ~~xxxxx~~ care alcătuiesc comentariatul şi academia culturală, ~~xxxxxx~~ care este acum Şef al Consiliul Artelor, şi salahorii ~~xxxxxxx~~ din mass–media, să ~~xxxxx~~ toţi într–un ~~xxxxx~~.

Mai mult, ~~nu am nimic de spus, decât să menţionez că, la fel ca aproape toate academiile din domeniul ştiinţelor umane, îşi folosesc puterea pentru a finanţa un echivalent birocratic al strângerii compulsive, în care numai ei au acces real la trecutul nostru comun. Atunci când scriu, folosesc limbajul impenetrabil rare serveşte numai ascunderii naturii banale a majorităţii ideilor lor şi exprimării repulsiei lor faţă de noţiunea de a comunica cu publicul pe care îl dispreţuiesc~~.

Ce ar putea fi mai trist odată ce ai învăţat bazele gândirii şi cititului, decât să trăieşti într–o grădiniţă intelectuală cu cineva care îţi spune ce jucării să alegi şi de ce. „Aceasta este o jucărie drăguţă, băieţelule sau fetiţo, dar aceea nu – nu se potriveşte viziunii noastre despre jucării.” Şi ce ar putea fi mai prostesc decât să vezi lumea prin ochii majorităţii comentariatului: profesorul, omul de ştiinţă, comentatorul cultural, criticul, mulţimea de formatori de opinie care îţi sabotează lumea ca ~~XXXX~~ într–o balegă. Dar, mai presus de toate, moarte Sistemului Zecimal Drăgălaş care plasează lumea în ordine pe locul al optsprezecelea. Cea mai bună imagine a minţit umane nu este niciodată biblioteca, cu ordinea sa convenabilă şi mortală, ci creasta de gunoi: viaţa în natura ei fundamentală este haotică, aleatorie, plină de putrezeală şi frumuseţe, cei ignoraţi pe nedrept, plini de adevărul profund al haosului. Nu poate fi împachetată frumos pentru a fi descoperită. Trebuie să fii un hoinar în călătoria vieţii căutând surprinzătorul, neaşteptatul, obiectul care îţi cade în mână pentru a fi folosit altfel decât cum fusese menit. Cât despre ~~Xxxxxxxxx xxxxx xxxxx xxxx~~ tuturor.

Călătorul care explorează împreună cu un ghid oficial, chiar unul contra–cultural, şi după un itinerariu bine pus la punct nu este explorator, ci doar un turist idealist. Data viitoare când intraţi într–o bibliotecă, făceţi–o legaţi la ochi! Crestele de Gunoi ale Paradisului sunt mult mai interesante decât paradisul însuşi. Aşa cum ar fi spus Vagul Henri: Moarte banalului!

Paul Fahrenheit
Mânăstirea Cambria
18 Germinal AD 143.799

Mulţumiri

Doresc să mulţumesc agentului meu, Anthony Goff, şi editorului meu de la Penguin, Alex Clarke; mulţumesc, Alexandra, Victoria şi Thomas Hoffman, şi lui Lorraine Hedger, care dactilografiază manuscrisele scrise de mână cu o acurateţe miraculoasă. Mulţumesc, de asemenea, departamentului de Drepturi de la Penguin: Kate Burton, Sarah Hunt–Cooke, Rachel Mills şi Chantal Noel. De asemenea, lui Nick Lowndes şi editorului meu, Debbie Hatfield.

Descrierea Regelui Zog şi a obiceiurilor sale se bazează pe *Curtea şi caracterul Regelui James I,* probabil aparţinând lui Sir Anthony Weldon.

Discursul lui Bose Ikard, în care pretinde că a ajuns la un acord cu Izbăvitorii, este în mare parte discursul lui Neville Chamberlain din 1938 la întoarcerea de la o întâlnire cu Adolf Hitler, pretinzând că a asigurat „pacea în vremurile noastre”.

Filosoful german Arthur Schopenhauer îşi aduce obişnuita vastă contribuţie la observaţiile lui IdrisPukke. Comentariile Surorii Wray despre soare sunt ale lui William Blake. Cântecul popular cântat de Riba în căruţă are un vers bazat pe titlul piesei *O Tell Me The Truth About Love.* Versul „Iubirea nu are sfârşit” vine din *As I Walked Out One Evening* de Auden. Cuvintele „sub” şi „umbrelă” sunt împrumutate de la Rihanna Fenty. Procesul lui Conn Materazzi este parţial bazat pe transcrierea „Procesului lui Sir Walter Raleigh” din *Colecţia completă a proceselor de stat* de Cobbett. Comentariile lui Cale despre faptul că era văzut veghind asupra oamenilor săi sunt ecouri ale scrisorii lui Sullivan Ballou către soţia sa, cu puţin timp înainte de moartea lui şi prima citată în *Mâna Stângă a lui Dumnezeu.* În unele ediţii străine aceste mulţumiri au fost omise necugetat. Replica dintre Dorothy Rothschild şi Cale care încheie Capitolul 31 este dintr–o replică a preşedintelui american subestimat, Calvin Coolidge. Sunt multe jumătăţi de citate sau unele atât de ascunse şi rescrise încât nu le mai pot recunoaşte sau găsi. Dacă cititorul suspectează alte surse de la Homer la Homer Simpson poate, desigur, recurge la Google, cel mai mare trişor din istoria cunoaşterii.

ARTEMISIA

Personajul Artemisia din *În bătaia aripilor* este inspirat de, nu bazat pe, Artemisia de Halicarnassus, amiralul care a luptat pentru perşi împotriva grecilor la Salamis în 480 î.H. În ciuda opiniilor predominante, ea l–a sfătuit insistent pe Xerxes să nu atace flota grecească în strâmtoarea îngustă unde ar fi avut un avantaj mult prea mare. Din fericire pentru dezvoltarea ulterioară a Epocii de Aur a Greciei, creşterii democraţiei şi, foarte posibil, a înseşi civilizaţiei occidentale, Xerxes a urmat sfatul majorităţii şi, drept rezultat, a suferit o grea înfrângere. Deşi istoria alternativă este o activitate cam inutilă, cine ştie dacă nu cumva, ascultând–o pe Artemisia mai cu atenţie, americanii nu ar fi trebuit să îl ridice pe Saddam Hussein din Londra sau din Paris, în loc de Bagdad. Poate nici nu ar fi existat o democraţie americană.

Istoricii feminişti contemporani sunt profund suspicioşi cu privire la relatările tradiţionale despre moartea ei, care pretind că s–a aruncat de pe o stâncă pentru că se îndrăgostise de un bărbat mai tânăr care nu îi împărtăşea afecţiunea. Pentru ei, probabil întemeiat, are izul misoginismului lumii clasice. O femeie atât de încăpăţânată, spun ei, nu ar fi fost atât de fragilă psihic. Dar poate nu e aşa – lumea clasică are şi poveşti similare despre mari soldaţi bulversaţi de dragoste – vezi Antoniu şi Cleopatra. În vremurile noastre, fostul general David Petraeus, foarte admirat din punct de vedere militar, care a stabilizat colapsul ocupaţiei americane din Irak în 2008 şi a avut reputaţia unui gânditor subtil şi sofisticat, a fost forțat să demisioneze din funcţia de Director al CIA din cauza relaţiei întreţinute cu biografa sa. Aşa cum şi Thomas Cale ar trebui să accepte că nu e nimic neobişnuit în a avea nervi de oţel şi o inimă de sticlă.

JAN ZISKA

Originea tacticilor şi practicilor Armatei de Model Nou a lui Cale se află la generalul husit Jan Ziska, lider militar a ceea ce era, aşa cum a recunoscut Luther ulterior, prima sectă protestant–creştină în Europa începutului de secol al cincisprezecelea (bazată pe Republica Cehă modernă). Alexandru cel Mare a moştenit o armată ale cărei aptitudini şi superioritate tactică fuseseră fundamentate de către tatăl său, dar Ziska este foarte aproape de a fi unic în istoria militară, în sensul că a conceput o metodă de a lupta împotriva numeroşilor soldaţi profesionişti în armuri folosind ţărani înarmaţi cu arme

bazate pe unelte şi căruţe agricole. Tot el a fost pionier în dezvoltarea armelor uşoare cu praf de puşcă. Acest geniu descurcăreţ, excelent din punct de vedere tactic şi complet original, este aproape necunoscut în afara Republicii Cehe. Pentru lecturi suplimentare, încercaţi *Războinicul lui Dumnezeu: Jan Ziska şi Revoluţia Husită* de Victor Vernay sau *Războaiele Husite, 1420–34* de Stephen Turnbull şi Angus Mebride.

Bătălia de la Bex este uneori, dar nu permanent, bazată pe Bătălia de la Towton din 1461. Din nou straniu, în ciuda faptului că a avut probabil cea mai mare rată a mortalităţii din istoria englezilor (inclusiv prima zi din Somme) la aproximativ 28.000 de victime, Towton a dispărut din memoria populară în favoarea unor conflicte mai puţin importante şi mai puţin sângeroase. Pentru lecturi suplimentare, încercaţi *Trandafirii sângerii: arheologia unei gropi comune în urma Bătăliei din Towton – 1461* de Veronica Fiorato (autor şi editor), Anthea Boylston (editor), Christopher Knusel (editor) şi *Towton: Bătălia de pe Câmpul Palm Sunday* de John Sadler.

Unii cititori au criticat felul în care numele locurilor „reale“ apar amestecate fără noimă în geografia lumii trilogiei *Mâna Stângă a lui Dumnezeu.* l–aş ruga să aibă în vedere următoarele: Riga Suedia Egipt Belfast Grecia Norfolk Manchester Hamburg Kent Varşovia Cambridge Londra Peterborough Siracuza Roma Amsterdam Potsdam Batavia Dunkirk Reading (nu departe de Liban) Dover (nu departe de Smirna) Mansfield Stamford Norwich Hyde Park Troy Bangor (lângă Nazaret, nu departe de Betlehem) Sunbury Palmyra Westminster Emmaeus Mt Carmel Delhi Berlin Peru. Lista poate continua. Ce au în comun aceste locuri disparate? Toate sunt oraşe, sate şi orăşele pe o rază de 250 de mile de New York (fostul New Amsterdam).

Aflaţi mai multe despre trilogia *Mâna Stângă a lui Dumnezeu* accesând www.redopera.co.uk.

Ciudăţenia lumii

Un eseu de Paul Hoffman

Gândiţi–vă la următoarea schiţă de rezumat a unui roman *fantasy* plasat pe o planetă îndepărtată numită Gondwana.

La opt ani după terminarea Marelui Război, în care maleficul Alois Hutler, tiran şi ucigaş genocidal, a fost în sfârşit înfrânt la umbra Brandenburgului, cel mai puternic duşman al lui, Elector Joseb Jugasvili de Eurasia, cel mai mare criminal în masă din istorie, moare. Dar nu înainte de a fura, printr–o imensă înşelătorie, arma secretă creată de Imperiul Oceanic, inamicul lui neînvins – o armă atât de puternică, încât putea distruge lumea. Lupta pentru putere între Imperiul Oceanic şi cel Eurasiatic continuă în timp ce, precauţi să se anihileze unul pe altul, îşi testează reciproc slăbiciunile în războaiele mandatare din Khmer şi Bukhan şi alte teritorii disputate. Când un nou împărat tânăr, John de Boston, ajunge la putere în Oceania, eurasiaticii văd în asta şansa de a–i testa lipsa de experienţă şi plasează una dintre armele furate pe o insulă din apropierea Oceaniei. Aşteaptă să vadă ce va face John de Boston. Acesta le dă ordin să ia armele de acolo sau va folosi propriul dispozitiv şi va aduce sfârşitul lumii. Milioane de oameni nu dorm noaptea din cauza terorii, în timp ce transmiţătoarele aduc veşti despre moartea iminentă a lumii. Apoi Eurasiaticii se retrag şi lumea este salvată, cel puţin pentru moment. Câteva luni mai târziu, John de Boston este asasinat de un dezertor întors din Eurasia – cea mai mare speranţă de pace şi libertate a lumii pare să fi murit împreună cu sfântul împărat tânăr. Ce putea face Oceania acum cu privire la nărăvaşii Intangibili Negri – descendenţi ai sclavilor aduşi în Oceania în secolele anterioare?

Oceania ajunge pe lună, dar este traumatizată de un război îngrozitor în disputatele teritorii din Khmer. Apoi Eurasia abdică fără avertisment. Oceania, acum singura mare putere de pe Gondwana, este atacată de extremişti religioşi şi este târâtă în alte războaie care nu pot fi câştigate, cunoscute sub numele de „quagmire”. Între timp, un puternic imperiu nou ia fiinţă în Estul Îndepărtat. Dar apoi un Intangibil Negru este ales preşedinte al Oceaniei. Iar acum temperatura de pe Gondwana creşte cu consecinţe incomensurabile pentru întreaga planetă. Tensiunile

religioase sporesc împreună cu creşterea consumarismului şi a cultului celebrităţii, iar drepturi egale sunt cerute de către grupuri ale căror valori ameninţă valori morale consacrate.

Până aici este uşor de recunoscut. Dar acest lucru serveşte pentru a scoate în evidenţă problema de a scrie despre lumea în care trăim. Acestea sunt evenimente la scară mare şi, astfel, imposibil să scrii despre ele, chiar şi sub singura formă roman care are vreo şansă de a le aborda. Problema centrală este aceea că experimentând viaţa ca indivizi suntem mult mai prinşi cu traiul zilnic: Cum îmi voi câştiga pâinea? Cum îl fac pe acest bărbat sau pe această femeie să mă iubească? Cum să obţin o slujbă bună? Rezultatul este că forţele care acumulează putere în jurul nostru pot părea cu uşurinţă îndepărtate, chiar plicticoase. În primul meu roman, *Înţelepciunea crocodililor,* publicat în 1999, o secţiune este dedicată dramatizării felului şi motivului pentru care sistemul financiar al lumii avea să cadă mai devreme sau mai târziu. Un editor american s–a oferit să cumpere cartea cu condiţia să exclud acea secţiune. Nu e ca şi cum nu am recurs la toate tertipurile pentru a face cartea antrenantă, inclusiv prezenţa unui avocat cu un cuţitaş şi a unui judecător cu un nas de cauciuc, terorizat de lilieci giganţi.

Când a venit vorba despre *Mâna Stângă a lui Dumnezeu,* am vrut să găsesc un fel nou de a spune poveşti, unul care începea cu viaţa unui singur individ, în acest caz viaţa lui Thomas Cale. Viaţa lui avea să înceapă lent, pentru a se amesteca şi pentru a afecta mari evenimente care se petreceau în lumea exterioară despre care nu ştia practic nimic la începutul cărţii. Până la final a devenit deseori agentul reticent al istoriei. Dar acest lucru a presupus folosirea unei povestiri departe de a fi nouă (lucru menţionat cu indignare de criticii cărţii): un tânăr de origine obscură, dar cu mari calităţi scapă de educaţia sa opresivă şi, prin fapte eroice, face avere şi ajunge să câştige inima unei frumoase prinţese. Cu siguranţă acest scenariu este ieftin şi neoriginal? Sau mai rău, o încercare cinică de a face pe plac celor mai leneşe dorinţe ale unui public general într–un gen mai mult sau mai puţin inerent mizerabil *(fantasy,* ca să fim înţeleşi).

Depinde. Mai întâi, aş zice că povestea unui tânăr aparent obscur (de la Oedip la Luke Skywalker) care porneşte să îşi facă un rost în lumea marilor evenimente este mult mai profundă decât orice clişeu. Este povestea fiecărei vieţi omeneşti – în

măsură mai mare sau mai mică, este cel mai adevărat truism. Şi în această poveste inevitabilă, am găsit un mod de a întrepătrunde lumea personală şi cea la scară mare. M–am întrebat care era povestea pe care o ştiam cel mai bine. A mea, desigur. Am descoperit că ajungând la cincizeci de ani eram, din nu ştiu ce motiv, atras compulsiv înapoi în prima parte a vieţii (în timp ce primele două romane fuseseră amplasate în lumea modernă a muncii şi tehnologiei). Dar ideea e că nu m–am născut, ca să zic aşa, în lumea modernă. M–am născut în 1953 într–o casă fără electricitate sau apă curentă, luminată de o lampă cu parafină. Ne luam până şi apa potabilă din, ceea ce s–a dovedit a fi, o fântână otrăvită din grădină. Prima amintire cu tatăl meu este cum a căzut din cer. Nu era o amintire falsă cauzată de efectele halucinogene ale apei otrăvite, ci una de când tatăl meu începuse cursurile de paraşutism. Obsesia lui pentru sport mi–a schimbat radical viaţa: am văzut prima moarte violentă, la vârsta de şase ani când un prieten al tatălui meu a murit din cauza paraşutei defecte şi parţial a încrederii sale prea mari (ce a fost asta dacă nu o repetiţie a morţii lui Icar?).

În următorii zece ani, l–am văzut pe tatăl meu aproape de moarte de cel puţin zece ori. În acele vremuri saltul cu paraşuta era un sport militar şi am văzut Războiul Rece (cel slab mascat în rezumatul de mai sus) purtat în mod repetitiv între echipele Americii şi Rusiei la campionatele mondiale. Americanii au câştigat acest război al sportului prin aceeaşi metodă care, în final, a cauzat colapsul Uniunii Sovietice – au investit atât de mulţi bani şi energie în tehnologii noi încât ruşii nu au reuşit să ţină pasul. La fel ca în războiul dintre Thomas Cale şi Izbăvitori, ingeniozitatea tehnologică a asigurat victoria. A fost o lecţie minunată pentru un romancier aceea ca şi cel mai mare eveniment istoric şi politic să poată fi văzut jucat în miniatură, unde nuanţele sunt mult mai uşor de perceput de către oameni.

Tatăl meu ajunsese campion britanic la paraşutism şi, pentru că era soldat, a fost trimis în Kenya pentru a pune bazele Primului Regiment de Paraşutişti din Armata Kenyană, special pentru a lupta cu bandiţii nelegiuiţi din Districtul Frontierei de Nord. A plecat într–o lume ciudată unde majoritatea luptelor se purtau cu suliţe şi AK47. În vârstă de zece ani, eu am plecat într–o lume şi mai ciudată: o şcoală catolică cu internat din

Cowley, o suburbie industrială a Oxfordului. Aceasta a fost baza Sanctuarului. Singura diferenţă majoră dintre locul imaginat şi cel real a fost aceea că în locul real nu aveau voie să te omoare. Asta se întâmpla în 1964 şi, în timp ce lumea modernă aşa cum o ştim era în curs de a exploda în viitor, eu mă întorceam în trecut. Unul brutal. Cititorii au menţionat adesea, dezaprobator de obicei, că lumea trilogiei este o fuziune ciudată între Evul Mediu şi secolul al nouăsprezecelea, având scăpărări de modernitate. Motivul pentru asta este foarte simplu: lumea în care am trăit la şcoală era una ciudată. În general, eram supuşi unei filosofii religioase stricte despre păcat şi damnaţiune, lucru care ar fi fost complet familiar celor născuţi în secolul al treisprezecelea, iar joia aveam voie să ne uităm la *Top of the Pops.* Violenţa din partea preoţilor nu era continuă, dar era mereu prezentă şi arbitrară. Un prieten de–al meu în vârstă de unsprezece ani a spart odată o pungă de hârtie în sala de mese. Preotul de serviciu l–a dus departe de privirile noastre, l–a pus la pământ şi l–a bătut bine. Acest fel de brutalitate nu se întâmpla zilnic, aşa cum se întâmpla în multe şcoli catolice, dar se putea întâmpla oricând şi venea de la preoţi care te tratau într–o manieră rezonabilă luni de zile pentru ca apoi, fără avertisment, să te bată cu sălbăticie pentru o infracţiune banală. Adăugaţi la asta hărţuirea psihologică permanentă, mâncarea oribilă, frigul, lipsa de intimitate (am petrecut ani în şir dormind într–un dormitor cu încă şaptezeci de oameni), plictiseala groaznică şi poveştile idioate despre rai şi iad şi puteţi, probabil, să vă imaginaţi cât de mortal era acest loc pentru orice fel de bucurie sau plăcere.

Inevitabil, violenţa şi tratamentul aspru şi–au pus amprenta asupra elevilor, câteva sute de băieţi cu vârste între zece şi optsprezece ani, majoritatea proveniţi din clasa muncitoare sau din familii mai nevoiaşe. Ameninţarea cu violenţa era o constantă între ei. Am fost atacat la câteva ore după sosirea la şcoală şi, când am alunecat, atacatorul m–a călcat pe cap. Era un loc unde trebuia să fii pregătit să lupţi în orice moment. Un psiholog specializat în tratarea victimelor din asemenea locuri le–a numit lagărele de concentrare ale lui Dumnezeu. Lucrul ruşinos este că şcoala la care am mers şapte ani era abia undeva la jumătatea piramidei abuzului între şcolile catolice cu internat – multe altele erau şi mai rele. Litania cruzimii din

raportul Comisiei Ryan, de pe lângă guvernul irlandez, din 2009 despre tratamentul abuziv în şcolile catolice este greu de crezut. Ziarul *Irish Times* a numit asta „harta iadului”. Dar nu se poate accentua îndeajuns faptul că această lume medievală exista împreună cu paradisul aurit al Universităţii Oxford, aflată la mai puţin de două mile distanţă şi cu strada Carnaby la o oră de mers cu maşina.

Până aici, totul e sumbru. Chiar şi aşa, în timp ce scriam despre Sanctuar mă surprindeam adesea râzând. Ce îmi aminteam era faptul că singura armă adevărată pe care o aveam împotriva preoţilor era să ne batem joc de ei. Bineînţeles că glumele erau amestecate cu ură şi dispreţ, dar rămâneam parţial sănătoşi la minte realizând absurditatea prostească absolută a acestor oameni şi lucruri pe care se aşteptau să le credem (deşi erau mulţi elevi absorbiţi în sistemul bolnav de credinţă care îi distrugea). Aşa că am dezvoltat personificările noastre ale unora dintre preoţi ţinând slujbe pline de descrieri oribile despre perpelirea şi dezmembrarea unor copii pe vecie în iad pentru că râvniseră la fundul vecinului.

Când am decis să scriu *Mâna Stângă a lui Dumnezeu,* mi se părea că povestea se afla în încercarea de a răspunde la o întrebare: cum îşi croiesc drum oamenii crescuţi în condiţii atât de extreme şi îngrădite într–o lume exterioară atât de diferită în aproape toate privinţele? Aş fi putut scrie ceva pur şi simplu autobiografic. Însă am vrut să scriu un roman care se inspira din experienţa mea, dar mergea şi mai departe, explorând sentimentul meu crescând că nu există o lume normală, doar numeroase alternative, unele mai ciudate ca altele. Această idee a fost intensificată de ceea ce mi s–a întâmplat în 1971.

Când guvernul local a vrut ca fetele catolice să fie admise la şcoala de zi, preoţii au considerat sugestia atât de respingătoare, încât pur şi simplu au închis instituţia. Asta a însemnat că m–am trezit brusc într–o şcoală de stat, înconjurat de profesori care erau oameni relativ normali. Unul dintre profesori, sculptorul Faith Tolkien (nora lui J.R.R.), se orientase spre această carieră pentru a se întreţine după divorţ şi descoperise la noua ei şcoală un adolescent extrem de neplăcut, fără nicio calificare academică (educaţia pe care o primisem fusese la fel de proastă ca tot restul în acea şcoală). I–am făcut probleme în mod deosebit, trebuie să recunosc cu

vinovăţie, dar după şase luni am recunoscut în cele din urmă că am dat peste o femeie de o bunătate şi inteligenţă unice. O viaţă deja neplauzibilă avea să devină şi mai ciudată.

Când şi–a dat seama că nu eram doar un sociopat, s–a hotărât să îmi transforme viaţa. Pentru că istoricul meu academic era atât de neînsemnat, încât nicio universitate nu m–ar fi primit nici măcar la interviu, Faith a decis să mă înscrie la Oxford, unde la acea vreme se ofereau locuri prin concurs. A petrecut un an întreg dându–mi lecţii suplimentare şi, în ciuda avertismentelor disperate din partea colegilor săi profesori cum că ceea ce făcea avea să se termine prost, am trecut examenul de admitere şi am fost acceptat. Din câte ştiu, sunt singurul absolvent de Oxford care a picat toate examenele obişnuite. O amuzam teribil spunându–i că mă dusesem la Oxford doar pentru că nu puteam intra niciunde altundeva. Dar după ce am petrecut atâţia ani într–un loc complet izolat de lume, mă pregăteam acum să intru în altul. Dacă odinioară dormisem în aceeaşi cameră cu şaptezeci de oameni, înconjurat de preoţi care credeau că existau diavoli adevăraţi care zburau pe deasupra lor noaptea, acum aveam o cameră numai a mea de mărimea unei catedrale mici, un angajat al colegiului care să îmi facă patul şi eram înconjurat de cele mai luminate minţi de peste tot din lume. A fost ca şi cum aş fi trecut din Mordor în Narnia. Aceste experienţe mi–au confirmat faptul că nu există o „lume modernă”, există numeroase lumi – unele din ele foarte mari, într–adevăr –, nesfârşite realităţi alternative diferenţiate de cele din fantezie şi ştiinţifico–fantastic numai prin faptul că există cu adevărat. Dacă vă îndoiţi de asta, gândiţi–vă cât de incredibilă pare lumea descrisă în rezumatul despre Godwana. Aşa cum cei care au citit primele două cărţi din trilogia *Mâna Stângă a lui Dumnezeu* au realizat deja, Sanctuarul este inspirat de un loc real. Deloc surprinzător, m–am ciocnit de lumea de la Oxford cam în acelaşi fel în care Cale se ciocneşte de lumea din Memphis.

Până la acea vreme devenise imposibil pentru mine să cred în ceea ce se numeşte realism în ficţiune, pentru că viaţa mea dovedise că realismul nu exista; realismul nu avea ceea ce trebuia pentru a lămuri ce este real, la fel cum modernismul nu putea explica ce anume este modern. Pentru a mă întoarce la rezumatul fantastic de la început şi pentru a dezvolta ideea la

care vreau să ajung despre melodrama absolută şi ciudăţenia lumii în care trăim, m–am născut în acelaşi an în care a murit Stalin, cel mai mare criminal în masă din istoria lumii. Mao a murit în anul în care am absolvit Oxford. În deceniul dintre, deşi eram neîncetat avertizat că aveam să merg într–un iad spiritual, îmi amintesc că, în octombrie 1962, nu puteam dormi de griji, întemeiate de altfel, cu privire la criza rachetelor cubaneze şi dacă aceasta avea să aducă sfârşitul lumii. La paisprezece ani de la plecarea din Oxford, Uniunea Sovietică a căzut. Peste zece ani, imperiul chinez a început creşterea entuziasmată. Deci, dacă am chinuit subiectul, am avut un motiv bun. Evenimente imense precum acesta pot părea că inundă individul şi povestea lui personală, astfel că ficţiunea întoarce spatele în faţa sarcinii fără speranţă şi fie coboară în naivitatea ţipătoare (deşi am fost acuzat şi de asta), fie în narcisism stilistic (am fost acuzat şi de asta). Dar ficţiunea există parţial pentru a dramatiza aceste schimbări şi a releva inevitabil adevărat: Mao şi Stalin au fost indivizi, nu forţe. Alţi indivizi i–au ajutai şi li s–au opus sau doar i–au privit. Criza rachetelor cubaneze a izvorât din mari ciocniri ideologice, dar a fost evitată de oameni nu foarte diferiţi de tine şi de mine care au încercat să ghicească ce se petrecea în minţile altor oameni care încercau să facă acelaşi lucru în cealaltă parte a lumii. Poate aţi observat că remarca lui Henry Kissinger despre acest proces în care indivizii puternici încearcă orbeşte să direcţioneze marile chestiuni este citată de două ori în romanul *În bătaia aripilor.* Repetarea apare pentru că eu cred că e o observaţie despre confuzie şi locul ei în vieţile noastre, unul de importanţă centrală pentru ceea ce încerc să spun în aceste cărţi. Sper să putem accepta ca licenţă fictivă faptul că o persoană un băiat profund tulburat poate fi legată de genul de ridicare şi cădere a imperiilor şi ideologiilor descrise în *Mâna Stângă a lui Dumnezeu;* este cel mai bun mod la care mă pot gândi pentru a explica felul în care indivizii şi forţele istoriei, politicii şi ideologiei se ciocnesc în numeroasele şi variatele noastre lumi reale.

Ar fi imposibil într–un roman convenţional „realistic“ să scriu despre această diversitate şi complexitate pentru că este prea mult. Fiecare secţiune ar lua ani întregi de cercetare atentă (am încercat asta: am avut nevoie de treisprezece ani pentru a scrie *Înţelepciunea crocodililor).* Inventând o lume ipotetică precum

cea din *Mâna Stângă a lui Dumnezeu* (şi combinând–o cu noţiunea Crestelor de Gunoi ale Paradisului aşa cum sunt descrise la începutul acestui roman), devine posibil să iei elemente din istorie – de exemplu, cea mai romanţată şi hidoasă dintre toate societăţile, spartanii – şi să le amesteci cu elemente ale primului bloc comercial, Hansa. Nu este nimic imposibil anacronic cu privire la asta, la fel cum nu este în faptul că Statele Unite sunt acum implicate într–un război în Afganistan, o societate fundamental timpuriu medievală. În sens evident, trăim cu toţii într–un roman fantastic exagerat. Dar mi–a dat, de asemenea, posibilitatea de a amesteca scrierea despre lumi şi ideologii cu care aveam experienţă personală (catolicism, sărăcia rurală în care m–am născut şi lumea privilegiilor de la Oxford peste care am dat), cu lumi şi ideologii despre care doar am citit. În acest fel, am încercat să amestec şi să potrivesc, să copiez şi să reimaginez ceva din ciudăţenia lumii în care trăim cu toţii, dar într–un fel manevrabil şi coerent. În anul în care l–am privit pentru prima dată pe tatăl meu concurând împotriva americanilor şi ruşilor în războiul rece al sportului, Mao Tzedong dădea politici idealiste care aveau să înfometeze până la moarte aproape treizeci şi cinci de milioane de oameni; în timp ce eu stăteam în camera mea de la Oxford mâncând fursecuri în 1975, Pol Pot măcelărea peste un sfert din populaţia Cambodgiei pentru a crea anul zero pentru statul perfect. Lumea catolică în care am fost crescut ne–a impus acest motto în mod deosebit: „Mai degrabă moartea decât păcatul”.

În trilogia *Mâna Stângă a lui Dumnezeu,* am încercat să condensez ideologia monstruoasă potrivit căreia fiinţele omeneşti trebuie schimbate în bine cu orice preţ, o ideologie care a nenorocit istoria omenirii, într–o singură persoană. Planul Izbăvitorului Bosco de a reface sufletul uman distrugând lumea este avatarul meu pentru acest fel de idealism ucigaş. Trilogia este felul meu de a încerca să amestec, într–o lume de complexitate infinită, relaţia dintre propria–mi viaţă şi lumea extraordinară în care ne–am născut cu toţii.